

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NELE NEUHAUS

SEVİLMEYEN KADIN

Bir Cinayet Romanı

Çekici Bir Kadın

Ürpertici Bir Cinayet

ve

Onlarca Şüpheli...

Eyalet savcısının tüfeği ağzına dayayıp tetiği çektiği gün, bir kulenin dibinde güzeller güzeli genç bir kadının cesedi bulunur. Emniyet teşkilatından Pia Kirchoff ve komiser Oliver von Bodenstein genç kadının trajik ölümünün üzerindeki gizemi aydınlatmak için kolları sıvarlar. Ne var ki işleri hiç de kolay değildir... Çünkü ne kocası ne yasak aşk yaşadığı sevgilileri ne ailesi ne arkadaşları, öldürülen genç kadını seven kimse yoktur. Hemen herkesin onu öldürmek için bir nedeni vardır. Soruşturma ilerledikçe, insan ve uyuşturucu kaçakçılığından rüşvete, vergi kaçakçılığından şantaja çirkin bir dünyanın kapıları birer birer açılır. Olay siyasi bir reнге bürünüp ta savcının intiharına kadar dayanır.

Nele Neuhaus, bu romanında polisiye roman okurlarına istediğini veriyor, onları her anı heyecan ve sürprizlerle dolu bir yolculuğa başarıyla çıkarıyor.

"Nele Neuhaus heyecanı en üst düzeyde tutmayı çok iyi biliyor."

krimi-roman.de

"Mükemmel bir polisiye okumaya hazır mısınız?"

Dietmar Stanka

Sevilmeyen Kadın

Pegasus Yayınları: 610
Bestseller Roman: 252

SEVİLMEYEN KADIN
NELE NEUHAUS
Özgün Adı: Eine Unbeliebte Frau

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Niyazi Zorlu
Düzeltili: Cengiz Alkan
Son Okuma: Hacer Demir
Sayfa Tasarım: Meral Gök
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Şubat 2013

ISBN: 978-605-343-038-4

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin

List Taschenbuch Verlag tarafından 2010 yılında yayınlanmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

NELE NEUHAUS

SEVİLMİYEN KADIN

Almancadan Çeviren:

NAFER ERMİŞ

PEGASUS YAYINLARI

**Annem Carola, babam Bernward Löwenberg
ve eşim Harald'a
Her şey için
Teşekkürler.**

28 Ağustos 2005 Pazar

Bayan Pia Kirchhoff, çayırılığın çitlerine yaslandı. Kollarını çitin en üst tahtasına koymuş, huzur içinde atlarını izliyordu. İki at, ıslak otların arasında yavaş adımlarla geziniyor, ara sıra eğilip koca ısırıklar alıyor, otların en taze olduğu yeri aramaya devam ediyorlardı.

Yükselmekte olan güneş, otların üzerindeki çiğ damlalarını parlatıyor, atların tüylerini ısıldatıyordu. Pia atların yan yana, etrafı yüksek ağaçlarla çevrili kocaman çayırılıkta adım adım ilerleyişlerini gülümseyerek izleyip iç geçirdi. Zaman geçtikçe Henning'den ayrılmakla ne iyi yaptığını daha iyi anlıyordu. On altı yıl şehirde, Frankfurt'un Westend ve Sachsen bölgelerindeki şık ve lüks eski binalarında yaşadıkdan ve bu süre boyunca Dr. Henning Kirchhoff'un karısı rolünü oynadıktan sonra, tam otuz sekiz yaşında, nihayet kendi istediği kişi olabilmişti. Şansı yaver gitmiş ve Wiesbaden A66 karayolunun hemen kenarındaki bu küçük çiftliği bulmuş, atlarıyla birlikte burada yaşamaya başlamıştı. BMW Cabrio yerine şimdi bir arazi arabası kullanıyordu. Boş zamanlarını çiftliği düzene sokmakla, ahırdaki at pisliklerini temizlemekle, ot ve saman balyalarını istiflemekle ve evin tadilatını yapmakla geçiriyordu. Bir ay önce mesleğine geri dönmüş, yeniden cinayet masasında çalışmaya başlamıştı. Hofheim polis merkezi tarafından iki yıl önce kurulan KII departmanında iş bulması, tıpkı Unterliederbach'taki bu çiftlik evini bulması gibi, şans eseri olmuştu. Aslında o hafta sonu meslektaş Frank Behnke'nin nöbeti vardı; Frank ona bu nöbeti üstlenip üstlenemeyeceğini sormuş, o

da hemen kabul etmişti. Merkezden arayıp, bir çiftçinin yarım saat önce Hochheim’da, asma bahçesinde bir erkek cesedi bulunduğunu bildirdiklerinde saat yediyi çeyrek geçiyordu. Pia ahırını temizleme işini sonraya bıraktı; üzerindeki eski kot pantolonunu çıkarıp temizini giydi ve arabasıyla çiftliğin toprak yoluna çıktı. Yeterince otu, suyu ve gölgeliği olan atlara son bir kez dönüp baktı. Sonra da bütün dikkatini yeni işindeki bu ilk görevine verdi.

Cosima uçuştan önce bürosunda hayati derecede önemli bir şey unutmasaydı, bu herhalde hayatının ilklerinden biri olurdu. Bu yüzden Oliver von Bodenstein, karısının sabahın yedi buçuğunda tutuşmuş bir halde kamera takımlarının irsaliye belgelerini aranmasına hiç şaşırmadı; belgeler şirketteki masalardan birinin üzerinde kalmıştı. Masada hazır bekleyen uğurlama kahvaltısı iptal edildi. Kızları ve köpekleriyle ayaküstü, alelacele vedalaştı.

“Ağabeyin nerede?” diye sordu Cosima yedi yaşındaki kızına. Pazar sabahı uykusundan edilmiş kız, karman çorman saçları ve cam gibi gözleriyle merdivene oturmuş ona bakıyordu. Annesinin uzak ülkelere yaptığı bu telaşlı yolculuklara ve haftalarca ortadan kaybolmasına bebekliğinden beri alışkındı.

“Muhtemelen hâlâ komada,” dedi Rosalie omuzlarını silkerek. “Şıfıntı kız arkadaşı ona tekneyi bastı. Hep tam tersi oluyordu ya! Bu ona çok koydu.”

Ağabeyinin çok sık kız arkadaş değiştirmesine de alışkındı; tutkulu ve sinir bozucu bir ilişkinin dört beş ay sonra sona ermesi Bodenstein ailesi için pek konuşulmaya değer bir haber değildi.

“Hemen çıkmalıyız, Cosima,” dedi kapıda beliren Bodenstein. “Eğer biraz daha oyalanırsan, uçak Güney Amerika’ya sensiz gidecek.”

“Kendine dikkat et, tatlım,” dedi Cosima ve kızının saçlarını sevgiyle okşadı. “Ve okula gitmeyi unutma, ben burada olmasam bile.”

“E herhalde,” dedi Rosalie gözlerini döndürerek ve annesine sarılmak için ayağa kalktı. “Sen de kendine dikkat et. Burayı çekip çeviririm ben, meraklanma.”

Anne ile kız birbirlerine baktılar ve bir parça zoraki gülümsediler. Birbirlerine çok benzedikleri için gayet iyi anlaşıyorlardı.

Kuru ve güneşli bir yaz günüydü. Taunus bölgesinin üzerinde bulutsuz, masmavi bir gökyüzü vardı. Güneş sabah sisini yavaş yavaş dağıtıyor ve sıcak bir günü müjdeliyordu.

“Lorenz karasevdaya tutulmuş,” dedi Cosima. Biraz alaycı, biraz da hüzünlüydü. “Bu, hayatta aklıma gelmezdi.”

Bodenstein karısına bir göz attı. Cosima, keskin yüz hatları, büyüleyici yeşil gözleri ve sarıya çalan kısl saçlarıyla bambaşka bir kadındı. Tutkulu bir kişiliğe, keskin bir zekâya ve çoğu zaman alaycı olabilen, geniş bir dünya görüşüne sahipti. Bunca yıl sonra bile hâlâ ona bakınca içini bir mutluluk kaplıyordu. Bunun nedeni belki Cosima’nın mesleği yüzünden uzun süreler ayrı kalmaları, belki de tamamıyla zıt karakterli olmalarıydı; diğer ilişkilerde alelacele gündelik hayatın sıradanlığına kurban giden değerli aşk kıvılcımını onlar, çocuklara ve yorucu mesleklerine rağmen canlı tutmayı başarmışlardı.

“Kız arkadaşını ben tanıyor muyum?” diye sordu Bodenstein karısına.

“Tanımalıydın,” diye gülümsedi Cosima. “Adı Mona. Ağzı var dili yok. Rosi onun dilsiz olduğunu söylüyor. Henüz ben de tek bir kelime konuştuğunu duymadım.”

“İlişkiyi bitirmek için ağzını açıp bir şey söylemiş olmalı ama.”

“Ya da bir SMS atmıştır,” dedi Cosima sırtarak, “artık işler böyle yürüyor.”

Bodenstein'in aklı bambaşka bir yerdeydi. Ne zaman Cosima maceralı film çekimleri için yola çıksa böyle oluyor, içinde onu bir daha bırakmamaya yönelik bir ihtiyaç belirliyordu. Kendini âdeta, kocasına limana kadar eşlik eden, orada onun belirsiz bir geleceğe yelken açışını izleyerek arkasından el sallayan bir denizci karısı gibi hissediyordu. Fischbach'tan çıkmış, Ruppertshain yönüne doğru gidiyorlardı. Birkaç yıl önce Cosima, Taunus'ta, küçük bir yerleşim yerinde, film yapım şirketi için yeni bir bina bulmuştu; çünkü Frankfurt'taki binaları, kiraya yapılan üçüncü zamdan sonra aşırı pahalı hale gelmişti. Anıt eser kapsamında korumaya alınan muhteşem bina kompleksi, eskiden verem hastalarının tedavi edildiği bir hastaneydi; birkaç yıl önce bir konsorsiyum tarafından satın alınmış, usul usul çürümeye karşı direnen bu devasa canavar, "Zauberberg" adını alarak içinde konutlar, resim atölyeleri, muayenehaneler, bürolar ve restoranlar bulunan değerli bir objeye dönüşmüştü; daha o zamanlarda kiralara baş döndürücü bir düzeye çıkmıştı. Frankfurt'un Main-Taunus bölgesinde yeni kurulan KII birimine yönetici olarak atanmaya gönüllü olmak, Bodenstein'in biraz da bu yüzden işine gelmemişti. Hessen polis teşkilatının yeniden yapılanma sürecinde, Hofheim'daki bölgesel kriminal dedektiflik biriminde ona ait özel bir departman oluşturulmuştu; Bodenstein yirmi yıllık stresli büyük şehir hayatından sonra taşraya taşınmaktan pişman değildi. Hofheim'daki başkomiserlik görevi Frankfurt'taki görevinden daha kolay sayılmazdı, burada da işi başından aşkındı, ama çalışma koşulları gözle görülür biçimde iyileşmişti. Bodenstein direksiyonu Zauberberg'in park alanına kırdı.

"Havaalanında birlikte kahvaltı edebiliriz," diye önerdi BMW marka arabayı durdurduğunda. "Uçak saatine kadar daha epey vaktimiz olacak."

"İyi fikir," dedi Cosima gülümseyerek ve arabadan indi. "Hemen geliyorum."

Bodenstein da arabadan indi ve çamurluğa dayanıp bekledi. Bir süre Rhein-Main bölgesi üzerinde yükselen nefis manzaranın keyfini çıkardı. Derken cep telefonu çaldı.

Yeni iş arkadaşı Pia Kirchhoff'un sesi kulağından "Günaydın, amirim," diye çınladı. "Bu saatte rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın."

"Sorun değil," dedi Bodenstein, "ayaklanalı çok oldu."

"İşte bu çok iyi, çünkü işimiz var," dedi Pia Kirchhoff. "Hochheim'da bağcılardan biri bu sabah asma bahçesinde bir erkek cesedi bulmuş. Ben olay yerindeyim. Sanırım bir intihar vakası."

"O zaman bana niçin ihtiyacınız var?" diye sordu Bodenstein.

"Ölen kişi sizin tanıdığınız biri," dedi Pia Kirchhoff sesini alçaltarak. "Cumhuriyet Başsavcısı Joachim Hardenbach."

"Nasıl?" Bodenstein doğruldu ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Emin misiniz?"

Frankfurt savcılığının en tanınmış suçlu avcılarından Cumhuriyet Başsavcısı Dr. Joachim Hardenbach, gaddar, mizah duygusundan yoksun sert mizacıyla etrafa korku salan ve ayrıca politik hırsları da olan biriydi. Eylül ayında yapılacak olan genel seçimlerde CDU'nun kazanması durumunda, şu anki Hessen Adalet Bakanı Berlin'e taşınacağı için, Başsavcının onun yerine geçeceğine kesin gözüyle bakılıyordu. Bodenstein öylece kalakalmıştı. Hardenbach'ı yirmi yıldan beri tanırdı; Frankfurt'ta yaşadığı dönemde, aşırı titiz ve acımasız biri olarak bilinen o adamla düzenli olarak görüşürdü.

"Evet, eminim," dedi Pia Kirchhoff. "Bir av tüfeğiyle kendini ağzından vurmuş."

Bodenstein o sırada hızlı adımlarla kendine doğru gelen Cosima'ya baktı. Ne yazık ki havaalanında kahvaltı yapma planını iptal etmek zorunda kalacaktı.

“Yarım saat içinde oradayım,” dedi telefondaki yeni meslektaşına.
“Sizi nerede bulurum?”

“Ne var?” diye sordu Cosima merakla, kocası konuşmasını bitirdikten sonra. “Bir şey mi oldu?”

“Feci bir şey,” dedi karısına arabanın kapısını açarken. “Başsavcı Hardenbach kendini vurmuş. Veda kahvaltımız maalesef suya düştü.”

Hochheim yolunda Bodenstein hiç konuşmadı. Daha önce sayısız kez olay mahallerinde bulunmuş, her türlü parçalanmış, çürümüş ceset görmüştü, ama her seferinde de o tuhaf duygu onu sinsice yoklamıştı. Bir cesedin bulunduğu olay yerine çağrıldığında, bunu yeterince vurdumduymaz ve lakayt karşılayacağı, bunların dışında hiçbir şey hissetmeyeceği bir gün gelecek miydi? Kendisine defalarca kez yönelttiği bir soruydu bu.

Pia Kirchhoff, amirinin ifadesiz bir yüzle asma ağaçlarının arasından aşağıya doğru geldiğini gördüğü sırada, olay yeri inceleme ekibinin şefiyle konuşmaktaydı. Amirini her zamanki gibi tepeden tırnağa kusursuz giyinmişti. Çizgili bir gömlek, kravat, açık renk bir takım elbise... Pia bir olay üzerinde onunla çalışmanın nasıl olacağını, ziyadesiyle merak ediyordu. Şimdiye kadar aralarında geçen konuşmaların toplamı on cümleyi bulmamıştı.

“Günaydın,” dedi, “Pazar gününüzü berbat ettiysem, özür dilerim, ama araştırmanın başında bizzat bulunmanızın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Günaydın,” dedi Bodenstein. “Siz doğru olanı yaptınız. Bu adam gerçekten de Hardenbach mı?”

Pia bir yetmiş sekiz boyunda olmasına rağmen amirinin yüzüne bakmak için başını kaldırmak zorunda kalıyordu.

“Evet,” dedi başını sallayarak, “hiç şüphe yok. Gerçi yüzünden geriye pek bir şey kalmamış, ama cüzdanı yanındaymış.”

Bodenstein, daha yakından bakmak için Başsavcının korkunç bir şekilde av tüfeğiyle parçalanmış olan cesedine doğru yürüdü. Cesedin yüzü bir bezle örtülmüştü. Olay yeri inceleme uzmanları cesedin bulunduğu yeri milim milim araştırıyor ve fotoğraflarını çekiyorlardı.

“Siz Bayan Kirchhoff musunuz?” diye soran bir ses duydu Pia ve arkasına döndü. Karşısında kıvil saçlı, zayıf bir kadın duruyor ve merakla Pia’ya bakıyordu. Pia başını öne salladı.

“Cosima von Bodenstein,” dedi kadın gülümseyerek ve elini uzattı. Pia şaşkın bir halde onun elini sıktı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ve kendi kendine Bayan Bodenstein’in bu saatte olay mahallinde ne aradığını sordu.

“Ben de memnun oldum,” dedi Cosima von Bodenstein. “Maalesef hemen gitmek zorundayım. Siz aradığınızda havaalanı yolundaydık. Acaba cesede ben de bir göz atabilir miyim?”

Pia kadına on iki yaşında aptal bir kız gibi ağzı açık bakmamak için kendini zorladı. Belli ki amirinin karısı hiç de kendisine anlatıldığı kadar zarif, seçkin biri değildi. Cosima Pia’nın şaşkınlığını fark etti ve neşyle gülümsedi.

“Daha önce bir sürü ceset gördüm,” diye açıkladı. “Televizyonda çalışırken bu bizim günlük işlerimizden biriydi. Otoyolda sağa sola saçılmış kanlı vücut parçaları. Bir keresinde, Feldberg’deki bir motosiklet kazasında cesedin kopmuş başını bizzat ben buldum.”

Pia ne diyeceğini bilemiyordu.

“Bu arada kocamı da bu sayede tanıdım,” diyerek küçük bir sır verdi Cosima, “adeta bir cesedin ayakları önünde. Adam bürosunda kendini asmıştı. Kamera ekibimle olay yerine gelmiştim. Kocam o

sırada henüz mesleğe yeni başlamış genç bir polisti. Bu onun ilk cesedi idi ve kusmak zorunda kaldı. Ben de ona kâğıt mendil uzattım.”

Amirin yanlarına geldiğini görünce, Pia neşeli sırtışını bastırdı.

“Ee?” diye sordu karısı. “Gerçekten de Hardenbach mı?”

“Evet, ne yazık ki,” dedi Bodenstein ve yüzünü buruşturdu.

“Havaalanına taksiyle gidebilir misin? Burada işler epey karışacak.”

Pia, rahatça vedalaşabilmeleri için sessizce yanlarından ayrıldı.

O ana kadar ulaşılmaz ve kusursuz bir adam görünümünde olan başkomiser von Bodenstein da demek ki ilk ceset gördüğünde kusan normal insanlardan biriydi. Bu, onu Pia’nın gözünde birdenbire daha sempatik bir hale getirdi.

Başsavcının dul karısı, Pia ve Bodenstein’la konuşacak halde değildi. Kocasının ölüm haberini ona mümkün olduğunca alıştırma alıştırma ve acısını paylaşarak vermişlerdi. Kadının girdiği şoku atlatmasını bekleyecek zamanları da olmamıştı, çünkü merkezden aranmışlar ve onlara bu harika Ağustos pazarında derhal bir başka cesedin bulunduğu yere gitmeleri söylenmişti. Bodenstein Bayan Hardenbach’ı ve hıçkraklara boğulmuş çocuklarını bir komşu kadının ve tanıdıkları bir doktorun ellerine teslim ederek Pia ile birlikte Taunus’a doğru yola çıktı. Genç bir çift, Ruppertshain ile Eppenhain arasındaki Atzelberg kulelerinin aşağısında bir kadın cesedi bulmuştu. Yolda Bodenstein, üstü olan cinayet masası müdürü Nierhoff’u arayarak Hardenbach olayıyla ilgili gereken ayrıntıları verdi ve ondan Frankfurt Emniyet Müdürlüğü’nce saat 13’te yapılacağı duyurulan basın toplantısını yönetmesini rica etti.

“Ruppertshain’e yalnız da gidebilirim,” diye bir öneride bulundu Pia, Bodenstein telefon görüşmesini bitirince, “basın toplantısı emnim çok daha önemli...”

“Hayır, hayır,” diye lafını kesti Bodenstein, “Nierhoff ile bu tür durumlarda yapılacak işleri aramızda açıkça paylaştık. Benim tersime o sahne ışıklarını sever ve bu tür şeyleri seve seve yapar. Özellikle de böyle ünlü... müşteriler söz konusu olduğunda.”

“Müşteriler?”

Bodenstein’ın yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geldi geçti.

“‘Ceset’ demekten daha iyi, öyle değil mi?”

Yarım saat sonra Pia ve Bodenstein, Eppenhain’ın girişinde yol kenarında duran devriye arabasını gördüler. Ormandan geçen kısa bir yoldan sonra kuleye ulaştılar. Orada da bir devriye arabası ve üstü açık bir Mercedes vardı. Pia ve Bodenstein arabadan indiler.

“Ah, Bay Başkomiser,” diyerek selam verdi üniformalılardan biri; yüzü sivilce izleriyle dolu, Michael Schunacher çeneli, iriyarı bir adamdı. “Boş yere bu sabah gezintisini yaptınız. Sıradan bir intihar vakası.”

“Merhaba Schöning,” dedi Bodenstein. Meslektaşlarının işin kolayına kaçıp olayı hemen bir intihar ya da kaza olarak nitelendirme alışkanlıklarını çok iyi bilirdi, o yüzden komiserin söylediklerini ciddiye almadı.

Yüksek ağaçların gölgesi serindi. Otlar gecedен kalma çiy yüzünden hâlâ ıslaktı.

“Günaydın,” dedi Bodenstein, cesedin yanına, ıslak otların içine diz çökmüş doktora. Doktor Bodenstein’a hafif bir baş sallamasıyla karşılık verdi. Kadın otların arasında sırtüstü yatıyordu. Sol kolu vücudunun altında kalmış, bacakları bükülmüştü. Açık renk saçları solgun yüzünü örtüyordu; gözleri açıktı ve bakışları donmuş, âdeta dağılmıştı. Bodenstein başını kaldırıp kuleye baktı. Masif ahşap bir yapıydı, ağaçların boyunu bir hayli aşarak mavimsi gökyüzüne doğru

yükseliyordu. Pia elleri belinde, yüksek otların arasında yatan cesedi dikkatle inceliyordu.

“İntihar mı?” diye sordu kuşkuyla ve o sırada tekrar ölü kadının üzerine eğilmiş olan doktora baktı.

“Bilmiyorum. Üzerinde ceket yok, el çantası yok, ama on santim yüksekliğinde topuklu ayakkabılar var. Ormanda yürüyüş yapmak için hiç de uygun bir ayakkabı seçimi olmamış.”

“Bu bir intihar,” dedi Schöning ısrarla, “olay çok açık.”

“Sanmıyorum,” dedi Pia. “Yüksek bir yerden atlayarak intihar edenler kendilerini içgüdüsel olarak ileriye doğru fırlatırlar ve dolayısıyla da epeyce uzağa düşerler. Ama bu ceset neredeyse kulenin hemen dibinde. Yani atlamamış.”

Schöning kaşlarını kaldırdı, yüzündeki kibirli gülümseme bir anda dondu.

“Durum nasıl?” diye sordu Bodenstein doktora.

“Kötü,” dedi doktor. “Kadın ölmüş.”

“İnanılır gibi değil,” dedi Pia soğuk bir sesle. “Bütün bulabildiğiniz bu mu?”

Doktor ona alıngan bir ifadeyle baktı. Sonra ayağa kalktı ve o zaman Bodenstein onun Pia’nın çenesine bile gelmediğini gördü. Belli ki kısa boyunu yerli yersiz espriler yaparak dengelemeye çalışan bir cüceydi.

“Ceset bir kadına ait; yirmi yaşlarında,” dedi yaptığı şakanın pek de hoş karşılanmadığını görünce. “Boyun kırığı, çok sayıda yara bere, muhtemelen otuz metre yüksekten düşmenin sonucu olarak... Vücut kaskatı olmuş. Bu da kadının en az on saattir ölü olduğunu gösteriyor, çünkü hani denildiği gibi...”

“Ölü lekeleri mi?” diyerek araya girdi Pia.

“Tam üstüne bastınız.” Cüce sinirlenmeye başlamıştı. “Öleli yirmi dört saatten fazla olmadığı kesin. Benim tahminim dün akşam saat sekiz ile on birde öldüğü yolunda...”

“Dışarıdan bir müdahaleye dair herhangi bir belirti buldunuz mu?” diye araya girdi Bodenstein.

“Hayır,” dedi cüce başını iki yana sallayarak. “İntihar gibi görünüyor. Bu pek de alışılmadık bir durum değil. Burada birileri sık sık kendini aşığa atar.”

Schönning memnun bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Bodenstein gözlerini cesedin yüzüne dikmiş, onun hayattayken nasıl görüldüğünü kafasında canlandırmaya çalışıyordu. Cildi bir porselen gibi pürüzsüzdü, çılgın elmacık kemikleri ve zarif bir burnu vardı. Böylesine şiddet dolu bir ölüm bile yüzünün simetrisini bozamamıştı. Cesede doğru biraz daha eğildi. Kadının göbeğinde piercing vardı ve göbek deliğinin hemen üstüne bir yunus dövmesi yapılmıştı. Pia da cesedin yanına çömeldi ve kadının sol ayağındaki ayakkabıyı inceledi.

“Manolo Blahnik¹,” dedi, “kadın çok zevkli biriymiş.”

Pia tekrar ayağa kalktı ve cesedin etrafında, otların arasında dolaşmaya başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Bodenstein.

“Ayakkabının diğer teki yok.”

“Alabilir miyiz?” diye sordu, komiser Schöning’in emri üzerine gelen defin şirketi elemanlarından biri.

“Hayır,” dedi Bodenstein ve düşüncelere dalarak cesedi incelemeye devam etti. “Ayakkabıya ne oldu?”

“Ne ayakkabısı?” diye ters çıktı Schöning.

1 *Sex and the City, Absolutely Fabulous* gibi dizilerle tanınmış, İspanyol ayakkabı tasarımcısı. (yay.n.)

“Sadece bir ayakkabısı var,” dedi Pia. “Ayağında tek bir ayakka-
bıyla etrafta dolaşacak hali yoktu ya! Arkadaşlarınız diğer teki kulede
de bulamamışlar.”

“Acaba buraya kadar nasıl gelmiş olabilir?” diye sordu Boden-
stein. “On saat önce akşamın onuydu ve hava tamamen kararmıştı.
Etrafta ona ait olabilecek bir araba var mı?”

“Olmaz mı?!” diye atıldı Schöning zafer kazanmış bir edayla,
çünkü bu onun intihar teorisini destekleyen bir şey gibi görünüyordu.
“Mezarlığın yanındaki otoparkta bir Porsche Boxter duruyor.”

Bodenstein düşünceli düşünceli başını salladı, sonra da beklemekte
olan polis memurlarına döndü. “Herkes derhal olay yerini terk etsin.
Schöning, Porsche’nin plakasını kontrol ettirin! Bayan Kirchhoff, siz
de olay yeri inceleme uzmanlarını çağırın.”

Schöning duyduğu öfkeyi biraz olsun saklayamadı. Pia hemen
cep telefonuna çıkardı ve tam o sırada Hochheim’da bulunan diğer
cesetle ilgili çalışmalarını tamamlamış olan olay yeri inceleme uz-
manlarını çağırdı. Pia telefonu kapadıktan sonra tekrar olaya döndü.

“Ölüm raporuna ölüm nedeninin belirlenemediğini yazıyorum,”
dedi doktor Bodensein’a dönerek, “sizce de uygun mu?”

“Eğer kanaatiniz bu yöndeyseniz, yazmalısınız,” diye cevap verdi
Bodenstein alaycı bir ifadeyle. “Yoksa kadının doğal yoldan öldüğünü
mü düşünüyorsunuz?”

Cüce kıpkırmızı oldu.

“Çok fazla kibirli olduğunuzu düşünüyorum,” diye homurdandı.

“Acemilerle çalışmayı sevmem,” şeklinde sert bir karşılık verdi
Bodenstein. Pia gülmemek için kendini zor tutuyordu. Taşradaki bu
ilk işi oldukça eğlenceli geçiyordu. Bodenstein ceketinin cebinden
çıkardığı lateks eldivenlerden bir çiftini Pia’ya uzattı. İkisi cesedin
yanına çömeldiler ve dikkatli bir şekilde kot pantolonun ceplerini

karıştırmaya giriştiler. Pia cesedin arka cebinden bir tomar para ve bir kâğıt parçası çıkardı. Parayı amirine uzattı. Katlanmış kâğıt parçasını dikkatli bir şekilde açtı.

“Benzin fişi,” dedi ve başını kaldırıp Bodenstein’a baktı.

“Dün saat 16.55’te hâlâ hayattaymış. A66 otoyolunun Wiesbaden yönündeki Aral benzin istasyonunda benzin deposunu doldurmuş ve ayrıca üç paket sigara, dondurma ve Red Bull almış.”

“Şimdi elimizde hiç değilse somut bir veri var,” dedi Bodenstein. Ayağa kalktı ve paraları saydı.

“Beş bin euro!” dedi şaşkınlıkla. “Hiç de fena değil.”

“Burada bir de Bad Soden’deki bir kuru temizlemeciden alınmış teslim fişi var, 23 Ağustos tarihli,” dedi Pia ve elini kot pantolonun ön cebine soktu, “ve bir araba anahtarı.”

Üzerine Porsche amblemi olan anahtarı amirine uzattı.

“İntihar ettiğine giderek daha az inanıyorum,” dedi Bodenstein. “Cebinde beş bin euro ile arabasının deposunu doldurup üç paket sigara alan, elbiselerini kuru temizlemeciye veren biri kendini öldürmeyi planlıyor olamaz.”

“MTK-IK 182 plakalı araç,” diye araya girdi o sırada Schöning, “Isabel Kerstner adında birinin üzerine kayıtlı. Kelkheim’da oturuyor. Feldbergstrasse 128’de.”

“Bu o,” dedi Bodenstein. “Pantolon cebinde bir Porsche anahtarı vardı.”

“O halde,” diyerek Schöning bir şey söyleyemeye çalıştı, ama Bodenstein onu konuşturmadı.

“Hemen oraya gidip bir bakalım,” dedi. “Ayrıca görevli savcıyı da arayacağım. Her hâlükârda bir otopsiye ihtiyacımız olacak.”

Hardenbach'ın intiharı bütün radyo kanallarında ilk haber olarak verildi. Cinayet masası müdürü Nierhoff'un basın toplantısında söylediği tek şey, şu anki mevcut delillere göre Hardenbach'ın kendi canına kıydığıydı; ama Bodenstein'in beklediği gibi, medya her türlü spekülasyonla kaynamaya başladı.

Kelkheim'daki Feldbergstrasse 128 numarada bulunan ev, ellili yıllardan kalma sade bir yapıydı; sonradan bir cumba ve veranda eklenerek özellikli bir yer haline getirilmeye çalışılmıştı. Dört yanı açık bir otoparkın altında sadece bir dağ bisikleti ve iki çöp tenekesi duruyordu. Oldukça arsız bir çit bitkisiyle çevreli ön bahçe bakımsız görünüyordu. Çimler uzun zamandır biçilmemişti ve çiçek tarhlarındaki yabancı otlar belli ki her türlü üstünlüğü ellerine geçirmişlerdi. Kapının önünde bir çocuk bisikleti ve çok sayıda ayakkabı vardı. Bodenstein ve Pia arabadan indiler ve beyaz boyaları dökülmeye yüz tutmuş ahşap kapının önüne gelince durdular. Zilin yanındaki bronz bir levhada "Dr. Michael Kerstner" yazıyordu. Bodenstein posta kutusunda biriken postaları çekip aldı. Çoğunluğu mektuptu. Bir adet de yerel Kelkheimer gazetesi vardı; bu da posta kutusunun en azından dünden beri boşaltılmadığını gösteriyordu. Bugün ikinci kez yine o nahoş görevi yerine getirmek ve hiçbir şeyden habersiz güneşli bir Pazar günü geçirmekte olan insanları, önceden uyardıktan korkunç bir haberle sarsmak zorundaydı.

"Bir an önce yapıp kurtulalım," dedi ve kararlı bir şekilde zile bastı. Evde herhangi bir hareketlenme olmadı; ikinci ve üçüncü çalıştan sonra da.

"Hiç boşuna çalmayın," dedi bir ses, "İkisi de evde değil."

Yan taraftaki inanılmaz derecede bakımlı bahçenin çitleri arkasında seyrek saçları iyice ağarmış, cin suratı kırışıklarla dolu yaşlı bir kadın aksanlı konuşmayla belirdi. Gözlerinde hem merak hem de güvensizlik okunuyordu. Çitlerin arasındaki bir boşluktan gördüğü

yabani otlar bürümüş bakımsız bahçeye doğru ayıplayarak bakarak yüzünü sağa sola salladı.

“Hiç evde durmaz Kerstnerler,” dedi dedikoducu bir edayla. “Doktor bey her gün sabahtan kendini yola vurur ve gecenin bir yarısı da döner. Kallein, kocam demişti böyle bir şeye hangi kadın katlanır? Aynen dediği de oldu, yalan mı? Bayan Kerstner kızını alıp gittikten sonra Doktor Bey eve uğramaz oldu. Şu bahçenin haline bakın!”

“Ne zaman gitti bu Bayan Kerstner?” diye sordu Pia, kadının Hessen’lilere özgü aksanını taklit ederek. Bodenstein gülmemek için kendini zor tuttu.

“Tam olarak bilmiyorum,” dedi yaşlı kadın ve ayaklarının dibindeki bir yabani otu koparmak üzere eğildi. “Bazen kadın hiç eve uğramazdı. Doktor Bey çocukla ondan daha fazla ilgilenirdi.”

Komşu kadının hangi tarafa sempati duyduğu çok açıktı.

“Atının yanında ya da dışarıda değilse balkonda güneşlenirdi, zavallı adamcağz, gece gündüz onun için kendini helak etti.”

“Acaba Bay Kerstner’i şu anda nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?” diye sordu Bodenstein kibar bir tonda.

“Elbette, kliniğindedir. Başka nerede olacak! Öyle becerikli, öyle tatlı bir insandır ki, Doktor Bey,” diyerek yeni bir tirada başlamıştı ki, Bodenstein çabucak onu durdurdu.

“Klinik mi?” diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

“Evet, at kliniği. Yukarıda Ruppertshain’da, Doktor Kerstner veterinerlerdir.” Yaşlı kadın sanki, ancak şimdi, pazar sabahı komşularını sual eden bu adamla kadının kim olduklarını merak eder gibiydi. Ama Bodenstein ve meslektaşı çoktan arabalarına doğru ilerlemeye başlamışlardı bile.

“Onunla ne işiniz var?” diye bağırdı komşu kadın arkalarından, ama hiçbir cevap alamadı.

Bodenstein bu sabah Ruppertshain'e gitmek için üçüncü kez Fishbach'tan geçiyordu. Kafası Cosima ile meşguldü. O bildik terk edilmişlik duygusu yine ortaya çıkmıştı, tıpkı günün birinde Cosima'nın yorucu maceralarından vazgeçeceği umudu gibi. Onun işini çok sevdiğini bildiği için bu film yolculuklarından vazgeçmesini söylemek yerine, dişini sıkmayı tercih ediyordu. Ama haftalarca onsuz kalmakta da zorlanıyordu.

Tam o sırada Pia, "Şimdi önümüze gelene sormak zorunda kalacağız, keşke önceden kliniğin adresini alsaydık," diyerek onu dalıp gittiği düşüncelerden çıkardı.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Bodenstein.

"Ha?" Pia amirine şaşkın bir bakış fırlattı.

"Buraya çok yakın bir yerde büyüdüm," diye açıkladı Bodenstein, "Bodenstein çiftliğinde. Belki bilirsiniz. Fischbach ile Kelkheim arasında bir yerdedir."

"Tabii, elbette. Orayı biliyorum," dedi Pia, ama o ana kadar çiftliğin ismiyle amirininki arasındaki bağlantıyı kuramamıştı.

"Çiftlikte her zaman atlarımız olurdu," diye devam etti Bodenstein, "ve Ruppertshain'lı Dr. Hansen o zamanlar civardaki tek veterinerdi. Birkaç yıl önce ölümcül bir kaza geçirdi, o zamandan beri de kliniği kızı Inka yönetiyor."

"Öyle mi?" Pia merakla amirine baktı. "Bahse girerim eskiden tilki avına da çıkmışsınızdır."

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"Ne bileyim," dedi Pia omuzlarını silkerek, "sizin çevrede millet ava çıkar, öyle değil mi?"

"Hangi bizim çevreler?"

"Kontes bilmem kim Kont bilmem kimi tilki avına davet eder, falan..."

“Yapmayın Bayan Kirchhoff,” dedi Bodenstein başını sağa sola sallayarak, ama ses tonu hafiften dalga geçer gibiydi, “çok saçma! Bunlar ne banal klişeler böyle?”

Arabayı yavaşlattı ve Rupperthain’ın hemen girişinde sağa saptı.

“Bu delikte bir hayvan kliniği olacağı hiç aklıma gelmezdi,” dedi Pia itiraf edercesine.

“Neden olmasın?” dedi Bodenstein, “etrafta yeterince at var ve her şeyden önce de oldukça varlıklı at sahipleri. Arkada, ormanın içinde bulunan koşu alanı da Ingvar Rulant’a aittir bu arada.”

“Ingvar Rulant mı?” Pia etkilenmişti. “Şu ünlü jokey mi? Hadi canım!”

At kliniğinin önündeki park alanında bu pazar sabahı sadece tek taşıma aracı vardı. Aracın yükleme rampası yere indirilmişti. Yeşile boyalı büyük avlu kapısı sonuna kadar açıktı, ama avlunun içinde en ufak bir hareket yoktu. Araba kapıdan girerken Pia pirinç bir levhanın üzerinde şu yazıyı okudu: “Özel At Kliniği. Uzman Vet. Inka Hansen, Michael Kerstner, Georg Rittendorf.”

Devasa bir kestane ağacı tarafından tamamen kaplanmış büyükçe bir avluya girdiler. Sağda solda taşıma araçları göze çarpıyordu; üst kısımları yeşile boyalı kapıları açık duruyordu. Bodenstein bir anda kendini geçmişin derinliklerinde buldu. Buraya son gelişinin üzerinden en az yirmi beş yıl geçmiş olmalıydı ve hatta Dr. Hansen’in kliniğine getirdiği son atı bile ansızın hatırlamıştı. Değişmeyen tek şey avluydu, onun dışındaki her şey tanınmaz hale gelmişti. Ahırın, eskiden büyük bir samanlık olan bitişiğindeki yapının yerinde şimdi özel bir amaca hizmet eden alçak bir yapı bulunuyordu. Tabelalardan anlaşıldığı kadarıyla orası şimdi danışma, ameliyathane, laboratuvar, röntgen odası ve muayenehane olarak hizmet veren birimleri barındırıyordu. Tam o sırada kısa boylu, çilli, parlak kızl saçlı, ablak suratlı bir kadın taşıma araçlarından birinden çıkarak aniden önlerinde beliriverdi.

“Bugün ziyaret ve hasta kabulü yok,” diye adeta havladı.

“İyi günler,” dedi Bodenstein polis kimliğini kadının burnuna sokarak, “adım Bodenstein, Hofheim Emniyet Müdürlüğü, cinayet masası. Bu da meslektaşım Bayan Kirchhoff. Bay Dr. Kerstner ile görüşmek istiyoruz.”

“Cinayet masası mı?” dedi kadın Bodenstein ve Pia’yı dikkatle süzerek. “Doktor Bey şu anda ameliyatta. Acil bir durum. Biraz uzun sürebilir.”

“Acaba Dr. Kerstner’e bizim geldiğimizi haber vermeniz mümkün mü?” diye sordu Bodenstein son derece nazik bir şekilde, “bu da acil bir durum.”

Kadın bir süre Bodenstein’a baktı, sonra arkasına döndü ve yeni binanın öbür ucunda bulunan bir kapıya doğru onların önü sıra yürüdü. Tabelalara bakılırsa orası hasta kabul, idare ve eczane birimlerinin bulunduğu bölümdü.

“Kadın Frankenstein’ın yardımcısı gibi,” diye mırıldandı Pia.

Bodenstein sırttı ve meslektaşını önden buyur etti; tavanı yaklaşık dört metre yüksekliğinde, duvarları beyaza boyanmış, zemini açık renk seramikle döşenmiş oldukça sade bir hole girdiler. Holün tam orta yerinde, yarım daire şeklinde bir başvuru masası vardı; üzerinde bulunan iki bilgisayar ekranında da ekran koruyucuları devreye girmişti. Beyaz duvarlarda çerçevelenmiş diplomalar asılıydı; bunların tam ortasında ise mutlulukla bakan altı kişinin bulunduğu kocaman bir fotoğraf vardı. Bodenstein durdu ve fotoğrafı inceledi. Aralarında Inka Hansen’i tanıyınca gülümsedi. Sağındaki ve solundaki iki erkek ise Dr. Kerstner ve Dr. Rittendorf olmalıydı.

“İçeride bekleme odasında bekleyebilirsiniz.” Kızıl saçlı ablak suratlı kadın kapılardan birini işaret etti. “Kahve isterseniz otomattan alabilirsiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Bodenstein ve ona dostça bir gülümseme bahşetti, ama gülümseme yerine ulaşamadı. Bekleme odasında yaşlı bir adam ile genç bir kız oturuyordu; kızın gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Kapının açıldığını görünce ikisi de ayağa fırladı. Bunlar acil durumda olanlar olmalıydı.

“Bir kahve ister misiniz?” diye sordu Pia amirine. Bodenstein duvardaki çok sayıdaki çerçevelenmiş fotoğrafı izliyordu.

“Lütfen, sade olsun.”

Pia sade bir kahve getirdi ve Bodenstein’a uzattı. Ardından o da sıçrayan, dörtnala koşan, şaha kalkan at resimlerini incelemeye başladı. Bunlar herhalde başarılı veteriner sayesinde sağlığına kavuşan eski hastaları gösteriyordu; zira altlarında mesut sahiplerinin şükran dolu yorumları yer alıyordu. O anda kapı açıldı. Atın sahipleri bir kez daha elektriğe tutulmuş gibi ayağa fırladı. Bu sefer tepkilerinde haklıydılar. Kapıda Bodenstein’ın biraz önce fotoğrafta gördüğü adam duruyordu; ama fotoğrafın çekildiği zamandan bu yana Dr. Kerstner oldukça değişmişti. Kot pantolon ve uzun kollu gömleğinin üzerine kan lekeleriyle kaplı yeşil bir önlük giymişti; işinin tam ortasında polisler tarafından çağırılmış olmaktan pek rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bodenstein’ın ilk izlenimi adamın ya hasta ya da çalışmaktan aşırı yorgun düşmüş olduğu yönündeydi. Zayıf yüzünde doğal olmayan bir solgunluk vardı; oldukça yıpranmış görünüyordu; kızarmış gözlerinin altında siyah gölgeler oluşmuştu. Tam Bodenstein kendini tanıtacaktı ki, ağlamaktan gözleri kızarmış genç kız ok gibi yanından geçti.

“Kıra’nın durumu nasıl?” diye sordu cırtlak bir sesle. Kerstner ona şaşkın bir ifadeyle baktı, sanki Kira’nın kim olduğunu hatırlamak için birkaç saniye düşünmesi gerekti.

“Ameliyatı başarıyla atlattı,” dedi neden sonra. “Onu şimdi müşahede odasına aldık. Görünüşe bakılırsa sağlığına tekrar kavuşacak.”

Genç kız mutluluktan ağlamaya başladı ve yaşlı adamın boynuna sarıldı.

“Bay Dr. Kerstner?” Bodenstein polis kimliğini cebinden çıkardı ve hem kendini hem de yanındaki meslektaşını tanıttı. “Sizinle bir dakika görüşebilir miyiz?”

Kerstner kimliğe kaçamak bir bakış atıp merak dolu gözlerini iki polis memuruna yöneltti.

“Evet, tabii,” dedi başını sallayarak ve onlara peşinden gelmelerini işaret etti. Girişteki kabul salonunu boydan boya geçip bir tür misafir odası gibi görünen bir yere girdiler; odanın tam ortasında, sekiz adet gösterişsiz tahta sandalyeyle çevrelenmiş kocaman, ahşap bir masa vardı. Odanın bir köşesinde bir yatak, bir televizyon ve bir de eski kanepeler bulunuyordu. Kanepenin üzerinde, eski püskü iki yastığın arasında yaşlı bir köpek yatıyordu; köpek onları görünce hafifçe başını kaldırdı, sonra da ilgisini çekmemiş olacak ki tekrar gözlerini kapadı. Kerstner masanın etrafından dolaştı ve iskemlelerden birinin arkasını tuttu. Ya gereksiz kibarlıklardan pek hoşlanmayan biriymi ya da kibar olamayacak kadar yorgundu. Pia odanın içine şöyle bir göz gezdirdi. Dosya ve kitapla tıka basa dolu raflar, çerçevelenmiş fotoğraflar ve vesikalar ve bunların arasında da, ihtişamlı bir ahşap karyolanın üst tarafına asılmış tuhaf, eski tarz bir arma gördü. Buna benzer bir şeyi daha önce öğrencilerin takıldığı barlardan birinde görmüştü. Birbiri içine girmiş iki ele dönüşen iki Yunan harfi vardı üzerinde. Ellere bir kılıç saplanmıştı. Oldukça vahşice. Altına yazılı cümleyi çözemedi.

“Bay Dr. Kerstner,” diye başladı Bodenstein, “siz Isabel Kerstner’in kocasısınız, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladı biraz şaşırان veteriner ve istemsiz bir hareketle ayağa fırladı. “Bunu neden soruyorsunuz? Bir şey mi oldu?”

Elleri iskemlenin arkalığını öyle sıkı kavramıştı ki parmak kemikleri bembeyaz ortaya çıkmıştı.

“Karnız gümüş renkli bir Porsche Boxter mı kullanıyor?” diye sordu Bodenstein. Kerstner hiç kımıldamadan, donup kalmış bir yüz ifadesiyle ona baktı. Çene kasları gerildi.

“Bunu neden bilmek istiyorsunuz? Bir kaza mı yaptı yoksa?”

“Karnızı en son ne zaman gördünüz?”

Veteriner soruya cevap vermedi.

“Neler oluyor?”

“Bu sabah genç bir kadın cesedi bulundu,” dedi Bodenstein; bilerek ayrıntılara girmede, çünkü Kerstner’in davranışlarındaki bir şey onu huylandırmıştı. “Pantolon cebinde bir araba anahtarı vardı ve anahtar gümüş renkli bir Porsche Boxter’a uyuyordu. Ve bu MTK-IK 182 plakalı Porsche karnızın üzerine kayıtlı.”

Adamın yüzü Bodenstein’in sözlerinden sonra bir kat daha solgunlaştı. Bodenstein’a uyuşmuş gibi bakıyordu; yüzü ifadesizdi, sanki transa girmiş gibiydi. Onun herhangi bir tepki vermemesi üzerine Bodenstein bir an karşısındaki adamın söylediklerini anlamadığını düşündü.

“Kadının göbek deliği üzerinde bir dövme var.”

“Bir yunus,” diye mırıldandı Kerstner vurgusuz bir ses tonuyla, “Ah Tanrım.”

Elini saçlarına daldırdı, sonra iskemlenin üzerine yığıldı ve sanki bir seansa hazırlanıyor gibi ellerini önüne, masanın üzerine koydu.

Bodenstein ve Pia bir an göz göze geldiler.

“Bizimle Frankfurt’a gelir misiniz Bay Kerstner, karnızı teşhis etmek için?” diye sordu Pia. Veterinerin duyduğu şeyi anlaması yine birkaç saniye sürdü. Sonra aniden ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Yürürken bir yandan yeşil önlüğünü çıkardı ve öylece yere bıraktı.

O sırada kızıl saçlı ablak surat kapıyı açtı. Kapıyı vurma gereği bile duymamıştı.

“Micha, ben...” diye başlayıp bir şey söyleyecekti, ama patronunun taşlaşmış yüz ifadesini görünce aniden sustu. Kızıl saçıyla doktor birbirleriyle oldukça samimi görünüyorlardı.

“Gitmek zorundayım,” dedi Kerstner, “Isabel öldü.”

“Bu doğru olamaz!” dedi ablak surat ve Bodenstein bir an onun kadının öldüğüne inanmadığını düşündü, ama bir saniye sonraki cümlesinden çok daha iyisini öğrendi.

“Öyle hemen kalkıp gidemezsin! At henüz narkozdan çıkmadı ve...”

“Georg’u ara,” diye sert bir şekilde kestirip attı Kerstner ve kapıdan çıkıp gitti.

Sachsenhausen’deki Adli Tıp Kurumu’na giderlerken Kerstner’in ağzını bıçak açmadı. Orada öylece oturdu, boş bakışlarla ve suskun; adeta uğursuz, derin bir sessizliğin uçurumuna düşmüş gibiydi. Adli Tıp Merkezi Kennedy Bulvarı’nda, geçen yüzyıldan kalma devlete ait eski bir villadaydı. Bodenstein binanın önüne bir basın ordusunun toplanmış olduğunu çok uzaktayken fark etti; naklen yayın araçları ve meraklı basın mensupları hazır bekliyordu. Belli ki Başsavcı Hardenbach’ın fani vücudu çoktan oraya ulaşmıştı.

“Arabayı müşteri girişine yanaştırın,” dedi Pia. Bodenstein, onun neyi ima ettiğini anlayınca şaşkın ve gülümser bir ifadeyle ona baktı. “Hemen şu soldaki büyük yeşil kapı. Beni orada indirin.”

Pia kapıyı gizemli bir el marifetiyle açiverdi ve Bodenstein arabayı üç otomobilin ve bir cenaze aracının durduğu arka avluya sürdü. Kısa bir süre sonra kimse tarafından rahatsız edilmeden binaya girdiler. Kerstner hiç konuşmadan Bodenstein ve Pia’yı takip etti; morgun bulunduğu bodrum katına giden merdivenlerden indiler. Birinci

odanın orta yerinde, üzerinde bir ceset bulunan sedye duruyordu; üstü yeşil bir çarşafı örtülmüştü. Adli Tıp çalışanlarından biri kapıda görüldü. Adamın yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi.

“Hey, Pia,” dedi, “görüşmeyeli çok oldu.”

Bodenstein bu samimi karşılama üzerine meslektaşına şaşkın bir bakış attı, ama Pia bunu fark etmedi.

“Hey, Ronnie,” dedi alçak bir sesle, “bu Taunus’ta bulunan genç kadın mı? Teşhis etmek için eşi burada.”

Ronnie, Bodenstein ve Kerstner’i başıyla selamladı, sonra da başını sağa sola salladı.

“Hayır,” dedi, “bu, basın ordusunun bizi kuşatmasına neden olan ceset. Benimle gelin.”

Ronnie önlerinden yürüyerek onları başka bir morg odasına götürdü. Orada da üstü örtülü bir sedye duruyordu. Bodenstein Kerstner’e kısa bir bakış attı. Bu beyaz fayanslı ve bol ışıklı odada bile adamın yüzü ifadesiz ve her türlü duygudan yoksundu. Bodenstein, hiç hoşuna gitmese de, buraya daha önce sık sık maktul yakınlarını getirmişti; eşinin, arkadaşının ya da bir akrabasının ölümünden son derece sarsılmış insanlar; ve bu büyük bir mutfağa benzeyen mekânın görüntüsü onları bir kat daha sarsıyor, adeta şok ediyordu. Tavana kadar yükselen metal dolaplar, o acımasız florans ışığı, fayans kaplı duvarlar ve yıkanabilir zemin –bütün bunlar ölümün ve ölünün, yaşayanların hâlâ hatırlamak istedikleri bütün onurunu ayaklar altına alıyordu. Adı Ronnie olan Adli Tıp çalışanı cesedin yüzünü örten yeşil çarşafı açtı. Kerstner birkaç saniye cesede baktı; yine en ufak bir duygu belirtisi göstermedi.

“Bu o,” dedi ve arkasına döndü. “Bu Isabel.”

Bodenstein adamın bu duygusuz tepkisini ne kadar tuhaf bulduğunu kimseye fark ettirmedi. Ronnie umursamaz bir tavırla cesedin yüzünü tekrar örttü, sedyenin sabitleme frenlerini açtı ve

cesedi metal dolaplardan birinin önüne sürdü. Dolabın kapısı bir “klik” sesiyle açılıp da odanın içine soğuk bir hava esintisi hücum edince Kerstner ürperdi, sonra da hızlı adımlarla yukarı çıkmakta olan Bodenstein’i takip etti.

Kırk beş dakika kadar sonra Kerstner, Bodenstein’in Hofheim Emniyet Müdürlüğü cinayet masası bürosundaki odasında, çalışma masasının hemen önündeki bir iskemleye oturmuştu. Kerstner, Pia’nın getirdiği kahve fincanını parmaklarıyla sımsıkı kavramıştı. Bir ses kayıt cihazının çalıştırılmasına razı olmuştu. Kimliğine dair gerekli bütün bilgileri verdi ve ardından başını öne eğerek ilk soruyu beklemeye başladı. O sırada Bodenstein orada bulunan kişi ve olay hakkında tanımlayıcı bilgileri kayıt cihazına aktarıyordu.

“Size birkaç soru sormak zorunda olduğumuz için kusura bakmayın”, dedi veterinerine dönerek. “Ama burada karınızın ölümü, hatta belki de öldürülmesi söz konusu.”

“Tam olarak ne olmuş?” diye sordu Kerstner ve gözlerini yavaş yavaş kaldırarak Bodenstein’in yüzüne baktı. “O nasıl... ölmüş?”

“Atzelberg kulesinin dibinde yatıyordu,” diye açıkladı Bodenstein. “İlk bakışta kuleden atlamış izlenimi bırakıyordu, ama onun intihar etmediğine dair birtakım işaretler var.”

“İntihar mı? Kerstner başını sağa sola salladı. “Isabel neden kendini öldürmek istesin ki?”

“Bize biraz karınızdan bahsedin,” diye adamı zorladı Pia. “Sizden oldukça genç biriydi, öyle değil mi?”

Kerstner bir süre cevap vermedi, gözleri uzaklara dalıp gitti.

“On dokuz yaş genç. En iyi arkadaşlarımdan birinin kız kardeşiydi.” Kahvesinden bir yudum aldı, bunu yaparken eli şiddetli bir şekilde titredi. “Isabel’e rastladığımda, o zamanki nişanlımla birlikte

Amerika'dan yeni dönmüştük. 1998 yılının sonbaharıydı. Üç ay sonra da evlendik, çünkü Isabel hamileydi.”

Kerstner anılara dalmıştı. Bodenstein ve Pia onun tekrar konuşmaya başlamasını beklediler.

“Her şey mükemmel görünüyordu, ama kızımızın doğumundan kısa bir süre sonra sorunlar başladı.”

“Ne tür sorunlar?” diye sordu Pia.

“Isabel alıştığı yaşam tarzını sürdürmek istiyordu,” dedi Kerstner, “büyük ev, tatil için yeterli para, atlar, alışveriş. Bense paramla geleceğimiz için yatırım yapmayı tercih ediyordum. Inka, yani Bayan Dr. Hansen, o zamanlar, babasının öldüğü yıl devraldığı at kliniği için kendine bir ortak arıyordu. Arkadaşım Georg Rittendorf aracılığıyla Inka Hansen ile temas kurdum. Çabucak kaynaştık. Dr. Hansen de tıpkı benim gibi Amerika'da okumuş ve çalışmıştı; üçümüzün kimyası hemen uyuştu.”

Bodenstein ve Pia susuyorlar, Kerstner'in konuşmaya devam etmesini sabırla bekliyorlardı. Veteriner bir süre sonra tekrar konuşmaya başladı.

“Klinikte pahalı yatırımlar ve değişiklikler yapmak zorundaydık,” diye sürdürdü Kerstner. “Gerçi Inka babasının hayat sigortasından para almıştı, ama bu paranın planlarımıza yetmesi mümkün değildi. Elimizdeki kaynakları çabucak tüketmemek için personelde kısıntıya gitmeye karar verdik. Inka'nın annesi muhasebeye bakıyor, Georg'un karısı veteriner yardımcılığı yapıyordu; hasta kabul işlemleri de Isabel'e düşmüştü.”

Kerstner derin bir iç çekti.

“Ama bunu düşünmek bile imkânsızdı.”

“Neden imkânsızdı?” diye sordu Pia.

“Georg’u hiç sevmiyordu,” diye cevap verdi Kerstner ve yorgun gözlerini ovuşturdu. “Hoş, Georg da onu sevmiyordu. Her şey bir yana, Isabel’in maddi konularda benden pek çok beklentisi vardı. Ne var ki, bütün servetimi kliniğin yeniden inşasına yatırmıştım ve çoğu zaman günde on beş, on altı saat çalışmak zorundaydım, hafta sonları dahil. Bu da ona uymuyordu.”

Acıyla yüzünü buruşturdu.

“Onun için uzun süre savaştım,” dedi Kerstner gözleri bir noktaya sabitlenmiş olarak, “onun için hiçbir şey ifade etmediğimi giderek daha iyi anladığım zamanlarda bile. Sürekli kavga ediyorduk, çoğunlukla da para yüzünden. Beni terk ediyor, geri dönüyor, sonra yine terk ediyordu... Tam bir cehennemdi.”

“Karınız sizi ne zaman terk etti? Ve neden?”

“Belki de ben artık onun yolunu gözlemeyi bıraktığım zaman,” dedi Kerstner ve omuzlarını silktilti. “Mayısın sonunda pılını pırtısını nihai olarak topladı, akşam eve geldiğimde o gitmişti. Neyi var neyi yok hepsini alıp gitmişti.”

“Beraberinde kızınızı da aldı mı?” diye sordu Pia.

“Önce hayır,” dedi Kerstner alçak sesle. “İki hafta kadar önce kreşten alıp götürmüş. O günden beri Marie’yi de hiç görmedim.”

Bodenstein adamı inceliyor ve izlenimlerini çözümlemeye çalışıyordu. Kerstner tamamen yıkılmış gibi görünüyordu, ama o gözlerinin dolmasının nedeni karısının ölümü müydü acaba?

“Sizi terk ettikten sonra karınız nerede yaşamaya başladı?”

“Bilmiyorum.”

“Peki kızınız? O nerede şimdi?”

Kerstner başını kaldırıp baktı, ama hemen tekrar gözlerini indirdi ve donuk bakışlarını ellerinin üzerine sabitledi.

“Bunu... bunu da bilmiyorum.”

“Karnızı en son ne zaman gördünüz?” diye sordu Pia.

“Dün,” dedi Kerstner neredeyse fısıldayarak, “birdenbire klinikte karşıma çıktı.”

Pia amirine hızlı bir bakış attı.

“Saat kaçta?” diye sordu Bodenstein.

“Yaklaşık olarak altıya çeyrek kala,” diye yanıtladı Kerstner başını kaldırmadan. “Bana hücum etmeden önce ameliyattan çıkmıştım, benimle konuşması gerektiğini söyledi.”

“Peki, sizden ne istedi?”

Adam sessiz bir şekilde başını sağa sola sallamakla yetindi.

“Bay Dr. Kerstner,” dedi Pia yumuşak ama kararlı bir sesle, “karnızın dün öğleden sonra saat dört buçukta arabasına benzin aldığını biliyoruz, ardından sizi görmeye kliniğe gelmiş ve duruma bakılırsa birkaç saat sonra da ölmüş. Belki de onu canlı gören son kişi sizsiniz. Lütfen soruya cevap verin.”

Kerstner gözlerini önüne dikmiş, hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu; sanki söylenenleri hiç duymuyor gibiydi.

“Tartıştınız mı? Meşele neydi? Sizden belli bir şey istemiş olmalı.”

Sessizlik.

“Dün akşam neredeydiniz?” diye sordu Bodenstein. Durum birden bambaşka bir hal almıştı. Şoka girmiş dul bir adam, gözlerinin önünde katil zanlısına dönüşmüştü. Şüpheli olarak görülmesine neden olacak birden fazla motif vardı; reddedilmiş bir aşk, hayal kırıklığı, kıskançlık.

“Aleyhinize olabilecek bir şeyi bize söylemek zorunda değilsiniz. Bir avukat aramak ister misiniz?”

Adam gözlerini kaldırıp duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı.

“Herhalde *benim* Isabel’i... herhalde bunu söylemek istemiyorsunuz, değil mi?”

“Onu ölümünden birkaç saat önce gördünüz,” diye yanıtladı Bodenstein. “Karınız sizi terk etmişti. Onun nerede yaşadığını bilmiyordunuz. Muhtemelen kırgındınız ve ayrıca onu kıskanıyordunuz.”

“Hayır, hayır! Bu doğru değil!” diye araya girdi Kerstner. “Ona kırgın değildim, ayrıca kıskanmıyordum da... Artık kıskanmıyordum.”

“Neden, artık?”

“Çünkü,” diye başladı Kerstner, ama sonra tekrar sustu.

“Bize karınızın dün sizden ne istediğini söylemeniz.”

Kerstner dudaklarını ısırды ve başını önüne eğdi. Ve birdenbire ağlamaya başladı. Çaresiz bir adamın acı dolu hıçkırıklarıydı bunlar ve o, yanaklarından akan gözyaşlarını silmeyi bile akıl edemiyordu.

29 Ağustos 2005, Pazartesi

Hafta, sabah saat yedide KII'nin bütün çalışanlarıyla yapılan bir toplantıyla başladı. Sakin geçen birkaç haftadan sonra şimdi ellerinde üzerinde çalışmaları gereken iki olay vardı; hoş, Başsavcı Hardenbach'ın intihar olayını eyalet polisinin devralması gerekmişti. Kolayca politik bir meseleye dönüşebilecek olan Hardenbach olayının bir üst seviyedeki uzmanlara bırakılmasının Bodenstein'ı üzdüğü pek söylenemezdi. Meslektaşlarının, yakında tam bir bulmacaya dönüşmesini umduğu "Isabel" olayı hakkında derledikleri ilk bulguları can kulağıyla dinliyordu. Cinayet masası yüksek komiseri Frank Behnke, Bodenstein'dan sonra ekipteki en yüksek rütbeli kişiydi. Amiriyle birlikte iki yıl önce Frankfurt'tan Hofheim'a gelmişti. Frankfurt'ta doğup büyümüştü; şehir sınırları dışında kalan her şeyi bir parça aşağılamayla, köylü olarak görürdü. Cinayet masası komiseri Kai Ostermann otuzlu yaşların sonundaydı. On yıl önce bir SEK² operasyonu sırasında bir bacağını kaybetmişti ve bu trajik olaydan beri masa başında çalışıyordu. Bodenstein Hofheim'a gidince onu da beraberinde istemiş ve istediğini almıştı; aradan geçen zaman içinde Ostermann keskin sezgi yeteneği ve bir bilgisayarınkini andırır hafızasıyla KII'nin vazgeçilmez bir parçası olmuştu. Dördüncü kişi ekibin aynı zamanda en yaşlısıydı: Andreas Hasse çok uzun zamandır cinayet masası komiseriydi. Ellili yaşların ortalarında idi. Koyu kahverengi

2 SEK (Spezialeinsatzkommando): Polis Özel Harekat Dairesi. (yay.n.)

saçlarını peruğa benzer bir biçimde yandan ayırır, kahverengi takım elbiseler ve lastik tabanlı kahverengi ayakkabılar giymeye baylırdı. İki yıl önceki yeniden yapılanma sırasında, yeni açılan bölümün başına getirilmeyi ummuştı; ancak bir kez daha görmezden gelinmiş ve rütbesi yükseltilmemişti. Bodenstein'a bakılırsa, Hasse, masasının arkasında emekliliğinin gelip çatacağı günü bekliyordu. KII'nin en genç elemanı cinayet masası asistanlarından Kathrin Fachinger'di. Yirmili yaşların ortalarında, sıska, soluk renkli bir kadındı; geçen kıştan bu yana Bodenstein'ın ekibindeydi ve iyi işler çıkarmıştı. Ostermann hemen dün öğleden sonra polis bilgisayarında ve internette araştırmalarına başlamış, ölen genç kadının polis kayıtlarına göre süttten çıkmış ak kaşık olmadığı sonucuna ulaşmıştı. Alkollüyken araç kullandığı için ehliyetine el konulması, uyuşturucu madde kullanımı, ehliyetsiz araba kullanmak, mağaza hırsızlığı, toplumun huzurunu bozmak – bütün bunlar Isabel Kertstner'in çetelesine yazılmış olan bazı suçlardı. Bodenstein, genç kadının ölümüyle ilgili bütün soruların aydınlığa kavuşması için acilen otopsi yapılması konusunda savcıyı ikna etmeyi başarmış, Pia da savcı için geçici bir rapor hazırlamıştı. Bodenstein, kişisel dosyasından Pia'nın daha önce Frankfurt'ta KII'de çalıştığını biliyordu, ama eskiden kendisinin çalıştığı bölümle bir alakası yoktu. Yedi yıllık aradan sonra tekrar mesleğine geri dönmek istemiş, ama onu Frankfurt yerine Hofheim'a göndermişlerdi. Bodenstein onun özel hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ama sonuç olarak, Pia'nın ekibinde olmasından ve yaptığı katkıdan çok memnundu.

“Isabel Kerstner'in otopsisi bugün öğleden önce saat onda yapılacak,” dedi Ostermann tam o sırada. “Siz de gidecek misiniz, amirim?”

“Hayır,” dedi Bodenstein kafasını iki yana sallayarak, “bugün tekrar at kliniğine gideceğim ve Kerstner'in mesai arkadaşlarıyla konuşacağım. Frank, bu işi siz üstlenin!”

“Bu şart mı? Geçen sene üç kez böyle bir şeye katıldım,” diye karşı çıktı Frank.

“Amirim, eğer sizin için sakıncası yoksa,” dedi Pia, “ben giderim.” Bodenstein kaşlarını kaldırdı. Onun gözüne mi girmeye çalışıyordu, yoksa bu cazip önerisiyle Behnke’ye bir iyilik mi yapmak istiyordu? Behnke de tıpkı diğerleri gibi bir otopsiye gitmeyi hiç mi hiç istemiyordu, ama kimsenin hoşuna gitmese de, bir cinayet masası polisi ve bir savcılık mensubunun, mahkeme kararıyla yapılan bu ceset kesip biçme işinde hazır bulunmaları bir kuraldı.

“Kai, siz ölen kişinin hayat hikâyesini hazırlamaya çalışın,” diye bir emir verdi Bodenstein. “Anne babası, gittiği kreş, okullar, eğitimi vesaire. Prensip olarak her şey bizi ilgilendirir. Bayan Fachinger, siz Hasse ile birlikte Kelkheim’a gidin ve komşularla görüşün. Buraya kadar her şey anlaşıldı mı?”

“Peki adli tıbbı kim gidecek?” diye sordu Behnke.

“Bayan Kirchoff,” diye yanıtladı Bodenstein ona bakmadan. “Siz laboratuvara arabanın muayenesinin hangi aşamada olduğunu sorun. Hadi şimdi herkes işbaşına! Bir sonraki toplantı saat tam dörtte. O toplantıda ilk bulguları görmek istiyorum.”

Hepsi de başlarını salladılar ve işe koyulmak için ayağa kalktılar.

“Siz bir dakika bekleyin Bayan Kirchhoff,” dedi Bodenstein. Pia olduğu yerde durdu. Bodenstein koltuğuna yaslandı ve Pia’yı dikkatlice süzdü.

“Sizin de mutlaka fark etmiş olacağınız gibi,” dedi diğerleri odadan çıktıktan sonra, “otoriter bir yönetim tarzını sevmem. Ama her ekipte oyunu yöneten birinin olması gerekir. Bizim ekipte bu kişi benim. Ve ben de emirlerime itaat edilmesini isterim.”

Pia onun bakışlarına karşılık verdi. Onun ne demek istediği çok iyi anlamıştı.

“Sizin emirlerinizi sorgulamak gibi bir amacım yoktu,” diye itiraf etti. “Ama Behnke’nin işi pek istemediğini fark ettim. Ve ben de daha

önce birçok kez otopside bulunduğum ve bulunmaktan rahatsızlık duymadığım için, onun yerine gitmek istedim.”

Badenstein düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Neyse,” dedi ve koltuğu geri itti, ayağa kalktı ve Pia’ya gülümsedi, “görünüşe göre adli tıp pek de yabancıysınız olduğunuz bir konu değil. Dün orada ne kadar rahat hareket ettiğiniz gözümünden kaçmadı.”

“Doğru,” dedi Pia başıyla onaylayarak. “On altı yıl Doktor Henning Kirchhoff ile evliydim. Adli tıp kurumuna yakın oturuyorduk ve tam bir işkolik olduğum için, onu görmem gerektiğinde oraya gitmek zorunda kalıyordum. Adli tıp alanındaki eşsiz tecrübemin asıl nedeni budur.”

“Evli miydiniz?” Bodenstein için bu, yeni mesai arkadaşı hakkında bazı bilgiler edinmek için uygun bir fırsattı.

“Hâlâ evliyim,” dedi Pia, “ama kocamla yaklaşık bir yıldır ayrı yaşıyoruz. Bana kızmadınız değil mi?”

“Saçma,” dedi Bodenstein ve aniden sırtıttı, “gerçi Behnke’yi bu otopsiye göndermeyi çok ama çok isterdim. Ama herif her seferinde bu işten sıyrılmanın bir yolunu buluyor.”

“Pia! Seni tekrar görmek ne güzel!” Frankfurt Adli Tıp Merkezi’nin başkanı Profesör Thomas Kronlage, ellili yaşların ortalarında, ama otuz yaşlarında atletik bir gencin vücuduna sahip, kısa keşilmiş beyaz saçlı, renkli gözleri yuvalarında kıpır kıpır dönen bir adamdı. Isabel Kerstner’in otopsisinin yapılacağı odaya giren Pia’yı görünce yüzü aniden aydınlanmış ve kollarını açmıştı.

“Merhaba Tommy,” dedi Pia gülümseyerek ve kucaklaştılar, “ben de seni gördüğüme sevindim.”

Pia’nın Kronlage’yi kendisine kocasından daha yakın hissettiği zamanlar olmuştu. Adli Tıp Merkezi’nin başkan vekili Henning Kirchhoff ile olan evliliğini sürdürmek için verdiği nfile çabaları

Kronlage de adeta onunla birlikte yaşamıştı. Pia'nın kâğıt üzerindeki kocası Henning Kirchhoff sıradan bir tıpcı değildi, bilakis adli antropolojinin Almanya'daki bir avuç uzmanlarından biri ve bu karanlık loncanın parlayan yıldızıydı. Meslektaşları ona kendi aralarında "Ölülerin Tanrısı" adını takmışlardı: günün birinde bu ölüler Pia ile olan evliliklerinin sonunu getirecekti, çünkü onlar işyerinde kalmayıp artık eve de gelmeye başlayacaklardı. Henning bir biliminsanı olarak çevresinden gördüğü muazzam saygının tadını çıkarıyordu; Pia da kocasına hayranlık besliyor, ona tapıyordu, ama günün birinde mobilyalar ve resimlerle konuşmaya başladığını fark edince, bir dâhi ile evlenmenin tam bir yalnızlık olduğunu anladı. Yaklaşık bir yıl önce mart ayında kocası, Pia'yla vedalaşmadan, bir teleferik kazası nedeniyle Avusturya'ya gidince, Sachsenhausen'de Kennedy Bulvarı'nda beraber yaşadıkları eski binayı terk etti. Henning bunun farkına ancak iki hafta sonra varabildi.

"Nasılsın?" diye sordu Kronlage bir adım geri çekilip onun yüzünü dikkatle inceleyerek. "İyi görünüyorsun. Duyduğuma göre yolun yine cinayet masası bölümüne düşmüş."

"Evet, bir aydan beri Hofheim'daki KII'deyim," dedi Pia gülümseyerek. Tam o anda açık duran kapı tıklandı ve içeriye genç bir adam girdi.

"Günaydın," diyerek enerjik bir şekilde selamladı onları.

"Ah, Savcı Bey!" dedi Kronlage neşeli bir şekilde. "Eh, o halde hemen başlayabiliriz."

Pia kendini tanıttı ve genç adama elini uzattı.

"Jörg Heidenfeld, Frankfurt savcılığından."

"İlk otopsiniz mi?" diye sordu Kronlage, yarım çerçeveli gözlüğünün üzerinden gözlerini genç adama dikerek. Heidenfeld başını sallamakla yetindi.

“Pekâlâ,” dedi Kronlage ve asistanına bir işaret yaptı. Bunun üzerine asistanı cesedin üzerindeki çarşafı kaldırdı.

“İlk cesediniz hiç kuşkusuz güzel, taze bir ceset,” diye ekledi Kronlage.

“‘Taze’ bir ceset mi?” diye sordu Heidenfeld memnuniyetsiz bir ifadeyle.

“Eğer bir gün, kilitli bir evde dört hafta kalmış bir ceset görürseniz,” diye yanıtladı Kronlage keyifle, “buradakini şükranla yâd edersiniz.”

“Anlaşıldı,” diye mırıldandı savcı ve rengi sarardı.

Profesör cesedin dış görünüşünü boynuna asılı bir mikrofona doğru betimlerken Pia ve savcı onu sessizce dinledi.

“İlk izleniminiz nedir Flick, sizce ölüm ne zaman gerçekleşmiş?” diye sordu asistanına.

“Ölüm lekeleri oldukça belirgin,” dedi genç doktor eldivenli parmaklarıyla cesedin sırtının ve kürek kemiklerinin çeşitli noktalarına bastırarak, “bu da ölümün üzerinden en az yirmi dört saat geçtiği anlamına geliyor. Vücut oldukça katılaşmış, henüz bir çürüme belirtisi yok.”

Burnunu çekti.

“... demek ki otuz altı saatten fazla olmamış, yani bence, hımm, cunartesi akşamı falan...”

“Güzel, güzel,” dedi profesör ve neşterini eline aldı, onunla cesedin omuz bölgesinde bir Y-kesiği açtı; kesme işini usta hareketlerle göğüs kemiğine ulaşıncaya kadar sürdürdü ve sonra “ben de aynı şekilde düşünüyorum,” diye ekledi.

Gergin bir bekleyiş içindeki genç doktorun yüzü, profesörün bu iltifatı üzerine birden renklendi ve iştahlı bir yüz ifadesiyle cesedin üzerine doğru eğildi.

“Ne kadar da güzel bir kız,” dedi Kronlage başını sağa sola sallayarak, “son derece sağlıklı ama buna rağmen ölü.”

Adli tıp uzmanı profesörün bu ürpertici mizah anlayışı Savcı Heidenfeld’in kulağına önceden çalınmıştı, eğer o anda otopsi masasının başında olmasalardı bu söylediğine belki de gülebilirdi. Sağlam bir makasla kesilen kaburgaların çatırtısı, bu sabah kahvaltıda yediklerinin yemek borusundan yukarı doğru ansızın yükselmesine neden oldu. Yardım isteyen bakışlarla Pia’ya baktı, ama o durumdan pek etkilenmiş görünmüyordu ve genç adama cesaret verici bir şekilde gülümsemekle yetindi.

“Şimdi kalbi çıkaracağız ve tartacağız,” dedi Profesör Kronlage yeşil önlüklü bir kasabın alışıldık konuşma tonuyla, “sonra da akciğeri ... dikkat et, Flick, bir daha düşürme.”

Bu kadarı da fazlaydı. Artık enerjisinden geriye pek iz kalmayan genç savcı özür diler gibi bir şeyler mırıldandı ve neredeyse koşarcasına dışarı, koridora çıktı.

Bodenstein arabasını veteriner kliniğinin önündeki otoparka park etti. BMW marka araba sahip olduğu tek lükstü ve henüz Frankfurt’taki emniyet müdürlüğündeyken, binanın önündeki otoparkta duran arabasını görenlerin kıskanç bakışları onu hiç rahatsız etmemişti. Polislik mesleğindeki önlenemez yükselişi sırasında arkadaşları, sık sık onun arkasından konuşuyor, aslında çalışmak zorunda olmadığını ve bunu sadece can sıkıntısından yaptığını ileri sürüyorlardı. Ama o, bu türden kötü niyetli suçlamaları çalışma azmi ve yıllar içinde kazandığı başarılarla boşa çıkarmıştı. Hemen her Alman vatandaşı için, soylu bir isim maddi refahla eşanlama gelirdi. Bodenstein arabadan indi ve at kliniğine ait binayı uzaktan inceledi. Inka Hansen ve ortağı gerçekten de eski çiftlik evini bu hale getirmek buraya çok para yatırmış olmalıydılar. Avluya girdi.

“Oliver?”

Bodenstein arkasına döndü ve Inka Hansen'i hemen tanıdı. Inka cipine binmek üzereydi, ama Bodenstein'ı görünce tekrar inmiş ve aracın kapısını kapamıştı. Aradan yirmi yıl geçmesine rağmen Bodenstein, bu kadının bir zamanlar hayallerinin merkezinde yer almasının nedenini onu görür görmez hatırladı. Inka ondan üç ay küçüktü, yani 44 yaşında olmalıydı, ama ne yıpratıcı mesleği ne de aradan geçen yıllar onun güzelliğinden bir şey alıp götürebilmişti. Doğal sarı saçları, net yüz hatları, çıkık elmacık kemikleri ve renkli, ısıltılı gözleriyle hâlâ çok güzeldi. Üzerindeki kot pantolon ve pembe renkli dar bluzu onun hafif kaslı vücudunu gözler önüne seriyordu.

“Merhaba Inka,” dedi Bodenstein. “Seni tekrar görmek ne güzel!”

Inka'nın yüzünde bir gülümseme belirdi, ama duruşunda belirgin bir soğukluk ve mesafe vardı. Eski tanışıklıkları kucaklaşmaları için yeterli değildi; bunun üzerine birbirlerine ellerini uzattılar.

“Bence de,” dedi Inka, o eski boğuk sesiyle, “karşılaşmamızın nedeni oldukça üzücü bir olay olsa da.”

Birbirlerine baktılar, inceler gibi, ama takdirle.

“İyi görünüyorsun,” dedi Bodenstein.

“Teşekkürler,” dedi Inka gülümseyerek ve onu tepeden tırnağa süzdü. “Zaman seni de hemen hemen hiç değiştirmemiş. Tanrım, ne kadar zamandır görüşmüyoruz biz?”

“Sanırım en son Simone ile Martin'in düğününde görüştük,” diye yanıtladı Bodenstein, “en az yirmi yıl olmuştur. Hemen sonrasında sen Amerika'ya gittin.”

“Yirmi iki yıl,” dedi Inka, “Temmuz 1983.”

“Gerçekten de. İnanılır gibi değil. Hâlâ aynı görünüyorsun, hiç değişmemişsin.”

Inka arabasının çamurluğuna yaslandı. Şoför mahallinde iki tane Jack-Russel-Terrier³ oturuyor ve sahiplerinin her hareketini dikkatle izliyorlardı.

“Oliver von Bodenstein,” dedi Inka, sesinde alaycı bir tını vardı, “her zamanki gibi kibar ve centilmen. Hangi rüzgâr attı seni buraya? Micha bugün burada değil.”

“Aslında ben seninle ve diğer meslektaşlarınla görüşmek itiyordum,” diye yanıtladı Bodenstein. “Henüz araştırmamızın ta en başındayız ve Isabel Kerstner hakkında daha çok bilgiye ihtiyacımız var. Bana ondan biraz bahsedebilir misin?”

Inka Hansen kolundaki saate kısa bir süre baktı.

“Isabel buraya nadiren gelirdi. Onu pek iyi tanımam,” dedi sonra. “Bildiğim kadarıyla Micha’ya hayatı dar etti. Sen en iyisi Georg ile konuş. Micha’yı çok eskiden tanır.”

“Pekâlâ,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak, “teşekkürler.”

Yıllardır Inka Hansen’i neredeyse hiç düşünmemişti, ama şimdi, onu birdenbire karşısında görünce, kafasına bir sürü soru üşüşmüştü; bu soruların yanıtları aslında onu hiç ilgilendirmiyordu, buna rağmen o yanıtlara duyduğu merak tuhaf bir şekilde içini kemiriyordu.

“Maalesef benim hemen gitmem lazım,” dedi Inka ve arabasının kapısını açtı, “seni tekrar görmek güzeldi, Oliver. Bir ara kahve içmeye uğrasana, buralara yolun düştüğünde.”

At kliniğinin hasta kabul masasının arkasına kızıl saçlı ablak surat kurulmuştu; ama bugün üzerinde yeşil bir önlük ve sol göğsünün üst kısmında Sylvia Wagner yazılı küçük bir resim vardı.

“Doktor Kerstner burada değil,” dedi Bodenstein’a neredeyse lütfedercesine ve selam bile vermeden.

3 Cesur, şen, sevimli, fedakâr ve itaatkâr bir köpek cinsi. (yay.n.)

“Bugün Bay Dr. Rittendorf ile görüşeceğim,” diye yanıtladı Bodenstein.

“Yapacak işleri var.”

O sırada telefon çaldı.

“Benim de,” dedi Bodenstein, kibarlığı elden bırakmak istemiyordu. “Acaba bana bir iyilik yapıp geldiğimi haber verir misiniz?”

“Bir saniye,” dedi kadın ve bir hasta sahibinden gelen aramaya cevap vermek için ahizeyi elinde aldı. Sonra da hızlı hareketlerle profesyonelce birtakım tarihler yazdı ve bir randevu kararlaştırdı. İşini ciddiyetle yapıyordu.

“Siz Isabel Kerstner’i tanır mıydınız?” diye sordu Bodenstein, kadın telefonu kapatınca.

“Elbette,” diye yanıtladı ablak surat şaşırtıcı bir hararetle. “Ve de ondan hiç hazzetmezdim. Ölünün arkasından kötü konuşulmaz, ama benim hiç umurumda değil. Isabel kibirli, aptal ineğin tekiydi ve Micha gibi bir kocayı kesinlikle hak etmiyordu.”

“Neden?”

“Micha... yani Dr. Kerstner... kliniği ayağa kaldırmak için gecesini gündüzüne katıyor. O gerçekten iyi bir veteriner.”

Telefon tekrar çaldı. Ama Bayan Wagner bu sefer orali olmadı.

“Isabel’in dünya batsa umurunda değildi,” dedi kadın, yüz ifadesi karardı. “Onun bütün derdi keyif çatmaktı: Disko, partiler, eğlenceler, atıyla gezinip durmak. Burası için parmağını bile oynatmadı.”

Yuvarlak kemik çerçeveli gözlüklü, siyah saçlı bir adam kabul solanuna girdi.

“Ah, Georg,” dedi Sylvia Wagner ona, “cinayet masasından bu bey seninle görüşmek istiyor.”

Bodenstein Kerstner’in ortağına başıyla selam verdi.

“Merhaba,” dedi adam ve merakla onu süzdü, “Hay hay.”

Dr. Gregor Rittendorf ile Dr. Kerstner aynı yaşıydılar, aşağı yukarı kırk, kırk beşlerinde. İnce ve dostane bir yüzü vardı ve neredeyse Bodenstein ile aynı boydaydılar. Koyu renkli gür saçlarına tek tük kırlar düşmüştü. Kalın gözlüklerinin arkasındaki mavi gözlerinden canlı ve meraklı bir bekleyiş okunuyordu. Belli ki kendine olan güveni tamdı, çünkü cinayet masası polisiyle karşılaşmayan insanların ilk seferinde kapıldıkları o sinirliliğin hiçbir emaresi yoktu onda.

“Buyrun misafir odasına geçelim,” dedi ve ekledi, “bir kahve ister misiniz?”

“Memnuniyetle,” dedi Bodenstein ve onun peşinden gidip, Dr. Kerstner’in bir gün önce karısının ölüm haberini aldığı masanın kenarına oturdu. Rittendorf bir kahve makinesiyle cebelleşmeye başladı.

“Meslektaşınızın karısının başına gelenlerden haberiniz var mı?”

“Evet,” dedi Rittendorf başını sallayarak, “berbat bir durum. Ama çok da üzüldüğümü söyleyemem. Ne Isabel beni severdi ne de ben onu; bu bir sır değil.”

“Birinin onu öldürmek için nedenleri olabileceği aklınıza yatıyor mu?” diye sordu Bodenstein.

“Hem de nasıl,” dedi Rittendorf küçümser bir ifadeyle. “Örneğin benim.”

“Ah, öyle mi? Neden peki?” Bodenstein siyah saçlı, uzun boylu adamı dikkatle inceliyor, onun aklından geçenleri anlamaya çalışıyordu. Zeki biri olduğuna kuşku yoktu.

“O kadın, arkadaşımın hayatını cehenneme çevirdi. Ben ondan ne kadar hazzetmediysem, o da benden o kadar hazzetmezdi.”

Bodenstein bakışlarını odada gezdirdi ve gözleri bir armaya takıldı; duvarda çerçevelenmiş diplomaların ve fotoğrafların arasında duruyordu. Birbiri içine geçmiş iki harf birbirine çatılmış iki kılıç meydana getiriyordu.

“Öğrenci birliği mi?” diye sordu ve armanın üzerindeki Latince yazıyı okumaya çalıştı.

“Ah,” dedi Rittendorf duvara dönerek, “arma mı? Evet. Micha ve ben üniversitedeyken aynı birlikteydik. Bugüne kadar da birliğe desteğimizi esirgemedik, ‘yaşlı beyler’ olarak.”

“*Fortes fortuna adiuvat*”, sözcüklerini okudu Bodenstein, lisede öğrendiği Latinceyi tamamen unutmamıştı. “Şans cesurların yanındadır.”

“Aynen öyle,” dedi Rittendorf sırtarak ve Bodenstein’in önüne bir fincan kahve koydu. “Süt? Şeker?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Bodenstein başının sallayarak ve kahveden bir yudum aldı. “Bana biraz bu kliniği anlatın.”

Rittendorf da masaya oturdu ve bir sigara yaktı. Dumanlar gözüne kaçınca gözlerini kırıştırdı.

“Bu gerçekten ilgilendiriyor mu sizi? Aslında bana Micha hakkında sorular soracaktınız, öyle değil mi?”

“Doğru,” dedi Bodenstein gülümseyerek, “dolambaçlı yolları bırakalım o halde. Dr. Kerstner’i ne kadar zamandır tanıyorsunuz?”

“Üniversitenin ilk sömestrinden beri,” diye yanıtladı Rittendorf, “tam olarak yirmi dört yıldır.”

“Ve siz sadece iş arkadaşı ve iş ortağı değilsiniz, öyle değil mi?”

“Hayır. Biz arkadaşız. İyi arkadaşız.” Rittendorf Gauloise’den bir nefes çekti ve gözlerinde hafif neşeli bir ifade belirdi. “Ve birlik kardeşiyiz.”

“Ne zamandan beri bu kliniğin ortağsınız?”

“Beş yıldır,” dedi Rittendorf.

“Binanın yeniden inşası için çok para harcadınız,” dedi Bodenstein.

“Doğru,” dedi Rittendorf bir an gülümseyerek, ama gülümseme hâlâ canlı bir şekilde bakan gözlerine ulaşmadı, “küçük bir servet. Ama kendini amorti edecektir.”

“Ve para sıkıntısı yüzünden Dr. Kerstner’in evliliği yıkıldı,” dedi Bodenstein. Veterinerin berrak, açık mavi gözlerinde anlaşılabilir bir ifade belirdi ve o küçük ağzını neredeyse bir üçgen biçiminde büzdü.

“Ortada yıkılacak bir şey yoktu ki,” dedi alaycı bir tonda. “Isabel en başından itibaren Micha’yı kandırdı. Ve o benim bütün bunların ayan beyan farkında olduğumu çok iyi biliyordu.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Dinleyin.” Rittendorf öne doğru eğildi. “Belki de bunu Micha’nın kendisine sorsanız daha iyi olur.”

“Ama ben size soruyorum,” dedi Bodenstein dostça bir gülümsemeyle.

“Isabel, zaaflarına yenik düşüp hayatına girmesine izin verdiği her insanda bir yıkıntının izlerini bırakmıştır,” dedi Rittendorf. “O her zaman hesapçıydı ve her zaman kendi çıkarlarını düşünürdü. Micha’ya pençelerini geçirmeden önceki yaz yakın arkadaşlarımızdan biriyle görüşmeye başlamıştı. Adamın karısı hamileliğinin son aylarındaydı, ama bu onu durdurmadı. Ama adamdan kısa sürede bıktı ve bunu ona söyledi; arkadaşımız da ailesi için yaptırmakta olduğu evin kaba inşaatında kendini astı.”

Rittendorf sustu ve başını sağa sola salladı.

“Siz Isabel’den hazzetmiyordunuz,” dedi Bodenstein.

“Bu yanlış sözcük,” dedi Rittendorf soğuk bir gülümsemeyle. “Ondan nefret ediyordum.”

O anda kapı açıldı ve kapıda Kerstner belirdi. Rittendorf ayağa fırladı.

“Bugün çalışmak zorunda değilsin, Micha, gerçekten. Inka ve ben hallediyoruz.”

Bodenstein adamın duyduğu samimi kaygıyı ve arkadaşına olan sevgisini görebiliyordu.

“Yok, çalışmak zorundayım,” diye yanıtladı Kerstner, “yoksa deliririm.”

“Ah, tekrar döndünüz demek,” dedi profesör, yüzü yeşile kesmiş savcının otopsi odasına girdiğini görünce. “Biz de giderek meseleye yaklaşıyoruz. Yavaş yavaş bu güzel çocuk bize bazı sırlar vermeye başlayacak.”

“Öyle mi?” dedi Heidenfeld donuk bir sesle.

“Çok kısa bir süre önce kürtaj yaptırmış,” dedi Profesör, “tahminime göre üç dört hafta önce. Ama bu, kadının düşme yoluyla ölmediği gerçeğinin yanında pek önemsiz bir ayrıntı.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Heidenfeld şaşkın bir şekilde.

“Hayır, daha önce ölmüş,” dedi Kronlage. Başını savcıya çevirdi ve cesedin sağ kolunu havaya kaldırıp gösterdi.

“Şuraya bakın,” dedi ve Heidenfeld parçalanmış vücudu görmeden sadece kola bakmak için kendini zorladı. “Bileklerinde, kollarında ve omuzlarında deri altı kanamaları var. Epeyce şiddetli bir şekilde kıskıvrak tutulmuş. Ama daha ilginç olanı sağ kol damarındaki bu oldukça taze delik.”

Kolu tekrar bıraktı.

“Uyuşturucu madde kanununa aykırı davranmaktan bir sürü sabıkası var,” dedi Pia. “Acaba kendisi uyuşturucu almış olamaz mı?”

“Hayır, bu anatomik olarak imkânsız,” diye itiraz etti Profesör. “Kadın sağ elini kullanıyordu. Eğer sağ elini kullanan biri olarak kendine iğne yapacaksan bunu herhalde sol elinle sağ koluna yapmazsın,

öyle değil mi? Ayrıca bu olayda, iğnenin ulaştığı köşeye kişinin kendi eliyle ulaşması imkânsız.”

“Peki ne enjekte edilmiş?” diye sordu Savcı Heidenfeld. “Bunu saptamak mümkün mü?”

“Toksikolojik bir tarama yapıyoruz,” diye yanıtladı Kronlage. “Hızlı bir test yöntemiyle yaklaşık 3000 farklı maddeyi tanımlayabiliriz. Ve eğer şüphelerimde haklıysam, kısa bir süre sonra onun zehirlenme yoluyla öldüğünü anlayacağız.”

“Vay,” dedi Savcı Heidenfeld, başını sallayarak, “tamam.”

Kronlage hiç ara vermeden mikrofonuna tıbbi terimler mırıldıyor, bir yandan da neşteriyle sağ kolun iç kısımlarını ince ince açıp dikkatle inceliyordu.

“Böylesine baştan savma yapılmış bir enjeksiyon,” dedi kararlı bir sesle, “kanamaya yol açar, ama ancak yaşayan bir insanda. Bu ölüde ise sadece hafif deri altı kanamaları var, çünkü enjeksiyondan kısa bir süre sonra ölmüş.”

Pia memnuniyetle başını salladı. Böylece teorisi açıkça kanıtlanmış oluyordu. Ne intihar, ne kaza; bilakis cinayet.

Bodenstein, girişteki duvarda asılı olan fotoğrafıyla karşılaştırıldığında adeta kendi kendisinin gölgesi olan Dr. Kerstner’e gözlerini dikmiş bakıyordu.

“Size birkaç soru sorabilir miyim?”

“Evet. Elbette,” dedi Kerstner ve az önce arkadaşının oturmakta olduğu iskemleye oturdu. Akıllı tamamen başka yerde gibiydi ve Bodenstein bir an adamın sakinleştirici bir şey almış olabileceğinden kuşkulandı.

“Karnız nasıl oldu da bir Porsche sahibi olabildi?” diye sordu. O sırada avludan nal sesleri geldi. Bodenstein pencereden dışarıya kısa bir süreliğine baktı. İki genç kadın at römorkundan kır bir at

indirirken, yaşlı bir adam da oldukça sinirli ve deli gibi kişneyen kahverengi bir atı avluda gezdiriyordu. Kerstner bütün bunların farkında değilmiş gibiydi; belki de bunlar onun için son derece sıradan, gündelik seslerdi. Rittendorf'un masada bıraktığı paketten bir sigara çıkardı, elinde bir süre dalgın dalgın döndürdü ve sonra dudaklarının arasına sıkıştırdı. Bu ellerle, diye geçirdi Bodenstein içinden, son derece karmaşık ameliyatları yönetiyor. Acaba onlarla karısını da öldürmüş olabilir miydi?

“Arabayı ben de ilk kez cumartesi günü gördüm,” dedi Kerstner, sesinde acılı bir ton vardı. “Herhalde parayı şu... sevgililerinden birinden almıştır. Beni her zaman aldattı. Sadece ben bunu çok uzun bir süre kabullenmek istemedim.”

“Bana karınız ve evliliğinizden biraz daha bahsedin,” diye rica etti Bodenstein, ama Kerstner'in tekrar konuşmaya başlaması için yaklaşık bir dakika geçmesi gerekti.

“Anlatacak ne var ki?” dedi omuzlarını silkerek. “Isabel beni hiçbir zaman sevmeydi. Ne kadar aşağılayıcı olursa olsun, bugün kabul etmek zorundayım ki, ben onun için bir araçtan başka bir şey değildim. Onu arkadaşım Valentin'in kız kardeşi olarak çocukluğundan beri tanırdım. Amerika'dan dönüşümde onu tekrar gördüğümde hamileydi ve sorununa acilen bir çözüm bulması gerekiyordu. İşte tam o anda ben çıkageldim.”

Kerstner sigarayı kül tablasına bastırdı ve hemen bir tane daha yaktı.

“Benimle tam bir mantık evliliği yaptı. Benden nefret ettiği söylenemezdi. Ben onun hiç mi hiç *umurunda* değildim. Ve bu acı vericiydi.”

Bu sırada avluda bir gürültü patırtı koptu. Kişnemeler, şiddetli toynak darbeleri, bağırış çağırış, kırılırcasına çarpılan avlu kapısı –ama Kerstner'in kılı bile kıpırdamıyordu. Bir kez olsun başını kaldırıp

bakmadı; o anda sanki çok uzaklarda gibiydi. Sol elinin işaretparmağıyla gözlerini ovuşturdu.

“Birkaç hafta önce tartıştık ve kızımızın gerçek babası olmadığını açık açık yüzüme vurdu.” Kerstner’in sesi alçalmıştı, kendine tekrar hâkim olabilmesi birkaç dakikasını aldı. “Bu artık bardağı taşıran son damla oldu. O günden sonra onu bir daha görmedim. Geçen cumartesiye kadar.”

Bodenstein’in içini karşısında oturan adama karşı bir acıma duygusu kapladı ve kendini bu derece aşağılanmış hissedenden bir insana nasıl davranılması gerektiğini sordu kendine. Mesleği, onu sık sık insan ruhunun uçurumlarına bakmaya zorluyordu. Zaman zaman, koşulların çaresizliği içinde oradan oraya savrulan suçlunun düştüğü durumu anlıyor, içten içe ona hak veriyordu. Bodenstein’in her geçen gün daha da emin olduğu bir şey vardı: Eğer Kerstner karısını öldürdüyse, bu, büyük olasılıkla duygusal bir anda gerçekleşmişti. Acının şiddeti yıllar içinde o kadar artmıştı ki, trajik bir sonuç kaçınılmaz olmuştu.

“Karnız cumartesi günü sizden ne istedi?” diye sordu. Kerstner bir an gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı ve omuzlarını silktilti. Bir an için her şey sessizliğe gömüldü. Sonra bir cep telefonu titreşimi sessizliği bozdu. Bodenstein kızgın bir şekilde telefonu açtı.

“Şu an müsait değilim,” dedi karşısındakine.

“Ama bu çok önemli!” diye bağırdı Pia Kirschhoff hattın öbür ucundan. “Artık kadının nasıl öldüğünü biliyoruz. Kronlage sağ kolunda bir enjeksiyon deliği buldu. Kan ve idrar tahlilinden bunun ölümcül dozda Barbitürat olduğu ortaya çıktı. Yani diğer bir deyişle Natrium-Pentobarbital.”

Bodenstein Kerstner’a hızlı bir bakış fırlattı, ama o bunu fark etmedi.

“Kesin mi?”

“Evet,” dedi Pia, “Triage testi oldukça güvenilirdir. Kerstner’in Pentobarbital’i kullanma yetkisi var. Bu, veterinerlikte hayvan ötanazileri için kullanılan bir ilaç.”

“Ölüm saatiyle ilgili bir bilgi var mı?” diye sordu Bodenstein.

“Doktor oldukça isabetli bir tahminde bulunmuş. Kronlage ölümün cumartesi akşamı erken saatlerde gerçekleştiğini söylüyor; saat yedi buçukla sekiz buçuk arasında. Ha, bir şey daha var: Isabel Kerstner kısa bir süre önce bir çocuk aldırmuş.”

“Anlaşıldı,” dedi Bodenstein kısaca. “Sonra görüşürüz.”

Düşüncelere dalmış halde önündeki masaya gözlerini dikmiş olan Kerstner’e baktı. Gerçekten de bu kadar basit miydi yani? Bu adam, Cumartesi akşamı onunla tekrar karşılaştıktan sonra, kendisini yıllarca kandırılmış, aldatmış, aşağılamış olan kadını ölümcül bir ilaçla mı öldürmüştü? Bu varsayımı destekleyen bazı ipuçları vardı, ama çürüten ipuçları da. Neden şu ana kadar anlattığı hikâyeye kendini şüpheli duruma düşürsün ki? Adeta Bodenstein’a bir cinayet motifini altın tepside sunmuştu. Bu gibi kolay çözümler Bodenstein’ın hep canını sıkardı.

“Dr. Kerstner,” dedi Bodenstein, “elimizdeki yeni bilgilere göre karınız kuleden atladığı için ölmemiş.”

“Nasıl?” dedi Kerstner başını aniden kaldırarak. Gözlerindeki şaşkınlık ve anlam verememe ifadesi gerçektir, Bodenstein insanları bu kadarlık da olsa tanır.

“Karınızın koluna yapılan ölümcül bir enjeksiyon sonucu öldüğünü söylemem sizi şaşırtır mı?”

“Ölümcül bir enjeksiyon,” diye tekrar etti Kerstner, başını sağa sola salladı, ama sonra belli ki söyleneni kavradı. “Yani şimdi siz benim bu olayla ilgili olabileceğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Ben hiçbir şey düşünmüyorum,” diye yanıtladı Bodenstein tarafsız bir tonda, “ama artık karınızın sizden ne istediğini ve cumartesi akşamı saat 19.00 ile 23.00 arasında ne yaptığınızı söylemenizin zamanı geldi. Otopsi raporuna göre karınızın öldüğü o saatlerde ne yapıyordunuz?”

Kerstner cevap vermekte acele etmedi.

“Onunla kısa bir görüşme yaptık. Sonra bir telefon geldi. Saat altıyı on geç. Bunu kesin olarak biliyorum, çünkü tam o anda arabamın saatine baktım. Acilen bir yere gitmem gerekiyordu, bunu mesai arkadaşlarım da doğrulayacaktır.”

“Yani karınız buradan ayrılmadan önce siz kendiniz ayrıldınız, öyle mi?”

“Evet.”

“Pekâlâ,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak, “o halde lütfen bana sizi kimin aradığını ve nereye gittiğinizi söyleyin. Yol ne kadar sürdü ve akşam boyunca nerede olduğunuza kim tanıklık edebilir?”

“Bunu şu anda söyleyemem,” diye karşılık verdi Kerstner. “Üzgünüm.”

“Ben de üzgünüm,” dedi Bodenstein ayağa kalkarak, “çünkü sizden benimle gelmenizi rica etmek zorundayım.”

“Yani... tutuklandım mı?”

“Evet. Geçici olarak. Sizi karınızı öldürdüğünüze dair kuvvetli şüphe nedeniyle tutukluyorum.”

Kerstner de aynı şekilde ayağa kalktı. Yüzü solgun, ama kendine hâkimdi.

“Kısa bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?”

Bodenstein omuzlarını silkti. Aslında yapamazdı.

“Benim için fark etmez,” dedi, “ama kısa olsun.”

Kerstner cep telefonunu aldı ve bir numara tuşladı.

“Benim,” dedi ses tonunu düşürmeden. “Polis beni tutukladı. Isabel’i benim öldürdüğümü düşünüyorlar... hayır, hayır, tamam. Evet, peki, kardeşini ara... ve... evet, en iyisi anne babanın yanına git, eğer seni dışarıya bırakırlarsa. Senin emniyette olduğunu bilirsem içim rahat eder. Evet... hayır, eminim uzun sürmez. Kimin yaptığını çabucak bulacaklardır. Pekâlâ. O halde, sonra görüşürüz.”

“Kimdi o?” diye sordu Bodenstein.

“Bir tanıdık,” dedi Kerstner, telefonu tamamen kapattı ve Bodenstein’a uzattı.

“Bu tanıdığınızın sizi karınızı öldürmek suçuyla tutuklanmaktan kurtarma olasılığı var mı?”

“Olasılıkla. Evet.”

“Tanrım,” dedi Bodenstein, aslında kolay kolay kontrolünü kaybetmezdi, ama artık yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı. “Burada oyun oynamıyoruz! Eğer cumartesi akşamı için size tanıklık edebilecek biri varsa, bir an önce ortaya çıkarsanız iyi olur!”

Kerstner başını sağa sola salladı.

“Yapamam,” dedi. “Bunu ileride anlayacaksınız.”

“Umarım,” diye karşılık verdi Bodenstein ve içini çekti.

Kerstner, Hofheim Emniyet Müdürlüğü’nde yapılan sorgulamada bir balık kadar sessiz kaldı, bunun üzerine Bodenstein onu yarım saat sonra Frankfurt’a mahkemeye çıkarttı; Kerstner, görevli yargıcın önüne çıkartılana kadar orada gözaltında tutulacaktı. Behnke, Porsche ile ilgili ilk laboratuvar sonuçlarını almıştı. Arabadaki parmak izlerinin neredeyse tamamı Isabel Kerstner’e aitti, ama şoför tarafında bir sürü yabancı parmak izi de vardı. Ayrıca koltuğun başlığında kime ait olduğu bilinmeyen koyu sarı bir saç teli bulunmuştu. Ostermann

internette yaptığı araştırmalar sonunda Isabel Kerstner'in geçmişte, Kelkheim ile Liederbach arasında kalan bir özel mülk alanında faaliyet gösteren Gut Waldhof binicilik kulübü adına birçok koşuya katıldığını öğrenmişti.

“Çocuğun nerede olduğuna dair herhangi bir şey bulabildik mi?” diye sordu Bodenstein.

“Hayır,” dedi Kathrin Fachinger söz alarak, “anaokulunda kızı en son 18 Ağustos'ta görmüşler, ayrıca kızla ilgilenen bakıcı kadın da onu en son o gün görmüş. O akşam, çocuğu okuldan Isabel Kerstner almış.”

“O halde çocuğun bulunması için derhal bir soruşturma başlatmak zorundayız,” dedi Bodenstein. “Bununla siz ilgilenin, Bayan Fachinger. Çocuğun son zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafını bulun.”

“Ayrıca veteriner kliniği için bir arama emri çıkartmak durumundayız,” diye araya girdi Behnke. Bodenstein ona baktı ve elinde olmadan Inka Hansen'i düşündü. Gereksiz yere onun başını ağrıtmak istemiyordu.

“Natrium-Pentobarbital'in insanlarda ölümcül olabilmesi için hangi dozda alınması gerekiyor?” diye Behnke'ye karşı çıktı. “Tahminimce çok düşüktür. Bu yüzden alım satım irsaliyelerine ve ellerinde bulunan ilaçlara bakarak bu dozu ortaya çıkarma ihtimalimiz bana çok zayıf görünüyor.”

Behnke omuzlarını silkti.

“Bayan Kirchhoff,” dedi Bodenstein, “Kelkheim'daki binicilik kulübüne gidin. Isabel Kerstner sanırım orada çok zaman geçirmiş. Onun hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalışın.”

Gut Waldhof şehrin dışında, sanayi bölgesinin arka tarafında, Kelkheim-Münster ve Liederbach arasında kalan kırlık bir arazide

bulunuyordu. Pia arabasını tertemiz, taş döşeli park alanına park etti ve arabadan indi. Park halinde bir sürü araç vardı; diğer tarafta da düzenli bir şekilde sıralanmış at römorkları bulunuyordu. Pia ilgiyle etrafı inceledi. Uzun yıllar önce buraya bir kere daha gelmişti, bir kız arkadaşını ziyaret etmek için. Arkadaşının bu ahırda bir atı vardı, ama o zaman burası tamamen farklıydı. Bugün artık eskinin o metrelerce yükselen yabani otlarından, çamurlu yollardan, at pisliği yığınlarından eser yoktu. Belli ki birisi buraya oldukça büyük emek vermiş ve yatırım yapmış, terk edilmiş bir çiftlikten son derece güzel bir binicilik kompleksi meydana getirmişti. Çiçek tarhlarıyla ve or-mangülleriyle bezenmiş bakımlı çim alanları, renkli engellerle dolu bir koşu alanı ve atlar için eğitim sahası vardı. Uzunlamasına inşa edilmiş olan ahırın pencereleri dışarıya açılıyordu ve atlar böylece başlarını uzatıp dışarı bakabiliyorlardı. Pia park alanında gezinirken teni güneşten bronzlaşmış, saçlarını tamamen kazıtmış bir gençle karşılaştı; genç adam bir el arabasıyla saman taşıyordu. Üzerinde dar bir kot pantolon ve altın rengi harflerle “Gut Waldhof” yazılı yeşil bir polo gömlek vardı. Gömleğin altındaki kaslı vücudu hemen fark ediliyordu. Sadece çiftliğin değil, çalışanların görüntüsü de oldukça düzelmiş, diye düşündü Pia gülümseyerek.

“Merhaba,” diye seslendi genç adama, “bana burada patronun kim olduğunu ve onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?”

Adam el arabasını yere koymadan, meraklı gözlerle Pia’yı şöyle baştan aşağı bir süzdü.

“Şef Kampmann’dır. Yukarı katta,” dedi ağır bir yabancı aksanla. “Tamam mıdır?”

“Tamamdır,” dedi Pia gülümseyerek, “malumat için teşekkürler.”

Mesken olarak kullanılan bina şimdi de eskisi kadar hayal gücünden yoksun bir görünüme sahipti; gerçi bu eski binayı kendine

getirmek için bazı girişimlerde bulunulmamış da değildi. Avluya doğru uzanan bir kış bahçesi eklenmişti, bahçedeki palmiye saksılarının ve küçük limon ağaçlarının arasına ihtişamlı bir ahşap masa ve etrafına da oldukça rahat görünen deri koltuklar yerleştirilmişti. Kompleksteki diğer bütün binalar gibi bu bina da yenilerde güneş sarısına boyanmıştı. Tam karşısında bir başka yeni ahır vardı ve tüyleri ıslak ıslak parlayan iki at, ahırın önünde bağlı halde pinekliyordular. Atların binicisi olan kırk yaşlarında iki kadın, kapıları sonuna kadar açık duran kış bahçesinde oturuyorlardı. Bir yandan karton bardaklarda köpüklü şarap içerken görünüşe göre bir yandan da ağustos güneşinin atlarını kurutmasını bekliyorlardı.

Pia onları başıyla selamladı ve önünde gümüş renkli bir Porsche Cayenne'in durduğu binaya doğru yürüdü. Tam kapının ziline basacakken kapı açıldı. Kot pantolon ve kısa kollu parlak mavi bir gömlek giymiş olan koyu kumral bir adam öne çıktı; onun peşinden oksijen sarısı saçları ve solaryum bronz teniyle bir kadın ve Pia'ya selam bile vermeden geçip arabalarına doğru giden spor ayakkabılı iki çocuk. Kırklı yaşların sonlarındaki adam muhtemelen eskiden çok yakışıklı biriydi, ama çok alkol tükettiğini ve yağlı yemeyi sevdiğini gösteren kızarmış yüzü bitkin ve yıpranmış görünüyordu. Kadın, nereden baksan ondan en az on yaş gençti ve daha da genç görünmek için elinden geleni yapıyor gibi duruyordu. Yukarı toplanmış saçları, gerçek olamayacak kadar sarıydı. Derisine yapışan bej renkli bir pantolon ve inanılmaz derin dekoltesi turkuvaz renkli bir kazak giymişti. Tepeden turnağa takılara bürünmüştü.

“İyi günler,” dedi Pia, “siz Bay Kampmann mısınız?”

“Evet, benim,” diye yanıtladı adam ve olduğu yerde durdu. Pia adamın sağ kaşının üzerindeki yara bandını fark etti, kenarından sızan kan hâlâ tazeydi.

“Adım Kirchhoff,” dedi Pia, kimliğini çıkardı, “Hofheim cinayet masasından. Size sormam gereken birkaç soru var.”

“Biz de tam yola çıkıyorduk,” dedi binicilik hocası ve buna ne zamanı ne de hevesi olduğunu göstermek istercesine kolundaki saate baktı. “Bugün benim izin günüm.”

“Fazla uzun sürmez,” diye güvence verdi Pia.

“Birkaç soruya cevap verecek kadar zamanımız elbette var,” diyerek araya girdi sarışın kadın ve kocasının kabalığını düzeltmek istercesine dostça gülümsedi. Bu durum adamın hiç hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu, suratını ekşiterek omuzlarını silktilti ve olduğu yerde geri dönüp kapıya yöneldi. Pia’yı oldukça modern döşenmiş bir büroya buyur etti ve odanın orta yerinde dikeldi; karısı da yanında durdu.

“Pekâlâ,” dedi Kampmann, kibar olmak için en ufak bir çaba harcamıyordu, “mesele nedir?”

“Pazar sabahı Isabel Kerstner ölü olarak bulundu,” dedi Pia. “Sanırım onu siz de tanıyorsunuz.”

“Aman Tanrım!” dedi her iki Kampmann da tek bir ağızdan, ikisinin de yüzü allak bullak oldu.

“Şu ana kadar edindiğimiz bilgiler bir cinayete kurban gittiğini gösteriyor,” diye ekledi Pia.

“Cinayet mi?” dedi kadın duyduklarına inanamayarak ve gözlerini fal taşı gibi açtı. “Ama bu korkunç bir şey.”

Kampmann biraz şoka girmiş gibi görünüyordu, ama karısı yardım umarcasına elini tutmak isteyince her iki elini de kot pantolonunun ceplerine soktu.

“Öğrendiğimize gör Bayan Kerstner atının bakımını bu ahırda yaptırıyormuş,” dedi Pia, “Herhalde ikiniz de onu oldukça iyi tanıyordunuz.”

“Evet, elbette onu iyi tanıyorduk,” diye fısıldadı Bayan Kampmann sarsılmış bir halde. “Çok tatlı bir kızdı. Onu çok seviyorduk; öyle değil mi, Robert?”

Pia’nın bakışları binicilik hocası Kampmann’a yöneldi.

“Evet, bu doğru,” dedi adam, her türlü göz temasından ısrarla kaçınıyordu. Pia bir salise kadar onun gözlerinde bir tedirginlik fark eder gibi oldu, sonra hemen yine ifadesiz bir havaya büründüler. Belki de sadece Pia’ya öyle gelmişti.

“Kocasından ayrılalı çok olmamıştı,” dedi Pia, “ve yapılan otopside yaklaşık üç hafta kadar önce bir bebek aldırıldığı ortaya çıktı. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?”

Çift şaşkın bir şekilde birbirlerine baktı.

“Hayır,” diye yanıtladı Kampmann, “bunu bilmiyordum.”

“Ben de,” dedi karısı. Gözlerini iyice kıpmış, dikkatle Pia’yı izliyordu. Pia’nın içinde, kadının yalan söylediğine dair belli belirsiz bir his vardı. Robert Kampmann’ın aklından geçenleri anlamak ise neredeyse imkânsızdı; sadece kollarını göğsünde kavuşturması gibi vücut hareketleri, onun rahatsızlık duyduğunu ele veriyordu.

“Atlarının bakımını burada yaptıran insanların bir listesini verebilir misiniz bana?” diye sordu Pia. “Ayrıca belki bana Bayan Kerstner’in kimlerle arkadaş olduğunu ya da çoğunlukla görüştüğü kişileri de söyleyebilirsiniz.”

Bayan Kampmann çalışma masasına oturdu, bilgisayarı açtı ve becerikli hareketlerle klavyede bir şeyler yazdı. Bir yandan da Isabel Kerstner’in ne kadar parlak ve başarılı bir binici olduğunu anlatıyordu. Hayır, düşmanları yoktu. Biniciler arasında görülen ve oldukça normal olan ufak tefek kıskançlıklar dışında herhangi bir problem yaşamamıştı. Bayan Kampmann’ın bileğindeki pahalı saat Pia’nın dikkatini çekti; küçük pırlanta taşları ve altınla işlenmiş muhteşem bir

parçaydı. Bulgari marka. Bir binicilik hocasının karısı için hiç de fena değildi. Evin önündeki pahalı araba da en az saat kadar etkileyiciydi. Listeyi alınca Pia onlara verdikleri bilgiler için teşekkür etti. Sonra da Kampmann çiftinin yanından ayrıldı. Pia Bodenstein'ı aramak için arabasına doğru giderken Bayan Kampmann çocukları eve geri çağırıyordu; anlaşılan o ki, çiftin arabayla dolaşmak için hevesleri pek kalmamıştı. Binicilik tesisinde fazla bir hareketlilik yoktu. Köpüklü şarap içen iki kadın atlarını ahıra yerleştirip gitmişlerdi. Pia sadece iki kızla karşılaştı, onlar da Pia'ya Isabel'in veteriner Dr. Kerstner'in karısı olduğunu ve turnuvalara katılıp başarılı sonuçlar aldığı harika bir ata sahip olduğunu anlattılar. Bunun dışında Gut Waldhof'a ait olan atlardan, bu atların satıldıklarından, eğitildiklerinden, turnuvalarda tanıtıldıklarından söz ettiler. Tam Pia arabasına binip polis merkezine gidecekken İtalyan marka kanarya sarısı bir araba, kocaman egzozundan çıkan müthiş bir gürültüyle binicilik kompleksinin park alanına girdi ve Pia'nın toz içindeki Nissan Patrol'ünün yanına park etti. Arabadan inen solgun yüzlü, zayıf bir adam ona doğru geldi.

“Merhaba,” dedi. “Cinayet masasından gelen hanım siz misiniz?”

“Evet,” dedi Pia başını sallayarak, “Pia Kirchhoff, Hofheim cinayet masası, KII.”

“Hans Peter Jagoda,” dedi adam ve ciddi bir yüz ifadesiyle elini Pia'ya uzattı. “Bu binicilik kompleksinin sahibiyim. Buranın yöneticisi Bay Kampmann, az önce beni aradı ve olanları anlattı. Çok sarsıldım doğrusu.”

Pia kendine bir şekilde tanıdık gelen bu adamı tepeden tırnağa süzdü. Seyrek, gri saçları vardı, açık renkli keten bir takım elbisenin içine pembe renkli bir Ralph-Lauren gömlek giymişti.

“Karnpmann’ın söylediğine göre Isabel bir cinayete kurban gitmiş,” dedi Jagoda. Uzaktan tanıdığı birinin öldürüldüğü duyan bir insanın üzüleceği kadar üzgün görünüyordu.

“Şu an için tahminlerimiz bu yönde, evet,” diye onayladı Pia ve Jagoda ismini nereden hatırladığını düşünmeye başladı. Sonra hatırladı. Hans Peter Jagoda. Jago Eczacılık. Birkaç yıl önce şirketi yeni-pazarın parlak yıldızlarından biri olmuştu.

“Burada çok güzel bir biniclik kompleksi kurmuşsunuz,” dedi Pia gülümseyerek. “Toplam kaç at var burada?”

Jagoda konunun birden değişmesinden bir an rahatsız olmuş gibi göründü.

“Yaklaşık yetmiş kadar,” diye yanıtladı. “Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?”

“Memnuniyetle,” dedi Pia başını sallayarak ve Jagoda’nın yanında kış bahçesine doğru yürümeye başladı. İçeride hararetlerini gidermek isteyen biniciler için buz gibi soğuk içecekler hazırlayan bir otomat vardı.

“Karımla birlikte yedi yıl önce burayı satın aldığımızda,” dedi Jagoda içecek otomatını yan tarafından açarken, “yıkık dökük bir köy evinden farksızdı burası. Buraya çok büyük yatırımlar yaptık, ama şimdi Gut Waldhof bütün Rhein-Main Havzasının en güzel binicilik komplekslerinden biri haline geldi. Ne içersiniz?”

“Bir light kola. Siz de ata biniyor musunuz?”

“Eskiden ara sıra binerdim. Ama artık işlerimden vakit bulamıyorum. Aslında burası daha çok karımın tutkusudur.”

Pia kış bahçesinin girişine asılı siyah tahtaya göz attı. Koşumların kullanım planlarına dair bir cetvel, binicilik sporu ürünleri satan bir fırmanın reklam afişi ve temizlik servisinin önümüzdeki perşembe geleceğine dair bir duyuru.

“Bana Isabel Kerstner hakkında ne söylebilirsiniz?” diye sordu Pia.

Jagoda bir an düşündü.

“Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi,” dedi. “Çok rahat bir fotomodel ya da film yıldızı olabilirdi. Onun nasıl olup da bir veterinerle evlenebildiğini kendime hep sormuşumdur.”

Konuşma tonunda herhangi bir küçümseme ya da kendini beğenmişlik yoktu.

“Çok iyi bir atı vardı ve yetenekli bir biniciydi. Buraya ilk geldiği günlerde epeyce bir huzursuzluk yaratmıştı. Bana sorarsanız, sadece dış görünüşüyle bile buradaki az sayıdaki erkeğin tamamının başını döndürmüştü.”

“Sizinkini de mi?” Pia karşısındaki adamı dikkatle süzdü.

“Yo, hayır, benim mutlu bir evliliğim var,” diye yanıtladı Jagoda ve sanki Pia güzel bir şaka yapmış gibi güldü.

“Mutlu evliliği olan bir sürü erkek güzel kadınlarla kaçamak yapıyor.”

Jagoda kararlı bir şekilde başını sağa sola salladı.

“Benim çok sevdiğim bir karım var. Ve geçici bir macera için evliliğimi asla tehlikeye atmam. Isabel de geçici bir maceradan başka bir şey değildi.”

“Bununla ne demek istiyorsunuz?”

Hans Peter Jagoda delici bakışlarını Pia’ya yöneltti, ardından soda şişesini bir dikişte içti ve boş şişeyi otomatın yan tarafındaki kasaya koydu.

“Isabel Kerstner bir yosmaydı,” dedi, “daha fazlası değil.”

Bodenstein ve ekibi için en büyük sürpriz Dr. Kerstner’in avukatı oldu. Dr. Florian Clasing Frankfurt’un, hatta belki de Almanya’nın

en başarılı ve en tanınmış ceza avukatlarından biriydi. Sansasyon yaratan ve son derece umutsuz görünen davaları bile kazanmıştı. Bu yüzden de soruşturmaları yöneten kamu dairelerinin en çok çekindikleri avukatlardan biriydi. Kırklı yaşların ortasındaydı, zeki, atak, saldırgandı ve lafını hiç esirgemezdi. Uzmanlık alanı, zanlıların aslında hiç şanslarının olmadığı davalardı. Şaşırtıcı olan sadece Kerstner'in işi başından aşkın bu adamı birkaç saat içinde Hofheim polis merkezine getirmeyi başarmış olması değildi, çok daha şaşırtıcı olan Clasing'in normal alışkanlıklarının dışına çıkıp oldukça uysal davranmasıydı.

Ne büyük laflar ediyor, ne de kimseyi basınla tehdit ediyordu; hiçbir şey yapmıyordu. Yargıcın kefaleti reddetmesini bile hiç sesini çıkarmadan kabul etmişti.

“Herhalde başına taş falan düştü,” dedi Pia, Bodenstein bunu anlatınca.

“Bana kalırsa,” diye yanıtladı Bodenstein, “Kerstner birini koruyor. Neden, bilmiyorum. Bu yüzden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Isabel Kerstner'in çevresi hakkında bulabildiğimiz her şeyi bulmalıyız. Tabii kocası hakkında da.”

“Kerstner klinikten karısından önce çıkmış olabilir, ama sonra bir şekilde onu takip etmiş ya da telefonla arayıp tekrar buluşmuş olabilir,” diye araya girdi Frank Behnke. “Bir insana enjeksiyon yapmak bir veteriner için sorun olmamalı.”

“Kesinlikle,” diye atıldı Ostermann bu görüşe katılarak. “Mesai arkadaşları gerçeğe uygun olarak, onun karısından önce klinikten ayrıldığını söylüyor; işte tam da bu noktada kendini aklayacak bir duruma geliyor.”

“Böyle olduğunu sanmıyorum,” dedi Bodenstein.

“Klinikten çıktıktan sonra nereye gittiğini açığa çıkarmalıyız,” dedi Pia, “ve Isabel Kerstner’in kocasından ayrıldıktan sonra nerede yaşamaya başladığını öğrenmeliyiz. Ayrıca artık neredeyse eminim ki, çevresinde onu öldürmek için nedeni olan çok sayıda insan var.”

“Bu kaniya nereden vardınız?” diye sordu Bodenstein, henüz son derece ince dosyadan başını kaldırarak.

“Kampmann çifti Isabel Kerstner’in binicilik tesislerinde oldukça sevilen ve tatlı bir insan olduğunu anlatmıştı,” diye yanıtladı Pia, “ama tesislerin sahibi onu tamamen başka türlü tarif etti. Üstelik de son derece olumsuz.”

“Hmm,” dedi Bodenstein ve dosyanın kapağını kapattı, “Kerstner’i cumartesi akşamı arayan kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum. Onun dün aradığıyla aynı olduğundan kesinlikle eminim.”

“Ah, bu arada, amirim,” dedi Pia, “Hans Peter Jagoda ismi size bir şey ifade ediyor mu? O binicilik kompleksi ona aitmiş.”

“Jagoda?” Bodenstein bir an düşündü, sonra yüzünde ani bir şaşkınlık belirdi. “Şu Hans Peter Jagoda mı?”

“Aynen.”

“Kimden söz ettiğinizi biz de öğrenebilir miyiz?” diye araya girdi Ostermann.

“Yeni-pazar zamanlarında Hans Peter Jagoda büyük işler yaptı,” diye açıkladı Pia. “Şirketiyle birlikte dönemin parlayan yıldızlarından biriydi, hisse senetlerinin değeri beş yüz euroya kadar çıkmıştı. Jago Eczacılık çok büyük bir değer kazanmıştı.”

“Burada vurgu ‘mıştı’nın üzerinde,” diye araya girdi Bodenstein. “Bugün artık şirketin hiçbir önemi kalmadı, belki de ortada şirket bile kalmadı.”

“En azından para konusunda bir sıkıntısı yok gibi görünüyor,” dedi Pia. “Oraya bir Ferrari ile çıkageldi; ayrıca kompleksteki her şey en kaliteli ve en pahalısından. Hatta binicilik hocasının bile altında bir Porsche Cayenne var.”

“Bizim için en öncelikli olan Kerstner’in cumartesi akşamı telefonunda görüştüğü kişi,” dedi Bodenstein ve ayağa kalktı. “Pekâlâ, herkes işbaşına.”

İskemle bacakları marley zemin üzerinde kaydı. Onlar işlerinin başına dönerken diğer memurlar sessizce kendi aralarında konuşuyorlardı. Bodenstein Pia’yı durdurdu.

“Isabel Kerstner’in erkek kardeşinin Bad Soden’de bir eczanesi var. Buna ne diyorsunuz?”

“Bir eczane mi? Bu çok ilginç.”

“Bence de.”

“Ne de olsa sadece veterinerler değil,” dedi Pia, “eczacılar da ölümcül maddelere ulaşma yetkisine sahip.”

“Ben de böyle düşündüm,” dedi Bodenstein başını sallayarak, “ve bu yüzden şimdi gidip onunla biraz sohbet edeceğiz.”

Löwen Eczanesi Königstein caddesi üzerinde, Bad Soden tren istasyonunun tam karşısındaydı. Pia biraz aradıktan sonra bir Schlecker marketin önünde park yeri buldu. Bodenstein’la birlikte eczaneye girdiler, bu sırada saatler altı otuzu gösteriyordu ve orada çalışan kızlardan birine patronla görüşmek istediklerini söylediler.

“Randevunuz var mıydı?” diye sordu yaşlıca bir kadın katı bir tavırla. “İlaç mümessilleri için oldukça geç bir saat.”

Bodenstein polis kimliğini çıkarıp gösterdi ve yüzünde zafer dolu bir tebessüm belirdi.

“Biz cinayet masasından geliyoruz,” dedi dostça bir sesle. “Özel bir mesele. Eğer kendisine geldiğimizi haber verirsiniz çok seviniriz.”

Bodenstein’ın gülümsemesinin yaşlı kadında nasıl aniden muazzam bir değişikliğe yol açtığı Pia’nın gözünden kaçmadı.

“Oo... ee,” dedi eczacı kadın kızarak ve şaşkın bir şekilde gülümsedi. “Bir dakika.”

O kadar şaşkındı ki, arkasını döndüğü anda kızlardan biriyle çarpıştı ve sonra da yandaki bir kapıdan girip gözden kayboldu.

Bodenstein bu arada vitrin camında eleştirel gözlerle kendini inceliyordu.

“Bir ilaç mümessiline benziyor muyum?” diye sordu fısıldayarak. Pia onu tepeden tırnağa süzdü.

“Şimdiye kadar hiç Brioni marka takım elbise giyen bir mümessil görmedim,” diye yanıtladı kuru bir sesle. Bodenstein kaşlarını kaldırdı, ama tam o sırada ortaya çıkan Dr. Valentin Helfrich onu cevap vermekten alıkoydu. Ölen kadının o kusursuz güzelliği hâlâ gözlerinin önünde olan Pia, kardeşinin ona hiç benzemediğini görünce neredeyse ağzı açık kalakaldı. Kısa boyluydu, solgun mu solgun bir yüzü vardı; düz, kül rengine çalan sarı saçları ve antika bir kemik çerçeveli gözlüğüyle çok farklı bir tipti.

“Herhalde Isabel yüzünden geldiniz,” dedi, Bodenstein kendini ve meslektaşını tanıttıktan sonra.

“Evet, bu doğru,” dedi Bodenstein başını sallayarak.

“Buyurun gidelim,” dedi Dr. Helfrich ve satış tezgâhının yanındaki çift kanatlı küçük kapıyı açtı. Eczanenin arka bölümündeki odalardan birine gideceklerini eliyle işaret etti. Bir koridor boyunca ilerlediler, her tarafta üst üste yığılmış boş kutular göze çarpıyordu; eski tarz döşenmiş bir büroya geldiler, odanın duvarları tavana kadar tahta raflarla kaplıydı. Koyu renk ecza şişelerinin üzerinde Latince

yazılar dikkati çekiyordu; deri kaplı kalın ciltler ve sehpanın üzerindeki karmaşık görünümlü, geçen yüzyılın kimya laboratuvarlarını hatırlatan antik aparat ilk bakışta göze çarpan şeylerdi. 2005 yılına delalet eden tek şey masada duran modern bir LCD bilgisayar ekranı ve faks aletiydi.

“Lütfen oturun,” dedi Helfrich iki koltuğu işaret ederek. Kendisi de masanın arkasındaki koltuğuna oturdu. Misafirleri yerlerine yerleşinceye kadar bekledi.

“Isabel’in öldüğünü Georg Rittendorf’tan öğrendim,” dedi sonra. “Yaşadığım sarsıntıyı hâlâ üzerimden atabilmiş değilim.”

“Kız kardeşinizle birbirinize yakın mıydınız?” diye sordu Pia.

“Hayır, pek sayılmaz,” diye açıkladı Helfrich. “Isabel’in gözünde ben sıkıcı bir küçük burjuvaydım; ben de onun yaşam tarzını pek tasvip etmiyordum doğrusu. Aramızdaki yaş farkı da oldukça büyüktü. Dört başarısız doğumdan sonra Isabel özlemle beklenen çocuk olmuştu. Annem ve babam onu aşırı şımartmıştı.”

“Bu yüzden onu kskanıyor muydunuz?” diye konunun üzerine gitti Pia.

“Hayır. Benim hiçbir eksiğim yoktu. Annem de babam da oldukça cömert insanlardı.”

Dr. Valentin arkasına yaslandı. Düşünceli görünüyordu.

“Kız kardeşinizin tavrında sizi rahatsız eden neydi?” diye sordu Bodenstein.

“Dizginlenemez bir egoistti kendisi,” diye yanıtladı Helfrich. “Ayrıca onun diğer insanlara karşı tutumunu da sevmiyordum.”

“Diğer insanlara karşı tutumu nasıldı ki?” diye sordu Pia.

“Umursamaz,” dedi Helfrich ve omuzlarını silkti. “İnsanları sadece işe yarayıp yaramayacaklarına göre değerlendirirdi. Isabel

zaman zaman son derece kırıcı olabiliyordu. En çok da eniştem çekmiştir bunun acısını.”

“Isabel onunla niçin evlendi?”

Bu sefer Helfrich hemen cevap vermedi.

“Bilmiyorum. Isabel bir şey yaparken hiçbir zaman sonuçlarını düşünmezdi. Belki de o an bu fikir ona çok eğlenceli gelmiştir. Öte yandan Micha da neredeyse onun dizlerine kapanmıştı.”

“Dr. Kerstner Isabel yüzünden nişanlısından ayrılmıştı,” diye hatırlattı Bodenstein.

“Doğru,” dedi Helfrich başını sallayarak “Moni ve o üniversiteden beri nişanlıydılar, ikisi de veterinerdi ve birlikte ABD’ye gitmişlerdi. Sonra babamın altmış beşinci doğum gününde Micha Isabel ile karşılaştı ve öyle aklı başından gitti ki o...”

“Evet?” diye sordu Pia ve Helfrich derin bir iç geçirdi.

“Doğum günü kutlamasından iki ay sonra Moni Michael’in evinden taşındı, çünkü Isabel hamileydi. Herhalde bu her şeyi açıklıyordur.”

“Peki sonra ne oldu?”

“Ne mi oldu?” Helfrich dudaklarını büzdü. “Düğün. Çocuk Annem babam mutluydu ve rahatlamıştı, ama bu uzun sürmedi, çünkü Isabel Marie’nin doğumundan kısa bir süre sonra yine avlanmaya başladı.”

“O kız çocuğu şu anda nerede?” diye sordu Pia.

“Bunu ben de bilmiyorum.”

“Kız kardeşiniz nerede oturuyordu, kocasını terk ettikten sonra yani?”

Helfrich doğruldu.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı. “Dediğim gibi, fazla yakın bir ilişkimiz yoktu. Kendini bize çok nadir gösterirdi.”

“Kız kardeşinizin ölümünden kısa bir süre önce bir bebek aldığınızı biliyor muydunuz?” Bodenstein bu haberi en sona saklamıştı.

“Bebek aldırmaq mı?” Helfrich sözcükleri adeta anlamamış gibi bir tonda tekrar etmişti. “Hayır, bundan hiç haberim yoktu. Ama bu ilk olmamıştır sonuçta.”

“Kız kardeşinizin ölümüne gerçekten üzüldünüz mü?” diye sordu Pia. Dr. Valentin Helfrich’in yüz ifadesi bir anda dondu kaldı.

“Hayır,” diye yanıtladı sürpriz bir şekilde. “Benim asıl üzüldüğüm şey, onun hayatını bu kadar düşüncesizce harcaması.”

Salı, 30 Ağustos 2005

Pia ikinci kez Gut Waldhof'a giderken, Bodestein da bürosunun yolunu tuttu. Nadiren bir olaya duygularını karıştırdı, ama bu sefer durum çok farklıydı. Acaba bunun nedeni çoktan kapanıp gittiğini düşündüğü bir geçmişle hiç beklenmedik bir anda tekrar karşılaşmış olması mıydı? Gece yarısına kadar uyumamış ve Inka Hansen'i düşünmüştü. Kerstner'i tutuklamakla Inka'ya bir sürü problem yarattığı düşüncesini bir türlü kafasından atamıyordu ve ayrıca neden adamın o gün o kadar tuhaf davrandığını sorup duruyordu kendine. Bodenstein bugüne kadar Isabel'in çevresi hakkında fazla bir şey öğrenememişti; bu yüzden işe nereden başlaması gerektiğini hiç bilemiyordu, ama bunu yakında bulacağından adı gibi emindi. Bir cinayet masası polisi olarak çalışmak, öyle televizyonlarda gösterildiği gibi pek de sansasyonel bir iş değildi; bir kere genelde son derece yorucu, yıpratıcı bir işti, ama öte yandan tek tek bilgileri bir araya getirip değerlendirerek ortaya -eğer şansları yaver giderse- suçlunun resmini oluşturan bir görüntü çıkarmak da büyüleyici bir şeydi. Bodenstein'in eski amiri bir keresinde, iyi bir polis olabilmek için bir suçlu gibi düşünebilmek gerektiğini söylemişti ve adam pek de haksız sayılmazdı. O ana kadar size tamamen yabancı insanların yaşamlarına girebilme yeteneğiniz de en az bunun kadar önemliydi. Bodenstein'in düşünceleri farkında olmadan bir kez daha Inka Hansen'e kaymıştı. *Beni nerede bulacağımı biliyorsun...* Belki de tekrar kliniğe gidip onu görmeli ve beraber bir kahve içerken Kerstner'in özel hayatına dair daha fazla bilgi almaya

çalışmalıydı. Hayır, bu çok saçmaydı. İnka'yı tekrar görmek istemesinin asıl nedeninin Kerstner ve onun davasıyla alakası yoktu. O sırada kapıya vuruldu ve Bodenstein ürpererek kendine geldi.

“Girin!” diye bağırdı ve kapı açıldı. İçeri bir kadın girdi ve Bodenstein kendini ona son derece kaba bir şekilde bakakalmaktan alamadı. Kadının güzel mi çirkin mi olduğuna karar vermek zordu, çünkü yüzü tamamen şişmişti ve morluklar içindeydi. Sol elmacık kemiğinde taze bir dikiş göze çarpıyordu. Yaranın etrafındaki deri tamamen morarmıştı.

“Baş komiser Bodenstein?” diye sordu kadın alçak bir sesle.

“Evet, benim,” dedi Bodenstein ve kadın aniden olduğu yerde sallanmaya başlayıp dizlerinin üstüne çökünce çalışma masasının arkasından fırladı. Kadını soğukkanlılıkla tutmayı başardı ve iskemlelerden birine oturttu.

Pia düne göre daha fazla aracın bulunduğu otopark alanında yürüyordu. Az önce, polis merkezinde, Behnke'ye neden gönüllü olup da o sevimsiz otopsi işinden onu kurtardığını açıklamıştı. Behnke onun patrona yaranmaya çalışan bir yaltakçı olduğunu düşünmemeliydi. Ekipteki diğer insanlar onu dostça selamlarken Behnke o yokmuş gibi davranıyor, hatta neredeyse düşmanca bir tavır takınıyordu. Belki şimdi bu durum değişecekti, ne de olsa Behnke en azından ona teşekkür etmişti. Pia koşu alanına doğru yürüyordu. Bayan Kampmann bu sabah daracık beyaz bir kot giymişti, üzerinde de leopar desenli bir likra kazak geçirmişti. Altın saati her zamanki yerindeydi. Saçları yine bir gün önceki gibi kusursuz bir şekilde yukarıda toplanmıştı. Kendi saçlarını genellikle at kuyruğu yapan ve rimelden başka da makyaj yapmayan Pia, bu kadının kendisi olabilmek için sabahları ne kadar zaman harcadığını sordu kendine. Biniş salonunun arkasındaki çimenlerin üzerinde, bir şemsiyenin altında iki kadınla oturuyordu.

Önlerinde kahve fincanları, kahve presi ve bir tabak sıcak kruvasan duruyordu.

“Mer-ha-ba!” dedi son heceleri özellikle vurgulayarak. Yerinden fırladı, konuksever bir ev sahibesi edasıyla eliyle bahçe iskemlelerini gösterdi. “Bir kahve iste misiniz? Ya da başka bir şey? Lütfen otursanıza.”

“Teşekkürler, çok nazıksınız,” dedi Pia, “ama kocanızla kısa bir görüşme yapmak istiyordum.”

“Ah, kocam oldukça meşgul,” dedi Bayan Kampmann ve kaygıyla yüzünü buruşturdu. Pia kadının her zaman böyle abartılı davranıp davranmadığını soruyordu kendine. Kendini diğer iki kadına tanıttı ve yüzlerindeki gözden kaçmayacak merakı gördü. Elbette Isabel Kerstner’in ölümü ışıık hızıyla bütün binicilik tesisine yayılmıştı. Sabine Neumeyer ve Renate Gross; her ikisi de yaklaşık elli yaşlarındaydı, her ikisinin de genç kızlık çağında çocukları ve kızlarının bindiği atları vardı. Pia bu isimleri bir gün önce kendisine Bayan Kampmann tarafından verilen listede buldu. “Isabel Kerstner hakkında bana neler anlatabilirsiniz?” diyesordu Pia ve kadınların birbirlerine hızlı bakışlar attıkları gözünden kaçmadı. Tam o sırada Kampman dizginlenmiş bir atla birlikte ahırdan çıktı; yanında da kırklı yaşlarda, biraz topluca, kareli binici pantolonu giymiş bir kadın vardı. Kampmann kocaman bir çiçek saksısının kenarına basarak atın üzerine zıplarken, kadın atın dizginlerini tutuyordu. Pia Kampmann’a başıyla selam verdi. Kampmann onun selamına ifadesiz bir yüzle karşılık verdi ve atını koşu pistine doğru sürdü.

“Isabel ile fazla bir alakam yoktu,” diye söze girdi Bayan Neumeyer, “onun hakkında bildiğim tek şey çok iyi bir binici olduğu.”

Kareli pantolon giymiş olan şişmanca kadın Bayan Kampmann’la birlikte koşu pistinin kenarındaki çitin yanında duruyor, binicilik

hocasının atına nasıl bindiğini izliyormuş gibi yaparken sürekli başını çevirip meraklı gözlerle arkaya doğru bakıyordu.

“Evet, bunu daha önce duymuştun,” dedi Pia ve arkasına yaslandı. “Ama sizin kızınız da çok iyi bir binici, öyle değil mi? Ona özel bir at aldınız, adı neydi...”

“Connaissance,” dedi Bayan Neumeyer. “Evet, doğru. Onu kızımız için Bay Kampmann’dan satın aldık.

“Anlıyorum,” dedi Pia başını sallayarak, “peki o da Isabel kadar başarılı mı?”

Bayan Neumeyer bir an duraksadı. Yabancı birine nahoş bir gerçeği söylemek ona zor geliyor gibiydi.

“Her ikisi de henüz... Onlar... henüz birbirlerine alışma evresindedeler,” şeklinde baştan savma bir yanıt verdi.

“Yani kızınız Isabel Kerstner kadar başarılı değildi, öyle mi?” Pia mütemadiyen zavallı kadının yarasına tuz basıp duruyordu.

“Hayır,” dedi Bayan Neumeyer, Pia’ya zehirli bir bakış attı ve sigarasını kararlı bir şekilde kül tablasına bastırdı. “Neden lafı dolanıp duruyorum ki? Isabel bir canavardı. Her zaman anlayışlıymış gibi davranır, anlatılanları kocaman kocaman açılmış gözlerle dinlerdi. Sonra da duyduklarının hepsini doğruca Kampmann’a yetiştirirdi. İnsanların açıklarını yakalama konusunda tam bir ustaydı. Atı Kampmann’dan satın alnuştı, Isabel o atı birkaç turnuvada başarıyla tanıtmıştı, ama kızımız aynı başarıyı göstermedi. Patrizia atla doğru dürüst baş edemedi. Bir keresinde Isabel’e Kampmann’ın bize uygun atı satmadığını söyleyecek oldum, hemen gitmiş ona yetiştirmiş. O günden beri Kampmann bize hep soğuk davranır. Isabel sivri dilli ve kötü karakterli biriydi. Bu ahırdaki hiç kimse ondan hazzetmezdi.”

“O sadece kendi çıkarını düşünüyordu,” diye araya girdi Bayan Gross. O da bir genç kız annesiydi. Onlar da kızlarına pahalı bir at satın almışlardı; bu yolla kendi tutkulu ve muhtemelen gerçekleştiri-

lememiş hayallerini gerçekleştirmek istiyorlardı. Ama tıpkı Neumeyer örneğinde olduğu gibi Gross'ların çocuğu da Isabel Kerstner kadar başarılı olamamıştı.

“Hangi anlamda?” diye sordu Pia.

“Kime nasıl davranması gerektiğini iyi biliyordu,” dedi Bayan Gross küçümser bir edayla. “Bir şeye ulaşmak istemesin, hemen kedi gibi yaltaklanıyordu.”

“Ulaşmak istediği şey neydi?” diye sordu Pia. “Ne de olsa her şeye sahipti: bir at, güzel bir araba, bir koca.”

Bayan Gross yine küçümser bir edayla devam etti.

“Bir kocasının olduğunu buraya geldikten altı ay sonra öğrendik. O kadar pervasız davranıyordu ki, insanda ar damarı olur.”

“Öyle mi?”

“Bazen kendimize soruyorduk, acaba binicilik kulübünde miyiz yoksa bir moda şovunda mıyız diye. Bir bikiniyle dolaşmadığı kaldı burada!” Bayan Gross kısa bir kahkaha savurdu. “Erkek delisiydi. Ama herhalde sonunda yanlış birine çattı. Onu pek de özleyeceğimi söyleyemem doğrusu.”

Bayan Kampmann bu arada ortadan toz olmuştu. Binicilik hocası ise atını o kocaman koşu alanının diğer tarafında sürmeye başlamıştı. Ama zaman zaman Pia'nın olduğu tarafa bakmayı ihmal etmiyordu. Pia ister istemez, adamın sırf yanından geçmemek için neredeyse atını koşu alanının çitleri üzerinden atlatıp başka bir yoldan gitmeyi tercih edebileceğini düşündü. Bu arada şişmanca kadın da gelmiş ve Bayan Neumeyer ile Bayan Gross'un arasına oturmuştu. Bayan Payden'in bu ahırda tam üç atı bulunuyordu. Atların üçünü de Kampmann'dan satın almış, üçü de Kampmann tarafından eğitilmişti. Bayan Payden de hoşlanmıyordu Isabel Kerstner'den. Pia bunun nedenini de az çok seziyordu. O güzeller güzeli, narin Isabel'in bu kadınlar üzerinde bıraktığı etkiyi tahmin etmek zor değildi.

“Bu ahırda Isabel’in arkadaş olduğu herhangi biri var mıydı?” diye sordu Pia. “Bayan Kampmann bize onun oldukça sevilen bir kişi olduğunu söylemişti.”

“‘Sevilen’ hiç de doğru bir kelime değil,” dedi Bayan Neumeyer, “daha çok ‘korkulan’ demek lazım. Kimse ona bulaşmıyordu. Onun Kampmann ve Jagoda ile çok iyi bir iletişimi vardı ve hiç kimsenin onlarla bozuşmaya niyeti yoktu.”

“‘Çok iyi bir iletişimi vardı’ derken neyi kastediyorsunuz?” diye sordu Pia.

“Ne bileyim,” dedi Bayan Neumeyer omuzlarını silkerek. “Ne de olsa o, Kampmann’ın Gut Waldhof adına satılığa çıkardığı atlara biniyordu. Isabel’e hocalık da yapıyordu Kampmann, birlikte turnuvalara katılıyorlardı.”

“Ayrıca Kampmann böyle bir şeyi sadece onunla yapıyordu,” diye araya girdi Bayan Payden, Kampmann’ın konuşulanları duyamayacak kadar uzakta olduğundan emin olduktan sonra. “Ondan üç at satın aldık, ama bizim kızımızla hiçbir zaman bir turnuvaya katılmadı.”

Pia bu sözlerin altında yatan kıskançlıkları çok iyi görebiliyordu. Belli ki bu son derece seçkin binicilik kulübünde de işler diğer binicilik ahırlarından pek farklı değildi. Pia kadın müşterilerin, ki genellikle bunlar çoğunluğu oluşturlardı, biricik binicilik hocasının gözüne girmek için çabaladıklarını, birbirlerini kıskandıklarını, kötülediklerini ve acımasızca kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettiklerini iyi bilirdi. Bu gibi şeylere böyle ortamlarda sık rastlanırdı.

“Bay Kampmann’ın diğer müşterilerle değil de daha çok Isabel Kerstner ile ilgilenmesinin nedeni neydi?” diye sordu Pia ilgili bir şekilde. “O ikisi arasında bir şeyler olduğunu mu ima ediyorsunuz?”

“Tabii ki aralarında bir şey vardı,” dedi Bayan Gross ve diğer iki kadın buna hiç itiraz etmedi. “Kampmann ve Isabel ruh ikizi gibiydiler. Her ikisinin de tek derdi para ve kendi kişisel çıkarlarıydı.”

Demek ki Kampmann, Pia'nın sandığı kadar da tartışılmaz biri değildi burada.

Bodenstein genç kadını iskemlelerden birine oturttu.

“Çok özür dilerim,” diye mırıldandı kadın zor duyulur bir sesle.

“Size içecek bir şey getireyim mi?” diye sordu Bodenstein kaygılı bir tonda. Kadın hayır anlamında başını sallayınca Bodenstein onun normal koşullarda güzel sayılabilecek yüzündeki yaraları ve morlukları inceledi.

“Size ne oldu böyle?” diye sordu. “Kaza falan mı geçirdiniz?”

“Konuşmaya değmez,” dedi kadın yüzünü buruşturarak. “Benim adım Anna Lena Döring. Size cumartesi akşamı altı buçuktan sabah dörde kadar Bay Dr. Kerstner ile beraber olduğumu söylemeye geldim.”

Bodenstein doğruldu. Demek kendisinin aradığı ve Kerstner'in koruduğu kişi buydu! Dışarıdan keskin bir polis sireni duyuldu, sonra ses giderek uzaklaştı. Kadın iskemlenin ucunda, dimdik oturuyordu; ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Kocaman mavi gözleri vardı, ama kaygıdan ve korkudan kararmışlardı.

“Micha karısını öldürmüş olamaz,” dedi kadın, şişmiş dudakları yüzünden söyledikleri çok zor anlaşılıyordu. “Söz konusu zaman diliminde ben yanındaydım.”

“Dr. Kerstner ile ne tür bir ilişkiniz var?”

“Birbirimizi uzun zamandır tanırız, çok yakın arkadaşız. Ağabeyimin arkadaşlarından biridir, ayrıca bizim ahırdaki atların neredeyse tamamı ona ve diğer veteriner arkadaşlarına emanettir.”

“Kendinize ait bir ahırınız mı var?”

“Hayır. Gut Waldhof'ta barınan dört atımız var.”

Bodenstein Pia'nın dün kendisine verdiği isim listesini gözünün önüne getirmeye çalıştı, ama “Döring” ismini hiç hatırlayamadı.

“Bana geçen cumartesi gününü anlatın,” dedi kadına nazik bir ses tonuyla. Kadının gerginliğini, gözlerindeki korkuyu fark etmişti ve acaba yüzü nasil bu hale geldi diye düşünüyordu.

“Kocam ve ben o öğleden sonra bir binicilik turnuvasındaydık,” diye başladı Anna Lena Döring ve bir an gözleri boşluğa dalıp gitti; sanki olayların zamansal akışını hatırlamaya çalışıyordu. “Kocam engel atlama jokeyidir. Carolus, aslında bizim en iyi atımızdır, ne var ki o gün su engellerinden birinde takıldı, kocam da bu en önemli yarışın dışında kaldı. Kocam bu yüzden zıvanadan ıktı. Turnuvadan geri döndük ve ahıra gelince koşum takımları çıkarılmamış atı römorktan indirdi ve üzerine binip koşu alanına gitti; amacı su engelini biraz daha çalışmaktı. Kocam atı çok zorladı, korkunçtu. At nihayet engele doğru atladı, fakat çok kötü düştü ve yaralandı...”

Kadın konuşmasına ara verdi ve ağlamaya başladı, ama birkaç saniye sonra kendini tekrar toparlamayı başardı.

“Atın bacağı kırılmıştı. Kocam ne yaptığını fark edince tamamen delirdi. Diğer atlarımızdan birini, Aragon’u bir hışm römorktan çekip indirdi ve tekmelemeye başladı. Ben kendisine bağırınca, bu sefer fkmesini benden çıkardı.”

“Sizi bu hale kocanız mı getirdi yani?” diye sordu duyduklarına inanamayan Bodenstein. “Ciddi olamazsınız! Bunu yaptığını in kocanızı şikâyet etmeniz gerekir.”

“şikâyet etmek mi?” Anna Lena Döring yüzünü buruşturdu. “Onu tanımıyorsunuz. Beni ldrr.”

Bodenstein gerçekten dehşete düşmüştü. İnsanlığın bazı uçurumları karşısında hâlâ şok olabiliyordu.

“Kocam sonra arabasına bindi ve basıp gitti,” diye sürdürdü Anna Lena Döring, “ve ben de Micha’yı... Yani Doktor Kerstner’i cep telefonundan aradım. Saat yaklaşık altıyı çeyrek geçiyordu. Ondan

derhal ahıra gelmesini rica ettim. Benim allak bullak olduğumu anlayınca hemen geleceğine söz verdi. Yirmi dakika sonra da geldi.”

Anna, kısa bir süre sessizliğe büründü, korkmuştu.

“Carolus’un oracıkta uyutulması gerekiyordu. Sağ ön ayağının kemiği parçalanmıştı. Her taraf kan içindeydi. Korkunçtu...” Kadın olayları hatırladıkça dudakları titriyor, gözleri yaşlarla doluyordu. Bodenstein kadının anlattıklarına inanamıyordu, ama Anna Lena Döring bunun farkında değil gibiydi. *Carolus’un oracıkta uyutulması gerekiyordu...* Böylece Kerstner’in neden yanında bir insanı öldürebilecek kadar tehlikeli bir ilaç taşıdığı açıklığa kavuşmuş oluyordu. Bodenstein aklından geçenleri belli etmedi. Bunun yerine Anna Lena Döring’e o akşam ahırda kendisi, kocası ve veteriner dışında birilerinin daha olup olmadığını sordu.

“Pistteki kazayı kesin birileri daha görmüştür,” dedi Döring, kafası karışmış bir halde gözlerini kaldırıp baktı. “Kampmann’ı görüp görmediğimi hatırlamıyorum.”

Üşüyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Dr. Kerstner beni derhal hastaneye götürmek istedi, ama ben önce Aragon’u muayene etmesi konusunda ısrar ettim. Atı bir römorka koyup onun arabasına bağladık ve doğruca kliniğe gittik. Oraya vardığımızda saat yaklaşık yedi buçuk falandı. Aragon’un gerekli bakım ve tedavilerini yaptıktan sonra da benim için hastaneye gittik.”

“Bu kaç gibi oldu?”

“Sanırım saat on ya da on buçuk gibi. Tedavim yapılırken Micha bana eşlik etti. Sonra da benimle birlikte yukarı, odaya çıktı,” dedi kadın ellerini saçlarında gezdirerek.

“Bunu sorduğum için beni affedin Bayan Döring,” dedi Bodenstein ve hafifçe öksürerek gırtlakını temizledi. “Bay Dr. Kerstner ile bir ilişkiniz var mı?”

“Hayır,” dedi Anna Lena Döring başını sağa sola sallayarak, “biz sadece iyi arkadaşız, ne de olsa birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. İkimiz de pek mutlu evlilikler yapmadık. Günün birinde bu konuda sohbet ettik ve gördük ki benzer... nasıl desem... sorunlar yaşıyoruz. Yaklaşık altı aydan beri düzenli olarak telefonlaşıyoruz ve birbirimize destek oluyoruz, özellikle de işler kötüye gittiğinde...”

Gülme ve hıçkırık arası bir ses çıkardı.

“Çok acıklı, öyle değil mi? Sopa yemiş iki köpek birbirini teselli ediyor.”

Bodenstein düşünceli bir şekilde kadına baktı; ne kadar dirense de, bu iki çaresiz ve hüsrana uğramış insanın, geçen cumartesi günü Isabel Kerstner’i öldürmek için sadece bir nedene değil, aynı zamanda zamana ve fırsata sahip oldukları düşüncesini kafasından bir türlü atamıyordu. Hayvan kliniği ile Atzelberg kulesi arasında sadece bir taş atımı mesafesi vardı.

“Sizi klinikte başka gören oldu mu?” diye sordu.

Kadın başını kaldırdı ve kıpırtısız bir şekilde baktı.

“Tanıklığa tanıklık diyorsunuz yani?”

“Öyle de denebilir, evet,” diye sıkıntıyla gülümsedi Bodenstein.

“Orada bizden başka kimse yoktu,” dedi kadın. “Komşulardan biri görmüş olabilir, Aragon’u römorktan indirirken falan. Çünkü bu işlem oldukça uzun sürdü.”

Bunu ortaya çıkarmak mümkündü.

“Dr. Kerstner’i serbest bırakacak mısınız şimdi?” diye sordu Anna Lena Döring.

“İfadelerinizi araştıracağız,” diye karşılık verdi Bodenstein mesafeli bir ses tonuyla. “Ama Dr. Kerstner’i kurtarmak için buraya gelmiş olmanız her hâlükârda takdir edilesi bir şey. Bize sizin adınızı söylemek istememişti.”

Anna Lena Döring'in yüzü umutsuz bir hal aldı.

"Bunun bir nedeni var," dedi donuk bir tavırla. "Kocam şu ana kadar nerede olduğumu bilmiyor. Artık ona dönmeyi düşünmüyorum, kesinlikle."

Bodenstein kadını koridorda geçirirken, Bay Döring ile bizzat görüşmeye karar verdi. Oldukça gösterişsiz koridorda Kerstner ve avukatı turuncu renkli plastik iskemlelerde oturuyorlardı. Dr. Clasing Anna Lena'yı görünce birden ayağa fırladı.

"Anna!" diye bağırdı şaşırılmış bir halde. "Ne işin var burada?"

Bodenstein kafası karışmış bir halde bir avukata bir kadına bakıyordu.

"Merhaba, Flori," dedi Bayan Döring.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye araya girdi Bodenstein.

"Elbette," diye yanıtladı Clasing, "Anna benim kız kardeşim."

Bu da Clasing'in neden bu kadar hızlı bir şekilde ortaya çıktığını açıklıyordu. O ve Kerstner arkadaşlıklar. Anna Lena, ağabeyinin yanından arkaya doğru bakıyor, Kerstner'i görmeye çalışıyordu. Bu arada Kerstner de ayağa kalkmıştı. Bakışları kesişti.

"Kelepçelerini çıkarın," dedi Bodenstein Kerstner'i gözaltında tutulduğu yerden buraya getiren infaz memurlarına. Görevli polis kelepçeleri açarken Kerstner gözlerini Anna Lena Döring'in yüzünden alamıyordu. Anna ona gülümsemeye çalıştı, ancak tam o anda uzun zamandır güçlükle tuttuğu gözyaşları boşalıverdi. Kerstner ona sarıldı ve kendisine doğru sıkıca bastırdı; yüzünü kadının saçlarına gömerken, kadın çaresizce hıçkırıyordu.

Binicilik hocası Kampmann hâlâ çok meşguldü. Bu arada cehennem gibi sıcak koşu salonuna geçmiş, başka bir atı eğitmeye başlamıştı.

Pia, Kampmann'ın işini bitirmesini beklerken binicilik kulübünün geniş arazinde geziniyordu. Bayan Kampmann gümüş renkli bir arazi arabasına binip hızla kulüpten ayrılmış, giderken de sanki eski bir aile dostuymuş gibi Pia'ya el sallamıştı. Kadın kuvvetli bir akıma tutulmuş gibi bir izlenim uyandırıyor. Avlunun üst kısmında iki genç kadınla karşılaştı Pia. Biri bir bankın üzerinde oturmuş güneşleniyor, diğeri bir hortumla atının bacaklarını yıkıyordu. Tam o sırada Pia'nın cep telefonuna bir mesaj geldi. Mesaj dün e-mail yazdığı kayınbiraderi Ralf'tandı. Her ne kadar farklı meslek dallarında olsalar da, Ralf en az ağabeyi Henning kadar başarılıydı. Bir risk-sermaye şirketi vardı; geçmişte Start-up⁴ denilen bazı projeleri finanse etmek ve yönetmek suretiyle bir servet kazanmıştı. Pia ona Jago Eczacılık AŞ ve onun sahibi ve yönetim kurulu başkanı Hans Peter Jagoda hakkında bilgisi olup olmadığını sormuştu.

“Naber? Baldız,” diye yazmıştı, Pia kendini gülümsemekten alamadı. “NY’deyim, ararım, en kısa zamanda. Şimdilik: Dedikodulara bakılırsa, J. iflas etmiş ve başı cidden belada. Sakın hisse senedi alma! Görüşürüz, RH.”

Bu kadarı yeterliydi. Bodenstein'in da tam olarak söylediği buydu. Eski borsa yıldızı Jagoda'nın durumu belli ki birkaç yıl önceki kadar parlak değildi. Pia genç kadınların yanına gitti ve onlara kendini tanıttı. Kadınlardan biri yirmili yaşlarının başlarındaydı, sarı saçları kısa kesilmişti; keskin hatlı, neredeyse çift cinsiyetli bir yüzü ve alışılmamış bir adı vardı: Thordis. Zengin bir ailenin henüz elini sıcak sudan soğuk suya sokmamış, bir Salı sabahı ata binmeye gidebilen kızı olmanın verdiği kendine güven vardı tavırlarında. Anka Schauer ufak tefek, koyu renk saçlı ve güzel bir kızdı, ama cildi bozuktu. Onun da zengin bir ailenin kızı olmaktan başka bir mesleği yokmuş gibi görünüyordu. Bir atın barındığı küçük bir hücrenin aylık kirası dört

4 Yeni kurulan ticari firmalar. (yay.n.)

yüz eurodan fazla olan bu seçkin binicilik kulübünde onun iki atı vardı. Elbette harcamaları zengin babacıkları karşılıyordu. Her ikisi de Isabel'i tanıdıklarını ve zaman zaman akşamları birlikte dışarı çıktıklarını söylediler.

“Bütün bunları neden merak ediyorsunuz?” diye sordu Anke Schauer ve sigarasından bir nefes çekip izmariti yere attı.

“Isabel'in katilini arıyoruz,” diye yanıtladı Pia, “bu yüzden onun yaşadığı çevre, arkadaşları ve tanıdıkları hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorum. Şu ana kadar öğrenebildiğimiz tek şey onun bu kulüpte pek de sevilmediği. Neden böyleydi sizce?”

“Isabel harika bir biniciydi, ayrıca çok da güzel bir kadındı,” diye yanıtladı Thordis ve atının yularını çözdü. “Az önce konuştuğunuz kabul günü teyzeleri kızın didiklenmedik yerini bırakmamışlardır, eminim. Kızları Kampmann'ın onlara kakaladığı pahalı atlarla en düşük seviyede debelenip duruyorlar, ama Isabel aynı atlarla daha önce turnuvalar kazanıyordu.”

Genç kadın oldukça eğleniyor, hatta onların durumlarına için için seviniyor gibiydi.

“Ayrıca kocalarını kaptırmaktan da korkuyorlardı,” diye kıkırdadı Anke Schauer

“Korkmaları için bir neden var mıydı?” diye sordu Pia.

“Aslında yoktu,” dedi Thordis ve küçümser bir bakış fırlattı. “Ama kocaları yanlarından her geçişinde Isabel'e dillerini bir karış sarkıtınca, bundan hoşlanmıyorlardı haliyle.”

“Isabel ile Bayan Kampmann'ın arası nasıldı?” diye sordu Pia. “Ne de olsa kocası sık sık Isabel'le birlikte turnuvalara gidiyormuş ve aynı zamanda onun hocasıymış.”

“Susanne'nin bunu dert ettiğini hiç sanmıyorum,” dedi Anke Schauer. “Birlikte birçok kere bir şeyler içmeye gittik, mangal yaptık

ya da köpüklü şarap içtik. Eğer Susanne Isabel'den hoşlanmasaydı, onunla uzun süre böyle takılmazdı."

"Belki de tam bu yüzden takılmıştır," dedi Pia. Genç kadın onu eleştiren gözlerle süzdü. Thordis gülümsedi ve bir kaşını havaya kaldırdı.

"Saçma," dedi Anke Schauer kararlı bir şekilde başını sağa sola salladı. "Bay Kampmann ve Isabel? Asla!"

Pia bundan o kadar da emin değildi.

"Isabel'in kocasından ayrıldıktan sonra nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Evet, elbette," dedi Inka Schauer başını sallayarak. "Bir tanıdığundan bomba bir teras katı kiralamıştı. Ruppersthain'de."

"Zauberberg'de," diye tamamladı Thordis. "Bir kere oraya gitmiştim. Çok şık bir yer. Asansörle doğrudan oturma odasına çıkıyorsun."

"Vay canına," dedi Pia, bir yandan da hızlıca Zauberberg'deki kat, Ruppersthain'deki hayvan kliniği ve birkaç metre ileride bulunan ceset arasındaki bağlantıyı kuruyordu. "Peki kime aitti bu daire?"

Ama bunu onlar da bilmiyordu. Thordis kolundaki saate baktı.

"Benim saat birde büroda olmam gerekiyor," dedi ve onun çalışıyor olabileceğini aklından bile geçirmeyen Pia'yı şaşırttı, "daha gidip atımı yerine yerleştirmem gerekiyor."

"Tamamdır," dedi Pia gülümseyerek. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkürler."

"Benim için zevkti," dedi Thordis başını sallayarak. Pia cep telefonunu eline aldı, Bodenstein'in numarasını tuşladı. Öğrendiklerini ona aktardı, o da Bodenstein'dan Kerstner'in Anna Lena Döring'in -rastlantı bu ya, kendisi Dr. Florian Clasing'in kız kardeşiydi- ifadesi sayesinde neredeyse paçayı kurtarmak üzere olduğunu öğrendi.

“Döring’in o ahırda dört atı varmış,” dedi Bodenstein, “ama o listede onun adını gördüğümü hatırlamıyorum. Döring ve karısı hakkında biraz bilgi toplamaya çalışın.”

“Bayan Döring’in Kerstner’le alakası ne ki?” diye sordu Pia.

“Tam bir platonik arkadaşlık. Birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış.”

“Buna inanıyor musunuz?” diye sordu Pia.

“Şu ana kadar inanamamak için bir neden göremedim,” diye yanıtladı Bodenstein. Pia görüşmeyi bitirdi, çantasından listeyi bulup çıkardı, ama listede “Döring” ismini bulamadı. Gidip Bayan Kampmann’a ahırda dört atı olan bir kişinin neden listede olmadığını sormaya karar verdi. Pia ahıra girerken, Kampmann dizginlerini tuttuğu bir atla biniş salonundan çıkıyordu. Ahırın geniş koridorunda saman yüklü bir römork duruyordu. Geçen gün karşılaştığı seksi seyis de oradaydı; bu sefer üzerinde yine Gut Waldhof yazan pembe bir polo gömlek vardı. Kabinlerden birinde at pisliklerini temizlemekle meşguldü. Pia o sırada alelacele bir kabine girip kaçmaya çalışan Kampmann’ı gördü ve hemen o tarafa yöneldi.

“Merhaba, Bay Kampmann,” dedi. “Sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, ama size sormam gereken birkaç soru var.”

“Yapmam gereken çok iş var,” dedi, binicilik hocası başını kaldırmadan. Yüzündeki yaranın etrafı iyice morarmış, olgun bir patlıcan rengine dönüşmüştü.

“Yaranız çok kötü görünüyor,” dedi Pia. “Bu nasıl oldu?”

Kampman başını kaldırıp Pia’ya baktı, ama sonra hemen tekrar eğdi.

“Atlarla içli dışlı olunca oluyor böyle şeyler,” dedi Kampmann kuru bir sesle.

“Hadi kısa bir mola verin ve bir şeyler için,” dedi Pia dostça. “Sizi fazla rahatsız etmeyeceğim.”

Kampman gözlerini dikip bir süre Pia'ya baktı, sonra da gülümsemek istercesine yüzünü buruşturdu.

“Karol!” diye bağırdı. Seyis elindeki tırnağı römorka dayamadan ve sallana sallana yanlarına gelmeden önce, son derece sakın bir şekilde kabinin temizliğini bitirdi.

“Ne var?” diye sordu Kampmann'a, oldukça saygısız bir şekilde. En az bir doksan boyunda, vücudu oldukça kaslı insan azmanı bir adamdı. İsmi ve aksanına bakılacak olursa Doğu Avrupa ülkelerinden birinden gelmiş olmalıydı.

“Lütfen atı biraz daha dolaştır ve sonra da bacaklarını hortumla yıka,” diye rica etti Kampmann seyise. At ahırlarındaki kaba saba konuşma biçimlerini iyi bilen Pia, bir binicilik hocasının, emrindeki bir seyise karşı bu kadar kibar olmasına bir parça şaşırdı.

“Aranızda güzel bir diyalog var,” dedi Pia, Karol atı yedeğine alıp oradan uzaklaştığında. Kampmann ona tedirgin gözlerle baktı.

“Bizimle olduğu için memnunum,” diye yanıtladı. “Bugünlerde iyi personel bulmak neredeyse imkânsız. Ayrıca Karol iki kişilik çalışır.”

Biniciler kahve içip sohbet etsinler diye yapılmış olan kış bahçesi oldukça seçkin bir zevkle dekore edilmişti.

Meşe ağacından devasa ahşap masanın etrafına bir düzine kadar deri kaplı iskemle dizilmişti. Her türlü teçhizatın bulunduğu mutfakta kahve pişirmek dışında bir şeyler de pişirilebilirdi. Büyük saksılardaki limon ağaçları oldukça ihtişamlı görünüyorlardı. Kampmann cebinden bir anahtar destesi çıkardı ve içecek otamatını açtı.

“Siz de bir tane ister misiniz?” diye sordu ve kendine bir kola şişesi aldı. Pia hayır diyerek teşekkür etti. Bu arada duvarlara asılmış olan fotoğrafları inceliyordu. Fotoğraflardan biri herkesin kameraya bakıp güldüğü bir grup insanı gösteriyordu.

“Şu fotoğrafa daha yakından bakabilir miyim?” diye sordu.

“Lütfen,” diye yanıtladı Kampmann ve elinin tersiyle alnında birikmiş olan terleri sildi. Bugün giriştiği bütün bu aksiyonlar pek de olağan değilmiş gibi görünüyordu. Öne çıkmış göbeği ve büyümüş poposuyla rahatına düşkün biri olduğu hemen anlaşılıyordu. Pia çerçeveyi duvardan indirdi ve fotoğraftaki yüzleri inceledi. “Perşembe Grubu” yazıyordu fotoğrafın üzerinde, “18 Temmuz 2004”.

“Bayan Kerstner de var mı fotoğrafta?” diye sordu.

“Evet,” diye yanıtladı binicilik hocası ve parmağıyla sarışın bir kadını gösterdi; kadın kolunu kumral saçlı, sade görünüşlü bir kadının omzuna koymuştu. Isabel’in gerçekten de sıradışı bir güzelliği vardı. Başını zarafetle yana yatırışı ve hafif büzülmüş dudaklarıyla kameraya bakışında cesurca bir şeyler vardı.

“Yanındaki kadın kim?” Pia esmer kadını parmağıyla gösterdi.

“O benim karım.”

“Karınız mı?” Pia gerçekten şaşırmıştı. Pia bir parça anaç ve her şeyiyle sıradan görünen bu kadının solaryumda bronzlamış, mücevherlere bürünmüş Bayan Kampmann olduğuna dünyada ihtimal vermezdi. Kadın köklü bir değişim geçirmişti. Pia masaya oturdu, ama Kampmann ayakta, merdivenin yanında durmaya devam etti.

“Otursanıza,” dedi binicilik hocasına iskemleyi göstererek. Kampmann bir an duraksadı, ama sonra oturdu. “Bana burada neler yaptığınızı biraz anlatır mısınız, binicilik dersleri vermek dışında?”

“Ben Guthof’un idari sorumlusuyum.”

“Ne zamandan beri çalışıyorsunuz burada?”

“Jagoda’lar burayı aldığından beri, yani 1998’den beri.”

“Müşterilerinizle ilişkileriniz nasıl?” diye sordu Pia. “Gördüğüm kadarıyla çoğu *kadın müşteri*, fotoğrafa bakınca hemen anlaşılıyor.”

“Bu böyledir. Bütün binicilik kulüplerinde kadınlar erkeklerden daha fazladır,” diye yanıtladı Kampmann. Parmakları kola şişesini sımsıkı kavramış, huzursuz bakışları bir orada bir burada dolanıyordu. Sinirli ve gergindi; Pia da bunun farkındaydı, ama cinayet masası sorgulamalarında bu pek de alışılmadık bir şey değildi.

“Güzel bir işiniz var,” dedi düşünceli bir şekilde, “tenis ya da kayak hocalığı gibi; her zaman kümesteki horozsunuz.”

“Meseleye yanlış bakıyorsunuz,” dedi Kampmann. “Karım ve ben müşterilerimizle arkadaşça ama mesafeli bir ilişki kurmayı tercih ediyoruz. Çoğunu yıllardan beri tanırız. Daha önce çalıştığım ahırdan buraya bizimle beraber geldiler.”

Pia onaylarcasına başını salladı.

“Bu arada yüzünüze ne oldu? Attan falan mı düştünüz?”

“Ahır kapısı ...” deyip geçiştirdi binicilik hocaları.

“Çok feci görünüyor,” dedi Pia merhametli bir sesle. “Bu haldeyken çalışabiliyor musunuz?”

“E, mecburum.”

“Doğru,” dedi Pia ve buraya neden geldiğini ancak şimdi hatırlamış gibi yaptı, “eskiden Isabel Kerstner atlara binme konusunda size yardımcı oluyordu, öyle değil mi?”

Isabel’in ismi geçince Kampmann’ın bakışları ellerine yöneldi.

“Evet,” dedi, “ediyordu.”

“Müşterilerinizden bazıları Bayan Kerstner’in burada pek de sevilen bir kişi olmadığını söyledi,” dedi Pia bu kez, “bu doğru mu?”

“Bilmiyorum,” diye kestirip attı Kampmann, “ama kendisi çoğundan çok daha iyi bir biniciydi. Doğal olarak bu kıskançlığa yol açar.”

“Hm,” dedi Pia, bakışlarını sürekli kendisinden kaçırıp adamı süzdü. “Bay Jagoda bana dün Bayan Kerstner’in buradaki bütün

erkeklerin başını döndürdüğünü ve bir hayli huzursuzluk yarattığını söyledi. Ne de olsa son derece güzel bir kadındı.”

“Böyle mi söyledi?” dedi binicilik hocası ona kısa bir bakış fırlatarak. “Ben böyle düşünmüyorum.”

“Eh, sizin de oldukça çekici bir karınız var,” dedi Pia ve masada hemen önünde duran fotoğrafa baktı. “Gerçi onu, samimi olmak gerekirse, siz söylemeseniz tanıyamazdım. Bu fotoğrafın çekildiği tarihten bu yana çok değişmiş. Özel bir nedeni var mı?”

“*Neyin* özel bir nedeni var mı?” Kampmann rahatsız olmuş bir şekilde baktı.

“Çok kilo vermiş. Ve de saçları, şimdi açık sarı, öyle değil mi?”

“Böyle daha çok hoşuna gidiyor işte,” dedi Kampmann omuzlarını silkerek. “Bunun ne gibi bir önemi olabilir ki?”

“Haklısınız. Son derece önemsiz bir konu,” dedi Pia ve fotoğrafı elinden bıraktı. “Bir an belki de karınız rekabetten korktuğu için daha çekici olmaya çalışmıştır diye düşündüm, yani *sizin* daha çok hoşunuza gidecek bir şekilde görünmeye...”

Sanki bunu öylesine, laf arasına sıkıştırırmış gibi bir tonda söylemişti Pia, ama Kampmann’ın tepkisi şüphelerinde pek de haksız olmadığını kanıtlıyordu. Adam önce kızardı, sonra soluklaştı ve bir anlığına o çelik gibi sert iradesi sarsıldı.

“Karımın kıskanmak için hiçbir nedeni yoktu,” dedi kelimelerin üstüne basa basa. Pia onu dikkatle inceliyordu. Binicilik hocası sinirli bir şekilde dilini dudaklarında gezdiriyordu. Parmakları kola şişesini neredeyse parçalayacak gibi sıkıyordu.

“Demek Isabel düzenli olarak Gut Waldhof’a ait atlara biniyordu,” dedi Pia, “ve siz de ona hocalık ediyordunuz ve onunla birlikte turnuvalara gidiyordunuz. Bu doğru mu?”

“Evet,” diye onayladı Kampmann.

“Ama normal olarak müşterilerinize turnuvalarda eşlik etmiyorsunuz, değil mi?”

Pia, Kampmann’ın bu sorudan hiç hoşlanmadığını görebiliyordu.

“Eğer parasını öderlerse o zaman eşlik ediyorum,” diye yanıtladı. “Turnuva eşliği de müşterilerin çoğuna fazla pahalı geliyor.”

O sırada Kampmann’ların gümüş renkli Cayenne’i hızla avluya girdi ve kış bahçesinin birkaç metre ilerisinde durdu. Bayan Kampmann ve iki çocuğu arabadan indiler. Çocuklar merakla kış bahçesine doğru baktılar, ancak anneleri onları alelacele eve götürdü.

“Ama bu birçok kişinin neden Isabel Kerstner’den hoşlanmadığını açıklayabilir,” dedi Pia. “Belki de sizin Isabel’e torpil geçtiğinizi düşünüyorlardı.”

“Saçma,” dedi Kampmann başını sağa sola sallayarak, “Isabel benim sorumlu olduğum atlara biniyordu. Para getirecek olan, değerli atlara. Bu durumda elbette bu konuyla yakından ilgilenmek zorundaydım.”

Pia önünde duran fotoğrafa bir göz attı.

“Gerçekten de sıradışı bir güzelliği varmış,” dedi. “Müşterileriniz bana sizin Isabel Kerstner ile oldukça yakın bir ilişki içinde olduğunuzu söylediler. Acaba aranızda mesleki konuların dışında özel bir şey var mıydı?”

“Ne demek istiyorsunuz?” Kampmann gerçekten anlayamamış gibi yapıyordu. Karısı o sırada evden çıktı ve gülümseyerek avluda yürüyüp gitti; onların bulunduğu tarafa bakıp bir el sallama gereği bile duymadı.

“Demek istiyorum ki, aranızda bir ilişki var mıydı?” Pia’nın artık daha fazla zaman kaybetmeye niyeti yoktu.

“İlişki mi?” Kampmann sözcüğü inanamaz bir tonda tekrarladı; sanki ilk kez duyuyor gibiydi.

“Onunla yatıp yatmadığınız soruyorum,” dedi Pia. Bu son derece mahrem bir konudan böyle doğrudan doğruya bahsedilmesi Kampmann’ın yüzünü kızarttı. Şakağından aşağıya doğru bir ter damlası yuvarlandı.

“Hayır,” dedi Kampmann ve ilk defa doğrudan Pia’nın gözlerinin içine baktı. Pia o anda onun yalan söylediğinden kesinlikle emindi. Tıpkı kansıyla birlikte dün söyledikleri gibi şimdi de yalan söylüyordu. “Isabel Gut Waldhof’a ait atlara biniyordu, hepsi bu.”

“Ve sizin bir kürtajdan hiç haberiniz yoktu, öyle mi?” Pia küçük bir not aldı ve başını tekrar kaldırdı. “Yani Isabel bu olayın sonrasında herhalde bir süre ata binememiştir. Bu dikkatinizi çekmiş olmalı.”

“Bunu dün de sormuştunuz,” dedi Kampmann.

“Bazen aynı soruları birkaç kere sorarım,” diye yanıtladı Pia, ama şimdilik bu konuyu bir kenarda dinlenmeye bırakmaya karar verdi. Bunun yerine Kampmann’ın Isabel’i son kez ne zaman gördüğünü öğrenmek istedi.

“Atını birkaç hafta önce satmıştı,” diye karşılık verdi Kampmann, “o günden sonra da ahıra nadiren gelmeye başladı. Ama cumartesi öğleden sonra bir ara buradaydı.”

“Gerçekten mi? Cumartesi mi? Saat kaçta?”

“Öğleden epey sonraydı, ama çok kısa kaldı,” diye onayladı Kampmann. “Kocasıyla görüşmek istiyordu, ama onun da zamanı yoktu.”

“Dr. Kerstner’in bir cumartesi akşamı burada ne işi vardı ki?”

“Döring’in atlarından biri bir kaza geçirmişti,” dedi Kampmann, “o yüzden buradaydı.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Tanrım,” diye patladı Kampmann, “ne bileyim ben! Herhalde sürekli saate bakmıyorum. Altıda ya da belki altı buçukta.”

Pia buradan hareketle Isabel'in hayvan kliniğinden ayrıldıktan sonra hâlâ hayatta olduğu sonucunu hızla çıkardı. Benzinlik, at kliniği, Gut Waldhof. Kısa bir süre sonra da Isabel öldürüldü.

“Cumartesi akşamı Isabel’le konuştunuz mu?”

“Evet,” dedi Kampmann belli belirsiz bir duraklamadan sonra, “ama fazla değil. Döring’in hâlâ ahırda olup olmadığını sordu, ama Döring gideli en az bir saat olmuştu. Hepsi bu.”

Binicilik hocası saatine baktı ve iskemleyi geriye doğru kaydırды. “Üzgünüm, artık gitmem gerekiyor. Birazdan binicilik dersi vermek zorundayım.”

“Bu arada,” dedi Pia ve Bodenstein’in sözlerini anımsadı, “Döring sizin müşterilerinizden biri, öyle değil mi? Ama ismi karnızın bana verdiği listede yok.”

“Belki aceleye getirip unutmuştur.”

“Elbette,” dedi Pia gülümseyerek, “öyle olmalı. Yardımlarınız için teşekkürler.”

Kampmann ayağa kalktı, başıyla Pia’yı selamladı ve kaçarcasına kış bahçesinden ayrıldı. Pia bir süre arkasından baktı ve sonra binicilik hocasının bıraktığı kola şişesine uzandı.

“Çok teşekkürler, Bay Kampmann,” diye mırıldandı halinden memnun bir şekilde ve kola şişesini plastik bir poşete koydu.

Yarım saat sonra Ruppertshain’a, Zauberberg’e varmıştı Pia. Etkileyici binanın orta bahçesinde Bodenstein ve bir olay yeri inceleme ekibi onu bekliyordu.

“Eğer gerçekten burada oturmuşsa,” dedi Pia amirine, “kocasının bunu mutlaka bilmesi gerekir. Ne de olsa kendisi buraya taş çatlasa bir kilometre uzaklıkta oturuyor.”

Bodenstein bir cevap vermeye fırsat bulamadan arkadan birinin hafifçe öksürdüğü duyuldu. Hepsi birden o tarafa döndüler. Yatırım grubu yönetim kurulu başkanı Burkhard Escher; oldukça sevilen bir adamdı; ellili yaşların sonlarındaydı; güneş yanığı bronz teni ve boyandığı belli olan kurum gibi siyah saçları vardı. Pia'yı ve inceleme ekibinden gelen memurları şöyle bir süzdü, ardından da Bodenstein'i eski bir arkadaşımıyş gibi samimiyetle selamladı.

“Telefonda çok esrarengizdiniz,” dedi Escher. “Sahi neler oluyor?”

“Pazar günü Atzelberg kulesinin yanında genç bir kadının cesedi bulundu,” diye açıkladı Bodenstein, “yaptığımız araştırmalara göre kadın burada, teras katında yaşıyormuş.”

“Gerçekten mi?” dedi Escher şaşkınlıkla. “O dairenin kullanıldığını bile bilmiyordum.”

Devasa binanın karmaşık koridorlarından ve merdivenlerinden geçilerek gidilen yolda, Escher nefes nefese yürürken “Katedral”in çatı katına böyle diyorlarmış- yıllardır boş durduğunu anlattı. Yıllarca daireyi satmaya çalışmışlar, ilk olarak kaba inşaat halinde sonra da tamamen döşenmiş halde; ama bir türlü başaramamışlar, çünkü hiç kimse tavan yüksekliği on metreye varan bu iki yüz elli metrekarelik daireyi ısıtmayı göze alacak kadar çılgın değilmiş.

“Altı ya da yedi yıl önce daireyle ciddi olarak ilgilenen birileri çıktı,” dedi Escher bir asansör kapısının önünde durarak, “bir mimar çift. Çok heyecanlıydılar, hatta planları bile hazırды, ara duvarlar falan yapacaklardı. Ama tarihi eserleri koruma kurulu buna izin vermedi. O günden beri de daire boş.”

Escher asansörü çağırmak için cebinden çıkardığı bir anahtarı kullandı.

“Bu asansör aşağıdaki otoparka ve zemin kata çalışır, diğer bir asansör de sadece yukarıda, Katedral’de durur,” diye açıkladı. Gözleri sık sık Pia’nın göğüslerine kayıyordu.

“Yani her hâlükârda dünyadan kopuk,” dedi Pia şaka yollu.

“Değil mi ama,” diye karşılık verdi Escher. Dört kişilik dar asansör kabini onun Pia’ya iyice yaklaşmasına olanak tanımıştı. “Ama katedral son derece lüks eşyalarla döşenmiştir. Böyle bir daireyi alabilecek durumda olan insanlar ortalıkta gürültü yapan çocukların, köpeklerin ve diğer insanların dolaşmasını, onlarla temas içinde olmayı genelde pek sevmezler.”

Pia’nın dilinin ucuna kadar bir şey geldi, ama son anda kendini tutup söylemekten vazgeçti.

“Burası daireye çıkan tekyol mu?” diye sordu bunun yerine. Zemini granit ve aynalarla çevrili asansör sessiz bir vızıltıyla yükseliyordu.

“Hayır, değil” dedi Escher onu büyülemişe benzeyen Pia’nın göğüs dekoltesine doğru, “ama en rahatı bu. Bir de yük asansörü var, ama o genellikle hizmet dışıdır; ayrıca binanın sağ sol kanatlarında birer merdiven ve de bir yangın merdiveni var.”

Asansörden indiklerinde dairenin tam ortasıdaydılar. Pia mekânın ihtişamını görünce bir an yutkundu. Büyülenmişçesine ışıltılı parkelere, antika tavan kirişlerine ve herhalde buraya adını veren, özenle restore edilmiş sivri çatılı kilise pencerelerine baktı. Escher ışıkları açmak için bir düğmeye bastı. On metre yüksekliğindeki tavanda sayısız minik halojen lamba parıldamaya başladı, tıpkı gökyüzündeki yıldızlara benziyorlardı.

“Aman tanrım,” dedi Pia devasa salonun ortasına vardıklarında, “burası rüya gibi bir yer!”

“Sizinle hemen bugün bir kira sözleşmesi yapabilirim,” diye bir teklifte bulundu Escher, Pia’yı süzerek. Pia, Escher’in ne kastettiğini çok iyi anladı. Amirine yardım isteyen gözlerle baktı.

“Kışın ısıtma giderleri daireyi bir kâbusa çevirebilir ama,” dedi Bodenstein ve yönetim kurulu başkanının yolunu kesti. “Gerçekten birileri burada oturmuş gibi bir hava yok burada, ama en azından

mobilyayla döşenmiş. Mutfak, gömme dolaplar, yatak, bir kanepe, televizyon.”

“Haklısınız,” dedi Escher başıyla onaylayarak ve düşünceli bir şekilde yatağa baktı. “Buranın mobilyalı olduğunu da bilmiyordum,” dedi.

“Bu dairenin anahtarı kimde var?” diye sordu Bodenstein.

“Hiçbir fikrim yok. Bürolarımızda binanın bütün anahtarları bulunur. Prensipte çalışanların hepsi istedikleri zaman onlara ulaşabilir.”

“Buraya son kez ne zaman çıktınız?”

“Son iki yıl içinde çıkmadığım kesin,” dedi Escher düşünceli bir şekilde başını kaşıyarak. “Kalça ameliyatımdan önceydi sanırım. Ve ameliyat 2002’deydi. Sonuçta buraya çıkmak için bir neden de yok ortada. Binada ilgilenmem gereken yaklaşık 200 kadar daire, atölye ve büro var.”

Pia daireyi dolaşmaya başladı, aynalı dolapların sürmeli kapılarını açtı, mutfaktaki buzdolabının ve fırının içine baktı. Bu arada Bodenstein yönetim kurulu başkanından dairenin anahtarını ve anahtara ulaşabileceğini düşündüğü herkesin bir listesini rica etti.

“Gitti mi?” diye sordu Pia.

“Bence aranızda bir elektrik doğdu,” dedi Bodenstein sırtarak. “Herhangi bir şey bulabildiniz mi?”

“Hiçbir şey yok. Bütün daire hastane odası gibi temiz,” diye karşılık verdi Pia. “Dolaplarda tek bir toz tanesi yok, lavabolarda tek bir kireç lekesi yok, yani hiçbir şey yok.”

Bodenstein bakışlarını düşünceli bir şekilde devasa mekânda gezdirdi. Burada sadece bir temizlikçi kadın çalışmış olamazdı. Şimdi sorun bu koca daireyi kimin bu şekilde temizlediğini bulmaktı. Ve de nedenini.

“Isabel Kerstner tavuk kümesine bir atmaca gibi dalmış,” dedi Pia. “Sanırım binicilik kulübünde onun arkasından gözyaşı döken tek bir kişi yok. Belki bir tek Kampmann hariç, ne de olsa şimdi bütün atlara kendisi binmek zorunda. Ondan pek bir şey öğrenemiyorum.”

“Neden?” Bodenstein arabayı Eschborn sanayi bölgesindeki Döring Nakliye’nin ana kapısından içeri sürdü ve yönetim bürosunu gösteren tabelaları takip etti. Devasa alanda herkes harıl harıl çalışıyordu. Büyük kamyonlar ve çoğunlukla da soğukhava depolu TIR’lar, devasa binanın uzun tarafında bulunan yirmi adet yükleme boşaltma rampasına yanaşmak için sıralarını bekliyorlardı. Diğer tarafta da tamamen brandayla kaplı TIR’ların boşaltıldığı bir bina vardı. Paletli taşıyıcılar arı gibi vızıl vızıl çalışıyor, mal yüklü paletleri bir oraya bir buraya taşıyorlardı. Tek yönlü yollar, dur levhaları, trafik lambaları ve bekleme alanları: Büyük işletme alanının trafiği sıkı bir şekilde düzenlenmişti. Bodenstein etkilenmişti. Elbette daha önce defalarca üzerinde açık mavi harflerle “Friedhelm Döring–Taze ve Donmuş” ya da “Friedhelm Döring–Her şeyi tam vaktinde taşırız” yazan TIR’ları görmüştü, ama onlara dikkatli bakması için herhangi bir neden yoktu. Anna Lena Döring bu sabah, kocasının şirketinde çalıştığını söylediğinde Bodenstein o “şirket” sözcüğünün arkasında nasıl bir imparatorluk yattığını hayal edememişti.

“İnsanın gözlerinin içine bakamıyor,” dedi Pia, “ben de onun Isabel ile olan ilişkisinin sadece iş ilişkisi olduğuna inanmıyorum. Ama o binicilik kulübünde biraz daha araştırma yapsak, Isabel’i ilk fırsatta bir kaşık suda boğmak için nedeni olan en az yirmi kişi bulabiliriz.”

“Bir neden, belki,” dedi Bodenstein. O sırada bir tedarikçi koridorundan geçtiklerini fark etti. Ana giriş diğer taraftaydı; gelen ziyaretçileri ve müşterileri etkilemek için adeta ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. “Ama içlerinde gerçekten de bir cinayet işleyecek kapasitede olan biri var mı? Birine ölümcül bir enjeksiyon yapmak,

cesedini zifiri karanlık bir gecede bir kulenin tepesine çıkarmak ve oradan aşağı atmak herkesin harcı değildir.”

Bodenstein arabayı ortasında fıskiye olan daire şeklindeki bir çimenlik alanın kenarına, ziyaretçiler için ayrılmış park yerine bıraktı. Arabadan indiler ve aynalı camlarla çevirili dört katlı modern çelik binanın kapısına doğru yürüdüler. Giriş kapısının üzerinde altın renkli harflerle şirketin adı yazılıydı, yan tarafta başka şirketlere ait plaketter vardı. Döring, hepsi de bu binadan yönetilen sayısız şirkete sahipti. Siyah granit döşeli görkemli giriş holünde onları ıslıl ıslıl gülümseyen ve metrelerce uzunluğundaki bankonun arkasında oturan bir kadın bekliyordu. Bodenstein kendini ve meslektaşını tanıttı ve Bay Döring’le görüşmek istediklerini söyledi. Kadın gözlerini Bodenstein’dan ayırmadan, çok uzun takma tırnaklarıyla telefonda bir numara tuşladı.

“Merhaba Bayan Schneider,” dedi, “*burada cinayet masasından* bir bay ve bir bayan var, patronla görüşmek istiyorlar.”

Bir süre telefonu dinledi, sonra yüzünü buruşturarak gülümsedi ve telefonu kapattı.

“Bay Döring şu anda bir toplantıda,” dedi ve sanki Orta Avrupa’yı yerle bir eden bir felaket meydana gelmiş gibi bir yüz ifadesi takındı. “Birkaç dakika bekleyeceksiniz maalesef.”

“Çok teşekkürler,” dedi Bodenstein. Bu türden abartılı bir oyunculuk karşısında neredeyse kahrkahrı patlatacağı. “Zamanımız var,” dedi.

“Birer kahve alabilirsiniz,” dedi kadın, tekrar eski mutlu havasına bürünmüştü, “hemen karşıda espresso makinesi var. Nasıl çalıştığını göstermemi ister misiniz?”

“Teşekkürler, biz hallederiz,” diye karşılık verdi Bodenstein.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Pia ve gözlerini döndürdü, “bu kadın rahatça Bayan Kampmann’ın ikiz kardeşi olabilirdi. Şu yapma-

cık tavırlara bak! Bu arada kadının son iki yılda nasıl bir dönüşüm geçirdiğini siz de görmelisiniz.”

Devasa boyutlardaki espresso makinesinin başında dikiliyorlardı.

“Dönüşüm?”

“Altı ay önce Bayan Kampmann oldukça sıradan, hiç dikkat çekmeyen bir kadınmış, bugünse on tane botoks ameliyatlı bir Barbie gibi görünüyor. Açık sarı saçlar, aşırı bir makyaj, kilo vermeler, takma tırnaklar ve festival boğası gibi her tarafına taktığı mücevherler...”

“Peki sizin düşüncenize göre bu kadın neden böyle bir dönüşüm geçirmiş?” diye sordu Bodenstein.

“Isabel Kerstner gibi görünmeye çalışmış,” dedi Pia omuzlarını silkerek, “belki de kocasının ona doğru nasıl kaydığını fark etmiştir.”

Anna Lena Döring’in kocası hakkında anlattıklarından sonra Bodenstein kaba saba, iriyarı ve goril pençeli birini beklemişti. Ama Firedhelm Döring şaşırtıcı bir şekilde zayıf, ellili yaşlarının başında, beyaz saçlı, yüz çizgilerinden görmüş geçirmiş olduğu anlaşılan bir adamdı; çizgili gömleği, üzerine tam oturan takım elbisesiyle ilk bakışta kentli bir bankacı izlenimi uyandırıyor. Onları boyutları insanı neredeyse ezen devasa bürosunun kapısında karşıladı. Bodenstein, patronuyla görüşmeye buraya gelen ve kapıdan o ihtişamlı masaya kadar uzanan yolu aşmak zorunda kalan basit bir TIR sürücüsünün neler hissedeceğini hayal etmekte güçlük çekmiyordu. Büro, binanın genişliği boyunca uzanıp gidiyordu ve kocaman pencerelerinden neredeyse işletme sahasının tamamını görmek mümkündü. Çalışma masasının arkasında duran cam bir vitrinde Döring’in muhtemelen binicilik turnuvalarında kazandığı kupalar sergilenmişti. Büronun tek duvarında bir Avrupa yol haritası ve nakliye şirketinin reklam afişlerinin yanında Döring’i atının üzerinde engelleri atlarken gösteren çeşitli fotoğraflar vardı.

“Bu ziyaretinizi neye borçluyum?” diye sordu Döring, Bodenstein ve Pia kendilerini tanıttıktan sonra. Onları el ve kol hareketleriyle siyah deri kaplı bir oturma grubunun bulunduğu köşeye davet etti. Friedhelm Döring’in hoş tınılı bir sesi vardı ve Hessen aksansız, son derece düzgün bir Almanca konuşuyordu.

“Bir cinayet olayını araştırıyoruz,” dedi Bodenstein, kafasında kurduyuyla karşılaştığı gerçeğin bu derece farklı olmasına henüz alışmamıştı. “Pazar sabahı Ruppertshain’da Isabel Kerstner’in cesedi bulundu.”

“Bunu ben de duydum,” dedi Döring ve ceketinin düğmesini açarak bacak bacak üstüne attı. “Gut Waldhof’un binicilik hocası bana onun öldürüldüğünü telefonda söyledi.”

Döring olaya pek de üzölmüş görünmüyordu.

“Tahminlerimize göre öyle.”

“Peki ben size nasıl yardımcı olabilirim?” Döring özenle manikür yapılmış parmaklarıyla dizini kavradı. Üzerinde sinir ya da tedirginlikten eser yoktu, kıpır kıpır bakışlar, insanı ele veren göz titremeleri de. Friedhelm Döring dikkatle onlara bakıyordu.

“Öğrendiğimiz kadarıyla,” diye sürdürdü Bodenstein, “Bayan Kerstner cumartesi günü akşama doğru Gut Waldhof’a gitmiş, sizi aramak için. Bu noktada bizi ilgilendiren şey, onun sizden ne istemiş olabileceği.”

“Bunu size ben söyleyemem,” diye yanıtladı Döring. “Çünkü onunla görüşmedik.”

“Acaba neden sizi doğrudan telefonla aramadı?”

“Bunu yapamazdı,” dedi Döring hafifçe gülümseyerek. Son derece rahat tavırlarına karşın tepesi atmış gibiydi. “O gün öğleden sonra küçük bir kaza geçirdim. Bu esnada da cep telefonum kırıldı.”

Bir an derin bir sessizlik oldu, ardından Bodenstein hafifçe öksürdü ve devam etti.

“Ah, evet,” dedi. “Atlarınızdan birinin bacağı kırılmış, değil mi? Bu nasıl meydana geldi?”

“At bir engeli atlarken düştü,” diye yanıtladı Döring net bir şekilde. “Böyle şeyler deneyimli atların başına ara sıra gelir. Genelde pek ağır yaralanmalar görülmez, ama bu olayda maalesef öyle oldu.”

“Ama bu sizin için üzücü bir kayıptı, öyle değil mi?” diye sordu Pia. “At herhalde çok pahalı bir attı. Buna karşı nasıl bir tepki verdiniz?”

Döring Pia’ya ifadesiz bir yüzle baktı, sonra kaşlarını kaldırdı.

“Sizin cinayet soruşturması için geldiğinizi sanıyordum. Yoksa sigorta için falan mı çalışıyorsunuz?”

“Roma’ya çıkan birçok yol vardır,” diye karşılık verdi Pia ve gülümsedi, “Sizi dinliyorum!”

“Üzüldüm,” dedi Döring ve bu sefer sol bacağına sağ bacağının üstüne koydu. “Coralus benim en iyi atlama atımdı. Onun kadar değerlisini bulmam kolay olmayacak.”

“At uyutulurken yanında mıydınız?” diye sordu Bodenstein.

“Hayır,” dedi Döring ve bacaklarını tekrar açıp ikisini de yere koydu ve doğruldu. “Bunun herhangi bir önemi var mı?”

Bodenstein adamın bu sorusunu kaale almadı.

“Karınız atın kaybını nasıl karşıladı?”

“Elbette bu karımı çok derinden etkiledi.” Adamın gri renkli gözlerinde parlak bir ışıltı belirdi. “Ona birkaç günlüğüne seyahate çıkmasını önerdim, biraz kafasını dağıtsın diye ve o da bunu yaptı. Paris’e bir arkadaşının yanına uçtu.”

Bodenstein onaylarcasına başını dalladı. Adam sert bir kayaya benziyordu. Gözünü kırpmadan yalan söyleyebiliyordu.

“Tekrar Isabel Kerstner’e dönelim. Birbirinizi nereden tanıyordunuz?”

“Binicilik kulübünden,” dedi Döring, “ama bunu zaten biliyorsunuz.”

“Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?”

Döring’in ağzı gerilerek bir gülümseme meydana getirdi.

“Ara sıra onunla yatıyordum,” diye itiraf etti.

“Ah. Karınız bunu biliyor muydu?”

“Evet. Ama o buna karşı çıkmıyordu. Eğer karımı aldatıyorsam, bunu gizli kapaklı yaparım.”

Masanın üzerinde duran cep telefonu çalmaya başladı, ama Döring herhangi bir tepki vermedi.

“Ruppertshain’deki Zauberberg’i biliyor musunuz?” dedi Bodenstein boş atıp dolu tutmak umuduyla.

“Evet, elbette,” dedi Döring ve başını salladı. “O binayı birkaç yıl önce başka iki kişiyle birlikte satın aldım.”

Bodenstein ve Pia şaşkınlıklarını belli etmediler, ama artık bu adamın kendiliğinden onlara herhangi bir bilgi vermeyeceği kesinleşmiş görünüyordu.

“Öyle mi?” dedi Bodenstein, “o halde siz de yatırımcı grubun içindesiniz.”

“Prensip olarak bakarsanız, yatırımcı grup bizzat benim,” dedi Döring hafifçe gülümseyerek. “Escher ve Gregori’nin yeterince parası yoktu, ama gereken bilgi ve deneyimleri vardı. Ben de hem para kazanmak hem de vergiden kurtulmak istiyordum, ama orasıyla uğraşacak zamanım yoktu. Buna benzer başka yerler de var elimde.”

“Katedral’le ilgili ne söyleyebilirsiniz?” diye sordu Pia. O zaman adam ilk kez gerçekten gülümsedi. Bu gülümseme yüzünü inanılmaz bir şekilde değiştirdi ve neredeyse sevimli bir hale getirdi; Anna

Lena Döring'in bir zamanlar ona neden âşık olduğu yavaş yavaş anlaşılıyordu.

“Katedral’i zaman zaman kullanırım, ihtiyacım olduğunda yani,” diye karşılık verdi Döring, Pia ve Bodenstein’in anlam veremediği bir neşeyle.

“Aşk yuvası olarak mı?” diye sordu Pia.

“Madem siz öyle demek istiyorsanız, öyle olsun. Evet.”

“Bayan Kerstner’i de oraya götürdünüz mü?”

“Elbette. Veterinerden tamamıyla ayrıldıktan sonra orayı onun emrine verdim.”

“Onun emrine verdiniz,” diye tekrarladı Bodenstein. “Tuhaf bir ifade. Daireyi ona mı kiraladınız?”

“Hayır. Kendisi orayı istediği zaman kullanabilirdi.”

“Peki ne için?”

“Gecelemek, televizyon izlemek, artık ne olursa.”

Döring sohbetten giderek daha çok keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

“Elbette,” dedi Bodenstein gülümseyerek. “Porsche’nin parasını da siz mi ödediniz?”

Döring belli belirsiz bir el hareketi yaptı ve ardından güldü.

“Isabel’in geçimini nasıl sağladığını bilmiyorum,” dedi. “Kocası o mütevazı koşulları içinde oldukça cömert biriydi, ayrıca Isabel’in benim dışımda arkadaşları da vardı, yani ona ara sıra hediyeler veren.”

Döring kolundaki Rolex’e baktı ve ayağa kalktı.

“Maalesef şimdi bir randevum var,” dedi yapmacık bir üzüntüyle. “Ama ne zaman isterseniz emrinize amadeyim, eğer bana soracağınız başka sorular olursa.”

Bodenstein ve Pia da aynı şekilde ayağa kalktılar.

“Isabel Kerstner’in nasıl ve ne şekilde öldürüldüğünü hiç sormadınız”, dedi Bodenstein. “Yoksa zaten biliyor musunuz?”

Döring’in yüzündeki gülümseme bir anda ortadan kayboldu.

“Bu imayı duymamış olayım,” dedi soğuk bir sesle. “Sormadım çünkü beni hiç ilgilendirmiyor.”

Bodenstein kahvesinden bir yudum aldı ve şu ana kadar topladıkları bilgilere yoğunlaştı. Kerstner öğleden sonra, Anna Lena Döring’in cumartesi versiyonunu onaylamasının ardından serbest bırakılmıştı. Ayrıca Bayan Döring’in yüzünde sık sık şiddete maruz kaldığına dair izler gördüğünü ve kocasının binicilik camiasında alkole ve şiddete düşkünlüğüyle tanındığını da onaylamıştı. Anna Lena Döring’in ağabeyi olan Clasing anlatılanları karanlık bir yüz ifadesiyle dinlemişti. Kerstner’in at kliniğinde olduğuna tanık olarak Ruppersthain’lı bir komşunun adını vermişti; yediyi çeyrek geçe köpeğiyle kliniğin yanından geçen bu komşu, onun ve Bayan Döring’in yaralı atı park yerinde araçtan indirdiklerini görmüştü. Böylece Kerstner’in bir tanık gösteremediği zaman dilimi azalmış, geriye kala kala 19.40 ile 21.50 arasındaki zaman kalmıştı: yani Bayan Döring ile birlikte Bad Soden hastanesine ulaşana kadar geçen zaman dilimi. Bodenstein bu adamın bu iki saat içinde karısını bir enjeksiyonla öldürebileceği ve cesedi de kuleye taşımış olabileceği düşüncesinden bir türlü kendini kurtaramıyordu. Karısının birkaç aydır tam da Ruppersthain’da, Döringlere ait bir dairede kaldığını ve orayı bir aşk yuvası olarak kullandığını öğrendiğinde Kerstner neredeyse hiç tepki vermemişti. Pia ona Isabel’in binicilik hocası Kampmann ve Friedhelm Döring’le ufak tefek kaçamaklar yapmış olabileceğini söylediğinde de hiç başını kaldırıp bakmamıştı. Kerstner’in içine gömüldüğü bu tuhaf tepkisizlik ürkütücüydü. Ama Bodenstein’in çok şeyler vaat ettiğine inandığı başka belirtiler de vardı. Örneğin kendilerine yalan söylediği apaçık

olan Friedhelm Döring vardı. Ardından Zauberberg'deki o pırl pırl temizlenmiş, olay yeri inceleme ekiplerinin bir saç teli ya da herhangi bir parmak izi bulamadıkları daire vardı. Her şeyden önce de Zauberberg sakinlerinden birinin bodrum katındaki otoparkta bulunduğu ve idare bölümüne teslim ettiği cep telefonu vardı. Laboratuvarında yapılan incelemeler sonucu bunun Isabel Kerstner'e ait olduğu kesinleşmişti. Telefonun mail kutusunda bazı ilginç mesajlar bulunmuştu. Sekizi yirmi geçe sabırsız bir erkek sesi acilen kendisini aramasını söylüyor, ardından arayan genç bir kadın "Chek-in" adlı bir diskoda olduğunu bildiriyordu. Dokuza çeyrek kala ve on bir buçukta yine aynı adam aramış ve şu mesajı bırakmıştı: *"Saat on ikiye geliyor ve artık bu işin tadı iyice kaçtı. Seninle bir randevumuz vardı ve bu acayip önemliydi. Bunu sen de biliyorsun! Neden telefonu açmıyorsun? Beni ara, hem de derhal!"*

Behnke servis sağlayıcı ile temasa geçmiş ve telefon trafiğine dair akışı istemişti. Isabel Kerstner'in Sparkasse'de bir banka hesabı vardı, hesapta yaklaşık doksan bin euro gibi önemli miktarda bir para bulunuyordu; son aylarda düzenli ve çoğunlukla nakit olarak yatırılmıştı. Bazen birkaç bin, bazen de on bin ve daha fazlası. Ayrıca şu gizem dolu binicilik hocası Kampmann vardı; Isabel'i ölümünden kısa bir süre önce kulüpte görmüştü. Önemli sorulardan biri de Isabel Kerstner'in küçük kızının nerede olduğuydu. Televizyonlara ve bölgesel gazetelere verilen "aranıyor" ilanlarından bir sonuç çıkınamıştı. Beş yaşındaki kız ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

"Amirim?" Kai Ostermann başını kapıdan içeriye uzattı. "Az önce otopsi sonuçları geldi."

"Evet, çok iyi," dedi Bodenstein ve Ostermann'ın uzattığı ince dosyayı alıp hemen okumaya başladı.

Isabel Kerstner gerçekten de aşırı dozda Natrium-Pentobarbital yüzünden ölmüştü. Veteriner hekimliğinde hayvanları uyutmak için

kullanılan bu maddeye oldukça yüksek oranda kanında rastlanmıştı. Enjeksiyon Isabel’de hemen ölümcül etkisini göstermiş olmalıydı. Tırnaklarının arasında herhangi bir deri parçasına ya da onun katiline direndiğine delalet edebilecek başka herhangi bir yabancı maddeye rastlanmamıştı. Ölümünden birkaç saat önce bir cheesburger ve tavuk parçaları yemişti. Burnunda yapılan inceleme sonucunda onun sık sık kokain kullandığı kanısına varılmıştı. Ölümünden önceki saatlerde bir erkekle korunmaksızın cinsel ilişkide bulunmuştu, çünkü vajinada çok miktarda yabancı DNA’ya rastlanmıştı. Bunlar Kampmann’ın DNA’larıyla karşılaştırılmış, ama herhangi bir benzerlik saptanamamıştı. Isabel’in elbiselerinde iplik parçacıkları ve at kullarının yanında minicik polietilen parçacıklarının izlerine de rastlanmıştı. Profesör Kronlage’nin görüşüne göre ceset bir çöp torbasına sarılmıştı; yani Porsche’nin bagajında herhangi bir ize rastlanmaması doğaldı. Anlaşılan o ki, Isabel Kerstner’in öldürülmesi ancak uzun süren araştırmalar sonucunda aydınlatılabilecekti, tabii katilin vicdan azabına yenik düşerek suçunu itiraf etmesi gibi bir durum ortaya çıkmazsa.

“Ostermann,” dedi Bodenstein ve başını kaldırıp ona baktı, “av başlamıştır. Isabel Kerstner’in öldürüldüğü gün neler yaptığını dakika dakika bilmek istiyorum. Ne zaman neredeydi, kiminleydi ve neden? Kerstner’i tek şüpheli olarak görmekle yetinemeyiz. Hadi, işbaşına!”

Kai Ostermann yuvarlak gözlüğünü düzeltti ve hazır ol vaziyetini adlı.

“Emredersiniz,” deyip sırtarak selam verdi ve ardından çıkıp gitti. Bodenstein onun arkasından hafifçe gülümseyerek baktı. Neyse ki hâlâ neşesini kaybetmemiş, hayata küsmemiş çalışma arkadaşları vardı. Gerçekten de iyi bir ekiptiler.

Bodenstein akşamın erken bir saatinde karakoldan ayrıldı ve bir kez daha Friedhelm Döring’le görüşmeye karar verdi. O adamın cinayet

sırasında nerede olduğunu öğrenmek zorundaydı. Nakliye şirketinin bürosuna vardığında Döring'in binada olmadığını öğrendi. Yaşadığı ev büyük bir demir kapının ardındaki, ihtişamlı bir saraydı; Cosima'nın annesine ait villa bile bunun yanında bir kapıcı dairesi kadar mütevazı kalırdı. Ana kapı ve giriş kameralarla kontrol ediliyordu; bir tabela çok sayıda aç bırakılmış Rottweiler'ın binayı koruduğu konusunda istenmeyen ziyaretçileri uyarıyordu. Bodenstein zile bastı, ancak ona Bay Döring'in at binmeye gittiği söylendi. Karısı olmayınca bu işi kendisi üstlenmek zorunda kalmış olmalıydı. Bodenstein bunu Gut Waldhof'u bizzat kendi gözleriyle görmek için iyi bir fırsat olarak gördü ve BMW'sini Hofheim yönüne, B519 karayoluna çevirdi. Kulübün park yerine vardığında hava kararmak üzereydi. Park yerinde birbirinden lüks arabalar yan yana sıralanmıştı. Çingene sarısı bir cipin yanında binici kıyafetli iki genç kadın sigara tütürüyorlardı. Bodenstein'ı görünce konuşmalarına ara verdiler ve merakla onu süzdüler.

“İyi akşamlar,” dedi Bodenstein dostça bir sesle. “Bana Bay Döring'i nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?”

“Merhaba,” dedi uzun bacaklı sarışın olanı, “kendisi biniş salonunda.”

“Siz Freddy'nin arkadaşı mısınız?” diye sordu koyu renk saçlısı.

“Hayır,” dedi Bodenstein gülümseyerek. İki kadın da onu baştan aşağı süzmeye devam ediyordu. “Ben Başkomiser Bodenstein.”

Meraklı yüz ifadeleri yerini alaycı bir küçümsemeye bıraktı.

“Vay be,” dedi sarışın olanı kaşlarını kaldırarak, “anne babanız size böyle bir isim bulmak için bayağı uğraşmış olmalılar. Yoksa bu sakın sizin mesleğiniz olmasın?”⁵

5 Bodenstein: Döşeme taşı. Burada soyadıyla ilgili bir espiri yapılıyor. (yay. n.)

“Bire karşı sıfır,” diye düşündü Bodenstein içinden gülerek. İçindeki erkek karşısındaki dar beyaz tişörtün içindeki dolgun göğüsleri ve uzun, ince bacakları fark etmişti, ama polis kişiliği sadece iki kadının birbirlerine yan gözle baktıklarını gördü.

“Neyse ki son söylediğiniz geçerli,” dedi, “Oliver von Bodenstein.”

Küçümseme bir anda ilgiye dönüştü. Sıradan polis memurları burada pek popüler değildi, ama isminde “von” geçiyorsa bu bir mucize etkisi gösterebilirdi.

“Tuhaf isimler demişken, benim adım da Thordis,” dedi sarışın olanı. “Bodenstein Şatosu’nun Bodenstein’larıyla bir alakanız var mı?”

“Evet,” dedi Bodenstein şaşkın bir şekilde başını sallayarak, “onlar babam ve ağabeyim olurlar.”

“Sizi orada hiç görmedim,” dedi Thordis, “eskiden orada ata binerdim.”

“Peki neden artık binmiyorsunuz?”

“Belli bir yerde daire çizip durmaktan daha fazlasını istedim çünkü. Ve onlar da güzel bir binicilik parkuru yapmadıkları için ben de buraya göç ettim.”

Bodenstein babasının ve kardeşinin yıllardır izin almak için resmi kurumlarla savaştığını biliyordu, çünkü tarihi eser koruma kanununa giren o minicik binicilik parkurunu modern ve büyük bir biniş salonuna dönüştürmek istiyorlardı. Ama Bodenstein bu konuya girmek yerine, asıl öğrenmek istediği konuya yöneldi.

“Isabel Kerstner’i tanıyor muydunuz?”

“Ah, konu Isabel demek,” dedi Thordis hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. “Ben de Freddy bir şey yaptı sandım. Isabel ile pek bir alakam yoktu, ama ben de bu ahıra geleli o kadar çok olmadı zaten.”

“Ben onu sevimli bulurdum,” dedi adı Anke Schauer olan koyu renk saçlısı. “Son derece havalı bir kadındı ve başkalarının kendisi hakkında düşündüklerini hiç takmazdı.”

“Burada pek o kadar da sevilmiyormuş,” dedi Bodenstein, “ama birinin bunu onu öldürecek boyutlara vardırması sizce mümkün mü?”

“Ah, burada onu seve seve boğazlayacak olan en az otuz kişi bulursunuz,” dedi Thordis, “hırslı anneler ve reddedilmiş erkekler.”

“Kampmann’a ne diyorsunuz peki?” diye sordu Bodenstein.

Genç kadınlar birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar.

“O değil,” dedi Thordis, “Isabel onun için önemliydi. At ticaretinin başarıyla yürümesini, kasasının dolmasını ona borçluydu. Bay Kampmann, çıkarına hizmet eden insanlara karşı son derece sevecendir.”

“Bunda bir alay var sanki.”

Thordis omuzlarını silkti.

“Kampmann’lar benim tarzım değiller,” diye itiraf etti Thordis. “Çok uluorta adam kayırıyorlar.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin!” diye itiraz etti Anke Schauer binicilik hocasını ve karısını savunarak. “Kampmann ve Susanne çok tatlı insanlardır.”

“Tatlı,” diye tekrar etti Thordis burun kıvrarak. “Senin de gözlerini bağlamışlar. Sana karşı elbette tathılar. Baban ondan iki tane pahalı at satın aldı.”

Anke Schauer binicilik hocasının ve karısının eleştirilmesinden pek hoşlanmamış gibi görünüyordu. Bodenstein, Thordis’in bütün bu zaman zarfında gözünü üzerinden hiç çekmediğini fark etmişti. Genç kadının inceleyen bakışları kafasını tuhaf, hatta son derece yersiz bir şekilde karıştırmıştı. Şimdiden geçmişten gelen hayaletler görmeye mi başlamıştı, yoksa bu kadın ona biraz da olsa Inka Hansen’i mi hatırlatmıştı?

“Isabel’i en son cumartesi öğleden sonra gördüm,” dedi Thordis, tam da Bodenstein buradan bir şey çıkmayacağını düşünüp gideceği sırada. “Kulüpten çıkınca Schwalbach’taki McDonald’s’a gittim. Tesadüfen onu gördüm orada. Park yerinde ayaktaıdı, bir herifle sohbet ediyordu. Aslında...”

Thordis susup biraz düşündü, parmağını burnunun ucuna koydu.

“...daha çok birbirleriyle tartışıyor gibiydiler. Adam onun kolunun üstünden kavramıştı. Ben arabadan inene kadar adam çekip gitti.”

“Nasıl bir adamdı?” diye sordu Bodenstein ve Gut Waldhof’a gelme fikrinden dolayı kendini içinden tebrik etti. Nihayet Isabel Kerstner’in son saatleriyle ilgili bir şey öğrenmişti.

“Hiçbir fikrim yok, onu tam olarak göremedim. Ama sıradışı bir arabası vardı. Eski bir Mercedes Cabrio, bir Podge. Bir 280 SL, 1970 model, altın rengi. Önünde bir G harfi vardı,” dedi Thordis ve gülümseyerek ekledi: “Eski arabalara karşı zaafım vardır da.”

“Peki saat kaçtaıdı bu?” diye sordu Bodenstein.

“Saat üç buçuğa doğruıdu,” dedi Thordis ve Bodenstein’in gözlerinin içine baktı. “Isabel çok sinirliıdı. Neredeyse boynuma atladı ve ‘beni ziyarete gel, sana bir SMS atacağım’ gibi bir şeyler söyledi.”

“Ziyaret mi?” diye sordu Bodenstein. “Nereye ki?”

“Hiçbir fikrim yok.” Thordis omuzlarını silkti. “Isabel sık sık böyle saçmalardı, o yüzden pek ciddiye almadım dediğini.”

Bodenstein gözlerini genç kadına dikip sürekli ona baktığını fark etti ve iki genç kadına Isabel’in eş dost çevresini sorarken daha mesleki bir ses tonu kullandı. Anke Schauer Isabel’in çok tanıdığının olduğunu söyledi. En azından bir erkekle tanışma konusunda hiçbir zaman problem yaşamamış, tabii kısa süre sonra da ondan kurtulmaya bakarmış. Ama o Porsche’nin parasını kimin ödediğini ne o biliyordu ne de Thordis.

“Geçenlerde Isabel artık üç beş kuruş için kimseye boyun eğmek zorunda kalmayacağını, kendisine lüks bir hayat sağlayacak süper bir şey düşündüğünü söylemişti,” dedi Anke Schauer. “Çok esrarengiz bir havası vardı.”

“Öyle mi?” dedi Bodenstein tüm dikkatini vererek. “Bu ne zamandı peki?”

“Birkaç hafta önce,” dedi Anke Schauer ve bir süre düşündü, alnını kırıştırdı. “Temmuz sonları falandı. O sıralarda sürekli şu Philipp denen herifle dolaşıyordu.”

“Philipp mi?” diye sordu Bodenstein.

“Yapışkan bir tip,” dedi Thordis, “otuz otuz beş yaşlarında. Koyu renk jöleli saçlar, takım elbise, aynalı güneş gözlükler.”

“Ve pahalı bir araba,” diye tamamladı Anke Schauer. “Isabel onun film yapımcısı olduğunu söylüyordu. Onu birkaç kez buraya getirdi, millete göstermek için”

Bodenstein verdikleri bilgiler için genç kadınlara teşekkür etti ve onlara kartvizitini verdi.

“Eğer aklınıza bir şey gelirse lütfen beni arayın, belki bize yardımı olur.”

Koyu renk saçlı olanı başını sallayarak onayladı ve kartı cebine koydu, ama Thordis kartı dikkatle inceledi.

“Sadece o zaman mı?” diye sordu başını kaldırarak.

“Anlamadım?”

“Yani sadece Isabel’le ilgili bir şey aklıma geldiğinde mi arayabiliyorum sizi, yoksa öylesine de arayabiliyor muyuz?” Thordis ona yine biraz meydan okurcasına biraz da şaka yollu alay edercesine bakıyordu. Bodenstein da ona baktı. Inka Hansen’in kısa saçlı gençlik haliydi. Benzerlik inanılır gibi değildi.

“Ben sadece olayı aydınlatacak konularla ilgileniyorum,” dedi ve özellikle mesafeli bir şekilde gülümsedi. “İyi akşamlar.”

Avluyu geçti. Yürürken Thordis’in bakışlarını ensesinde hissetmişti. At kabinlerinin bulunduğu ahıra girdi. Geniş koridorda heyecanlı bir koşuşturmaca vardı. Atlar kabinlerin parmaklıklarına bağlanıyor, temizleniyor, eyerleri takılıyor ya da sökülüyordu. Altmış metrelik aydınlık koşu salonu oldukça hareketliydi. Friedhelm Döring kıpır kıpır bir kahverengi at üzerindeydi. Atları ve atçılık dünyasını oldukça iyi tanıyan Bodenstein Döring’in iyi bir binici olduğunu hemen ilk görüşte anladı. Atının huysuzluklarından hiç etkilenmiyordu.

“Affedersiniz,” dedi arka taraftan biri. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Adamın üzerinde açık renki bir binici pantolonu ve ayağında iş botları vardı. Alnuna bir yara bandı yapıştırılmıştı. Adam Bodenstein’i güvensiz gözlerle tepeden tırnağa süzdü.

“Ben Bay Döring ile görüşecektim,” diye yanıtladı Bodenstein, “teşekkürler.”

O sırada Friedhelm Döring atıyla kapının yanından geçiyordu ve Bodenstein’i gördü. Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geldi geçti ve atını durdurdu.

“İyi akşamlar Bay Başkomiser!” diye bağırdı ve salondaki herkes ister istemez dönüp Bodenstein’a baktılar. Açık renkli binici pantolonlu adamın gözlerinde nahoş bir ifade belirdi. Bodenstein onun binicilik hocası Kampmann olduğunu hissetti.

“İyi akşamlar Bay Döring,” diye karşılık verdi Bodenstein.

“Beni mi görmeye geldiniz?” dedi Döring ve ürküp yana doğru sıçrayan atına sert bir kırbaç vurdu.

“Evet. Ama çok acelesi yok.”

Bodenstein koşu salonundaki hareketliliği izledi, ama düşünce-leri adı Thordis olan genç kadına ve çok eski bir geçmişe doğru yola çıkmıştı. Şayet Ingvar Rulandt o zamanlar dünya çapında büyük bir atlama jokeyi olmak için daha önceden Ruppertshain'dan çekip gitmiş olsaydı, Inka'yla bir şansım olur muydu acaba, diye soruyordu kendine. Acaba kendisine ne kadar âşık olduğunu Inka hiç fark etmiş miydi? Muhtemelen etmemişti. Çünkü duygularını gizleme konusunda çocukluktan beri üzerine yoktu. Inka için o muhtemelen hep Quentin'in ağabeyi olarak kalmıştı, daha fazlası değil. Bodenstein başını şöyle bir silkeledi ve dikkatini tekrar salondaki akışa verdi. Binicilik hocası bu arada pistin ortasına gitmiş, bir kadına ders veriyordu. Ama bakışları sürekli Bodenstein'a kayıyordu. Belli ki çevresinde bir kez daha bir cinayet masası polisinin dolaşması onu oldukça rahatsız etmişti. Buna karşın Döring hiç etkilenmemiş gözükmüyordu. Atının sağrısına bir örtü koymuş, dizginli uzun adım çalıştırırken, bir yandan da at sürmeye başlamış genç bir binici kadınla rahat rahat çene çalıyordu. Bu adam ya çok pişkindi ya da resmî makamlarla olan ilişkilerinde becerikliydi. Sonunda atından indi ve atını ahıra götürürken Bodenstein da peşinden yürümeye başladı.

"Güzel bir at," dedi Döring'e. "Engel atlama atı mı?"

"Evet, hem de sıkı bir engel atlama atı," diye karşılık verdi adam gururlu bir gülümsemeyle. Eliyle terden sıırıslıklam olmuş saçlarını düzeltti ve Bodenstein, Friedhelm Döring'in gerçekten de tam bir erkek gibi görüldüğünü içten içe kendine itiraf etti. Binicilik pantolonu neredeyse utanmazcasına dardı; adamın ön tarafı, tıpkı baletlerde olduğu gibi kabarık bir şekilde ortaya çıkıyordu. Ağır gözkapaklarının altındaki açık renk gözlerinden adeta bir vahşilik fışırıyordu; ancak Döring bunu karizmatik bir gülümsemeyle gizlemeyi başarıyordu. Kadınların çoğu vahşi görünümlü yakışıklı erkeklerden hoşlanırdı, Anna Lena Döring de neden o kadınlardan biri olmasını ki?

“Onu bir açık artırımda tesadüfen satın aldım,” dedi Döring tam o sırada göğsü kabararak. “Atlardan biraz anlar mısınız?”

“Biraz,” dedi Bodenstein, “eskiden de bir süre binmişim. Ama şimdi maalesef pek zamanım olmuyor.”

“Atlı polis ha?” Döring ona dostça göz kırptı.

Bodenstein şaka olduğu apaçık olan bir şeye ciddiyetle cevap vermeyi tercih etti: “Hayır, bu polis olmadan önceydi.” Döring ona küçümser bir edayla baktı, atının üzerindeki ter örtüsünü aldı ve atı kabinine soktu.

“Atlarınıza her akşam biniyor musunuz?” diye sordu Bodenstein.

“Hayır,” dedi Döring, kabinin kapısını kapadı ve kabinin yan tarafındaki bir çengelde asılı duran ceketini aldı. “Aslında bu işi karım yapar, ama şu ara seyahatte.”

Bunu son derece sakın ve lakayt bir tavırla söyledi; Bodenstein Anna Lena Döring’i bu sabah yara bere içindeki yüzüyle görmemiş olsaydı, adamın yalan söylebileceği aklından bile geçmezdi.

“Isabel Kerstner’in kocası bakıyor değil mi sizin atlarınıza da?”

“Evet,” dedi Döring ve ceketini sırtına geçirdi, “o gerçekten de iyi bir veterinerdir. Ama bir erkek olarak Isabel ona bir numara büyüktü.”

“Nasıl yani?”

Döring aniden sırtıttı ve dişleri o karanlık yüzünde ıslıl ıslıl bembeyaz parladı.

“Hadi gidip birer bira içelim. Ondan sonra size Isabel hakkında bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım.”

Dr. Michael Kerstner kır atın yan tarafında durmuş göğüs bölgesini muayene ediyordu; geçen cumartesi atın orasına tam yetmiş dikiş atmıştı.

“Evet?” diye sordu Anna Lena Döring kaygılı bir sesle.

“Oldukça iyi görünüyor,” diye karşılık verdi Kerstner, “iltihap kapmamış. Eğer şansımız da yaver giderse, ileride atın hareketlerine en ufak bir etkisi olmayacaktır.”

Anna Lena Döring atı okşadı; at öylece kendini bırakmış, kıpırdamadan duruyordu. O sırada avlu kapısı açıldı. Kerstner ve Anna Lena Döring hemen o tarafa yöneldiler.

“Micha!” diye bağırarak Goerg Rittendorfun gergin yüzü hızla gevşedi. “Tanrıya şükür, işte yine buradasın. Dostum, olanlara çok üzuldüm.”

Rittendorf arkadaşına kısa ve hararetle bir şekilde sarıldı.

“Hâlâ yaşıyorum,” dedi Kerstner. Anna Lena Döring hafifçe öksürdü ve Rittendorf ancak o zaman yalnız olmadıklarını anladı.

“Anna!” dedi şaşırılmış bir şekilde. “Bu ne hâl böyle?”

“Friedhelm yaptı,” dedi yüzünü buruşturarak “Cumartesi günü.”

“Domuz herif!” dedi Rittendorf başını sağa sola sallayarak “Onu gerçekten şikâyet etmelisin.”

“Bir işe yaramaz ki,” dedi Anna Lena Döring ve atının burnunu okşadı.

“Ama böyle de devam edemez! Flori ne diyor bu işe?”

“O bana yıllardır Friedhelm’den ayrılmam gerektiğini söyler durur,” dedi Anna ve derin bir şekilde iç geçirdi, “ve şimdi artık bunu yapıyorum. Friedhelm benim nerede olduğumu bilmiyor.”

“Polis şu ana kadar neler öğrendi?” diye sordu Rittendorf Kerstner’e dönerek.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Kerstner omuzlarını silkerek. “Beni ilgilendirmiyor da. Onun öldüğünü söylediklerinde şaşırmadım bile.”

“Bunu anlayabiliyorum,” dedi Rittendorf sigarasının dumanını sertçe üfleyerek. “Sana ve diğerlerine yaptığı bütün o şeylerden sonra, bunu hak etmişti.”

Ani bir öfkeyle yumruklarını sıktı.

“Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım, Valentin’in kız kardeşi olmasına rağmen.”

“Biliyorum,” dedi Kerstner, çökmüş bir halde başını salladı, “gerçekten de bir kâbus gibiydi, ama kâbus henüz bitmedi.”

“Ne demek istiyorsun? Isabel öldü ve sen özgürsün.”

“Ama onun Marie’ye ne yaptığını henüz bilmiyorum!” Kerstner sağa sola bakıyordu, gözyaşları gözlerini yakıyordu. “Cumartesi günü buraya geldi ve derhal boşanmamız için onayımı istedi. Üstelik Marie’nin üzerindeki vesayet haklarımdan vazgeçmem şartıyla. Marie’nin yurtdışında olduğunu ve belgeyi hemen oracıkta imzalamazsam onu bir daha göremeyeceğimi söyledi!”

Georg Rittendorf inanamayan gözlerle arkadaşına bakıyordu.

“Ona Marie’yi bana vermesini söylediğimde kahkahalarla güldü. Eğer illa ki bir çocuk istiyorsam kendim yapmalıymışım; öyle dedi.” Kerstner sesine güçlkle hâkim olabiliyordu. “O şimdi ölü ve ben Marie’nin nerede ve nasıl olduğunu asla öğrenemeyeceğim.”

Anna Lena Döring Kerstner’in elini tuttu.

“Elbette onun Marie’ye ne yaptığını eninde sonunda bulurlar,” dedi. “Herhangi bir yerdedir. Ona yardım etmiş olan biri vardır, Marie’yi buradan götürmek için, mutlaka biri ...”

Kadın burada sustu ve gözleri dalıp gitti.

“Neyin var?” diye sordu Michael Kerstner.

“Friedhelm’e geri dönmek zorundayım,” dedi Anna Lena Döring monoton bir sesle.

“Delirdin mi?” Kerstner onun kolunu tuttu. “Seni neredeyse öldürüyordu!”

“Isabel’e yardım eden Friedhelm olmalı, Marie’yi ülke dışına çıkarmak için!” diye yanıtladı Anna Lena Döring ve Kerstner’in gözlerine baktı. “O, bu tür işlerin nasıl yapıldığını iyi bilir.”

“Hayır, hayır,” dedi Kerstner aniden ayrılmış gibi başını iki yana sallayarak, “bu tamamen delilik. Ona geri dönmeyeceksin, hele ki sırf bana yardım etmek için. Bu söz konusu bile olamaz. Gidip bu konuyu polisle konuşacağım.”

“Polisle mi?” Anna Lena Döring küçümser bir tonda söylemişti bunu. “Onlar ne yapabilir ki? Sen insan tacirinin ne demek olduğunu biliyor musun? Friedhelm’in TIR’larını sırf Arjantin eti ve bilgisayar taşımak için mi bütün dünyayı dolaştırdığını sanıyorsun? O bu tür şeylerden haberim olmaz sanıyor, ama ben bir sürü şey biliyorum. Beş yaşında bir kız çocuğunu yurtdışına çıkarmak bu tür insanlar için çocuk oyuncağıdır.”

“Senin için kaygılanıyorum,” dedi Kerstner, kolunu onun omzuna koydu. “Kendini tehlikeye atman söz konusu bile olamaz. Senin için güvenli bir yer bulacağız ve o pis herif boşanmayı kabul edene kadar da orada kalacaksın.”

Friedhelm Döring son derece hoşsohbet biriydi. Binicilerin takıldığı birahane de geçirdikleri iki saatin ardından -Döring bu arada beş bira ve iki duble votka içmişti- Bodenstein, Anna Lena Döring’in kendisine yalan söyleyip söylemediğini düşünmeye başlamıştı. Döring son derece normal ve hatta neredeyse sempatik bir adam olduğu izlenimi bırakmıştı. Isabel’den, özellikle yatakta sınır tanımadığı için hoşlandığını ve onun kendisi dışında başka sevgililerinin de olmasından rahatsız olmadığını cesurca itiraf etmişti.

“Peki karınız?” diye sordu Bodenstein ve gözlerine bakarak Döring’in nasıl birdenbire ayıldığını fark etti.

“Sizin Isabel ile olan ilişkinizi biliyor muydu?”

“Katedral’i Isabel’e verdiğimi biliyordu,” diye yanıtladı Döring, “ama bu konuda onunla hiç konuşmadık. Ben karımı seviyorum. Ama işte bazı konularda zevklerimiz tamamen farklı.”

Döring’in bardağı boşalınca barın arkasındaki kadın ısmarlanmadığı halde bir yenisini koydu ve Bodenstein, Döring kafayı bulmaya başlayana kadar burada kalmaya karar verdi. Alkolikleri iyi tanırdı. Alkolün bir insanı ne derece değiştirebildiğini ilk gördüğünde çok şaşırmıştı. Belki bu son derece başarılı, kusursuz işadama Firedhelm Döring de o insanlardan biriydi.

“Peki Isabel’in kocası? Kerstner sizin ilişkinizi biliyor muydu?” diye sordu Bodenstein.

“Sanırım hayır,” diye yanıtladı Döring. “Herhalde o, Isabel’in çocukla beraber yanında kalmasından hoşnuttu, en azından resmî olarak. O ikisi arasında en ufak bir uyum yoktu. Isabel’in ona vereceği hiçbir şey yoktu.”

“Kerstner’in karısını öldürmüş olabileceğine ihtimal veriyor musunuz?” Bodenstein soruyu mümkün olduğunca tatlı bir ses tonuyla sormuştu, ama Döring’in yüzünü dikkatle inceliyordu.

“İnsanların neler yapabileceğini kim bilebilir ki,” diye yanıtladı Döring kısa bir duraksamadan sonra. Fakat birden iki kaşının arasında bir umutsuzluk çizgisi belirdi. “Ne de olsa Isabel onu bir paçavra gibi fırlatıp attı ve bu, bir erkek için hazmı zor bir şeydir.”

Bodenstein cevap üzerinde düşünüyormuş gibi yaptı. Son söylediği herhalde Döring’in kendi kişisel durumuyla ilgili olmalıydı. Tam o sırada dışarıdan bir spor arabanın gürültüsü duyuldu. Kısa bir süre sonra içeriye solgun benizli, sıska bir adam girdi; üzerinde siyah bir deri ceket vardı. Adam içeride bulunan herkes tarafından muhabbetle selamlandı.

“Bu da kim?” diye sordu Bodenstein, oysa Jagoda’yı görür görmez tanımıştı.

“Ahının sahibi,” dedi Döring, bar taburesi üzerinde biraz dönerek. Jagoda herkesi tek tek yapmacık bir gülümsemeyle selamladıktan sonra doğruca yanlarına geldi.

“Freddy,” dedi Jagoda elini Döring’in omzuna koyarak, “seninle konuşmam lazım.”

Yüzünde gergin bir ifade vardı. Döring’in yanında bir yabancıнын olması onu hiç etkilememiş gibi görünüyordu.

“İzninle tanıştırayım,” dedi Döring hemen araya girerek, “bu bey Başkomiser Bodenstein, Hofheim cinayet masasından. Bay Bodenstein, bu bey de Hans Peter Jagoda, bu güzel binicilik kulübünün sahibi.”

Jagoda zoraki gülümsedi. Capcanlı ve güneş yanığı tenli Döring’in yanında oldukça silik görünüyordu.

“Bizimle bir şey içer misin?” diye sordu Döring, Jagoda’nın tersine o oldukça rahat görünüyordu. Adam bir şey söylemeye fırsat bulamadan Döring garsona işaret etti ve bira istedi. Jagoda sinirli ve sanki aklı başka bir yerdeymiş gibiydi; belli ki planları arasında onlarla oturmak yoktu. Sağa sola bakıp duruyordu. Cep telefonu çalınca özür bile dilemeden döndü ve dışarı çıktı. Ama bu Döring’i hiç rahatsız etmedi. Jagoda birkaç dakika sonra tekrar göründü ve kapıdan bir el işareti yaparak Döring’i çağırdı.

“Hemen dönerim,” dedi Döring Bodenstein’a ve ayağa kalktı. Jagoda ile Döring sigara içilen cam bölmenin kapısı önünde ayakta bir şeyler konuştular. Bodenstein Jagoda’nın Döring’e heyecanla bir şeyler anlattığını görebiliyordu. Kollarını havaya savuruyor, sinirli hareketler yapıyordu; sonra bir anda döndü ve çıkıp gitti. Jagoda birasına dokunmamıştı bile. Döring geri geldi. Dolu bardağı kavradı ve kocaman bir yudum aldı. Bir köşe masasında iki erkekle oturan iki genç kadın hesaplarını ödediler ve kalktılar.

“Gidiyor musunuz?” diye sordu Döring onlara yanından geçerlerken ve kolunu uzattı.

“E, bizi bütün akşam yalnız bırakırsan,” dedi, yaklaşık yirmi yaşlarında, etine dolgun esmer olanı ve kendini Döring’in kollarına bırakırken Bodenstein’a meydan okurcasına bir bakış fırlattı. “Sen ve arkadaşın, bu ne esrarengiz havalar böyle!”

“Başkomiser Bodenstein Isabel’in katilini arıyor,” dedi Döring.

“Öyle mi!” dedi genç kadın ve kıkırdadı. “Yoksa senden mi kuşkuluyor?”

Döring kahkahalarla güldü, sanki güzel bir fıkra duymuş gidiydi, ama bu yapmacık neşe gözlerine ulaşmadı.

“Aklıma gelmişken, Freddy,” dedi diğer kadın, “Anna Lena’ya söyler misin lütfen, hafta sonu için römorka ihtiyacım var? Cumartesi benden ödünç almıştı da.”

Bir an Döring’in yüzündeki neşeli ifade kayboldu ve Bodenstein sanki o açık renk gözlerde bir öfke parıltısı gördü.

“Elbette,” dedi sonra yine rahat bir tavırla. “Yarın dönüyor, gelince yerine bırakır.”

Kadınlar veda edip gittiler.

“Kannız nereye gitmişti?” diye sordu Bodenstein ve doğrudan Döring’in gözlerine baktı. “Acaba Isabel Kerstner’in öldüğünden haberi var mı?”

Friedhelm Döring gözlerini kırpmadı bile.

“Paris’e bir kız arkadaşının yanına gitti,” diye bir yalan kıvrı-verdi. “At meselesi onu oldukça sarstı. Onun Isabel konusunu bilip bilmediğinden emin değilim.”

Bodenstein göz göre göre yalan söylediğini bildiği halde Döring’in bu oyunculuk yeteneğini takdir etmekten de kendini alamıyordu.

“Kannızın ağabeyi ünlü bir ceza avukatı. Onunla iyi anlaşıyor musunuz?”

“Ah evet,” dedi Döring ve önüne yeni bir bira kondu. “Karının ailesiyle ilişkilerim iyidir.”

Yeni bir soğukkanlı yalan daha! Yedinci biradan ve beşinci votkadan sonra Döring’in konuşması yavaş yavaş anlaşılmas olmaya başlamıştı ve o ana kadar büyük bir ustalikle kullandığı pürüzsüz Almanca yavaş yavaş Hessen aksanına kayıyordu. Alkol Döring’in yüzünü kırmızılaştırmış, gözlerini parlatmıştı. Bodenstein saatine bir göz attı.

“Ooo, saat on bire geliyor!” dedi şaşırmış gibi yaparak. “Neyse, güzel bir akşamdı. Size sormak istediğim tek bir soru var Bay Döring.”

“Lütfen buyurun!” Döring önüne konan sekizinci birayı aldı ve Bodenstein’a soruyu sorması için bir işaret yaptı.

“Kulüpten bazı insanlar geçen cumartesi karınızı hastanelik edecek şekilde dövdüğünüzü iddia ediyor. Bu doğru mu?”

Döring bira bardağını çarparcasına tezgâhın üzerine koydu. İki kaşının arasında yine o dikey çizgi belirdi ve ayağa kalktı.

“Kim anlatıyor bu saçmalıkları?” diye sordu sert bir sesle.

“Bir sürü insan,” diye karşılık verdi Bodenstein.

“Aptalca!” Döring aralıksız olarak başını sağa sola sallıyordu.

“Bize cumartesi günü olanlar hakkında bambaşka bir hikâye anlatıldı ve buna göre siz önce atınızı, sonra da karınızı dövmüşsünüz.”

Friedhelm Döring kıpkırmızı oldu. Bodenstein birden Anna Lena Döring’in yalan söylemediğini anladı. Bu adamın gözlerinin önünde geçirdiği dönüşüm korkutucuydu. Sanki bedeni bambaşka bir kişilik tarafından ele geçirilmiş gibiydi.

“Demek öyle ha,” dedi tıslar gibi ve Bodenstein’a kısıllı gözlerle ve delici bir bakışla baktı, “bütün akşam burada böylece oturun ve hiçbir şey olmamış gibi yapın, böyledir işte, sizin gibileri iyi tanırım

bilader. Siz aynasızlar hepiniz aynısınız. Ne olmuş yani!? Karımla ne yapacağım, sonuçta benim özel meselem!”

“Yani gerçekten de dövdünüz mü?” diye sordu Bodenstein istifini bozmadan.

“Ona bir tokat vurdum, çünkü aptalca ve histerik davranıyordu,” diye öyle bir bağırdı ki, Bodenstein bir an için gayri ihtiyari geri çekildi. “Benim en iyi atımı mahvetti, sonra da bana bağırdı, o geri zekâlı inek!”

Birahanedeki bütün konuşmalar kesilmişti. Bodenstein hâlâ orada olan az sayıdaki insanın kaçamak bakışlarını fark etti.

“Hey!” Döring ayağa sıçradı ve bar tezgâhının kenarına tutundu. “İçinizden hangi ahmak boynuzlu aynasızlara benim hakkımda lanet olası bokluklar anlattı ha? Konuşsanıza, korkaklar!”

O rahatlığı ve dünyaya hâkim karizmasından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kültürlü, dostça kişilik gitmiş yerine domuz gibi sert bir kişilik gelmişti. Yüzeydeki kibarlık boyasının altından gerçek kişiliği, kaba kuvvete meyilli bir herif çıkmıştı.

“Sakin olun lütfen, Bay Döring,” dedi Bodenstein. “At olayından sonra ne yaptınız, onu söyler misiniz?”

Döring dört dönüyordu. Ellerini beline koydu, çenesini öne çıkardı; bu haliyle tam saldırmaya hazır bir buldog gibi görünüyordu. Bodenstein’ın ise geri adım atmaya niyeti yoktu.

“Hâlâ hatırlayabiliyor musunuz?”

“Evet, hatırlayabiliyorum,” diye tısladı Döring. “Buradan eve gittim, çünkü akşam bir yere davetliydim. Saat sekizi biraz geçe de oradaydım. Bunun tanıkları da var.”

“Peki kulüpten ayrılışınızla oraya varışınız arasında geçen zaman dilimi için tanıklarınız var mı?” diye sordu Bodenstein tatlı

bir sesle. Döring'in kibir ve kendinden eminlik duvarı yavaş yavaş çatırdamaya başlamıştı.

“Bay Döring,” diye devam etti Bodenstein, “Bayan Kerstner’i son olarak ne zaman gördünüz ya da onunla konuştunuz?”

“Tek bir kelime daha söylemiyorum,” diye tersledi bu kez Döring.

“Bu sizin en doğal hakkınız,” dedi Bodenstein ve ayağa kalktı. Bar tezgâhının üzerine on euroluk bir banknot bıraktı. “Sizden sabah saat dokuzda karakola gelmenizi rica ediyorum.”

“Nedenini sorabilir miyim?” Sorusunda tehditkâr bir tını vardı.

“Tabii ki sorabilirsiniz,” dedi Bodenstein. Güç bela gülümsemeyi başardı. “Isabel Kerstner’in öldüğü günü nasıl geçirdiğini yeniden kurgulamaya çalışıyorum. Öldüğü gün en az bir erkekle cinsel ilişkide bulunmuş. Yarın erkenden mahkeme kararıyla bir DNA testi yapılması için başvuracağım.”

Firedhelm Döring'in ona yönelttiği bakış ölümcüldü.

“Hiç zahmet etmeyin,” diye tısladı. “Onu ben öldürmedim, ama becerdim. Cuma gecesi. Cumartesi günü ise onu hiç görmedim. Bu yeterli mi?”

“Evet, şimdilik yeterli,” dedi Bodenstein ve ayağa kalktı. “Bu halinizle araba kullanmasanız iyi olur. İyi akşamlar.”

Döring onun arkasından kan oturmuş gözlerle suskun bir şekilde bakakaldı. Bodenstein o sırada diğer müşterilerin alelacele ceketlerini giymesinden, onların bu tür sahnelere alışkın olduklarını ve bir an önce oradan kaçmaları gerektiğini bildiklerini anladı.

31 Ağustos 2005 Çarşamba

Ciddi gazetelerde Isabel Kerstner'in öldürülmesi sadece bir dipnot olarak verildi; buna karşın Başsavcı Hardenbach'ın intiharı çok daha büyük bir ilgi uyandırdı. Isabel'in olayı sadece yerel gazetelerde ayrıntılarıyla yer aldı. Bulvar gazetesi BILD ise Bodenstein'in verdiği oldukça sınırlı bilgiyi manşete çıkardı. "POLİS ÇARESİZ – BU GÜZEL ISABEL'İ KİM ÖLDÜRDÜ?" Altına da sarışın bir kadının flu bir fotoğrafı konulmuştu.

"Oh, çok teşekkürler," diye homurdandı Bodenstein gazeteyi sabahki toplantı sırasında karıştırırken. Herhalde cinayet masası genel müdürü Nierhoff'un yanına acilen gitmesi yolundaki emri bu manşete borçluydu. Başlığın altındaki beş satırı yüzünü buruşturarak hızlıca geçti ve sayfa 7'den yazıyı okumaya devam etti. Gazeteciler tahminlere dayanmışlar ve en bayıldıkları şeyi yapıp polisi bir şeyden anlamayan aptallar olarak göstermişlerdi.

"Bilgisayarda Mercedes-Benz W 113 Tip 280 SL, namı diğer 'Pagode' ile ilgili olarak ayrıntılı bir araştırma yaptık," dedi Kai Ostermann; geceyi uykusuz geçirmiş gibi görünüyordu. Bodenstein başını kaldırıp ona baktı.

"Taramayı sınırlandırmak için de sadece plakası G ile başlayanları araştırdım," diye sürdürdü Ostermann, "böylece bütün Almanya'da 45 olasılık olduğunu saptadım."

"Sonuç?" diye sordu Frank Behnke.

“Neyse ki araba kırmızı ya da gümüş rengi değilmiş,” dedi Ostermann ona aldırmadan, “çünkü bütün bu 45 ruhsat merkezine kayıtlı otuz iki adet altın rengi Pagode tipinde SL 280 var. Bunlardan biri Giessen’de, Günter Hilfrich adında birinin üzerine kayıtlı. Resmi plakası GI-KH 336.”

“Aha,” dedi Bodenstein başını sallayarak, “e, sonra?”

“Araç,” diye devam etti Ostermann, “cumartesi günü, yani 25 Ağustos 2005 günü saat 22:19’da 104 km hızla giderken radara yakalanmış. Peki tahmin edin bakalım nerede?”

“Bilmeceyle uğraşacak havamda değilim,” dedi Bodenstein, bulvar basınının attığı manşetlere hâlâ canı sıkılıyordu.

“Königstein ile Kelkheim arasındaki B519 karayolunda.”

“Bu olamaz!” dedi Bodenstein başını kaldırarak.

“Olmuş,” diye sırttı Ostermann kendinden memnun, “radar fotoğrafını istedim bile.”

“Helfrich, Isabel’in kızlık soyadıydı,” diye araya girdi Pia.

“Aynen,” dedi Ostermann başını sallayarak, “Günther Helfrich de onun babası.”

“Şu Thordis bu aracı saat üç buçuğa doğru McDonald’s’ın park yerinde görmüştü,” diye sesli düşünmeye başladı Bodenstein, “belki de Isabel orada babasıyla buluştu.”

“Hayır, bu kesinlikle olamaz,” dedi Ostermann başını sağa sola sallayarak.

“Neden olmasın?” diye sordu Bodenstein parmaklarıyla masada ritim tutarak; bir yandan da düşünüyordu.

“Çünkü adam ölü,” dedi Ostermann. “Kalp krizi. Ekim 2001. Karısı, yani Isabel’in annesi Bad Soden’de bir huzurevinde kalıyor. Alzheimer hastası.”

“Peki o zaman araba neden Giessen’de kayıtlı?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Odada bir anlık sessizlik oldu.

“Pekâlâ,” dedi Bodenstein en sonunda, “Ostermann, siz yine bilgisayarınıza gömülüyor, Döring ve Jagoda hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalışıyorsunuz. Her şey beni ilgilendiriyor: mali durumları, özel hayatları, aldıkları cezalar, mesleki gelişim çizgileri vesaire.”

Ostermann tamam anlamında başını salladı.

“Kerstner’in Kelkheim’daki komşuları hakkında neler biliyoruz?”

“Hepsi de aynı şeyi söylediler,” dedi Kathrin Fachinger. “Kerstner’ler nadiren evde oluyorlarmış, adam genellikle gece yarısına kadar gelmiyormuş ve kadın da evde olduğu zamanlarda çoğunlukla terasta güneşleniyor ya da yüksek sesle müzik dinliyormuş.”

“Peki,” dedi Bodenstein başını sallayarak “Frank, siz Ruppertshain’a gidiyorsunuz ve Zauberberg sakinlerinden birkaç tanesiyle konuşmaya çalışıyorsunuz. Belki bir şey gören ya da duyan birileri olmuştur.”

Behnke, Pia ve Ostermann bürosundan ayrılınca Bodenstein, cinayet masası genel müdürü Dr. Nierhoff’u aramak için telefona uzandı, ama Nierhoff toplantıdaydı. Bodenstein sekretere daha sonra arayacağını kendisine bildirmesini rica etti. Ardından üçüncü kez at kliniğinin yolunu tuttu; Kerstner’le bir defa daha görüşecekti. At kliniğinin bulunduğu büyük çıkmaz sokağa geldiğinde, park edilmiş at römorklarının sayısını görünce klinikte herkesin işinin başından aşkın olması gerektiğini düşündü. Yine de avluya girdi; o sırada Kerstner ve Rittendorf bir atı muayene etmekle meşguldü. At güçlükle ayakta duruyor gibi görünüyordu; başını eğmiş donuk gözlerle yere bakıyordu – hüznü bir görüntüydü.

Onu fark eden Rittendorf'un hoşnutsuz yüz ifadesini görünce, "Sizi işinizden fazla alıkoymak istemiyorum," dedi özür diler bir edayla. "Sadece tek bir soru sormaya geldim."

"Bu sefer konu nedir?"

"Doktor ya da eczacı olmayan biri, Natrium-Pentobarbital madmesine nasıl ulaşabilir?"

"Öyle olsanız bile Almanya'da ona ulaşmak o kadar basit değil," dedi Rittendorf ve işaret parmağıyla gözlüğünü düzeltti. "İsviçre'nin tam tersi yani. Orada ruhsat sahibi olan bir doktor reçete karşılığı eczaneden alabilir."

"Peki siz nasıl ulaşıyorsunuz bu maddeye?"

"O sadece bazı ilaçların hammaddesidir," dedi Rittendorf. "Biz doğrudan çalıştığımız ilaç firmalarına sipariş veriyoruz ve bu maddeyi de zehir dolabımızda saklıyoruz. Bu dolap da sürekli kilitlidir. Her türlü giriş çıkış kayıt altındadır."

Bodenstein karşı tarafa, o sırada atın dizginlerini tutan kaygılı kadınla konuşmakta olan Kerstner'e baktı. Bodenstein veterineri şimdiye kadar hiç işbaşında görmemişti. Kerstner işine konsantre olmuş ve rahat gözükiyordu; ne yaptığını ve ne dediğini bilen biri gibi. Bodenstein onun harika bir veteriner olduğuna dair kulağına gelen çeşitli söylentileri hatırladı.

"Gerçekten çok üzgünüm Bayan Wilhelm," dedi Kerstner o sırada. "Bu, sadece röntgen filmlerinden anlaşılabacak bir şey değil. Zavallı atın nasıl durduğunu siz de görüyorsunuz. Şiddetli ağrıları var, vurduğumuz ağrı kesici iğnelere rağmen. Şimdi alıp götürürseniz ona iyilik etmiş olmayacaksınız."

Kadın cesur bir şekilde başını salladı ve eliyle gözlerini sildi. Atın boynunu okşadı.

"Atın neyi var?" diye sordu Bodenstein alçak sesle.

“Ağır toynak iltihabı; son evresinde,” diye yanıtladı Rittendorf. “Her iki ön ayağında toynak çökmesi var. Tedavisi olmayan bir hastalık.”

Gözlerini kırıştırdı.

“Eğer arzu ediyorsanız Pentobarbital’in nasıl bir etki yaptığını gözlerinizle görebilirsiniz,” dedi sonra. “Zira atı birazdan uyutmak zorundayız.”

Bodenstein o güne kadar bir atın uyutuluşuna hiç tanık olmamıştı. Eskiden babası ve büyükbabası hasta ve yaşlı atları kasaba götürürdü. Acil durumlarda ise at kasabı çiftliğe gelir ve özel bir silahla hayvanı acılarından kurtarırdı. Kerstner ve ablak suratlı veteriner asistanı, ağrı kesiciler sayesinde ayaklarının üzerine dikilebilen zavallı atı kliniğin arkasındaki çayırığa doğru yavaş yavaş sürüklediler. Sürekli ağlayan sahibesi atın boynunu okşamaya devam ederken, Kerstner atın boynuna damardan şiddetli bir öldürücü madde enjekte etti. Ardından şırıngayı çıkardı ve doldurup tekrar enjekte etti.

“Şimdi koca oğlan yere devrilecek,” dedi Rittendorf alçak bir sesle. “Temiz, kansız bir iş. Atın sahibi açısından iyi.”

Bodenstein hipnotize olmuş gibi atı izliyordu; at başını iyice düşürmüştü, ama henüz devrilecek gibi durmuyordu.

Birkaç dakika sonra bunu Kerstner de farketmiş olmalıydı. Soran gözlerle onların olduğu tarafa, arkadaşına baktı. Sonra yanındaki kırmızı saçlı asistanına bir şeyler söyledi, o da koşarak uzaklaştı.

“Ne oluyor?” diye sordu Bodenstein. “Oldukça uzun sürdü.”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Rittendorf omuzlarını silkerek. Birkaç dakika içinde asistan geri geldi ve Kerstner’e başka bir ampul verdi. Kerstner şırıngayı ampule daldırdı ve sonra maddeyi ata tekrar enjekte etti; bu sefer ilaç yarım dakika sonra etkisini gösterdi. Koskoca

hayvan hafifçe sallandı, önce ön ardından da arka ayakları büküldü. Bir iniltiyle yana doğru devrildi ve can verdi.

“Natrium-Pentobarbital,” dedi Rittendorf elindeki sigara izmaritini bir gübre yığınına fırlatarak. “Güzel bir ölüm.”

Bodenstein, Kerstner’in kullanılan ampulleri ve şırıngayı özenle bir kutuya yerleştirdiğini ve sonra da gözyaşlarına boğulmuş olan atın sahibesiyle bir şeyler konuştuğunu gördü.

Kadın son bir kez atın üzerine eğildi, okşadı ve sonra da asistan Sylvia ile birlikte büroya geri döndü. Kerstner birden olduğu yerde durdu ve dondu kaldı. O sırada açık olan avlu kapısından girip hızlı adımlarla yaklaşan Friedhelm Döring’i gördüler. Yüz ifadesi dostça olmaktan çok uzaktı.

“Merhaba Bay Komiser,” dedi ve acılı bir şekilde gülümsedi, “sizi tekrar görmek ne zevk.”

“İyi günler Bay Döring,” diye karşılık verdi Bodenstein tatlı bir sesle, “o zevk tamamen bana ait.”

Döring’in yüz ifadesi daha da karanıılaştı.

“Benim atın durumu nasıl?” diye sordu Kerstner’e dönerek.

“Ona altmış dikiş atmak zorunda kaldım,” diye yanıtladı veteriner. “Ama onu henüz götüremezsiniz.”

“Ben de onu götürmeye gelmedim zaten,” dedi Döring ve başıyla işaret etti. “Bir saniye zamanınız var mı? Sizinle konuşmam lazım.”

Kerstner omuzlarını silkti ve Döring’in peşinden ahıra doğru yürümeye başladı. Rittendorf yüzünü buruşturarak onların ardından baktı, sonra bir sigara daha yaktı.

“Kerstner ve Bayan Döring eşlerinin arasında ilişki olduğunu biliyorlar mıydı?” diye sordu Bodenstein.

“Elbette,” dedi Rittendorf. “Isabel herhangi bir şeyi gizleme zahmetine hiçbir zaman girmezdi. Micha’yı düzenli olarak aptala çevirmiştir.”

Sigarasını sinirli hareketlerle içiyordu.

“Geçen yıl bir günlüğüne kapılarımızı ziyaretçilere açmıştık ve Isabel bütün gün Döring ile açık açık flört etmişti. Uzun uzun birbirlerinin gözlerine bakmışlar, şampanya içmişler ve gülüşüp durmuşlardı. Birbirlerine dokunmamak için kendilerini zor tuttukları hemen ilk bakışta anlaşılıyordu.”

Rittendorf’un sesindeki acı ton Bodenstein’i şaşırtmıştı.

“Micha bütün bunlara katlandı,” diye devam etti veteriner ve sigarasını sert bir el hareketiyle fırlatıp attı. “Benim tanıdığım adam olmaktan çıkmıştı; ne zaman karısı hakkında bir soru sorsam ya da bir şey söylesem, bir salyangoz gibi hemen kabuğuna çekiliyordu. Bana sorarsanız, herkesin o fahişe ile evlenmemesi konusunda yaptıkları uyarılarda haklı çıkması, onu kadının önüne gelenle yatağa atlaması gerçeğinden çok daha fazla üzüyordu.”

“Sizin nasıl bir ilişkiniz vardı Isabel Kerstner’le?”

“Ah,” dedi Rittendorf sırtarak, ama gözleri soğukluğunu korudu, “bir keresinde sert bir şekilde tartıştık ve o günden sonra birbirimizi görünce hep yolumuzu değiştirdik. Micha hep onun tarafındaydı. Onunla olan dostluğumuzun o küçük leş yüzünden bozulmasını istemiyordum”

Donuk bir ifadeyle güldü.

“Ne mal olduğunu onu görür görmez anlamıştım, alelacele yapılan düğünün çok daha öncesinde. Ve Micha’yı sadece kullandığını, çünkü onu kendi problemleri için en iyi çözüm olarak gördüğünü suratına karşı açık açık söyledim. O zamanlar elinden gelse benim gözlerimi oyardı. Benden nefret ediyordu, ama korkuyordu da. Bir keresinde

benim de kendisini deli gibi istediğimi ve onu elde edemeyince de ona hakaret ettiğim söylentisini yaymıştı.”

“Peki,” diye sordu Bodenstein, “bu gerçek miydi?”

Rittendorf ona uzun uzun ve düşünceli bir şekilde baktı.

“Dünyada kalan son kadın olsaydı bile Isabel’e elimi sürmezdim,” diye yanıtladı. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “Bir kadını beğenmem için dış görünüşten fazlası lazım; onun karızması beni etkilemiyordu, işte bana bu kadar derin bir nefret beslemesinin nedeni de buydu. Eğer bir erkek gelip de onun avcuna düşmüyorsa, bunu hayatta kabul etmezdi.”

Bodenstein anladığını gösterircesine başını salladı. Açık olan ahır kapısından oldukça sinirlenmiş bir halde Friedhelm Döring çıktı, Kerstner ifadesiz bir yüzle onu takip ediyordu. Döring sanki aklına bir şey gelmiş gibi çıkış kapısına doğru gidiyordu.

“Atı taşıdığınız römork nerede?”

“Karşıda, parkyerinde,” dedi Kerstner. Döring topukları üzerinde arkasına döndü ve selamsız sabahsız çekip gitti. Bodenstein onun iki veteriner eşliğinde park yerinde cipini ustaca römorka yaklaştırmasını, sonra inip bir iki hareketle römorku cipe bağlamasını ve lastikleri öttürerek oradan uzaklaşmasını izledi.

“Sizden ne istiyor?” diye sordu Bodenstein.

“Karısının nerede olduğunu sordu,” diye karşılık verdi Kerstner.

“Ee? Biliyor musunuz?”

“Evet, tabii ki,” dedi Kerstner. O sırada bir ses duyular ve üçü birden arkalarına döndüler. Anna Lena Döring ameliyathane yapılı-
dığı bölümün kapısından çıkıyordu. Yüzündeki şişler biraz inmişti, kanlanma nedeniyle oluşan morluklar ve siyahlıklar mavimsi sarı bir renge dönüşmüştü. Koyu renk saçlarını gergin bir topuz şeklinde

bağlamıştı. Üzerinde kot pantolon ve kapüşonlu uzun kollu, ince bir kazak vardı.

“Merhaba, Bayan Döring,” dedi Bodenstein. Bir parça şaşırılmıştı.
“Nasılsınız?”

“İyiyim,” dedi kendini zorlayarak. Kerstner’in yanına gitti ve onun koluna dokundu. Birbirlerine baktılar. Aralarındaki derin bağlılığın varlığı açıkça görülüyordu. “Ben gitmek *zorundayım*, Micha,” dedi kısık bir sesle, “yoksa bir felaket daha olacak.”

“Hayır, lütfen Anna, bunu yapamazsın! Başka bir çözüm daha var,” diyerek ona karşı çıktı Kerstner. O sırada birden Bodenstein’in da orada olduğunu ve onları dinlemekte olduğunu fark etti. “Bu konuyu daha sonra konuşalım, lütfen. Bana söz ver!”

Bodenstein iki veteriner ve Anna Lena Döring’in arkasından yürüyerek hayvan kliniğinin idare binasına gitti.

“Bayan Dr. Hansen de burada mı?” diye sordu.

“Hayır, dışarıya muayeneye gitti,” dedi Rittendorf ve o sırada çalan telefonu açmak için, kimsenin oturmadığı danışma masasının arkasına doğru eğildi.

“Sizinle birkaç dakika baş başa konuşabilir miyiz?” diye sordu Bodenstein Kerstner’e dönerek. Kerstner evet anlamında başını salladı. Birlikte dinlenme odasına girdiler ve Kerstner kapıyı kapadı. Bodenstein’in bakışı çerçeveli bir fotoğrafa takıldı. Bir kumsalda ellerinde bira şişesi olan beş genç erkek vardı fotoğrafta. Birbirlerine sarılmış halde kameraya gülümsüyorlardı. Bodenstein fotoğraftaki Rittendorf, Kerstner, Valentin Helfrich ve Florian Clasing’i tanıdı. Beşinci genç adamı tanıımıyordu. Buraya ilk geldiğinde bu fotoğrafı fark etmemişti.

“Siz Bay Clasing’i Bayan Döring vasıtasıyla tanıımıyormuşsunuz meğer,” dedi Bodenstein, Kerstner’e dönerek.

“Hayır,” dedi veteriner, başını sağa sola salladı, “üniversitedeyken aynı öğrenci birliğindeydik, Clasing ve Schröter hukuk fakültesindeydi, Helfrich eczacılık okuyordu, Georg ve ben de veterinerlik.”

“Öyle mi?” dedi Bodenstein. Kerstner’e dikkatlice baktı; Kerstner o sırada masaya oturmuş ve bir sigara yakmıştı. Hafta başındaki kadar yıkılmış görünmüyordu artık, iletişime daha açık hale gelmişti, ama henüz dengeli bir ruh haline kavuştuğu izlenimi vermekten çok uzaktı.

“Geçen cumartesi günü merhum kayınpederinizin otomobili Königstein ile Kelkheim arasında bir yerde radara yakalanmış,” dedi Bodenstein, “altın rengi bir Mercedes-Cabriolet. Aynı otomobil o gün öğleden sonra Schwalbach’taki McDonald’s’ın park alanında görülmüş. Arabayı kullanan kişi karınızla konuşmuş. Kim olabilir sizce?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Kerstner, şaşkınlıkla başını sağa sola salladı. “Kayınpederim dört yıl önce öldü. Onun arabası olduğu fikrine nereden vardınız?”

“Hâlâ onun üzerine kayıtlı.”

Kerstner, aklı başka yerdeymiş gibi, elindeki boş fincanı parmaklarıyla döndürüyordu. “Araba hakkında hiçbir bilğim yok. Öyle bir arabanın varlığından bile haberdar değildim.”

Bodenstein iskemlelerden birinin arkalığını tuttu ve öne doğru eğildi.

“Bana şimdi söyleyebilir misiniz, karınız cumartesi günü sizden ne istemişti?”

Sanki o anda jaluzilerden biri ansızın kapanıvermişti. Adamın yüzü birden karanlığa gömüldü ve bambaşka dünyalara gitti.

“Sizden para mı istedi?”

Tepki yok.

“Mesele kızınız mıydı? Marie miydi?”

Kerstner'in parmakları arasındaki kahve fincanı ikiye ayrıldı. Elinden akan kanlar masaya damlıyordu, ama Kerstner sanki kendini yaraladığının farkında değildi. O hüzünlü ve bomboş bakan ifade bir kez daha gelip yüzüne oturmuştu. Bodenstein bu tahminiyle hedefi tam on ikiden vurduğunu biliyordu. Isabel ölümünden birkaç saat önce kocasının bulunduğu yere gitmiş ve çocukla ilgili bir şeyler söylemişti. Muhtemelen korkunç, en azından bu adamı zıvanadan çıkaracak bir şey.

"Elinizi kestiniz," dedi Bodenstein ve Kerstner ancak o zaman elindeki yarayı fark etti. Elini ağzına götürdü ve yarayı dudaklarıyla kapadı. O sırada kapı çaldı ve veteriner asistanı Sylvia içeri girdi. Bodenstein'a hiç aldırmadı.

"Micha, Bayan Ritter telefonda, şu şeyi sormak istiyordu..."

"Ben onu geri ararım," diye kesti onu Kerstner ve bileğinden sızıp masaya damlayan ve orada küçük bir birikinti oluşturan kanlara anlamsız bir ifadeyle bakınaya devam etti.

"Aman Tanrım!" diye bir çığlık attı Sylvia kanları görünce ve hemen kapıdan çıktı.

"Micha sizi geri arayacak!" diye bağırdı birine ve gözle kaş arasında yanında Rittendorf ve Anna Lena Döring ile birlikte geri geldi. Bodenstein artık başka bir soru sormanın gereği olmadığını görüyordu.

"Dikilmesi lazım," dedi Bodenstein, gelir gelmez atılıp arkadaşının elini muayene eden Rittendorf'a.

"Bunu ben de görüyorum," dedi veteriner aksi bir sesle ve arkadaşına döndü. "Dostum, Micha, sana neler oluyor böyle? Haydi kalk, seni hastaneye götürüyorum."

Kerstner hiç orali olmadı. Donuk gözlerle ayağa kalktı ve onların elinden sıyrıldı. Rittendorf ve Anna Lena Döring bir adım geri sıradılar. Kerstner Bodenstein'ın önünde ayakta dikiliyordu; komiser adamın gözyaşlarını zar zor zaptettiğini görebiliyordu.

“Isabel buraya benden imza almak için geldi,” dedi sıkıntılı, ama kararlı bir sesle. “Boşanma davası açmıştı ve her şeyin sorunsuzca halledilmesini istiyordu; bir yıl yasal bekleme süresinden yırtmaya çalışıyordu. Ben böyle bir rıza belgesini imzalamak istemiyordum, en azından avukatıma inceletmeden. Sonra Isabel’e Marie’yi sordum.”

Kerstner burada ara verdi ve elini acı dolu yüzüne götürdü; elinin yaralı olduğunu ve bu hareketiyle yüzünü kan içinde bıraktığını tamamen unutmuş görünüyordu.

“Ben de, çocuğumu görmek istiyorum, onu görmeden hiçbir şey imzalamam, dedim. Bunun üzerine tepesi attı. Marie’nin benim çocuğum olmadığını söyledi. Bana numara yapmamamı ve bir an önce belgeyi imzalamamı söyledi, hem de oracıkta, yoksa Marie’yi bir daha göremeyecektim, çünkü onu benim asla bulamayacağım bir yere götürmüş.”

Kerstner burada derin bir iç geçirdi.

“Sonra Anna Lena aradı ve ben Isabel’i orada öylece bırakıp gittim. Daha sonra Gut Waldhof’ta tekrar ortaya çıktı, ama orada onunla tartışacak zamanım yoktu.”

Bodenstein üzüntüyle ona bakıyor, Anna Lenna Döring ise ağlıyordu. Rittendorf da iç geçirip duruyordu.

“Sizin de gördüğünüz gibi,” dedi Kerstner aniden acılı bir ses tonuyla, “onun ölümü beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Benim ondan tek istediğim, çocuğumun nereden olduğu ve onu nasıl geri alabileceğimi öğrenmekti.”

Bodenstein arabasıyla Ruppertshain’dan Königstein yönüne giderken Frank Behnke aradı. Zauberberg’in birinci katındaki dairelerden birinde oturan Terhorst çifti geçen cumartesi günü ilginç şeyler gözlemlemişler. Belli ki, o geceyi Isabel’de geçirdiğini söyleyen Friedhelm Döring bu sefer bir istisna yaparak yalan söylememişti, çünkü Constantin

Terhorst cumartesi günü sabah yediyi çeyrek geçe, onu asansörden çıkarken görmüştü. Birkaç saat sonra, yaklaşık olarak on bir buçukta Isabel Kerstner'in başka erkek misafiri gelmişti. Adamın gümüş rengi bir cipi vardı, Monika Terhorst bunu kesin olarak biliyordu, çünkü cip park yerindeki kendi araçlarının yolunu kapatmıştı. O adamı daha önce de Isabel'in yanında görmüştü, bu yüzden adamın ona gelmiş olduğundan emindi. Isabel saat üçe doğru binadan ayrılmıştı. Terhorst'lar onu balkondan izlemişler ve sonra koyu renkli bir BMW Touring ile gelen bir kadının park yerinde en aşağı on beş dakika Isabel ile tartıştığını görmüşlerdi.

“Ciple gelen adam Kampmann'dı, kesinlikle,” dedi Behnke raporunu okumayı bitirdikten sonra. “Isabel'i cumartesi günü binicilik salonunda kısa bir süre gördüm derken yalan söylüyordu.”

“Olabilir,” diye karşılık verdi Bodenstein, “o zaman ben Gut Waldhof'a bir daha gideyim.”

Ekip arkadaşlarına az önce Kerstner'den çocuk hakkında öğrendiklerini birkaç kısa cümleyle anlatmıştı. Anlaşılan o ki, Isabel'in çocuğu emanet ettiği insanlar gönüllü olarak polise başvurmayacaklardı; o halde “Komiser Tesadüf”ün biraz da olsa imdatlarına koşmasını ummaktan başka çareleri yoktu.

En azından Maire'nin aranma işi acilen ele alınmak zorundaydı. Bu cinayetin anahtarı muhtemelen bu kayıp çocukta gizliydi.

Robert Kampmann Isabel'i görmeye gitmiş olduğunu önce reddetti. Bodenstein doğruyu söylemediğini biliyordu, çünkü adam iyi bir yalancı değildi. Parmakları titriyordu ve ayrıca son derece sinirliydi.

“Dinleyin, Kampmann,” dedi Bodenstein üzerine giderek, “eğer yavaş yavaş bizimle işbirliği yapmazsanız gidip savcıdan sizin adınıza geçici bir tutuklama emri çıkartmak zorunda kalacağım. Bayan Kerstner'in komşularıyla sizi yüzleştireceğiz. Eğer onlar sizin geçen

cumartesi günü binada bir buçuk saat kaldığınızı söylerlerse, o zaman polisi engellemek suçuyla karşı karşıya kalırsınız. Ben burada bir cinayeti aydınlatmaya çalışıyorum. Burada çok büyük bir suçtan bahsediyoruz ve ben bunu çok ciddiye alıyorum.”

Kampmann ellerini birbirine kenetledi, giderek soluklaşıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Bodenstein ve öne doğru eğildi, “27 Ağustos Cumartesi günü ne yaptınız? Saat 11.30 ile 13.00 neredeydiniz ve yine o günün akşamı neredeydiniz?”

Kampmann’ların evinde, yemek salonunda oturuyorlardı; ev IKEA kataloğundan fırlayıp çıkmış gibi derli toplu ve steril görünüyordu. Yüzünden hiç eksik etmediği gülümsemesiyle sürekli odalar arasında gidip gelen Bayan Kampmann hamarat bir ev kadınına benziyordu. Kusursuz bir şekilde makyajını ve saçlarını yapmış, üzerine yosun yeşili kaşmir bir kazak, daracık bir kot pantolon giymiş ve sıradan bir iş günü için sıradışı takılar takmıştı.

“Bir kahve ister misiniz?” diye sordu neşeli ses tonuyla, ama Bodenstein teşekkür ederek teklifi geri çevirdi. Kadın gelip bir elini kocasının omzuna koyunca, Kampmann yüzünü buruşturdu.

“Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?” dedi karısına, oldukça kızgın bir tonla.

“Elbette,” dedi kadın ve elini çekti. Bodenstein kadının kocasına attığı bakıştan, aslında bütün o mutluluğunun oyundan başka şey olmadığını anladı. Bayan Kampmann incinmişti ya da öfkeliydi, ya da ikisi birden. Kesin olan şey, ikisi arasında yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğuydu. Kampmann karısının çıkıp kapıyı kapamasını ve sonra da bahçede görünmesini bekledi.

“Cumartesi günü öğleden önce Isabel’in yanındaydım,” dedi. Mimikleri öylesine kapalıydı ki Bodenstein’in bu adamın kafasının içinden neler geçtiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

“Peki orada ne arıyordunuz?”

“Bu bir... iş meselesiydi.”

“Acaba biraz açık konuşabilir misiniz?”

“Kısa bir süre önce Isabel’in yardımıyla bir at satmıştım. Beni sabah aradı ve ona söz verdiğim komisyonu hemen vermemi rica etti, mümkün olduğunca çabuk.”

“Neden kendisi kalkıp kulübe gelmedi peki?”

“Bilmiyorum. Çok acelesi vardı.”

“Ona her zaman bu tür komisyonlar verir miydiniz?”

“Evet. Her işte yüzde on, eğer satış onun aracılığıyla gerçekleşmişse,” dedi Kampmann, oldukça huzursuz görünüyordu. Öne doğru eğildi.

“Karım bunu bilmiyor,” dedi, “kimse bilmiyordu. Bu, Isabel ile aramızdaki bir konuydu. O olmasaydı son yıllarda o kadar çok at satamazdım.”

“Ona ne kadar para verdiniz?”

“Beş bin euro.”

Bu Isabel’in pantolon cebinden çıkan paraydı. Bu açıdan bakıldığında Kampmann doğru söylüyor gibi görünüyordu.

“Peki bu görüşme bir buçuk saat mı sürdü?”

“Birer kahve içtik, sohbet ettik,” dedi Kampmann omuzlarını silkerek. “Atlar... falan hakkında.”

“Acaba bu arada onunla yatmış olabilir misiniz?” diye sordu Bodenstein. Kampmann hissedilir şekilde bir mesafe koydu. Arkasına yaslandı.

“Neden siz ve meslektaşınız sürekli beni Isabel’le birlikte olmakla suçluyorsunuz?”

“Çekici bir kadındı,” diye yanıtladı Bodenstein. “Onunla birlikte çok zaman geçirdiniz. Bu sizce çok mu saçma bir fikir?”

“Isabel Kerstner ile olan ilişkim tamamen iş ilişkisiydi,” dedi Kampmann katı bir sesle ve masadaki özenle aranje edilmiş çiçek demetini yolmaya başladı, “bunun dışındaki her şey saçma.”

“Size inanmıyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu. Yarı açık duran pencereden gülüşme sesleri ve beton üzerindeki nal takırtıları geliyordu.

“Neden bir türlü gerçeği söylemiyorsunuz?” Bodenstein binicilik hocasının terlemeye başladığını fark etmişti. Göz kapakları sinirli bir şekilde kırpışıp duruyordu.

“Tanrım, ben de bir insanım,” dedi birdenbire, “eninde sonunda oldu işte.”

“Sadece bir kere mi?”

Kampmann ona tedirgin bir bakış fırlattı, sonra da çaresizlik anlatan bir el hareketi yaptı.

“Karın benim için saçını süpürge ediyor,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Ama düşünsenize, onun hırslarıyla, kıskançlıklarıyla, beklentileriyle her gün her gün başa çıkmak kolay mı? Buradaki temizlikçi kadınla bile sidik yarıştıyor. Tahammül edilir gibi değil.”

“Yani siz bütün bunlardan kaçarak Isabel Kerstner’e sığındınız.”

“Hayır, sığınmak değil. Biz ara sıra... Neyse. Sürekli bir ilişki değildi... Sadece bir değişiklikti.”

“Isabel’in kızını nereye gönderdiğini biliyor musunuz?”

“Hayır. Hiçbir fikrim yok.”

“Isabel’in evinden ayrıldıktan sonra ne oldu?” diye sordu Bodenstein. Kampmann bir an düşündü.

“Arabaya atlayıp buraya geldim, çünkü binicilik derslerim vardı.”

Bodenstein o sabah erken saatlerde Isabel’le görülen kadını hatırladı. Birden o kadının kim olduğunu sezer gibi oldu.

“Karınız ne tür bir araba kullanıyor?”

“Ya Golf Cabrio’sunu ya da Cayenne’ini,” diye yanıtladı Kampmann şaşırarak. “Neden sordunuz?”

“Hiç, öylesine,” dedi Bodenstein. “Sonra ne oldu? Nasıl yaralandınız?”

“Ben... Ben... Ahırın kapısına kafamı çarptım. Çok kan aktı ve öğleden sonra da bir süre yattım, çünkü çok başım ağrıyordu.”

Bodenstein birdenbire yıkılmış ve mutsuz görünen adamı inceliyordu.

“Daha sonra karım anne babasının yanına gitti,” dedi Kampmann bir süre sustuktan sonra. “Kayınpederimin doğum günüydü, ama benim gitmem mümkün değildi. Birinin burada kalması gerekiyordu ne de olsa.”

“Çocuklarınız neredeydi?”

“Okul gezisinde. Pazar günü geri geldiler.”

“Yani siz o akşam evde tek başıyaydınız, öyle mi?”

“Evet.”

“Isabel akşama doğru buraya gelmiş. Meslektaşım Döring’i görmeye geldiğini söylemişsiniz.”

“O bana öyle söylemişti, evet”, diye onayladı Kampmann ve masada duran çiçekleri yolmaya devam etti.

“Karınız o akşam eve geri döndü mü?”

“Hayır,” dedi Kampmann, güçbela gülümsedi. “Öyle görünüyor ki hiç tanışım yok. Ahırda çalışan Polonyalı seyis o akşam izinliydi, bu yüzden saat dokuzda ahır kilitledim. Ölü atı da o sırada gördüm.”

“Neler olmuş olabileceğini düşünmediniz mi hiç?” sorusuna yanıt almak istedi Bodenstein.

“Aslına bakarsanız, hayır,” dedi Kampmann yorgun bir sesle. “Hatta hiç umurumda değildi.”

Bodenstein ve Pia Kirchhoff Merlin isimli restoranda Pia’nın sabah havaalanından arayan kayınbiraderi Ralf’ı bekliyorlardı. Pia Bodenstein’a kayınbiraderinden Jagoda hakkında bir şeyler öğrenmeyi umduğunu söyleyince, Bodenstein akşam yemeğini beraber yemeyi teklif etti. Rosalie’nin o akşam direksiyon dersi olduğu için yapacak daha iyi bir işi yoktu. Nadiren eve uğrayan Lorenz ise birkaç gündür her türlü iletişime kapalıydı. Ralf her zamanki yaptığı gibi on dakika gecikerek geldi. Pia erkekleri birbirleriyle tanıştırdı, ardından yemek münüsünü incelediler ve siparişlerini verdiler.

“Bize Jago Eczacılık hakkında bildiklerini anlatsana,” dedi Pia eniştesine şaraplar geldiği sırada.

“Umarım birikimlerini onlara yatırmamışsındır,” dedi Ralf sırtarak.

“Birikimlerini sadece senin bana önerdiklerine yatırıyorum,” diye yanıtladı Pia ve o da sırttı. “Hadi bakalım, başla”

“Jago Eczacılık’ı yeni-pazarın yarattığı heyecanın klasik örneklerinden biri olarak tanımlayabiliriz,” dedi Ralf. “O zamanlar, yani altı yıl önce, yeni-pazarın parlayan yıldızıydı. Harika tahminler, mükemmel senaryolar ve yönetimde müthiş adamlar. Hisse senetleri on dokuz eurodan satışa sunulmuştu ve sadece altı ay içinde değerleri dört yüz euronun üzerine çıktı. O zamanlar onlara yatırım yapanlar ve sonra da hisse senetlerini zamanında satanlar muazzam paralar kazandılar. Benim de Jago Eczacılık’ın yöneticileri ve sürüm danışmanlarıyla görüşmelerim olmuştu, neyse ki onlar başka sermayedarla çalışmayı tercih ettiler.”

“Neyse ki’ mi?” diye sordu Bodenstein. “Önceleri her şey iyi gidiyordu, öyle değil mi?”

“Hepsi hava cıvaydı,” dedi Ralf Kirchhoff. “Kâğıt sabırlıdır, diye bir söz vardır. Her şey kulağa hoş geliyordu ve o sıralarda bütün yatırımcılar biyo-teknoloji işine saldırıyorlardı. Son derece profesyonel bir performans ortaya koydular; büyüme stratejileri, kazançlar, genişleme planları hakkında düzenli olarak tahminler yayınladılar ve bunlara ek olarak da arkalarında güçlü yatırımcılar vardı. Bu bir süre yetti, ama günün birinde bir şeylerin yolunda gitmediği anlaşıldı. Yönetim kısa zamanda birbirine düştü, çünkü Jagoda işinin ehli insanlar yerine güzel kadınları yüksek maaşlarla şirkete toplamıştı. Bir yıl sonra kadar da o güzel öngörülerinin aslı astarı olmadığı anlaşıldı. Yılın son çeyreğine ilişkin bilançoları tam bir felaketti; bir kazanç-uyarısı yayınlamak zorunda kaldılar. Buna bir de pazarın genel çöküşü eklendi ve ilk yıkılanlardan biri Jago Eczacılık oldu. Şu anki değerleri bir euronun altında, halihazırda bütün kurumsal yatırımcılar ellerindeki hisse senetlerini satıp işten çekildiler.”

Bodenstein ve Pia onu ilgiyle dinliyorlardı.

“Jagoda’nın, şirketinin esas faaliyeti hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu,” diye devam etti Ralf. “Başlangıçta Jago Eczacılık sadece bir ilaç şirketi idi. Tuzlu bir asitten mideye iyi gelen şu tabletlerden birini üretiyorlardı, ne olduğunu ben de tam bilmiyorum. Şirket Jagoda’ya miras kaldı. Altmış çalışanı olan küçük, sağlam bir şirketti. Başlangıç için gerekli olan sermayeyi sanırım karısından almıştı. Sonra da ilişkileri sayesinde yıllardır bir kanser ilacı üzerinde araştırmalar yapan gerçek bir biyo-teknoloji şirketi haline geldi. Olaya ciddi bir görünüm vermek için de laboratuvarlar kurdu, biliminsanlarıyla çalıştı. Kuşkusuz Jagoda cesur bir adamdı ve tam doğru zamanı seçmişti.”

“Bugün kaç kişi çalışıyor Jago Eczacılık’ta?” diye sordu Bodenstein.

“Söylemek zor,” dedi Ralf Kirchhoff omuzlarını silkerek, “şirket çok katmanlı bir sistem, sayısız alt şirketi olan bir holding. En iyi zamanlarında düzinelerce küçük şirketi satın aldılar, *Joint Ventu-*

re'lere⁶ ve stratejik ortaklıklara giriştiler. Jagoda'nın en sevdiği sözcük 'sinerji'dir, ama gel gör ki o şirkette neler olup bittiğini kimse bilmiyor. Üç yıl önce yayınladıkları bir raporda yaklaşık dört bin çalışanları olduğunu söylüyorlardı, ama geçen yıl doğrudan Jago Eczacılık Holding AŞ bünyesinde çalışanların toplamı sadece yirmi yediydi."

"Bu nasıl oluyor?" diye sordu Pia.

"Çalışanları başka şirketlere kaydırıyorlar, bölümleri satıyorlar ya da insanları öylece kapının önüne koyuveriyorlar. Sonuç olarak dükkânın durumu hiç de iç açıcı değil."

Bodenstein başıyla onayladı. Jagoda'nın dün o kadar gergin görünmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

"Hans Peter Jagoda," dedi Ralf Kirchhoff, "klasik bir kendi kendini yaratan adam modelidir, son derece zeki ve soğukkanlı biridir."

"Sence hâlâ parası var mıdır?" diye sordu Pia.

"Etrafta onun paravan kişiler üzerinden ortaklık hisselerini sattığı konuşuluyor, çünkü yönetim kurulu başkanı olarak bunu kendisi yapamaz," diye onayladı Ralf. "Jago Eczacılık'ın aslında iflas ettiği ve savcılığın konuyla ilgilendiği söylentileri de dolaşıyor. Ama ortada buna dair herhangi bir kanıt yok. Öte yandan şirketinin ürettiği kanser ilacının çok yakında onay alacağı da konuşuluyor, ki bu gerçekleşirse Jagoda düştüğü darboğazdan çıkar ve muhtemelen şirketini güçlendirir."

"Savcılık Jagoda ile niçin ilgileniyormuş?" diye sordu Bodenstein.

"Gizli işlemler," dedi Ralf omuzlarını kaldırarak, "örtülü kâr payı dağıtmak, borsa kurallarını çiğnemek, dolandırıcılık, iflası geciktirmek... Olası bütün suçlar konuşuluyor."

6 İki ya da daha fazla tüzel kişinin bir araya gelerek, kararlaştırdıkları belirli bir yatırım projesi için birlikte hareket etmek için oluşturdukları ortak işletme yapısına *joint venture* denir. Örneğin, 2 firmanın değişik hisse oranlarıyla, kendi ülkelerinde ya da yabancı bir ülkede kurdukları "yeni bir firma" *joint venture* kapsamına girmektedir. (yay.n.)

“O zaman gırtlğına kadar çamura batmış durumda,” dedi Pia.

“Onu küçüksemek hata olur,” diye karşılık verdi Ralf. “Bu adam arkası sağlam biridir. Evet, onu manşetlere Jago Eczacılık taşıdı, ama bu yüzden açlıktan tırnak yemesine hiç gerek yok; çünkü karısı, Hessen eyaletinin en büyük bira üreticisinin tek vârisi. Drescher-Brau, belki daha önce duymuşsunuzdur.”

Bodenstein meslektaşına hızlı bir bakış attı. Bu Ostermann’ın gözünden nasıl kaçmış olabilirdi?

“Marianne Jagoda anne babası bir ev yangınında hayatlarını kaybedince büyük bir mirasa kondu.”

Yemek sırasında konuşmalar giderek başka yönler kaydı, ama Bodenstein’in aklı sürekli olarak az önce duyduklarındaydı. Adamlarından birinin biraz Jagoda’yla ilgilenmesinden zarar gelmezdi. Çünkü Bodenstein, nedenini söyleyemese de, şu an üzerinde çalıştığı olayın arkasında cinayetten fazlası olduğu duygusuna kapılmıştı.

1 Eylül 2005, Perşembe

Bodenstein karakola geldiğinde ekip arkadaşlarının sabah toplantısı için konferans odasında kendisini beklediklerini gördü.

“Yeni neler var?” diye sordu hemen ve masanın baş tarafına oturdu.

“Burada,” dedi Ostermann ve 27 Ağustos tarihli radar fotoğrafını ona doğru itti. Bodenstein bir süre fotoğrafı inceledi ve ardından Pia Kirchhoff’a uzattı.

“Bu bir kadın,” dedi Pia. “Yanında oturan kişi ne yazık ki seçilemiyor.”

“Çocuk hakkında neler var elimizde?” diye sordu Bodenstein.

“Yaklaşık beş yüz ipucu,” dedi kurulan özel komisyonun başkanı Kathrin Fachinger ve içini çekerek, “Marie,” diye ekledi. “Bütün izleri takip ediyoruz, ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık. Küçük kızın Kelkheim’da bir çocuk yuvasına kaydının yaptırılmış olduğunu biliyoruz, ama ağustostan bu yana oraya gitmemiş. Kerstner’in zaman zaman çocuğa bakan kişi olarak gösterdiği komşu kadın da çocuğu, Isabel’in gelip kendisinden aldığı günden beri görmemiş.”

Bodenstein anlıyorum der gibi başını salladı.

“Bu arada,” dedi sonra, “Kerstner’in fail olması artık kesinlikle söz konusu değil.”

Ekip arkadaşlarına dün at kliniğinde yaşanan olayları anlattı.

“Döring hakkında birkaç hoş şey buldum,” diye söze girdi Ostermann ve önündeki kâğıt tomarını karıştırmaya başladı. “16 Ocak’ta Döring’e ait TIR’lardan biri İtalya’dan İsviçre’ye giriş yaptıktan sonra Basel polisi tarafından aranmış. Belgelere göre araçta kayısı yüklü olması gerekiyormuş. Ama gümrük memuru arkadaşlar meyvelerin arasında on bir kilo kokain ve üç litre saf sıvı eroin bulmuşlar. Araçtaki bütün mallara el konmuş ve şoför tutuklanmış. Döring Nakliyat’ın savunması ise oldukça sağlam: Herhalde şoför kendi hesabına uyuşturucu madde sokmaya çalışmışmış. Yarı Alman yarı İtalyan olan adam ağustos ayında iki yıl hapse mâhkum edilmiş. Muhtemelen cezasının üçte ikisini yatacak, sonra da şartlı tahliye olacak.”

Herkes dikkatle onu dinliyordu.

“Mayıs ayında,” diye devam etti Ostermann, “İngiltere’de bir *konteyner* bulundu, içinde on yedi Hintli’nin cesediyle. Havasızlıktan boğulmuş halde. Konteynerin içindeki yük –gıda maddesi– Döring Nakliye şirketi tarafından gönderilmiş. Ayrıca bir tane de oldukça güncel bir olay var elimizde: Belçika’da bir soğuk depolama aracı durduruldu ve içinden İngiltere’den getirilen kaçak dana eti çıktı. Siparişi veren yine Döring Nakliye. Ne harika değil mi?”

“Hepsi suç,” dedi Bodenstein düşünceli bir şekilde. “Döring’in şahsına dair kullanılabilecek bir kanıt var mı?”

“Hiç umutlanmayın! Bu adam işini her zaman alt şirketleri ve şoförleri üzerinden yapıyor. Böylece de her defasında yırtıyor, çünkü bir kanıt bulunamıyor. Bütün bu pis işlerin peşine düşen arkadaşlarımız her seferinde bir suskunluk duvarına çarpıyor. Adamlar birbirlerine çok bağlılar. Muhtemelen şoförlere sus payı veriyorlar, onlar da bir süre hapis yattıktan sonra işlerine devam ediyorlar.”

Ostermann tükenmez kalemle başının arkasını kaşıdı.

“Ayrıca,” diye tamamladı sözlerini, “Döring 1998 yılında vergi kaçırmaktan mâhkum olmuş. Ama yüklüce bir para cezası ödeyip

hapis yatmaktan kurtulmuş. Ayrıca alkollü ya da ehliyetsiz araba kullanmak gibi birkaç sabıkası daha var. Bir de, yaralama sebebiyle ölüme neden olmaktan da cez...”

“Dur!” diye kesti Bodenstein; Ostermann başını kaldırıp ona baktı.

“Bu olay çok önemli. Elinizde ayrıntılı bilgi var mı?”

“Elbette,” dedi Ostermann başını sallayarak ve birkaç sayfa karıştırdı, “işte burada. 12 Ekim 1982’de ölümle sonuçlanan ağır şekilde adam yaralama suçundan 240 günlük hapis cezası almış, ama iki yüz elli mark karşılığında ve bir sosyal yardım işinde çalışmak kaydıyla serbest bırakılmış, o zamanki karısını, yani Carmen Juana Döring’i dövmek suçundan. Kadın ağır bir beyin kanaması geçirip komaya girmiş ve birkaç gün sonra da ölmüş. Savcı önce cinayet davası açmış, ama Döring’in avukatı savcıyı kararından caydırmayı başarmış. Eylem sırasında kanında 2,8 promil alkol varmış. Böylece avukatı cezai ehliyetsizlik sebebiyle müvekkilinin hapse girmesini engellemiş.”

“Mis gibi iş!” dedi Pia alaycı bir sesle. “En azından şimdi artık Kerstner’in Anna Lena Döring’i neden korumak istediğini biliyoruz. Döring’in geçmişi kuşkusuz ikisinin de aklından hiç çıkmıyordur.”

Bodenstein düşünceli bir şekilde baş ve işaret parmağıyla burununu ovuşturdu.

“Jagoda hakkında da bir şeyler öğrenebildiniz mi?”

“Evet,” dedi Ostermann, kâğıtlarını karıştırdı. “Jago Eczacılık neredeyse iflas bayrağını çekmiş durumda.”

“İflas başvurusunda bulunmuşlar mı?” diye sordu Bodenstein.

“Hayır,” dedi Ostermann başını sağa sola sallayarak, “ve bu aslında oldukça tuhaf; zira dört ay önce iki hissedar dolandırıcılık yüzünden şirkete dava açmış ve yardıma şirketin kendi özel bankası koşmuş. Hissedarlar davalarını geri çekmişler ve temmuz ayında banka ona yeni bir milyonluk kredi sağlamış.”

“Bu gerçekten de çok garip,” dedi Pia ve kayınbiraderinin bir gün önce anlattıklarını düşündü. Belli ki yoğun söylentiler vardı, ama buna rağmen hiçbir şey yapılmıyordu. Bundan altı yedi yıl önce, tıplı Jago Eczacılık gibi piyasaya hızlı giriş yapan bütün şirketler çoktan yok olup gitmiş, yöneticileri çıktıkları Kaf Dağı’nın zirvelerinden indirilip mahkemelerin alçak tavanlı salonlarına sokulmuşlardı. Peki Jagoda ve çapulculuğu ayyuka çıkmış şirketi kendini böyle bir akıbetten nasıl korumuştur? Hissedarlar davalarını neden geri çekiyorlardı?

“Hâlâ son model arabalara binebildiğine göre, adamın durumu pek de kötü sayılmaz,” dedi Behnke. “Adam küpünü doldurmaya devam ediyor.”

“Drescher-Brau’nun durumu nedir?” diye sordu Bodenstein.

“Orada çok sayıda patron var,” dedi Ostermann. “Marianne Jagoda dışında üç tane daha sayabiliriz. Hans Peter Jagoda’nın şirketle hiçbir ilişkisi yok.”

“Tamamdır,” dedi Bodenstein başını sallayarak, “araştırmaya devam edin. Jagoda’nın kişisel servetiyle ilgi daha fazla bilgi toplamaya çalışın ve Frankfurt’taki dolandırıcılık masasıyla temasa geçin. Belki onlar bu konuda daha fazla bilgiye sahiptir.”

Sessizleşti, çünkü birdenbire aklına gelmişti. Isabel Kerstner’in telesekreterine bırakılmış mesajdaki sesi şimdiye kadar pek dikkate almamışlardı! Döring’in sesi değildi, ama acaba Hans Peter Jagoda’nın sesi olabilir miydi? Artık ona Isabel Kerstner’le ne tür bir ilişkisi olduğunu sormanın vakti gelmişti.

Friedhelm Döring şirkette değildi; o gün evde kalmıştı.

Hizmetçi kız Bodenstein ve Pia’ya kapıyı açtı. Pia bu saray yavrusu villanın ihtişamlı giriş holünden adeta büyüldü; tam karşıdaki duvarda yaklaşık beş metre yüksekliğinde ve üç metre genişliğinde, donuk renklerle yapılmış modern bir tablo asılıydı. O sırada, ayna gibi parlayan beyaz mermerlerin üzerinde çınlayan ayak sesleri duyuldu,

hemen arkasından elinde bir evrak çantası ve bir araba anahtarıyla Döring göründü.

Son derece keyifli görünüyordu.

“Ah!” dedi neşeli bir sesle. “Cinayet masası. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Bodenstein yukarıdaki tırabzanlarda bir hareket algıladı ve başını yukarı kaldırdı. Orada Anna Lena Döring’i görünce gözlerine adeta inanamadı. Anna Lena da Bodenstein ve Pia’yı görünce bir an irkildi.

“Sevgilim,” diye seslendi Döring, “bunlar cinayet komisyonundan Başkomiser Bodenstein ve mesai arkadaşı. Gelsene, lütfen.”

Anna Lena Döring çağrıyla uydu. Yüzündeki morluklar, makyajın da yardımıyla neredeyse tamamen kaybolmuştu. Koyu renk saçlarını gergin bir atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Üzerinde siyah bir pantolon vardı ve beyaz bir bluzun üzerine ceket giymişti.

“Size eşimi takdim edebilir miyim?” Friedhelm Döring gülümsedi ve karısına doğru bir adım attı. Kolunu karısının beline doladı. Sırada kadının yüzünde bir anlık bir iğrenti belirdi. Dışarıdan sakın ve kontrollü görünüyordu, hatta gülümsemeyi bile başarmıştı. Bodenstein istemsizce Anna Lena Döring’in karakolun koridorunda Kerstner ile karşılaştığı anı, adamın kollarına atılışını düşündü. Ne olmuştu da tekrar kocasına dönmüştü?

“Sizin Paris’te olduğunuzu duymuştum,” dedi Bodenstein elini kadına uzatırken.

“Evet, birkaç günlüğüne,” dedi Anna Lena, Bodenstein’in onu ele vermemesi için rahatlatmıştı.

“Isabel Kerstner’in başına gelenleri biliyor musunuz?”

“Evet, korkunç bir şey,” diyerek başını salladı. “Kocam bana anlattı.”

“Belki siz de bize yardımcı olabilirsiniz,” diyerek araya girdi Pia. “Siz de Bayan Kerstner’i tanıyordunuz kuşkusuz.”

“Elbette tanıyordum,” dedi Anna Lena Döring, “ama çok yakından değil.”

“Binicilik hocası Kampmann bize onun Cumartesi günü kısa süreliğine Gut Waldhof’a uğradığını söyledi. Onu o gün orada gördünüz mü?”

Ana Lena Döring bir süre düşündü, ama sonra hayır anlamında başını salladı.

“Üzgünüm, ama hayır. Ben o gün fazla... meşguldüm. Atlarımızdan biri yaralanmıştı, veterineri çağırdık.”

Friedhelm Döring saatine bir göz attı.

“Artık işe gitmek zorundayız,” dedi. “Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Evet, sanırım,” dedi Bodenstein ve cebinden bir ses kayıt cihazı çıkardı. “Belki banttaki bu sesi tanırırsınız.”

Bunu dedikten sonra düğmeye bastı.

“Saat neredeyse on bir buçuk, sana tavsiyem bir an önce beni araman. Bir randevun vardı ve bu çok önemliydi, lanet olsun!”

Döring hayır anlamında başını salladı, ama koluyla karısının beline daha sıkı sarıldığı Bodenstein’in gözünden kaçmadı.

“Hayır,” dedi, “bu sesi tanımıyorum. Belki sen tanırsın Anna?”

Anna Lena bir an durdu, sonra o da hayır anlamında başını salladı.

“Bu sesi tanımamız mı gerekiyor?” dedi Döring ve karısını bıraktı. “Nerede yapılmış bu kayıt?”

“Isabel Kerstner’in cep telefonunu mesaj kutusundaıydı,” dedi Bodenstein ve kayıt cihazını tekrar cebine koydu. “Bu arada, Zauberberg’deki dairenin anahtarı başka kimde olabilir, biliyor musunuz?”

“Bende bir tane var. Ayrıca bina yönetiminde de mutlaka bir yedek anahtar vardır.”

“Daireyi incelemeye tabi tuttuğumuzda, anladık ki bizden önce oraya gelen biri olmuş. Her şey bir otel odasında olduğu gibi derlenmiş toparlanmış ve geriye Bayan Kerstner’e ait hiçbir kişisel eşya bırakılmamış; hatta tek bir parmak izi bile yok. Bu bize çok tuhaf geldi.”

“Hmın,” dedi Döring ve yere bıraktığı çantasını tekrar eline aldı, “gerçekten garip. Ama şimdi bize izin vermenizi rica ediyorum. Çok önemli bir randevumuz var.”

“Tek bir soru daha,” dedi Pia. “Siz Cuma akşamı Isabel Kerstner’in dairesindeydiniz. Oradan ne zaman ayrıldınız?”

Döring başka bir kadının evinde gecelediği konusunu karısının yanında konuşmaktan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Tam hatırlayamıyorum. Saat iki gibi herhalde.”

“Gerçekten mi?” Pia gülümsedi. “Ama sizi saat yediyi çeyrek geçe evden çıkarken görenler var.”

“O zaman demek ki yediyi çeyrek geçe çıkmışım,” dedi Döring; yalanı ortaya çıkmasına rağmen umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. “Bu önemli mi?”

“Sizin ifadelerinizden kuşku duymamıza yol açıyor,” dedi Pia sakın bir sesle. “Pekâlâ, saat iki miydi yoksa yedi miydi? Sizde de bir anahtar var mı, yok mu? Daireyi temizlettiniz mi temizletmediniz mi?”

“Saate bakmadım,” dedi Döring. Yüzünde en ufak bir hareket yoktu.

“Kocanız cumartesi sabahı eve saat kaçta geldi Bayan Döring?” diye sordu Pia Anna Lena’ya dönerek.

“Tamam, sorun değil, Bayan Kirchhoff,” diyerek araya girdi Bodenstein, “Bay Döring’i daha fazla tutmayalım. Sadece son bir soru:

Cumartesi akşamı Bayan Kerstner ile bir kez daha konuştunuz mu? Size ulaşmaya çalışmıştı, yani sizden istediği bir şey vardı.”

“Bunu size daha önce de söyledim,” diye yanıtladı Döring, “onu bir daha görmedim. Ahırdan doğruca eve geldim, duş aldım ve üstümü değiştirdim; çünkü bir yere davetliydim.”

“Atınız uyutulacak olmasına rağmen bir partiye mi gittiniz yani?” diye sordu Pia. Firedhelm Döring’in kendini kontrol etmekte oldukça güçlük çektiği belli oluyordu.

“Evet,” dedi, “bu kadarı yeter. Haydi, Anna Lena. İyi günler baylar bayanlar.”

Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar.

“Ah, Bayan Döring,” diye atıldı Pia. “Kocanızın alkol etkisi altında ilk karısını vahşi bir şekilde dövdüğünü ve kadının ağır yaralanmaya bağlı olarak hayatını kaybettiğini biliyor muydunuz?”

Döring bir anda geri döndü, yüzü hâlâ donuktu, ama gözlerinden adeta alev fişkırıyordu.

“Bu lanet olası şey de ne demek oluyor şimdi?” diye tısladı.

“Hakkınızda epeyce bilginiz var, Bay Döring,” dedi Bodenstein sakın bir sesle, “ve sizin yalanlarınıza pabuç bırakmaya niyetimiz yok.”

“Elinizden geleni ardınıza koymayın,” diye karşılık verdi Döring soğuk bir sesle. “Benim bütün bu olanlarla hiçbir ilgim yok. Hadi şimdi evimden çıkıp gidin, yoksa haneye tecavüzden hakkınızda şikâyetle bulunacağım!”

“Sohbetimize karakolda da devam edebiliriz tabii ki,” dedi Bodenstein; bu tehditten hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Siz nasıl isterseniz. Narkotikten arkadaşların da elbette size bazı sorular olacaktır, özellikle TIR’larınızda yakalanan eroinlerle ilgili olarak. Londra’da ölen Hintliler konusuna hiç girmiyorum bile. “

Bunun üzerine Friedhelm Döring karşısındaki cinayet masası mensuplarının kolay birer lokna olmadıklarını gayet iyi anladı. Kollarını göğsüne kavuşturup ifadesiz bir yüzle onları izleyen karısına baktı.

“Daha sonra Isabel’le konuşmadım,” dedi. “Gerçek bu. Onu son kez Cumartesi sabahı onun dairesinde gördüm.”

“Isabel size çocuğundan söz etti mi? Çocuğu bir yere gizlediğini biliyoruz, ama nereye olduğu konusunda kimsenin en ufak bir fikri yok.”

“O piç kurusunun nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Döring hiddetli bir sesle, “umurumda da değil!”

Anna Lena Döring duyduklarına inanamıyormuş gibi kocasına baktı.

“Ne bakıyorsun öyle aptal aptal,” diye bağırdı Döring; bunun üzerine kadın başını öne eğdi. Belli ki bu tür çıkışlara alışkındı.

“Bağırıp durmayın,” dedi Bodenstein. “En iyisi siz bize cumartesi akşamı kime ve nereye davetliydiniz, onu söyleyin. Yoksa randevunuzu iptal etmek zorunda kalacaksınız, zira sizden karakola kadar bize eşlik etmenizi istemek zorunda kalacağız.”

“Herhalde şaka yapıyorsunuz!” dedi Döring öfkeyle; tam o sırada karısı araya girdi.

“Hans Peter Jagoda’ya davetliydik,” dedi.

“Hım,” dedi Bodenstein başını sallayarak, “oraya saat kaçta vardınız ve ne kadar kaldınız?”

“Ben gitmedim,” diye yanıtladı Anna Lena Döring. “Atın başına gelenlerden sonra herhangi bir partiye gidecek halim kalmamıştı.”

“Ben sekizi biraz geç oraya vardım ve saat ikiye kadar kaldım,” dedi Döring.

“Bunu kontrol edeceğiz.”

“Eğer bu sizi mutlu edecekse,” dedi Döring ve karısının kolundan tutup, kapıya doğru ilerledi. Anna Lena Döring kocasının peşinden gitmeden önce Bodenstein’a kısa bir bakış attı.

Jago Eczacılık AŞ’nin yönetim merkezi, Sulzbach’ın sanayi bölgesinde, dış yüzeyi aynalı camlarla kaplı, U biçiminde büyük bir binada bulunuyordu. Özel yaşamında pahalı lüks arabalara binmeyi seven, hafta sonlarını 30 metrelik yatıyla Cote D’azur’de Antibes’te geçiren, normal insanların otobüs ve tramvay kullandığı sıklıkta özel helikopter ve uçak kullanan adam, iş hayatında da bu lüks tutkusundan pek ödün vermemiş gibi görünüyordu. Çatıdaki ışıklı Jago Eczacılık yazısı, ziyaretçilerde, artık mevcut olmayan yeni-pazarın en tartışmalı şirketlerinden birinin kalbinin ve beyninin bu binada olduğu izlenimi uyandırıyor; ama gerçek hiç de böyle değildi. Ana giriş kapısındaki büyük tabela burada sadece Jago Eczacılık’ın değil, birçok avukatın, mali müşavirin ve birtakım başka şirketlerin de bu binada ikamet etmekte olduğunu gösteriyordu. Giriş bölümünde bir temizlikçi ordusu yerdeki mermer zemini parlatmakla meşguldü. Pia tabelaları inceledi.

“Jago Eczacılık Yönetim” tabelasını gördü, “altıncı kat” yazıyordu üzerinde.

Asansöre binip en üst katın düğmesine bastılar. Jago Eczacılık farkını burada da göstermişti. Diğer katların zemini halı kaplıyken, buranın zemini parkeydi. Danışma bankosu granittendi. Duvarlarda devasa pop-art tablolar asılıydı. Bilgisayarla yönetilen güvenlik kameralarının görüntüleri teknolojinin son ürünü ekranlardan izleniyordu. Buna karşın orada oturan Doğu Alman aksanlı yirmi yaşlarındaki kız, burnundaki ve kaşındaki piercing’lere rağmen sıradan duruyordu. Bodenstein ve Pia kendilerini tanıttılar ve Jagoda ile görüşmek istediklerini söylediler. Sarışın kız telefon sistemiyle biraz cebelleştikten

sonra, özür dileyerek işçi kiralayan bir taşeron firmadan geldiğini ve bugünün ilk çalışma günü olduğunu söyledi. Cinayet masası polislerini karşısında gördüğü için, paniklemiş bir hali de vardı. Bodenstein etrafı seyreliyordu. Toplantı odasında kocaman bir oval masa ve masanın etrafına dizilmiş on iki krom kaplama iskemle dikkat çekiyordu. Kenardaki siyah bir sehpanın üzerinde bardaklarla dolu bir tepsi ve su şişeleri duruyordu. Hemen yanlarında da bir yığın gazete. Birkaç erkek dergisi, onun yanında GoingPublic, Capital ve benzeri dergiler de göze çarpıyordu. Duvarlarda Jago Eczacılık'a ait, o eski şaşaalı zamanlardan kalına renkli reklam afişleri asılıydı. Bodenstein arka avluya bakan pencereye doğru yürürken yerdeki parkeler gıcırdadı. Tam o sırada şirket binasının kapısı açıldı ve bir adam dışarıya çıktı. Bodenstein Robert Kampmann'ı zar zor tanıdı; çünkü adamın üzerinde binici pantolonu ve çizme yerine kravat ve takım elbise vardı.

“Bayan Kirchhoff,” dedi Bodenstein alçak sesle, “şuraya bir bakın hele.”

Pia amirinin yanına geldi.

“Bu Kampmann değil mi,” dedi şaşkınlıkla. “Burada ne işi var ki?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye karşılık verdi Bodenstein. Kampmann Ferrari ve bir Maybach'ın yanına park edilmiş olan Cayenne'ine bindi.

“Görölmeye değer bir otopark,” dedi Pia. “Neredeyse iflas etmiş bir şirket için gerçekten de dikkat çekici.”

“Jago Eczacılık'ın iflas ettiğı fikrine nereden vardınız?” dedi bir ses arkalarından. Hans Peter Jagoda salona girdi. Üzerinde koyu gri bir takım elbise, belirsiz desenlere sahip bir kravat ve özel olarak imal edilmiş ayakkabılar vardı. Yüzü hastalık derecesinde solgundu. Pia cevabı sonraya saklayarak Jagoda'ya amirini takdim etti.

“Lütfen oturun,” dedi Jagoda masaya doğru bir el hareketi yaparak. “Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?”

Bodenstein ve Pia teklifi kibarca geri çevirip ve oturdular. Bodenstein bu zarafetle donatılmış adam hakkında fikir edinmeye çalışıyordu. Hans Peter Jagoda ilk bakışta zararsız birine benziyordu, neredeyse kadınsıydı; öte yandan onun yaptığı türden bir kariyeri, namuslu ve başkalarını düşünen biri asla yapamazdı. Yanardöner gözlerindeki canlı ifade onun alışıldık kibarlığına tam bir tezat oluşturunuyordu. Bodenstein Karl Kirchhoff'un söylediklerini hatırladı. Onun dış görünüşüne aldanmamak gerekiyordu. Jagoda görünüşte oldukça sakin ve rahat bir şekilde oturuyordu, ama ayağını hızlı hızlı yere vurması onun içindeki gerginliği açıkça yansıtıyordu.

“Biz Isabel Kerstner cinayetini araştırıyoruz,” dedi Bodenstein ve kayıt cihazını tekrar çıkardı, “ve sizden banttaki sesi tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek istiyoruz.”

Bodenstein aleti çalıştırdı ve Jagoda'ya dinletti; Jagoda'nın ayak titremesinin bir anda durduğu gözünden kaçmadı.

“Bu benim sesim,” dedi Jagoda sakin bir sesle. “Isabel'in gelmesine çok sinirlenmişim. O akşam bazı insanları davet etmişim ve onun da orada bulunması gerekiyordu.”

“Isabel'i neden davet ettiniz?” diye sordu Pia. “Pazartesi günkü konuşmamızda ondan pek de hoşlanmadığınız izlenimini edinmişim.”

Jagoda'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Hoşlandığım söylenemez,” diye karşılık verdi. “Ama benim kişisel düşüncelerimin önemi yok. Bayan Kerstner benim bir çalışanımdı ve işini de iyi yapıyordu.”

“Sizin çalışanınız mıydı?”

“Evet. Sürekli paraya ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyordu, ben de gelip yanımda çalışmasını teklif ettim.”

“Hangi pozisyonda çalışıyordu sizde?” diye sordu Bodenstein.

“Jago Eczacılık’ta müşteri temsilciliği yapıyordu,” dedi Jagoda, tekrar gülümsedi, “müşterilerimiz Bayan Kerstner ile çalışmaktan çok memnundular.”

Bodenstein yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

“Bu nasıl bir temsilcilikti?” diye sordu Bodenstein.

“Kesin bir şekli yoktu,” dedi Jagoda belirsiz bir el hareketi yaparak. “Ama müşterilerimiz ondan oldukça etkileniyorlardı.”

“Pekâlâ,” dedi Bodenstein ve hafifçe öksürdü. “Cumartesi akşamı kaçırдың toplantı nasıl bir toplantıydı?”

“Misafirlerim vardı,” diye yanıtladı Jagoda, “aralarında bazı iyi müşterilerimiz de bulunuyordu. Isabel’in onlarla ilgilenmesi gerekiyordu.”

“Partide Friedhelm Döring de var mıydı?”

“Evet, o da vardı. Saat sekize doğru geldi.”

“O da Jago Eczacılık’ın müşterilerinden biri mi?”

“Biz iş ortağıyız,” dedi Jagoda, bakışları sakın ve kendinden emindi, ama ayakları masanın altında titreyip duruyordu.

“Bayan Kerstner’in sadece Kampmann’la değil, aynı zamanda Friedhelm Döring’le de ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?”

“Gerçekten mi?” Jagoda’nın yüz ifadesi yine değişmemişti. “Hayır, bunu bilmiyordum.”

“Bu arada, çalışanlarınızın maaşlarını nakit olarak elden ödemek sık kullandığınız bir yöntem mi? Bayan Kerstner Hofheim’daki bir Porsche bayiiinde bir Porsche Boxter için nakit ödeme yapmış.” Bodenstein bunu söyledikten sonra Jagoda’nın yüzünü dikkatle izlemeye başladı, ama o yüz ifadesini yine değiştirmede.

“Bayan Kerstner parasını nakit almak konusunda ısrar etti,” diye cevap verdi sakın bir sesle. “Sanırım kocasının bunu bilmesini istemiyordu.”

Birden Bodenstein'in kafasından bir düşünce geçti, ama o kadar belli berlisizdi ki, bu düşüncenin ne olduğunu tam olarak çözemedi; ama bu işte bir bit yeniği olduğuna dair bir hisse kapıldı. Jagoda'ya birkaç soru daha sorduktan sonra, onun fazla zamanı olmadığını üzüntüyle bildirmesini anlayışla karşıladılar. Ancak binadan ayrıldıklarında o düşünce tekrar geldi.

Bodenstein Pia'ya şüphesini anlattı.

“Şantaj mı?” diye sordu Pia şaşırarak.

“Evet,” dedi Bodenstein, başını salladı. “Bence akla oldukça yakın; Jagoda iş ortağını pekâlâ Isabel'in yardımıyla sıkıştırmış olabilir. Cumartesi akşamı, yine sorun çıkaran bir müşteriyle yatağa girmesi gerekiyordu. Ama o akşam ortaya çıkmayınca Jagoda sinirlendi. Belli ki pek çok şeyi bu oyuna bağlamış; yani bir kez daha müşterisini yasal yollarla ikna edemeyince başka bir yola başvurmayı denemiştir.”

Pia kısa bir süre düşündükten sonra evet anlamında başını salladı.

“Açtıkları davayı sürpriz bir şekilde geri çeken hissedarlar. Ve birdenbire tekrar kredi veren bir banka. Onun bu olaylarda bir şeyler çevirmiş olması oldukça büyük bir olasılık.”

“Tekrar Isabel Kerstner'in dairesine gitmeliyiz,” dedi Bodenstein birdenbire aceleci bir tavırla. “Bir şeyleri gözden kaçırdığımızdan eminim.”

Isabel Kerstner'in oturduğu Zauberberg'in çatı dairesinde Pia ve Bodenstein'i nahoş bir sürpriz bekliyordu. Birisi resmî mührü kırmış ve dairenin kapısını açmıştı. Koca daire sadece boşaltılmakla kalmamış, adeta bir kaba inşaat yerine dönüştürülmüştü. Bütün mobilyalar gitmiş, hatta duvarlardaki gömme dolaplar bile sökülmüştü. Acaba Friedhelm Döring bütün muhtemel izleri yok etmek için hiç vakit kaybetmemiş olabilir miydi?

“Bizi tam bir aptal yerine koydu,” dedi Bodenstein; Döring’e bu kez gerçekten sinir olmaya başlamıştı. Bu adamın olayda son derece karanlık bir rolü var gibi geliyordu ona. İlk bakışta, Isabel Kerstner’i öldürmek için bir nedeni yokmuş gibi görünse de, bu konuda onlara söylediğinden daha fazlasını bildiği belliydi. Bodenstein’ın artık bir kez daha Döring’in yalanlarıyla uğraşmaya hiç niyeti yoktu. Pia alt katlardaki kiracılara dairenin ne zaman boşaltıldığını sormaya gittikten sonra, Bodenstein ellerini cebine sokmuş, dairenin içinde düşünceli bir ifadeyle dolaşıyordu. Çıplak duvarlara yaklaşıncı duraksadı. Döring’in daireyi boşaltmak için bir nedeni yoktu, çünkü zaten dikkate değer bir iz bırakılmamıştı. Olay yeri inceleme ekibi, ilk gelen ekibin geride bıraktığı her şeyin dökümünü zaten yapmıştı. Peki bu anormal girişimin anlamı ne? Bodenstein bir zamanlar yatağın bulunduğu noktaya gelince durdu. Pencereden giren ışık huzmesi içinde toz zerrecikleri dans ediyordu ve Bodenstein bakışlarını kare biçimli döşenmiş parke zemine yöneltmişti. Parkelerden birinde ufak bir farklılık dikkatini çekti. Dizlerinin üzerinde çöktü ve parmaklarıyla orayı yokladı. Gerçekten de, karelerden biri yerinden oynuyordu! Daha dikkatli bakınca parkenin kenarlarında çizikler olduğunu fark etti. O sırada içeri Pia girdi.

“Bayan Kirchhoff!” diye bağırdı omuzlarının üzerinden başını döndürerek. “Şuna bir bakın hele!”

Pia kapıdan henüz girmişti.

“Komşuların hiçbiri evlerinde yok ya da kapıyı açmıyorlar. Siz ne yapıyorsunuz orada?”

“Bakın,” dedi Bodenstein kare biçimindeki parkeyi göstererek, “yanınızda bir çakı ya da ona benzer bir şey var mı?”

Pia yaklaştı ve yere çömeldi. Çantasından bir turnak törpüsü çıkardı. Onu parkenin yarığına soktu ve parçayı kaldırdı.

“İddiaya giririm ki, aradığınız şey buydu,” dedi sırtarak ve zemindeki deliğe elini soktu.

“Sanırım öyle,” dedi Bodenstein onaylayarak. Pia eliyle deliğin içini yokluyordu. İlk olarak cep kitabı büyüklüğünde yıpranmış bir not defteri çıkarıp Bodenstein’a verdi. Pia zemine gömülü bu zulada başka şeyler daha buldu; bunların arasında kilitli olmayan yassı bir para kutusu da vardı. İçinde bir tomar gıcır gıcır beş yüz euroluk banknot, lastikle bağlanmış bir deste fotoğraf, iki altın zincir, bir sürü yüzük ve beş adet de telesekreter kaseti bulunuyordu. Son olarak da bir yağın DVD çıktı delikten.

“Vay,” dedi Bodenstein ve ayağa kalkarak dizlerinin tozunu silkeledi. “Şimdi gerçekten meraklandım, bakalım sevgili Isabel burada neler saklamış.”

Ekranda Isabel Kerstner’in yüzü belirdi, çıkık elmacık kemikleriyle gerçekten güzel bir yüzdü; büyük yeşil gözleri, kalın dudakları ve pırl pırl dişleriyle anlamlı bir ağzı vardı. Neredeyse çıplak bir halde bir tahta sıranın üzerinde geriniyor, yüzünü kameraya doğru uzatıyordu.

“Bugün 6 Ağustos 2005, Pazar,” diyordu. “Tam olarak saat 19:13. Önemli bir misafır bekliyorum.”

Sonra çocuksu bir şekilde kıkırdadı ve şehvetli bir şekilde kameraya gülümseyip göğüslerini tuttu, bir yandan da diliyle dudaklarını ıslatıyordu. Göbeğinde belirgin bir şekilde göze çarpan bir yunus dövmesi vardı.

“Patronum için güzel bir sürprizim var.”

Arka planda bir zil sesi.

“Aha,” diyor Isabel, “o geldi. Tam zamanında.”

Isabel sekerek koştu ve ekrandan çıktı. Arka planda sesler duyuluyordu. Isabel’in ekrana dönmesi tam on bir dakika sürdü.

Onun arkasından Hans Peter Jagoda göründü; Jagoda dosdoğru karşıdaki dolaba gitti ve yüzünü buruşturarak içine baktı. Isabel'in iki kamerayla çalıştığını bilmiyor olmalıydı. Şu anda onu çeken kamera oldukça başarılı bir şekilde yerleştirilmişti; öyle ki yatağın tamamını ve banyonun kapısını görüyordu.

“Sakın ben de bizim film arşivinin bir parçası olmayayım,” dedi ekranda Jagoda. Isabel güldü ve adamın boynundaki kravatı gevşetmeye başladı.

“Yapma,” dedi Jagoda ve saatine baktı. “Bu tür oyunlar için şu an zamanım yok.”

“Ah, hadi,” dedi Isabel ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

“Kes şunu,” dedi Jagoda ve Isabel'i itti. “Herifi tamamen kafa-kola almanı istiyorum. Eğer ona kamera önünde kokain çektirmeyi başarırırsan sana ekstra ikramiye vereceğim.”

“Sorun değil,” dedi Isabel kıkırdayarak. “Herif o kadar abayı yaktı ki, ben ne istersem yapar. Anneciğinin evinde herhalde sadece karanlıkta yapabiliyordu. Belki o da karın gibi tam bir su aygırır. Gerçekten gitmek zorunda mısınız?”

Isabel kendini yatağa attı ve gerinip kıvranmaya başladı. Jagoda bir an kararsız kaldı. Isabel'e baktı, sonra saatine tekrar göz attı.

“Canı cehenneme,” dedi ve ceketinin düğmelerini çözmeye başladı. “İşleri ne, oturup beklesinler. Sonuçta patron benim.”

Yedi dakikadan daha az bir süre içinde kamera önünde sergilediklerinden daha ilginç olanı, konuşmalarının içeriği idi. Bodenstein ve Pia'nın daha önce isimlerini hiç duymadıkları insanlardan konuşuyorlardı; ama Jagoda'nın Isabel Kerstner'e neden maaş verdiğini anlamışlardı. Ciddi bir işadamı rolü oynayan bu adam kızgın hissedarları, bankasının kredi departmanının müdürünü ve genel müdürünü elindeki somut şantaj malzemeleriyle baskı altında tutuyor, kendisine

sadık kalmalarını sağlıyordu. Kuşkusuz bu hoş kısa film, sıkıştırılmış içeriğiyle birlikte, oldukça inandırıcı bir güce sahipti.

“Gözünü kırpmadan yalan söylemiş bana,” dedi Pia, film bittiğinde oldukça kızgın bir sesle.

“En azından daireyi boşaltan Döring değilmiş,” dedi Bodenstein. “Bence Jagoda tam da bu DVD’yi arıyordu; Isabel’in ona bu kayıttan iştahla söz ettiğinden eminim. Muhtemelen Thordis’in sözünü ettiği para kaynağı Jagoda’nın ta kendisiydi.”

“Onun Jagoda’ya şantaj yaptığını mı söylemek istiyorsunuz?” diye sordu Pia.

“Yaptıysa hiç şaşırmam,” dedi Bodenstein başını sallayarak. “Onu Jagoda öldürmedi. O sadece bu DVD’yi almak zorundaydı; çünkü böyle bir filmin başka birinin eline düşmesi riskini göze alamazdı.”

Daha birkaç gün önce nedeni hastalıklı bir kibir ya da kıskançlık-mış gibi görünen bir cinayet yavaş yavaş karmaşık bir olay görünümü kazanmaya başlamıştı. Burada söz konusu olan bir genç kızın ölümü değildi, bilakis çok daha fazlasıydı; ne var ki Bodenstein olayların boyutlarını, birbirleriyle ilişkilerini ve nedenlerini henüz aırlayamıyordu. Isabel gerçekten de kontrolden çıkan bir araç mıydı ya da aslında başka birinin adına mı çalışıyordu? İçgüdüleri Bodenstein’a rastlantıyla karanlık güçlere tosladıklarını söylüyordu, ama asıl meselenin ne olduğunu henüz kavrayamıyordu.

Behnke beş küçük kasetten birini bir kasetçalara yerleştirdi ve toplantı masasının ortasına koydu. Isabel Kerstner telefon konuşmalarını kendi telesekreterinde montajlamıştı. Bunlardan bir şey çıkıp çıkmayacağını söylemek zordu; kesin olan bir şey varsa son derece ilginç olduklarıydı. Jagoda’yla birlikte ortak kurbanları hakkında konuşup eğleniyorlar, Isabel bazı müşterilerin ne kadar itici olduklarından yakınıyor, bunun üzerine Jagoda ona alacağı yüklü miktardaki ikramiye-yi hatırlatıyordu. Zamanla konuşmaların tonu

değişmişti ve Isabel'in bizzat patronunu da nasıl ustalıkla baştan çıkarıp yatağa attığı görülebiliyordu. Anlaşılan Isabel'in bir telefon görüşmesini kaydedebileceği aklından bile geçmemişti Jagoda'nın. Konuşmalardan birinde onunla yapmayı planladığı şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmış ve hatta öyle gaza gelmişti ki, karısından hakaret dolu hitaplarla bahsetmişti.

"Ne büyük aşk ama," dedi Pia alaylı bir şekilde. Cinayet masası memurlarına tanıdık gelen ikinci ses Kampmann'a aitti, ama onun konuşmalarından kimse bir şey anlamadı. Atlardan, paralardan, belli ki Kampmann'dan at alan insanlardan söz ediyordu. Marquardt, Hart, Neumeyer ve Payden isimleri sık sık geçiyordu. Gut Waldhof'un Pia ve Bodenstein'in da tanıdığı diğer çalışanlarının isimleri de geçiyordu zaman zaman. Onunla konuşurken Isabel'in sesi oldukça normaldi, belli ki baştan çıkarıcı sesini sadece Jagoda için kullanıyordu.

"...gölmekten geberebilirim," diyordu keyifli bir sesle, *"Payden'e tam bir sütçü beygiri kakalamışsın, resmen uyuz ve altı yaşında bir beygir. Bunu anlarsa ne yapacaksın?"*

"Hiçbir şey," diyordu Kampmann kendinden emin bir sesle, *"bunu anlayana kadar çocuklar Pony'ye âşık olurlar, ondan sonra artık istese de geri veremez. Bu arada, yarın Conrady için düşündüğüm bir at getireceğim. Tam bir bomba ve acayip şık bir at. Ona bir süre binmen lazım. Seni eşeğin üzerinde görünce delirecektir."*

"Aklında yine neler var bakalım?"

"Hayvanın miadı çoktan dolmuş. Artık dünyanın hiçbir turnuvasında bir adım bile atamaz. Ama çiftlikteyken atın üzerine yok. O aptal kadın kocasından parayı koparana kadar atın herhangi bir turnuvaya katılmasını bir şekilde önlerim. Her zamanki gibi..."

K11 çalışanları bir süre Isabel Kerstner'in bu konuşmaları niçin kaydetmiş olabileceği üzerine akıl yürüttüler. Onlara göre, Pia ve Bodenstein'in paketteki zulada buldukları diğer şeyler daha önemliydi.

“Başka bir DVD koyun bakalım,” dedi Bodenstein adamlarına. Bu filmde Isabel Kerstner’in yatak odasındaki yatak başka bir perspektiften görünüyordu. Belli ki kamera normal olarak Jagoda’nın yüzünü buruşturarak baktığı dolapta duruyordu. İkinci DVD’de kadının yatay performansı tekrar gündeme geliyordu; Bodenstein ve adamlarının tanımadıkları çeşitli erkeklerle. Ama DVD’deki dördüncü erkeğe sıra geldiğinde işin rengi değişti. Büyük toplantı odasında şaşkın bir sessizlik oluştu.

“Aman Tanrım,” dedi Pia neden sonra kendini toplayıp. “Bu gerçek olamaz.”

“Yok böyle bir şey,” dedi Bodenstein. Birbirlerine baktılar. Aniden her şey değişiverdi. Olay şimdi yepyeni ve bambaşka boyut kazanmıştı.

“Ne istemiştiniz?” Cinayet masası müdürü Dr. Heinrich Nierhoff okuma gözlüğünü çıkardı ve anlamaz bir ifadeyle Bodenstein’a baktı.

“Hardenbach’ın intiharı ile Isabel Kerstner’in ölümü arasında bağlantı olduğundan hiç kuşku yok,” dedi Bodenstein. “Hardenbach’a bir seks videosuyla şantaj yapılıyordu.”

“Keser misiniz!” Cinayet masası müdürü Nierhoff koltuğundan kalktı ve şiddetli bir şekilde başını sağa sola salladı. “O adamı siz benden iyi tanırırsınız Bodenstein! Hardenbach örnek bir adamdı! Onun kariyerini ve siyasi çevresini böyle bir... bir yatak hikâyesiyle riske atacağına ölsem de inanmam!”

Bodenstein sinirli bir şekilde odasında volta atan amirine bakıyordu. Nierhoff’un Hardenbach’ın bürosunu ve evini aramalarına izin vermeyeceğini tahmin etmişti. Müdür halkla ilişkileri bozacak davranışları hiç sevmezdi. İntiharından sonra Hardenbach basın tarafından adeta kutsanmış, göklere çıkarılmıştı; şimdi ortaya çıkabilecek olan nahoş gerçekler sorundan başka bir şey getirmeyecekti.

“Bay Dr. Nierhoff,” dedi Bodenstein yeni bir denemeye girışerek, “Hardenbach belli ki karanlık bir olaya karışmış. Mali suçlar dairesinin Hans Peter Jagoda isimli bir adam ve borsaya kayıtlı şirketi hakkında bir soruşturma açmış olduğunu öğrendik. Ayrıca bu soruşturmanın birkaç hafta önce delil yetersizliğinden durdurulduğunu da öğrenmiş bulunuyoruz. Ve bunu yürüten savcı Hardenbach’tı. Şimdi ihtiyacım olan tek şey onun bu işte bir parmağı olduğuna dair deliller ve...”

“Bunlar sadece müphem tahminler!” diyerek kesti Nierhoff. “Siz ve adamlarınız Hardenbach adını ölümünden sonra kirletirseniz ve sonradan bütün bu şüpheleriniz asılsız çıkarsa ne olur, hiç düşündünüz mü? Ne yaparız o zaman? Zavallı adam artık suçlamalara karşı kendini koruyamaz!”

“Çünkü o bundan önce ağzına kurşun sıkınayı tercih etti,” diye karşılık verdi Bodenstein sakın bir sesle. “Hardenbach kendini öldürdü, çünkü soruşturmayı durdurduğu anlaşılırsa kariyerinin tamamen biteceğini biliyordu. Görevini kötüye kullanmak, görevi ihmal, rüşvet ve adaleti engelleme...”

Cinayet masası müdürü Nierhoff derin bir of çekti.

“Ailesini bir düşünün,” diye itiraz etti. “Bu tür suçlamalar babalarının imajını zedeleyecektir.”

“Evet,” diye itiraf etti Bodenstein, “hatta ciddi bir biçimde zedeleyecek. Bu beni de üzüyor, ama elimden bir şey gelmez, gerçekleri değiştiremem. Hardenbach’a şantaj yapıldığına dair kanıt ihtiyacım var, çünkü bunu Jagoda’nın yaptığını kanıtlamak istiyorum. Hardenbach’la yatan o kadın öldürüldü ve benim görevim bu cinayeti çözmek.”

Cinayet masası müdürü Nierhoff huzursuzluk içinde oradan oraya dönüp duruyordu. Sonra gidip tekrar masasına oturdu ve Bodenstein’in daha önce masaya koymuş olduğu DVD’ye gözlerini dikti, sanki DVD her an bir böceğe dönüşüverecekmiş gibi.

“Başbakan ve İçişleri Bakanı Hardenbach’ın sadece partiden tanışları değil, aynı zamanda yakın arkadaşlarıydı da,” dedi neden sonra ve kendi korku senaryosunu karanlık sözcüklerle anlatmaya koyuldu. “Eğer şüpheleriniz yersiz çıkarsa Bodenstein, basın beni zevkle paramparça edecektir. Başbakan ve İçişleri Bakanı beni kendi adımı öne çıkarmak için Hardenbach’ın adını kirletmekle suçlayacaktır. Eğer karavana bir atış için şimdi size izin verirsem, bu benim ölüm fermanım anlamına gelir.”

Sorun işte tam da buradaydı.

“Korkak,” diye düşündü Bodenstein, ama suratında düşüncesini belli edecek tek bir kıpırtı belirmedi. Nierhoff yükselmek istiyordu, ama şu anki parti politikası açısından Wiesbaden’a gitmek için en ufak bir şansı dahi yoktu?. Yoksa hükümetin başına geçmeye mi hevesleniyordu?

“Aradıklarınızı başka bir yoldan elde etmek zorundasınız,” dedi Nierhoff başını kararlılıkla sağa sola sallayarak. “Resmî bir arama izni verilmeyecek. Tartışma bitmiştir.”

“Ama siz de benim kendi inisiyatifimle gidip yargıçtan arama izni aldığımı söyleyebilirsiniz,” diye bir öneride bulundu Bodenstein. Nierhoff’un yüzünde kısa bir umut ışığı belirdi, ama hemen yine bulutların arasında kayboldu.

“Benim adamlarımın ne yaptığından haberim olmadığımı san-sınlar, öyle mi? Unutun bunu!”

Bodenstein saatine baktı.

“Artık daha fazla bekleyemeyiz,” dedi. “İzler soğuyacak. Hardenbach’ın dul eşiyle görüşeceğim. Eğer o bir şeyler biliyorsa arama iznine ihtiyacımız olmayabilir.”

Nierhoff kendi kendisiyle mücadele ediyordu.

7 Hessen eyaleti adalet bakanlığının yönetim binası, eyalate bağlı küçük bir şehir olan Wiesbaden’de bulunmaktadır. (yay.n.)

“Hardenbach’ın ölüm olayının araştırılmasını LKA üstlendi,” diye hatırlattı K11’in şefi ve iki elini birden kaldırdı.. “Eğer Bayan Hardenbach’la görüşürseniz, onlarla papaz olmayı da göze almalısınız. Ben her hâlükârda hiçbir şey bilmiyorum.”

Bodenstein şu an için daha fazlasını bekleyemeyeceğini biliyordu. Görüşme için teşekkür etti ve amirinin bürosundan ayrıldı.

Bungalovun kapısını, tamamen siyahlara bürünmüş, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle bizzat Karin Hardenbach açtı. Bodenstein ve Pia’yı hatırlamıyordu, kocasının pazar günü ölümü yüzünden girdiği şok onda bir hafıza boşluğu yaratmıştı; bu nedenle ilk anda onları normalde öğleden sonraları İncil üzerine konuşmak için evlerin kapılarını çalan Yahova Şahitleri’nden sandı. Ancak Bodenstein’in kimliğini görünce yüzündeki hoşnutsuzluk kayboldu ve onları içeriye buyur etti. Evin arka planında çekingen, soluk benizli iki genç kız görüldü ve Bodenstein o anda, Hardenbach’ın intiharıyla bir banliyö semtindeki kutsal aile idealini geri döndürülemez bir biçimde sonsuza kadar yıkılmış olduğunu anladı. Bayan Hardenbach’ın yüzünde derin çizgiler oluşmuştu. Hayatı boyunca kendini sadakatle ve kusursuzca kocasına adanmış olan kadın oldukça tedirgin görünüyordu ve kaptanın güverteden düşüp de fırtınaya yakalanmasından sonra dümene geçmek zorunda kalan bir miço kadar çaresizdi. Bodenstein hayatı zaten rayından çıkmış olan bu kadını daha derinden sarsmak zorunda kalacağından dolayı şimdiden derin bir üzüntü hissediyordu.

“Nasılsınız?” diye sordu şefkatli bir sesle, rahatsız ettikleri için özür diledi. Karşılıklı olarak sarf edilen birkaç nezaket sözünden sonra Bayan Hardenbach tarafından oturma odasına buyur edildiler. Oturma odası tam anlamıyla, kısa bir süre öncesine kadar burada yaşamakta olan kusursuz kocanın kişiliğini yansıtıyordu. Taşra tarzı

meşe masa, modası geçmiş bir televizyon sehpası, kocaman koltuklar, plastik bitkiler.

“Çok iyiyim,” dedi Bayan Hardenbach cesaretli bir şekilde gülümseyerek. “Lütfen oturun.”

Pia ve Bodenstein belli ki sadece özel günlerde kullanılan kanepeye oturdular, Bayan Hardenbach ise bir koltuğu tercih etti. Koltuğun ucuna dik ve rahatsız bir şekilde oturmuştu.

“Sizin için ne yapabilirim? Kocamın olayını LKA üstlendi sanıyordum.”

“Doğru,” dedi Bodenstein başını sallayarak. “Biz bir cinayet olayını araştırıyoruz. Ve öyle görünüyor ki bizim olayla kocanızın intiharı arasında bir bağlantı var.”

“Öyle mi?” Bayan Hardenbach sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi.

“Bayan Hardenbach,” dedi Bodenstein, öne doğru biraz eğildi, “kocanızda son haftalarda belirgin bir değişiklik oldu mu? Üzerinde ağır bir yük olduğuna dair bir izlenim oluştu mu sizde?”

“Bunu bana LKA’dakiler de sordu,” dedi Bayan Hardenbach omuzlarını kaldırarak. “Ben bir şey fark etmedim. Kendisi her zamanki gibiydi. Ta ki o, kendini... kendini...”

Bayan Hardenbach burada durdu ve belirsiz bir el hareketi yaptı.

“Bir intihar mektubu bıraktı mı?” diye sordu Pia.

Bayan Hardenbach biraz duraksadı, sonra başını önüne eğdi. Bodenstein ve Pia birbirlerine kısa bir bakış attı.

“Neden hayatına son verdiğini biliyor musunuz?” diye sordu Bodenstein yumuşak bir sesle. Kadın başını kaldırdı ve gözlerini ona dikti. Sonra dönüp arkasına baktı; sanki kızların oradan uzaklaşmış olduğundan emin olmak istiyor gibiydi.

“Evi satacağım ve buralardan çekip gideceğim,” dedi kararlı bir sesle; belli ki bu fikre kendisi de hâlâ alışmaya çalışıyordu. “Her şey bir yalanmış.”

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve onlara arkasını döndü.

“Ben katı bir Katolik aileden geliyorum,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Hayatım boyunca bazı değerlere ve ahlak kurallarına sıkı sıkıya inandım. Kocam papaz cemiyetinin başkanı, okul aile birliği başkanı ve spor kulübünün başkanıydı. Kendine karşı, bana karşı, çocuklara karşı katı ve disiplinli, ama adildi. Bizde roller net bir şekilde belirlenmiştir ve bu benim kabul ettiğim bir şeydi. Ben kocama güveniyordum, ona inanıyordum. Ama şimdi o beni tek başıma bıraktı.”

Yüzünü onlara döndü. Sesi acılı bir tona büründü.

“Bana bir veda mektubu bırakmadı. Hiçbir şey bırakmadı. Hiçbir açıklama. Sabah, her zamanki gibi, kahvaltıdan ve kiliseye gitmeden önce yürüyüşe çıktı. Ve sonra birden kendini... kendini vuruverdi.”

Bayan Hardenbach omuzlarını büzdü.

“Artık burada duramam. Etraftakilerin bakışlarına dayanamıyorum. Rezalet.”

“Biz kocanızın şanta ja maruz kalmış olabileceğini düşünüyoruz,” dedi Bodenstein.

“Şantaj mı?” Bayan Hardenbach gülümsemek için kendini zorladı. “Çok saçma. Siz de onu tanıyordunuz. O her zaman düzgün ve namuslu biriydi. Kocama neyle şantaj yapabilirlerdi ki?”

“Kocanız bir şeylere karışmış,” dedi Bodenstein oldukça dikkatli konuşmaya çalışarak. “Elimizde ona ve genç bir kadına ait oldukça uygunsuz filmler var.”

“Siz böyle bir şeyi nasıl iddia edebilirsiniz?” Dul Bayan Hardenbach duyduklarına inanamıyordu. Tekrar yerine oturdu.

“Biz kocanızın,” diyerek araya girdi Pia, “kocanızın bu film dolayısıyla şantaja maruz kaldığını düşünüyoruz; bize göre şantajcılarının amaçları kocanızı bir dolandırıcılık olayında önemli belgeleri hasıraltı etmesini ve araştırmanın sekteye uğramasını sağlamaktı. Kocanız belki de bu görüntülerin ortaya çıkmasından korkuyordu ve bu korkuyla yaşayamıyordu. Biz onun intihar sebebinin bu olduğunu düşünüyoruz.”

Pia susunca salona bir ölüm sessizliği çöktü. Bayan Hardenbach var gücüyle kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Kocam beni derinden yaraladı, kendi eliyle kendi hayatına son verdiği için,” diye fısıldadı, “ama o asla ve asla bir şantaja boyun eğmezdi. Bu alçakça bir iftira.”

“Bizim kocanızın imajını zedelemek gibi bir niyetimiz yok,” dedi Bodenstein. “Bizim tek amacımız bir cinayet olayını aydınlatmak ve kocanız da bir şekilde bu işin içinde, bu yüzden kocanızın şantaja maruz kaldığını düşünüyoruz. Şimdi de kocanızın geride bırakmış olabileceği bazı belgeleri arıyoruz. Ve bu belgeler de burada, bu evin içinde bir yerlerde olabilir.”

Bayan Hardenbach içindeki “polise, adalete yardım etme bilinci” ile kocasının hayatı boyunca güçlülkle oluşturduğu imajını koruma arzusu arasında savrulup duruyordu.

“Acaba kocanızın çalışma odasına bir bakamaz mısınız?” diye rica etti Pia, ama Bayan Hardenbach bu isteği şiddetle reddetti.

“Kocamın çalışma masasını asla karıştırmam,” diye cevap verdi boğuk bir sesle. “Asla. Ayrıca bütün bunlara inanmıyorum da. Belki artık gitseniz iyi olacak.”

Bodenstein olumlu anlamda başını salladı ve kalktı.

“Bizimle konuştuğunuz için teşekkürler,” dedi, elini ceketinin iç cebine soktu ve bir DVD çıkarıp masanın üzerine koydu. “Size gerçeği

söylediğimizin kanıtı burada, ne kadar acı verici olursa olsun. Eğer kocanıza gerçekten de şantaj yapıldıysa, bunu görmezden gelemeyiz.”

Bayan Hardenbach ona bakmadı bile.

“Sanırım çıkış yolunu kendiniz bulabilirsiniz,” diye fısıldadı. “Gidin. Bizi rahat bırakın.”

Bodenstein’ın cep telefonu çaldığında arabaya henüz oturmuşlardı. Lorenz arıyordu; Bayan Döring adında bir kadının evde onu beklediğini haber vermek istemişti.

“Bayan Döring’e ne olmuş?” diye sordu Pia merakla.

“Benim evde beni bekliyormuş,” dedi Bodenstein ve motoru çalıştırdı. “Siz de geliyor musunuz? Ne istediğini çok merak ediyorum.”

“Önce gidip atları ahıra götürmem ve yemlerini vermem lazım,” diye karşılık verdi Pia saatine göz atarak. “Fazla uzun sürmez. Ayrıca arabam da hâlâ karakolda duruyor.”

“Ben yemleme işinde size yardım ederim,” dedi Bodenstein, “sonra da sizi Hofheim’a, arabanıza bırakırım.”

“Eğer sizin için zahmet olmayacaksa,” dedi Pia şaşkınlıkla gülümseyerek.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Bodenstein gülümseyerek. “Atlara yem vermeyeli yıllar oldu.”

Amiri Pia’nın yol tarifine uyarak arabasıyla A66 otoyolundan sapıp, Birkenhofa giden asfalt karayoluna indi. Bodenstein, Pia’nın inip çiftliğin ana kapısını açmasını bekledi. Sonra da arabayı kayın ağaçlarıyla kaplı giriş yoluna sürdü. Sağda küçük bir binicilik alanı vardı, sol tarafta ise düzgün bir şekilde çitlerle çevrilmiş bir otlak bulunuyordu: Otlığın kapısında kulaklarını dikmiş iki at onları bekliyordu. Arabayı evin önündeki büyük bir ceviz ağacının altına park etti. Sonra arabadan indi ve çevresine bakındı. Arazi çok büyüktü.

Sarmaşıklarca sarılmış eski bir köpek kulübesinin içinde bir sürü Hint domuzu vardı, daha arkadaki büyük çayırda ördekler ve kazlar dolaşıyordu. Bodenstein iki atı yedeğine almış Pia'ya doğru yürüdü.

“Burası amma da büyükmüş,” dedi Bodenstein ve atlardan birini aldı. “Ne zamandır oturuyorsunuz burada?”

“On aydır,” dedi Pia ve kabinlerin kapısını açıp atları otların içine soktu. “Şansım yaver gitti. Eski sahibi oldukça yaşlıydı, çocukları yurtdışında yaşıyordu ve benim de arazisiyle birlikte bu çiftlik evini alacak param vardı. Bu arada her şey oldukça berbat durumdaydı. Korkarım önümüzdeki yıllarda elime geçen her kuruşu burayı tamir etmek ve ayakta tutmak için harcamak zorunda kalacağım.”

Atlar kabinlerin yarı açık kapılarının üzerinden başlarını uzatmış, Pia'nın samanlıktaki hareketlerini dikkatle izliyorlardı. Bir süre sonra Pia elinde iki kovayla geri geldi.

“Bu kova al donlu kısrak için,” dedi, “diğeri de kahverengi için.”

Bodenstein kovaları aldı ve Pia'nın direktiflerine uygun olarak atlara sularını verdi. Pia da atların önündeki yalağa çeyrek ölçek saman döktü ve atların yem işi tamamlanmış oldu.

“Güzel atlar,” dedi Bodenstein.

“Kahverengi kısrak kocamla beraber aldık, henüz tayken,” dedi Pia gülümseyerek. “Diğeri yedi yaşında, ama maalesef spora uygun değil, bileklerinden biri sakat. Ama harika bir ırktan geldiği için onu aldık. İkisi de soylu.”

“O zaman desenize seneye taylar geliyor,” dedi Bodenstein gülümseyerek.

“Her şey yolunda giderse,” dedi Pia atları süzerek; atlar yalaklara eğilmiş, saman ve arpa karışımını iştahla yiyorlardı.

“Peki kocanız?” diye sordu Bodenstein. Pia başını kaldırdı ve ona baktı. Gülümşeme kaybolmuştu.

“Kocam mı? Ne olmuş ona?”

“Atlarını özlemiyor mu?”

“Hayır,” dedi Pia kısaca ve saatine baktı. “Benim işim bitti. Artık gidebiliriz.”

Bodenstein Pia’nın kocası hakkında konuşmak istemediğini anlamıştı.

“En azından yapacak iş sıkıntısı çekmezsiniz burada,” dedi arabaya doğru giderlerken.

“Kesinlikle,” dedi Pia onu onaylayarak ve tekrar gülümsedi. “Ama ben bunu seviyorum. On altı yıl şık, sıkıcı, steril şehir ortamında yaşadıkdan sonra nihayet at pisliği küreklemek, elimle toprağı karıştırmak için buraya geldim. Artık başka türlü bir yaşam da istemiyorum.”

Bodenstein’in evi Kelkheim’in en iyi yerleşim yerlerinden birindeydi. İlk bakışta dikkat çekmeyen bir bungalova benziyordu, ama görüntü yanıltıcıydı: Önce birinci kattaki kocaman bir antreye girdiler. Birkaç basamaklık merdiveni inerek harika bir manzarası olan oturma odasına geçtiler; geniş pencereden önce bahçe, Fischbach nehri ve ardından da bütün Kelkheim görünüyordu. Kısa, koyu renkli saçlı genç bir adam, oldukça kirli bir tişörtle antrede belirdi, peşinde de boyu dizlerine kadar gelen kırmızı bir köpek vardı; köpek sanki Bodenstein uzun bir dünya turundan dönmüş gibi sevindi.

“Merhaba, Lorenz,” dedi Bodenstein genç adama, “aradığın için teşekkür ederim. Bu bayan Pia Kirchhoff, yeni iş arkadaşım; Bayan Kirchhoff, bu da Lorenz, en büyük oğlum.”

Genç adam gülümsedi ve Pia’ya elini uzattı. Yirmili yaşlarında idi ve güzel bir yüzü vardı; belli ki birkaç yıl içinde babasının bir kopyası olacaktı.

“Biraz pis görünüyorum,” diyerek özür diledi, “eski bir İngiliz arabası aldım da, çok bakıma ihtiyacı var.”

“Umarım Bayan Döring’i garaja sürüklememişsindir,” dedi Bodenstein.

“Hayır,” dedi genç adam gülerek, “kendisi mutfakta. Biraz sohbet ettik.”

“Tamam. Sağ ol,” dedi Bodenstein, başını salladı. Pia onun peşinden büyükçe bir mutfağa girdi; insan burada yemek pişirmekten zevk bile alabilirdi. Bayan Döring önünde bir bardak su, mutfak masasında oturuyordu.

“Sizi evinizde rahatsız ettiğim için çok özür dilerim,” dedi ve ayağa kalkmak istedi.

“Problem değil,” dedi Bodenstein gülümseyerek, “lütfen rahatsızınızı bozmayın.”

“Kocamın bilgisayarında bir e-mail’e rastladım,” diye başladı Bayan Döring, “ve bunun Dr. Kerstner’in kızının ortadan kaybolmasıyla ilgisi olduğundan son derece eminim. Maurice Brault kocamın Belçika’daki iş ortaklarından biridir, onun sık sık şüpheli işler yaptığını da biliyorum. Almanya’ya kaçak İngiliz dana eti sokmaya çalıştıkları TIR da ona aitti.”

“Vay,” dedi Bodenstein. Konu oldukça ilgisini çekmişti. “Maurice” ismini belli belirsiz hatırlıyordu; bu ismi bugün bir yerde daha duymuştu.

“İşte,” dedi Anna Lena Döring ve ona bir kâğıt uzattı. İskemlenin ucuna oturmuş, dimdik duruyordu; gergindi, ellerini kucağında birleştirmişti. Makyajı birbirine karışmış, gözleri kızarmış ve şişmişti. Belli ki ağlamıştı. Bodenstein bakışlarını onun yüzünden ayırarak elindeki kâğıda çevirdi. Bir e-mail çıktısıydı bu.

“Bonjour, Fred. Oyuncak bebeği sağ şalim aldım. Bordeaux üzerinden planlanan yolculuk gerçekleştirildi ve sonlandırıldı. İkamet yeri nihai mi? ABD’deki müşteriler her zamanki gibi çok istekliler! Bana acilen cevap ver lütfen, rotayı değiştirmek henüz mümkün. Maurice”

Bodenstein kâğdı Pia’ya uzattı. E-mail 26 Ağustos’ta gönderilmişti, Isabel’in ölümünden bir gün önce, cuma günü. Ertesi gün de Isabel kocasına kızlarının kimsenin bulamayacağı bir yerde olduğunu söylemişti.

“Bu e-mail’in o çocukla ilgili olabileceği fıkrine nerden vardınız?” diye sordu Bodenstein. Anna Lena bir müddet ona baktı.

“Kocamın işleri hakkında epeyce bilgim var,” dedi en sonunda. “Nakliye firması dünya çapında kayıtlara geçenden çok daha fazlasını taşıyor. Kadınlar yaygın olarak ‘oyuncak bebek’ olarak nitelendirilir. Küçük bir kızın da ‘oyuncak bebecik’ olarak tanımlanması oldukça mantıklı. Isabel kocamın yardımıyla kızını yurtdışında bir yere gönderdi ve korkarım kızı Amerika’daki evlat edinme organizasyonlarından birine satacaklar.”

Bodenstein ve Pia bir an ne söyleyeceklerini bilemediler.

“Bayan Döring,” dedi Pia öne doğru eğilerek, “kocanız eğer ya-sadışı işlere bulaşmışsa ve siz de bunu biliyorsanız, söylemeliydiniz. Yoksa muhtemelen yardım ve yataklık etmekten suçlanabilirsiniz.”

Bayan Döring’in yüzünden kısa, ama neşesiz bir gülümseme gelip geçti.

“Kocamı siz de tanıdınız,” diye karşılık verdi. “Eğer benim po-lise bir şey anlatmamdan korkacak olsaydı, bana bir şey yapmaktan çekinmezdi. Bir insan hayatı onun için fazla bir değer taşımaz.”

“Ama...”

“Ondan korkuyorum,” dedi Anna Lena Döring. “Ama Micha’nın da kızını kaybetmesini istemiyorum. Kocama dönmemin tek nedeni de bu konuda bir şeyler öğrenebilmektir. Bana bir şey yapmaya kalkacak olursa, onun hakkında bildiklerimi ona karşı kullanacağım.”

“Biz sizin hayatınızı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağız,” dedi Bodenstein onu ikna etmeye çalışarak.

“Yapacaksınız,” dedi Anna Lena Döring, üzüntülü bir şekilde başını salladı ve gözlerini yere dikti, “gerekirse bunu da yapacaksınız. Isabel Kerstner’in katilini ele geçirir geçirmez, ilk işiniz bu olayın üzerine gitmek olacak ve o zaman benim başıma neler geleceği umurunuzda bile olmayacak.”

Bayan Döring sustu ve alt dudağını ısırmağa başladı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

“Artık gitmek zorundayım,” dedi ve ayağa kalktı. “Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Bodenstein onu kapıya kadar geçirdi ve sonra geri döndü.

“Maurice,” dedi Pia, “bu adı konuşma kayıtlarından birinde Jagoda da telaffuz etmişti.”

“Doğru,” dedi Bodenstein ve düşünceli bir şekilde başını salladı. “Puzzle parçaları giderek çoğalıyor ve olayın tamamını göremiyoruz. Acaba hâlâ doğru yolda mıyız?”

“Eh,” dedi Pia, çenesini ellerine dayadı, “birinci planda Isabel Kerstner’in katilini arıyoruz. Ama ben bütün bunların birbiriyle ilişkili olduğuna inanıyorum. Asıl sorun şüpheli sayısının saat başı artması. Jagoda, Kampmann, şimdi de Hardenbach.”

“Hardenbach mı?” diye sordu Bodenstein şaşırarak.

“Evet. Onun da cinayet işlemek için bir nedeni olduğunu düşünüyor musunuz? Isabel ile yatmış olması gerçeği bile onu potansiyel

şüpheli yapar. Kendi kariyeri hakkında korkuya kapılmış olabilir. Belki de önce onu öldürdü, sonra da kendini.”

“Lütfen, Bayan Kirchhoff!”

“Bu pekâlâ olabilir de,” diye yanıtladı Pia, “Hardenbach’ın hırslı planları vardı. Adalet bakanı olmak istiyordu, belki de ardından federal başsavcı. Ailesi, kusursuz bir özgeçmiş vardı; yani kaybedeceği çok, ama çok şey vardı. Böyle şeyler bir sürü insanı katil yapmıştır.”

“Muhtemelen bu kamera kayıtlarından haberi bile yoktu,” dedi Bodenstein sesli düşünerek.

“Eminim ki vardı. Ve bu kısa filmin amacına ulaştığından da eminim,” dedi Pia. “Kayınbiraderim izin alma aşamasına gelmiş bir ilaçtan söz etmişti. Jagoda için ya hep ya hiç durumu söz konusuydu. En azından bu ilaç piyasaya çıkana kadar başının ağrınasını istemiyordu; sonra da şirketini kurtaracaktı.”

Bodenstein çalışma arkadaşına takdir dolu bir bakış attı.

“Oldukça keskin bir zekânız var.”

“Her hâlükârda Döring değildi o dairede DVD’leri arayan, bilakis Jagoda’ydı,” dedi Pia. “Benim fikrimce cinayet işlemek için oldukça sağlam bir nedeni vardı.”

“Ama bir kanıt da var,” dedi Bodenstein. “Misafirleri vardı, onlar onun bütün akşam orada olduğuna şahitlik edeceklerdir.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Pia. “Onu bizzat kendisinin öldürmüş olması gerekmez. Ama DVD’ler ve konuşmalar sayesinde kanıtlayabileceğimiz şantaj yüzünden onun hakkında bir tutuklama kararı çıkartabiliriz.”

“Hayır,” dedi Bodenstein içini çekerek, “bu yeterli olmaz. Bütün bunlar bana herhangi bir yere varmayan bir sürü yol olarak görünüyor. Acaba o gerçekten de DVD’leri mi arıyordu? Yoksa bambaşka bir şey mi?”

Çaresiz bakışlarla birbirlerine baktılar. Lorenz, peşinde köpeklerle birlikte mutfağa geldi. Belli ki duş almıştı, saçları hâlâ nemliydi; üzerinde de temiz bir gömlek ve kot pantolon vardı.

“Rosi nere?” diye sordu Bodenstein oğluna.

“Eh be baba,” dedi genç adam, başını sağa sola sallayarak, “bazen senin için gerçekten kaygılanıyorum. Onu bu sabah okula sen götürmedin mi? Elindeki bavulu hatırlamıyor musun?”

“Ah, doğru ya,” dedi Bodenstein yüzünü buruşturarak. “Okul gezisi.”

Lorenz sırttı.

“Pizza almaya gidiyordum, size de bir şeyler getireyim mi?” diye sordu.

“Siz bugün bir şey yediniz mi?” diye sordu Bodenstein Pia’ya dönüp. Pia ansızın aslında ne kadar aç olduğunu fark etti. Sadece sabah bir sandviç ve öğleyn de küçük bir çikolata yemişti; hepsi o.

“Pek bir şey yedim sayılmaz,” diye yanıtladı. “Ama zahmet vermek istemem.”

“Vermezsiniz,” dedi Lorenz. “Evet, ne istiyorsunuz?”

“Bana bir salata ve ton balıklı bir pizza lütfen,” dedi Bodenstein. “Peki siz Bayan Kirchhoff? Pizzalar benden.”

“Madem öyle,” dedi Pia gülümseyerek, “bir salata da ben alayım, bir de sardalyeli ve sarmısaklı pizza. Madem günah işliyorum, bari tam olsun.”

Bodenstein buzdolabından bir şişe su çıkardı ve ardından bir şişe şarap getirmek için mahzene indi. Pia mutfakta oturmuş çevresine bakınıyordu. Duvarlarda kurutulmuş otlar vardı, yerde köpek için çanaklar, pencerenin pervazında yemek kitapları ve bir panoda üst üste iliştirilmiş kartpostallar, sinema biletleri ve her türden not kağıtları göze çarpıyordu. Masanın hemen arka tarafındaki duvarda harika

bir suluboya tablo asılıydı; taşrada bir kır manzarası resmedilmişti. Burada mutlu bir ailenin yaşadığı belliydi. Pia'nın aklına ister istemez Frankfurt'taki son teknolojiyle donatılmış, her zaman temiz, düzenli soğuk mutfak geldi. Henning'in çocuğu yoktu, ev hayvanı yoktu, renkten ve düzensizlikten hoşlanmazdı, bu yüzden evi her zaman bir şekilde minimalist ve kişilikten yoksundu. Pia birden Henning'den ayrılmak için çok fazla beklemiş olduğunu hissetti. O da bunun gibi bir mutfak istiyordu: Rahat, canlı bir düzensizlik, masanın üzerinde koyu renk muzlarla dolu bir meyve sepeti, odaların köşelerinde köpek kolları ve garaj kapısının önünde ayakkabılardan oluşan bir dağ.

Arka tarafından, "Bu arada, isterseniz sigara içebilirsiniz," diyen Bodenstein'in sesi gelince Pia bir an için irkildi.

"Hayır, hayır, şart değil," dedi hızlı hızlı. "Sigara içilmeyen evlerde kendimi tutabiliyorum."

"Karım baca gibi içer," dedi Bodenstein gülümseyerek. "Buralarda bir yerlerde kül tablası olacaktı."

Bir tirbuşon bulana kadar birçok çekmeceyi açıp kapattı. İçeri bir kedi girdi, çevresine bakındı ve sonra zarif bir hareketle Pia'nın kucağına zıpladı.

"Adı Baghira," dedi Bodenstein ve üç şarap kadehi, ardından üç su bardağı getirdi.

"Burası ondan sorulur. Karım her seyahatten böyle bir şey getirmeye meraklıdır. Yanlış hatırlamıyorsam bunu Moğolistan'dan getirmişti."

"Vay," dedi Pia gülümseyerek ve kucağında rahatça yerleşip hırıldamaya başlayan kedinin tüylerini okşadı.

"Kedileri sever misiniz?" diye sordu Bodenstein, kravatını çıkardı ve kadehlere şarap doldurdu. Bir yudum alıp tadına baktı.

“Bütün hayvanları severim,” diye karşılık verdi Pia. “Kendime bir köpek almak isterdim. Ama bütün gün dışarıda olduğum sürece bu mümkün değil. Kediler kendi başlarına idare edebilirler, ama köpekler için zaman ayırmak lazım.”

“Evet, zaman ayırmak gerek gerçekten,” dedi Bodenstein ve kadehi Pia’ya doğru itti. “Biz de bunu çocuklar hâlâ bizimle oturduğu için başarabiliyoruz. Cosima da genellikle bütün gün şirketindedir.”

“Bir şirket mi?”

“On yıl önce kendi prodüksiyon şirketini kurdu, ekibiyle birlikte kendi çekimlerini yapıyor. Çoğunlukla da benim varlığından bile habersiz olduğum yerlerde. Şerefe!”

Bodenstein ve Pia kadehlerini tokuşturdu.

“Yeni Gine, Moğolistan, Tacikistan, Sumatra,” dedi ve derin bir iç geçirerek gülümsedi. “İnanılır gibi değil.”

“Kulağa çok ilginç ve heyecan verici geliyor,” dedi Pia.

“Bana göre değil,” dedi Bodenstein. “Ben daha çok sıradan bir insanım ve rutin yaşamayı severim. Bu da Cosima için ölümcül olurdu. Lorenz de onun izinden gidiyor, şu sıralar televizyonda staj yapıyor. Birkaç kere o da dış çekimlere gitti. Rosalie ise daha çok benim gibi. Seneye liseyi bitirecek ve hukuk okuyacak.”

“Ben nasıl olduğumu hiç bilmiyorum,” dedi Pia. “Eskiden hep dünyayı görmek isterdim, sonra birkaç sömestr hukuk okudum, ama sonra bana göre olmadığını anladım. Yirmi iki yaşında polis olmak için başvurduğum ve bu işi çok sevdim.”

“Bu arada yedi yıl ara verdiniz. Neden?” diye sordu Bodenstein. Yeni iş arkadaşının hayatının oldukça özel bir alanına girdiğinin farkındaydı, ama merakını da yenemiyordu.

“Kocam böyle istedi,” dedi Pia, bir yandan da Baghira’nın kulak arkalarını kaşıyordu. “Bacası tüten, ocakta yemeği kaynayan bir ev istiyordu.”

“Ama bu hiç de size göre değil,” dedi Bodenstein soru dolu gözlerle Pia’yı süzdü.

“Bunu anlamam oldukça uzun sürdü,” dedi Pia rahat bir tavırla. “Ama artık kendimi iyi hissediyorum.”

“Ostermann yarın bu Maurice olayını araştırmalı,” dedi Bodenstein. “Bu adamın kim olduğunu ve onu nerede bulabileceğimizi bilmek istiyorum. Ayrıca bu Cuma Bordeaux’dan hangi uçakların kalktığını da öğrenmeli. Belki yolcu listelerinin birinde çocuğa dair bir ipucu bulabiliriz.”

“Döring tam pisliğin içine batmış gibi görünüyor ve karısı da bunu biliyor,” dedi Pia ve bir sigara yaktı. “Ama kocasından korktuğu için bu konuda ifade vermek istemiyor.”

“Haklı olduğunu söyleyebilirim. Döring korkutucu bir tip,” dedi Bodenstein arkasına yaslanarak. “Gerçi yasadışı olan, hatta doğrudan suç olan bir sürü şey bulduk, ama asıl olayı aydınlatma yolunda bir milimetre yol kat ettiğimizi söyleyemem.”

1 Eylül 2005, Perşembe

O sabah Bodenstein'ın ilk işi konuyla ilgili savcıya gitmek oldu. Hans Peter Jagoda'yı görüntü ve konuşma kayıtlarıyla yüzleştirmeden önce, hakkında bir tutuklama emri çıkartmak istiyordu. Bodenstein, yüksek mevkideki bir savcının da işin içinde olduğunu ve böylece olayın aniden yepyeni bir boyut kazandığını söyleyince, savcı bir an duraksadı.

“Eğer Jagoda bizim bildiklerimizi öğrenirse,” dedi Bodenstein, “olduğu yerde kalıp bizim bir sonraki adımımızı beklemeyecektir. Olayın başka hangi boyutları var, bilmiyorum, ama Jagoda'nın bu seks filmleriyle şantaj yapıp kendine nefes alacak bir alan yaratmak istediğinden eminim. Şirketi hakkında soruşturma açılmıştı, ama şikâyet dilekçeleri ansızın geri çekildi.”

Hiç kolay olmasa da, Bodenstein sonunda Jagoda'nın serbest dolaşmasının soruşturmaya zarar verebileceği konusunda savcıyı ikna etmeyi başardı.

Isabel Kerstner'in not defteri kısa bir günlük gibiydi. Belli ki bazı isimler için işaretler bulmuştu, çünkü sayfalar bir sürü tekrar eden sembollerle, çengellerle, harf kombinasyonlarıyla doluydu. Telefon rehberi buna karşın daha az şifreliydi, ama orada çoğu zaman ad ya da soyadından birini yazmamıştı. Başsavcı Hardenbach “Hardy” ismiyle kaydedilmişti; Isabel onun hem büro hem de cep telefonu numarasını kaydetmişti ve son altı ay içinde onunla dokuz kez buluşmuştu. Ne yazık ki Isabel'in notları ölümünden dört gün önce son buluyordu;

bu yüzden cumartesi akşamı Jagoda'daki randevudan önceden haberdar mıydı ya da kendisine kısa bir süre önce mi bildirilmişti, bu sorunun yanıtı belirsizdi. Bu arada telefon şirketi Telekom'dan bütün cep telefon faturalarına ulaşılmıştı, ancak arama kayıtları için biraz daha beklemek gerekecekti. Isabel'in titizlikle kaydettiği para miktarları ise kolayca deşifre edilebiliyordu. 19 Ağustos Cuma günü Kampmann'dan üç bin euro almıştı; haziran ayında ise "\$"dan toplam yirmi dört bin dolar almıştı. "\$" simgesini Hans Peter Jagoda için kullandığı hemen anlaşıldı; çünkü nisan ayından başlamak üzere düzenli olarak en yüksek ve en sık ödemeyi o yapmıştı.

"Marttan ağustos ortasına kadar Jagoda'dan yetmiş sekiz bin euro almış," dedi Andreas Hasse yaptığı hesaplamaların sonucunda.

"Ama bu ona yeterli gelmemiş," diye araya girdi Behnke, "küçük şıfıntının gözünü para bürümüş!"

"Kesin olan, hemen kendine bir Porsche satın aldığı," dedi Hasse. "Bu, kazancının yanında deve de kulak kalıyor."

Bodenstein bir yandan parkelerin altında bulunan fotoğrafları karıştırırken bir yandan da onları dinliyordu. Muhtemelen Isabel'in çocukluğundan kalan eski fotoğrafları inceliyordu; ellili yaşlarında, kemik gözlüklü bir adam ve güzel bir kadın, şişmanca bir sarışın genç adam ve küçük bir kız. Fotoğrafın arkasında çocuk eliyle yazıldığı belli olan bir yazı: *"Anne, baba, Walentien ve ben – 1981"*. Ayrıca çok sayıda at fotoğrafı vardı; Isabel'li ya da Isabel'siz, eski ve yeni fotoğraflar, gülen insanlar; binicilik hocası Kampmann bir atın üzerinde ya da binicilik kompleksinin kantininde, bir masada oturuyor; Dr. Kerstner gururlu bir gülümsemeyle kucağında sarışın bir çocuk tutuyor; ve ayrıca fazla net olmayan, özensizce çekilmiş siyah beyaz fotoğraf serisinde, şişman bir kadın ve takım elbiseli, kravatlı bir adam görülüyor. Fotoğrafların altında 19 Nisan 1997 tarihi basılı. Bodenstein ansızın elektriğe tutulmuş gibi ürperdi.

“Buralarda bir büyütecimiz var mıydı?” diye sordu heyecanla.

“Bir yerlerde olacaktı,” dedi Kathrin Fachinger, yerinden fırladı ve bir dakika sonra elinde bir büyüteçle geldi.

“Ne oldu ki?” diye sordu Pia merakla. Bodenstein cevap vermek yerine, masanın üzerine yaydığı siyah beyaz fotoğrafların üzerine eğildi ve gergin bir şekilde büyüteçle hepsini inceledi. Sonra doğruldu.

“Bu adamı tanıdınız mı?” dedi adamlarına ve fotoğrafları önlerine doğru itti. Pia, Ostermann, Behnke, Hasse ve Kathrin resimlere baktılar.

“Bu Hardenbach,” dedi Frank Behnke hemen.

Bodenstein evet anlamında ağır ağır başını salladı.

“Ama bu kadın kim? Ve bu fotoğraflar Isabel Kerstner’de ne arıyor?”

“Bu fotoğrafların ne anlama geldiğini biz de öğrenebilir miyiz?” diye sordu Behnke kibar bir sesle.

“Henüz ben de bilmiyorum,” dedi Bodenstein. O sırada mahkemeden gelen bir ulak içeriye girdi ve tutuklama emrini getirdi.

“Benimle gelin, Bayan Kirchhoff,” dedi Bodenstein, “dostumuz Hans Peter Jagoda’yı bir ziyaret edelim.”

Jagoda şirkette değildi; ancak sekreter kız, bir önceki gelişlerine göre işine daha çok hâkimdi ve onun öğleden önce Kronberg’deki evinde olacağı söyledi. Hans Jagoda’nın evi şaşırtıcı derecede sıradan, üç köşeli çatısı olan bir bungalovdu; pencereleri demirlerle çevriliydi. Ancak üzerinde durduğu arazi oldukça haşmetli görünüyordu, neredeyse bir golf alanı kadar büyüktü ve son derecede bakımlıydı. Onlara kapıyı otuzlu yaşların ortalarında bir kadın açtı; boyu neredeyse Bodenstein’inki kadar uzun ve oldukça şişman bir kadındı. Belki ki gençliğinde sahiden de güzel bir kadındı, ama yağlar yüzündeki hat-

ları silip yuvarlaklaştırmıştı. Üzerinde kareli bir binici pantolonu ve çadır bezinden yapılmışa benzeyen “Gut Waldhof” yazılı, koyu yeşil bir polo gömlek vardı. Parlak koyu renk saçlarını topuz yapmıştı. Bodenstein’in aklına hemen Isabel Kerstner’in kasetlerinde duyduğu küçültücü ifadeler geldi. “Şişko tavuk” diye söz etmişti Jagoda karısından Isabel de “Deniz ayısı”.

“Siz bayan Jagoda mısınız?” diye sordu kibar bir sesle. Kadın başıyla evet deyince Bodenstein kendini ve Pia’yı tanıttı. Kadın Pia’yı tepeden tırnağa ciddi bir şekilde süzdü, ama Bodenstein’a söyle bir bakmakla yetindi.

“Biz kocanızla görüşmek istiyorduk. Kendisi evde mi acaba?”

“Ondan ne istiyorsunuz?”

“Konuşmak,” dedi Bodenstein, gerçek niyetini hemen oracıkta belli etmek istemiyordu.

“Burada bekleyin,” dedi Bayan Jagoda nihayet geriye doğru bir adım atarak “Çağırıyorum.”

Kapıyı açık bıraktı, arkasına döndü ve hantal adımlarla yürüyüp gitti.

“Tam bir yarım dünya,” dedi Bodenstein etkilenmiş bir halde.

“Grotesk,” diye mırıldandı Pia, bu kadınla zarif Hans Peter Jagoda’yı yan yana düşününce. Bodenstein merakla evin içini inceliyordu. Kırma taş duvarlar ve kalın kirişler bir köy evi görünümünü vermek için kullanılmış olmalıydı; ama açık renk granit zemin ve düşük voltajlı neon lamba zincirleri bu görünüme tezat oluşturuyordu. Bodenstein’in annesi bu taşra mobilyalarını “Gelsenkirchen Barok’u” diyerek küçümserdi, hiç de ucuz şeyler olmamalarına rağmen. Jagoda birkaç dakika sonra belirdi. Bugün pek şık giyinmemişti; üzerinde terden ıslanmış gri bir tişört ve beyaz bir yürüyüş pantolonu vardı.

“Günaydın,” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Karısı arkasında et ve kumaştan yapılma öfkeli bir dağ gibi duruyordu. Kocasından en az bir karış daha uzundu.

“Sizinle kısa bir süre baş başa görüşebilir miyiz, Bay Jagoda?” diye sordu Bodenstein.

“Elbette,” dedi Jagoda başını sallayarak. “Buyrun, çalışma odama geçelim.”

Bayan Jagoda’nın yanından güçlükle geçebildiler, çünkü kadının yoldan çekilmeye hiç niyeti yoktu. Belli ki olaydan dışlanması hoşuna gitmemişti. Çalışma odası evin arka tarafındaydı. Bütün pencerelerden Taunus bölgesinin harika manzaralarından biri görölüyordu.

“Pekâlâ,” dedi Jagoda, eliyle iki koltuğu gösterdi ve kendisi de eski moda bir yazı masasının arkasına geçip yerine oturdu, “sorun nedir?”

“Maurice Brault adında birini tanıyor musunuz?” diye sordu Bodenstein ve bacak bacak üstüne attı.

“Tanımalı mıyım?”

“Sanırım evet. Ondan Isabel Kerstner’e bahsetmişsiniz.”

Jagoda’nın yüzünde en ufak bir kıpırtı olmadı. Ondan iyi bir poker oyuncusu olurdu.

“Ha evet, Maurice. Soyadını bilmiyorum,” dedi. “Ne olmuş ona?”

“Onun kim olduğunu ve onunla olan ilişkinizin içeriğini öğrenmek istiyoruz.”

“Maurice Fransız ya da Belçikalıdır,” diye karşılık verdi Jagoda. “Döring’in iş yaptığı adamlardan biridir.”

“Peki, sizin onunla ne alakanız var?” diye sordu Pia.

“Maurice’un elinde eskiden Jago Eczacılık’ın hisse senetleri vardı.”

“Eskiden, ha,” dedi Pia başını sallayarak. “Peki, ne zamandan beri yok?”

“Bunun ne önemi var?”

“Dün sizi şirketinizde ziyaret ettiğimiz sırada,” dedi Bodenstein ona cevap vermek yerine, “binicilik kulübünüzün yöneticisi Bay Kampmann’ı binadan çıkarken gördük. Orada ne işi vardı?”

“Şirketin binicilik kulübünün muhasebe bölümü kayıtlarıyla da ilgileniyor,” dedi Jagoda net bir sesle. “Bu yüzden Kampmann zaman zaman şirkete gelir.”

“Takım elbise ve kravatla mı? Herhalde binicilik hocalığı dışında başka bir görevi daha var.”

Jagoda anlamaz bakışlarla Bodenstein’a baktı, ama gözlerinde pür dikkat kesildiğini ele veren bir ifade belirdi.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Acaba kendisi geçmişte sık sık size ait hisselerin yasadışı naylon satışlarıyla ilgilenmiş olmasın sakın?”

“Ben sizin Isabel Kerstner’in ölümünü aydınlatmakla uğraştığınızı sanıyordum,” dedi Jagoda, birden gerilmişti. “Bunlar ne biçim sorular?”

Bodenstein’ın gözü Jagoda’nın çalışma masasının arkasındaki duvarda duran televizyona takıldı.

“Bu konuda biraz düşünseniz iyi edersiniz. Acaba burada bir DVD oynatıcısı bulunur mu? Size bir film izletmek istiyoruz da.”

“Buyrun,” dedi Jagoda, omuzlarını silkti ve televizyonla DVD oynatıcısını açmak için ayağa kalktı. Pia DVD’yi cihaza taktı ve “play” tuşuna bastı. Hans Peter Jagoda filmi dikkate değer bir tedirginlik göstermeden izledi; ama beden dili belli bir rahatsızlığı açıkça gösteriyordu.

“Bu beylerin içinden tanıdığınız biri var mı?” diye sordu Bodenstein, “Ne de olsa Bayan Kerstner onları yeterince iyi tanıyordu.”

Jagoda soruyu cevaplamak yerine “Bu filmi nereden buldunuz?” diye boğuk bir sesle sordu.

“Bunun önemi yok,” dedi Pia ve DVD’yi değiştirdi. Isabel Kerstner’in yüzü ekranda belirdi.

“Bugün 6 Ağustos 2005, Pazar,” dedi Isabel, “saat tam olarak 19:13.”

Jagoda’nın rengi bir anda soldu, gözleri büyülenmiş gibi ekrana bakakalmıştı; Pia filmi biraz ileri sararken, hem Pia hem de Bodenstein adamın sinirli bir şekilde yutkunduğunu fark etti. Alnında ince bir ter tabakası belirdi ve parmakları tükenmez kalemle oynamaya başladı. Film bir süre yorumsuz olarak oynadı.

“Yoksa bu filmlerin varlığından haberiniz yok muydu?” diye sordu Bodenstein yumuşak bir sesle. Ama sorusuna yanıt alamadı.

“Müşterilerinizi ve iş ortaklarınızı bu türden filmlerle bir şekilde... Nasıl desek, etkilemeye çalışmış olabilir misiniz acaba?”

Sessizlik.

“Bu DVD’leri bulmak için Bayan Kerstner’in evini aradınız ve de savcılık tarafından mühürlendikten sonra evin altını üsütüne getirdiniz mi?”

“Kapatın şunu,” diye fısıldadı Jagoda dişlerinin arasından ve gözlerini başka tarafa çevirdi. O kadar terlemişti ki, gri tişörtünün koltukaltları koyu bir renk almıştı.

“Isabel Kerstner ile hiçbir zaman yatmadığınızı söylerken yalan söylemişsiniz,” dedi Pia. “Neden gerçeği söylemediniz?”

Bodenstein kayıt cihazını masanın üzerine koydu ve çalıştırdı.

“seni bu akşam tekrar görmek istiyorum,” dedi Jagoda’nın sesi, “bütün gün sadece seni düşünüyorum.”

“Bugün yapamam,” diye karşılık verdi Isabel, “halletmem gereken işler var.”

“Hadi tatlım. Sana ihtiyacım var! Benim ‘Şişko Tavuğu’ düşününce bile kusacak gibi oluyorum. Senin için deliriyorum.”

Bodenstein cihazı durdurdu. Jagoda nefes alırken titriyordu; dudaklarını ısırması, gözlerini kapatmıştı.

“Bayan Kerstner’in telefon görüşmelerini telesekreterine kaydetme gibi hoş olmayan bir alışkanlığı varmış,” dedi Pia. “Size seve seve başka kayıtlar da dinletebiliriz. Paralardan ve tahminlerimize göre sizin adınıza hisse senetleri satan Maurice’tan konuşulan kayıtlar; ne de olsa sizin Jago Eczacılık’ın başkanı olarak hisse senedi satma yetkiniz yok. Bu arada, Isabel bu kasetleri bir not defteriyle birlikte gevşek parkelerden birinin altına saklamıştı. Bunu neden yapmış olabilir? Acaba bunlar aracılığıyla size baskı mı yapmak istiyordu? Belki de bu fikre siz iş ortaklarınızı seks filmleriyle baskı altında tuttuğunuz için varmıştır?”

“Bu konuda hiçbir şey söylemiyorum,” dedi Jagoda ve tekrar gözlerini açtı, “ve avukatımla görüşmek istiyorum.”

“Buna hakkınız var,” dedi Bodenstein başını sallayarak, “daha sonra. Şimdi bizimle geliyorsunuz.”

“Neden ki?” dedi Jagoda, telaşlanmışa benziyordu.

“Bayan Kerstner altı gün önce vahşice öldürüldü,” diye hatırlattı Bodenstein ve tutuklama emrinin ceketinin iç cebinden çıkardı. “Bu kasetlerde duyduklarımız ve gördüklerimizden sonra bizde, sizin de bu cinayetle ilgili olabileceğiniz kanaati oluştu.”

Bodenstein ona tutuklama emrini gösterdi.

“Ama beni tutuklayamazsınız!” diye ani bir tepki gösterdi Jagoda, yüzü birden bembeyaz olmuştu. “Bunun benim işlerim üzerinde nasıl olumsuz etkiler yapacağını biliyor musunuz siz?”

“Değişiklik olsun diye bize de şarap ikram edebilir,” dedi Bodenstein, “ve sorduğumuz sorulara cevap verebilirsiniz. Örneğin Başsavcı Hardenbach ile ne alakanız vardı?”

Jagoda birkaç saniye düşündü ve sonra itiraz edercesine salladı.

“Artık tek kelime söylemeyeceğim,” dedi.

“Hay hay,” dedi Bodenstein ve ayağa kalktı. “Yanınıza birkaç eşya alın. Zira bir süre devletin misafiri olabilirsiniz.”

Bodenstein akşamın erken saatlerinde eve dönerken, Hardenbach gibi hırslı ve entelektüel bir adamın nasıl olup da seks macerası gibi sıradan bir şeye takılıp sendelemiş olabileceğini düşünüyordu. Öğleden sonra, avukatı tarafından öğütlediği şekilde, suçlamalar karşısında tek bir kelime dahi etmeyeceğini açıklayan Jagoda’yı düşündü. Başsavcı Hardenbach’ın Isabel Kerstner’le ne işi olabileceği konusunda da düşündü; Isabel ona şantaj yapmıştı, ki Bodenstein bu düşüncesini daha önce de defalarca dile getirmişti. Jagoda’nın hukuk danışmanlarının şiddetli itirazlarına rağmen Jagoda gözaltına alınmıştı. Orada yarın sabaha kadar oturup, polisle işbirliği yapmanın kendisi açısından daha yararlı olup olmayacağını düşünebilirdi. Benhke ve Ostermann Jago Eczacılık binalarının ve Jagoda’nın şahsi evlerinin aranması için gerekli izinleri çıkarmakla ilgileneceklerdi. Bodenstein Jagoda’nın Isabel’i gidip bizzat öldürdüğünü düşünmüyordu. Belki de artık genç kadına güvenemeyeceğini anlamış ve bu işi organize etmişti. Bodenstein Isabel’in Jagoda’ya şantaj yaptığından neredeyse hiç kuşkusu yoktu, ama ne istemiş olabilirdi? Daha fazla para mı? Her hâlükârda Jagoda’yı bir şekilde köşeye sıkıştırmıştı; ve sonunda Jagoda onu öldürtmek zorunda kalmıştı. Ama katil genç kadına nasıl ve nerede yaklaşmıştı? Kocasının hayvan kliniğini ziyaret ettikten ve binicilik kulübünde görüldükten sonra tekrar evine gitmiş miydi? Acaba başka bir randevusu daha var mıydı? Cumartesi akşamı Jagoda’nın partisine gitmediği açıktı; kayıtlara göre son telefon görüşmesini 17:16’da hayvan kliniği ile yapmıştı ve bu görüşme sadece birkaç saniye sürmüştü. Belki de arayıp kocasının orada olup olmadığını sormuştu. Ölen babasının arabasındaki esrarengiz adam kimdi? McDonald’s’ın otoparkında o adamla kavga etmelerinin sebebi neydi?

Peki bu adamın tam da Isabel'le buluşmaya giderken kızın babasının arabasını çalması gibi bir rastlantıya ne demeliydi?! Bodenstein'in aklında ansızın bir düşünce belirdi ve kendi kendine, bu niye daha önce aklıma gelmedi, diye sordu.

Gut Waldhof'un otoparkındaki arabaların çokluğuna bakılırsa bu Cuma akşamüstü burada hayat hâlâ çok canlıydı. Bodenstein kanarya sarısı cipi gördü; bu, geçenlerde sohbet ettikleri Thordis'in cipiydi. Bodenstein otoparktaki son boş yere arabasını park etti ve doğruca ahıra gitti; ama ahır da bincilik salonu da bomboştı. Kimsecikler yoktu. Bodenstein salonun dışına çıkıp etrafında dolaşmaya başladığı sırada mangal eti ve kömür kokusu duydu. Kapalı salonla açık koşu alanı arasındaki çimenlerin üzerine kocaman bir mangal kurulmuştu. Bodenstein kocaman ağaçların altındaki banklarda ve bahçe sandalyelerinde kaygısızca oturmuş sohbet eden, gülen, çene çalan neşeli at sahiplerini gördü. Jagoda'nın tutuklanmasından hiç haberleri yokmuş gibiydiler. Robert Kampmann mangalın başındaydı. Bodenstein'i görür görmez yüzündeki gülümseme dondu kaldı. Bonfileleri döndürdüğü kocaman çatalı bir silah gibi havaya kaldırdı; sanki bir saldırıya karşı kendini korumak istiyordu.

“Merhaba, Bay Kampmann,” dedi Bodenstein gülümseyerek, “lütfen hiç rahatsız olmayın. Ben Thordis'i arıyordum.”

Binicilik hocası ona güvensiz bir bakış fırlattı ve sonra arkasına döndü.

“Thordis!” diye seslendi ve elindeki çatalla ona gelmesini işaret etti.

Bodenstein bonfile ve sucukların iştah açıcı kokuları karşısında midesinin kasıldığını hissetti. Bugün en az on beş fincan kahve içmiş, ama henüz hiçbir şey yememişti.

Sarı saçlı Thordis elinde bir tabakla geldi. Bodenstein'ı görünce yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. Bodenstein yine hemen Inka Hansen'i hatırladı.

“Merhaba,” dedi Thordis. “Sizi buraya hangi rüzgâr attı?”

“Size bir şeyler sormak istiyordum,” dedi Bodenstein, “birkaç saniye vaktiniz var mı?”

“Elbette. Daha fazlası da var.”

Konukların konuşmaları durmuştu; herkes susmuş, meraklı gözlerle onlara bakıyordu.

“Gidip ahırda konuşalım,” dedi Bodenstein.

“Tamam,” dedi Thordis, başını salladı, elindeki tabağı mangalın yanındaki masanın üzerine bıraktı.

“Sakın bonfilemi yakayım demeyin, Bay Kampmann,” dedi şaka yollu, ama binicilik hocası sanki -eğer var idiyse- bütün mizah duygusunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Thordis'e gülümsemedi bile.

Kapalı salonun önündeki boş alana geldiklerinde, “Sorun nedir?” diye sordu Thordis merakla. Bodenstein onun yüzünü inceledi.

Onunla alacakaranlık bir havada ilk kez karşılaştıkları günden sonra aklında güzel bir kadın olarak kalmıştı; şimdi yazın son günlerindeki bu aydınlık havada onun açık renk, parlak gözleri olduğunu fark ediyordu; kalın kirpikleri, çıkık elmacık kemikleri ve küçük, güzel burnunun üzerinde heyecan verici çilleri vardı. Kolsuz, cart kırmızı bir tişört giymişti; ama tişört ancak göbeğinin üst kısmına kadar geliyordu. Altında da dar, iyice beyazlamış bir kot pantolon vardı. Bodenstein bir an ziyaretinin amacını unuttur gibi oldu.

“Sizinle Mercedes Cabrio'daki adam hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musunuz? McDonald's'ın otoparkında Isabel Kerstner ile konuşan adam hani?” diye sordu en sonunda ve Thordis evet anlamında başını sallayınca ona yıpranmış bir fotoğraf gösterdi. Bu

Isabel Kerstner'in not defterinin arasında buldukları fotoğraflardan biriydi. Thordis fotoğrafı ciddiyetle inceledi ve düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"O adamı sadece bir an gördüm," dedi bir süre sonra ve başını kaldırdı, "ama onun bu fotoğraftaki adam olması mümkün. Bu Isabel'in kardeşi, değil mi?"

"Öyle olduğunu varsayıyorum, evet," dedi Bodenstein başını sallayarak. "Ama gördüğün gibi fotoğraf bir hayli eski."

"Belki de Micha Kerstner'in elinde kayınbiraderinin daha yeni bir fotoğrafı vardır," dedi Thordis.

"İyi fikir," dedi Bodenstein, gülümsedi, "ona gidip soracağım."

Thordis ellerini dar kot pantolonunun arka ceplerine soktu ve başını yana yatırdı.

"Bir şeyler yemek ya da içmek ister misiniz?" diye sordu.

"Teşekkürler. Ama varlığımla partiyi berbat etmek istemem," dedi Bodenstein teklifi geri çevirerek, oysa son derece cazip görünen bir davetti. Tereyağlı bonfilenin düşüncesi bile ağzının suyunu akıtmıştı. O sırada siyah bir BMW Touring'in kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördüler. Bir adım kenara çekildiler.

Kırklı yaşlarında, zayıf, koyu renk saçlı bir kadın arabayı çimenliğin hemen önünde durdurdu ve indi: üzerinde binici kıyafetleri ve çizmeleri vardı.

"Merhaba Thordis!" diye seslendi.

"Merhaba Babsi," diye karşılık verdi Thordis de. "Herkesin gözü yollarda kaldı."

"Malı bulabilmek için üç süpermarket dolaştım," dedi kadın ve bagajı açtı. İçinden erik dolu dört kasa çıkardı ve bunları mangal alanına taşıdı. Orada büyük bir tezahüratla karşılandı. Bodenstein arabaya baktı ve o sırada aklına bir şey geldi.

“Bu kadın kim?” diye sordu.

“Barbara Conrady,” dedi Thordis. “Neden?”

“Onun da burada bir atı var mı?”

“İki tane.”

“Acaba kendisi son zamanlarda Bay Kampmann’dan bir at satın almış olabilir mi?”

“Evet,” dedi Thordis, giderek daha da meraklanıyordu. “Üstelik de çok büyük bir şanssızlık yaşadı. Kadın onu aldıktan sonra at topallamaya başladı.”

Bodenstein düşünüyordu. Bu kadın geçen hafta cumartesi günü erken saatlerde Isabel Kerstner’le görülen ve onunla otoparkta konuşan kadının tarifine uyuyordu. Peki Isabel’den ne istemişti? *Yeni bir at getiriyorum; Conrady için. Onu görünce aklı çıkacak. Ben de atın turnuvalara katılmamasını sağlayacağım.* Binicilik hocası Kampmann’la Isabel Kerstner’in ne dolaplar çevirdiği Bodenstein’in kafasında yavaş yavaş aydınlanıyordu. Kampmann atları kendine gözü kapalı güvenen müşterilerine asıl değerlerinin çok üstünde bir fiyata satıyordu. Harika bir binici olan Isabel de atları onlar için cazip hale getiriyor ve iş tamamlandığında Kampmann’dan belli bir komisyon alıyordu. Binicilik hocası bu pahalı atların sorunlarının hemen fark edilmemesi için gerekenleri yapıyor, ayrıca ahır kiralari, atların binilmesi ve binicilik kursları gibi şeylerle de o atlar üzerinden para kazanmaya devam ediyordu. Bu oldukça zeki, ama bir o kadar da adice bir plandı.

“Kampmann buradaki insanlara sık sık at satıyor mu?” diye sordu Bodenstein Thordis’e.

“Evet,” dedi Thordis. “Buradakilerin hemen hepsi atlarını ondan almıştır. Ama ben bunu asla yapmazdım.”

“Öyle mi?” dedi Bodenstein şaşırarak, “peki neden?”

“Çünkü onun tarafından dolandırılmaya hiç niyetim yok,” dedi Thordis. “Elbette bunu burada yüksek sesle söyleyemem –bu majestelerine hakaret olurdu–, ama ben onun sattığı atların hepsinin mutlaka bir sorunu olduğundan ve onun bunu gizlediğinden eminim.”

“Bir sorun mu?” diye sordu Bodenstein.

“Evet,” dedi Thordis başını sallayarak, “ya hastalar ya da miadlarını doldurmuşlar.”

Kampmann’ın Isabel Kerstner’le konuşurken kullandığı terim de tam buydu.

“Miadını doldurmak,” dedi Bodenstein, “bunun anlamı turnuvalara katılmıyorlar mı demek?”

“Aynen.”

O sırada biri Thordis’e seslendi.

“Sanırım benim bonfile hazır,” dedi Thordis. “Geliyor musunuz? Herhalde size bir bonfile ikram etmemiz rüşvet sayılmaz, değil mi?”

“Başka bir zaman memnuniyetle,” dedi Bodenstein kendini zar zor tutarak. “Bilgiler için teşekkürler.”

Bodenstein’in komodinin üzerinde duran cep telefonu ısrarla çalmaya başladı. Yarı uykulu bir halde el yordamıyla ışığı açtı, telefonu aldı ve saate baktı. Bu saatte ancak Cosima arardı.

“Evet?” diye mırıldandı. Arayan Cosima değil, Pia Kirchhoff’tu.

“Sizi uyandırdım mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Bodenstein, gözlerini tekrar kapattı ve kendini yatağa bıraktı. “Saat sabahın iki buçuğu.”

“Ah, gerçekten de,” dedi Pia, sesi oldukça dinç ve heyecanlıydı. “Dinleyin, amirim, o siyah beyaz fotoğraflarda Hardenbach’ın yanındaki kadının kim olduğunu öğrendim. Kendisi Marianne Jagoda.”

Bodenstein gözlerini açtı ve kısarak ışığa baktı.

“Aklınıza sabahın iki buçuğunda mı geldi bu?”

“Marianne Jagoda 19 Nisan 1997 günü Hardenbach’la buluşmuş,” diye devam etti Pia. “4 Nisan günü, yani bu buluşmadan on beş gün önce kadının ailesi Frankfurt’taki bir villada çıkan yangında can vermişler. Yapılan soruşturmaların sonunda bunun bir kundaklama olabileceği kanaatine varılmış. Bunun üzerine de dosya Frankfurt savcılığına intikal ettirilmiş.”

Şimdi Bodenstein da en az Pia kadar heyecanlıydı.

“Bilin bakalım o zamanki savcı kimmiş? Üç tahmin hakkınız var.”

“Hardenbach mı?” diye sordu Bodenstein.

“Aynen,” dedi Pia oldukça keyifli bir sesle, “ama soruşturma devam ettirilmemiş ve dosya kapanmış. Bir yıl sonra Hardenbach Hochheim’da güzel bir evcik satın almış.”

“Bununla ne ima etmek istiyorsunuz?”

“Marianne Jagoda, Hardenbach’a rüşvet vermiş.”

“Bu sonuca nasıl vardınız?”

“Marianne Jagoda evlendiğinde,” dedi Pia, “büyük bir aile kavgası yaşanmış, çünkü baba Drescher’in gözü damadını hiç mi hiç tutmuyormuş. Bu yüzden Marianne Jagoda yıllarca ailesiyle görüşmemiş. 1997 yılının başlarında Hans Peter Jagoda’nın borsada yükselme planları artık gerçekleşme aşamasına gelmiş ve ihtiyacı olan tek şey bir başlangıç sermayesiymiş. Ve derken –ki oldukça pratik bir çözüm– Marianne’nin anne babası ölüvermişler ve Marianne de aniden milyoner olmuş.”

Bodenstein’ın duyduklarını sindirebilmesi için birkaç saniyenin geçmesi gerekti.

“Bütün bunları nereden öğrendiniz?” diye sordu.

“Tabii ki yoğun araştırmalar sonucunda,” dedi Pia mütevazı bir ses tonuyla, “ve zarif Frankfurt sosyetesinin ıcığını cıcığını bilen kişilerle olan ilişkiler sayesinde. Drescher’ler oldukça cömert insanlarmış, sanatı çok destekliyorlarmış. Aslında ailenin bütün serveti bir sanat vakfına bağışlanacaktı, ama Drescher bunu yapmaya vakit bulamamış.”

Bodenstein Pia’nın söylediklerini bir an düşündü.

“Ama bütün bunları kanıtlayamazsınız,” dedi Bodenstein, “hepsi birer tesadüf olabilir.”

“Bu olaylardan kuşulanmış olan biri daha var,” dedi Pia. “Fotoğrafların arkasında Stein adında bir dedektiflik bürosunun damgası var, ama büro artık mevcut değil, Bay Stein Mayıs 1997’de bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş. Belki bu da bir tesadüftür.”

“Siz şu an neredesiniz?” diye sordu Bodenstein.

“Büroda.”

“Yirmi dakika içinde oradayım.

3 Eylül 2005, Cumartesi

Bodenstein, Pia'nın çalışma masasını görünce hayli şaşırdı; Pia kâğıtlardan, bilgisayar çıktılarından ve dosyalardan oluşan bir kargaşanın ortasında oturuyordu. O kadar çok sigara içilmişti ki, oda tam anlamıyla dumanaltı olmuştu.

“Geceleri neden uyumuyorsunuz?” diye sordu Bodenstein ve bir iskemle çekip oturdu.

“Sonra telafi ederim,” dedi Pia ve bir tomar gazete çıktısını Bodenstein'ın önüne doğru itti. “Villa yangını, soruşturmalar ve detektif Herbert Stein'in ölüm ilanı ile ilgili gazete haberleri burada. Henüz yirmi sekiz yaşındaymış, yürüyüş yaparken kendisine bir araba çarpmış. Kazayı yapan şoför hiçbir zaman bulunamamış. Tuhaf, değil mi?”

Bodenstein gazete çıktılarına şöyle bir göz gezdirdi. Derin üzüntüler içindeki Marianne Jagoda hakkında da bir haber vardı.

“Elli milyon marklık bir mirasa konmuş,” dedi şaşırarak.

“Ayrıca bira fabrikası, gayrimenkuller, hisse senetleri, resim ve heykel koleksiyonları, yarış atları ve diğer küçük şeyler,” dedi Pia başıyla onaylayarak. “Deniz ayısı meğer tam bir altın balıkmış.”

Bodenstein okumaya devam etti. Haberlerden birinde patronun ölümünden sonra bira fabrikasında başlayan bir iktidar mücadelesinden söz ediliyordu. Marianne Jagoda babasının prenslerinden biri olan yöneticiyi hemen işten atarak sorunu çözmüştü. Frankfurtlu özel

detektifin ölümüne yol açan kazayla ilgili küçük bir haber de vardı. Borsa dergilerinde çıkan, Hans Peter Jagoda'nın bir kuyrukduyıldız gibi yükselişini anlatan bazı yazılar. Gazete çıktılarını inceleyen Bodenstein sonra siyah beyaz fotoğrafları tekrar eline aldı. Hiç şüphe yoktu; Hardenbach'ın yanındaki kadın Marianne Jagoda'ydı.

"Hardenbach ve Jagoda'lar tanışıyorlarmış," dedi Pia, "Hardenbach onlara bir konuda yardımcı olmuş. Ama belli ki bu eski iyilik Hardenbach'ı tekrar geri kazanmaya yetmemiş. Bunun için ek bir tedbir almak gerekmiş. Bu noktada da Isabel Kerstner devreye sokulmuş."

"Kadın bu fotoğrafa nasıl düşmüş?"

"Eh," dedi Pia iç çekerek. "herhalde, kız oldukça öfkelen-di. Belki de Hardenbach kızla yatar-ken bazı şeyleri ağzından kaçırmıştır."

"Hiç kimse böyle bir fotoğrafı ortalıkta bırakmaz," dedi Bodenstein kafasını sağa sola sallayarak.

"Zaten ortalıkta bırakılmış değildi bu fotoğraflar," dedi Pia ve koltuğunu amirini daha iyi görebileceği şekilde çevirdi. "Benim teo-rimi duymak ister misiniz?"

"Başlayın," dedi Bodenstein meraklı bir bekleyiş içinde. Bir soruşturmada her şey düşünülebilmeliydi, en anlamsız varsayımlar bile değerlendirilmeliydi.

"Pekâlâ," dedi Pia, bir sigara yaktı, "Hardenbach artık Jagoda'dan rüşvet almak istemiyordu, Jagoda bu yüzden Isabel'i onun üzerine saldı. Isabel adamı yatağa çekti ve orada ondan şantaj için gerekli malzemeleri aldı. Belki de Hardenbach ondan gerçekten hoşlandı ya da ona çok güvendi. Isabel'e Marianne Jagoda ve anne babasının ölümüyle ilgili bir şey anlattı. Böylece de Isabel, Jagoda'ya karşı kul-lanabileceği biz koz ele geçirdiğini düşündü. Hardenbach'ı fotoğrafları kendisine vermesi konusunda ikna etmeyi de başardı..."

"Dur!" diye araya girdi Bodenstein, "Hardenbach bu tür fotoğ-rafları asla saklamazdı."

“Belki de saklardı.”

“Hm,” dedi Bodenstein düşünceli bir şekilde. “Isabel Kerstner elindeki bilgiyi kullanarak Marianne Jagoda’yı da baskı altında tutmaya çalıştı...”

“...Ve böylece cinayet için yeterli sebebi olan bir kişi daha bulmuş olduk.”

Birbirlerine baktılar.

“Oldukça cüretkâr bir teori,” dedi Bodenstein.

Pia’nın pes etmeye niyeti yoktu. “Öyle ya da böyle,” dedi kendinden emin bir şekilde, “Hardenbach’ın Jagoda’lar tarafından şantajla tehdit edilmiş olma ihtimali yüzde yüz. Şimdi mesele onun evini aramak için gerekli arama izni konusunda Nierhoff’u ikna etmek.”

“Ayrıca Marianne Jagoda ile de görüşmemiz gerekiyor.”

“Ben olsam bunu henüz yapmazdım,” dedi Pia başını hayır anlamında sallayarak. “Onunla ilgili başka bir planım var.”

O cumartesi sabahı K11’de Bodenstein’dan başka hiç kimse yoktu. Pia gönüllü gece mesaisinden sonra saat sekize doğru, cep telefonunu açık bırakacağına söz vererek bürodan ayrılmıştı. Diğer elemanlar da ulaşılabilir vaziyette olacaktı. Bodenstein’ın yapacak daha iyi bir işi yoktu; ayrıca çoktan halletmesi gereken, ama bir türlü eline alamadığı dosyalar neredeyse küçük bir dağ oluşturmuştu. Lorenz evde değildi; Rosalie de hâlâ sınıfıyla birlikte gittikleri mezuniyet gezisinde, Roma’daydı. Cosima ise iki gündür aramamıştı ve Bodenstein’a göre bu, iyiye işaretti. Uygun bir zamanın gelmesini bekledikten sonra Frankfurt polis merkezinin ticari suçlar ve dolandırıcılık bölümünün müdürü olan arkadaşını özel numarasından aradı. Bodenstein iki gün önce Jago Eczacılık hakkında resmî yollardan bilgi istemişti, ama ortaya çıkan yeni bilgilerden sonra gelecek haftaya kadar bek-

leyemezdi. Aradığı arkadaşından öğrendiği şey ise oldukça işe yarar bir bilgiydi. Dolandırıcılık masası Jago Eczacılık ve yönetim kurulu başkanı Hans Peter Jagoda hakkında naylon satışlar ve diğer muhtemel suçlar nedeniyle bir soruşturma başlatmıştı. Ama bütün çabalara ve tahminlere rağmen kesin kanıtlar bulanamadığı için bir dava açılmamıştı. Haziran ayında da savcılığın direktifiyle soruşturma nihai olarak dondurulmuştu. Bodenstein Jagoda'nın nasıl öfkелendiğini düşünmeden edemedi. Başsavcı Hardenbach'a yaptığı şantaj ona biraz nefes alma imkânı vermişti; bu moladan yararlanarak, bitap düşen şirketini yeni ilaçlarla ayağa kaldırabilir, en azından mali açıdan sağlam bir zemine oturtabilirdi. Telefon çaldığında öğle olmak üzereydi. Zaubenberg binasının yöneticisi –belli ki dikkatli bir gazete okuru ve Amerikan CSI dizisinin⁸ heyecanlı bir izleyicisiydi– binanın arka avlusunda bir kadın ayakkabısı bulmuştu. Gazetelerden polisin ölen kadına ait ikinci ayakkabıyı aradığına dair haberi okuduğu ve aynı zamanda en ufak bir ayrıntının bile olayın aydınlatılmasında muazzam bir rol oynayabileceğini bildiği için, aslında asla dışına çıkmadığı kuralları bir kenara bırakmış ve amirlerine danışma gereği duymadan doğrudan polisi aramaya karar vermişti. Bodenstein'in acil bir işi yoktu; yöneteciye en kısa zamanda Ruppertshain'a gelip ayakkabıya bir göz atacağına dair söz verdi. Bir saat sonra adam ona heyecan ve gururla bulduğu ayakkabıyı gösteriyordu; ama ayakkabı Isabel'in Manolo Blahnik marka ayakkabısına ancak bir Porsche'nin bir Skoda'ya benzediği kadar benziyordu. Buna rağmen Bodenstein adama teşekkür etti, ayakkabıyı naylon bir poşete koydu, yardımsever adamı daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, sonra da gidip arabasına bindi. Tam o sırada Inka Hansen'in davetini hatırladı. *Yolun buralara düşerse bir kahve içmeye uğrasana...* Yolu oralara düşmüştü işte. Üstelik yapacak bir işi de yoktu.

Eski çiftlik evi at kliniğindeki tamirat çalışmalarından pek etkilenmiş benziyordu. Evin önündeki bahçede yaz çiçekleri açmış, her tarafa bolca saçılmış güller sevgiyle budanmış, çimenler özenle biçilmişti. Bodenstein bahçe kapısını açmadan önce bir an duraksadı, sonra açtı ve evin kapısına doğru ilerledi. Eski moda zili görünce gülümsedi ve sonra düğmeye bastı. Evin derinliklerinde melodik sesler duyuldu, kısa bir süre sonra da kapıya yaklaşan ayak sesleri... Inka'yı kapıda görünce Bodenstein'ın kalbi bir an yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Geldiğini gördüm,” dedi. “Aslında seni daha önce bekliyordum.”

Arkasına döndü ve Bodenstein onun peşinden eve girdi.

“Burada hemen hemen hiçbir şey değişmemiş,” dedi Bodenstein, “güzel.”

“Güzel mi?” diye sordu Inka şakacaktan kaşlarını çatı. “Doğrusu biraz daha modern olmasını isterdim, ama kliniğin inşası finansal olarak beni epey zorladı.”

Birbirlerine baktılar.

“Uygunsuz bir zamanda mı geldim?” diye sordu Bodenstein. “Rahatsız etmek istemem.”

“Rahatsız etmiyorsun,” diye karşılık verdi Inka. “Bugün çok sakın. Çocuk gezmeye gitti, atların yemleri verildi, muhasebe kayıtlarınınsa hiç acelesi yok.”

Terasa çıktılar ve sarmaşık gülleriyle sarılmış pergola örtünün altındaki rahat hasır koltuklara oturdular. Altın sarısı bir yaz sonu ikindisiydi. Sıcak hava, kelebek çalısı ve terasın yanında bolca bulunan lavanta çiçeklerinin kokularıyla dolmuştu.

“Biraz kendinden söz etsene,” dedi Inka. Bodenstein'ın karşısına geçip hasır kanepeye oturmuş, ayaklarını altına çekmiş ve meraklı gözlerle onu izliyordu. Bodenstein hayatının son yıllarını kabaca özet-

ledi; karısından, çocuklarından, işinden söz etti. Onunla konuşmakta hâlâ zorlanıyordu. Aniden, buraya gelmekle iyi yapmadım mı acaba, diye kendine sormaya başladı. Aradan geçen yıllar içinde Inka'dan ne kadar hoşlandığını unutmuştu. Çoktan kaybolduğunu sandığı duygular bir anda geri gelmiş ve onu sarsıp ürkütmüştü.

“Ya sen?” diye sordu en sonunda. “Son görüşmemizden bu yana neler yaptın?”

Inka'nın yüzünden belli belirsiz bir gölge geçti.

“İki sömestrlik yurtdışı eğitimi çıktı,” dedi bir süre düşündükten sonra, “eğer babamın başına gelenler olmasaydı muhtemelen Amerika'da kalırdım. Ama annem geri dönmemi rica etti.”

Inka alnına düşen bir saç tutamını yukarı kaldırdı.

“Uzun uzun düşündüm. Kentucky'deki saygın bir klinikte şahane bir işim vardı. Sonunda kararı kızım verdi. ‘Anneannemi yalnız bırakamayız,’ dedi ve yapacak bir şey kalmadı. Eh, öyle ya da böyle, sonunda Ruppertshain'a geri döndüm.”

Bodenstein'a baktı.

“Zaman zaman büyükbabanın turnuvalarını, saman balyalarını, binicilik derslerini düşündüğün oluyor mu?”

“Hiç olmuyordu,” diye itiraf etti Bodenstein. “Ancak seni görünce yine her şeyi hatırlar hale geldim.”

“Aynısı bana da oldu,” dedi Inka. “Son yedi yıldır hayatım klinik üzerine kurulmuş durumda.”

“İyi bir imajınız var.”

“Evet,” dedi Inka omzunu silkeleyerek, “eğer böyle devam ederse, yakında düzlüğe çıkacağız.”

Inka bir an duraksadı.

“Ve de böyle devam edecek, öyle değil mi?”

Bodenstein onun ne demek istediğini anlamıştı.

“Artık Kerstner’in, karısının öldürülmesiyle bir ilgisinin olduğunu düşünmüyorum,” diye karşılık verdi bu yüzden.

“Buna ben de inanmam,” dedi Inka, bir parça rahatlamış görünüyordu. Bodenstein Inka’yla cinayet olayını konuşmak istemiyordu. Onun kendisinden bilgi sızdırmak için oraya geldiğini düşünmesini istemezdi.

“Buraya neden geldin?” diye sordu sonunda Inka.

Evet, neden? Yirmi beş yıllık çocuksu bir özlem, üç gün önce onunla tekrar karşılaşana kadar belleğinin derinliklerinde çoktan unutup gittiğini ve kendi içinde hallettiğini sandığı bir özlem yüzünden mi? Gençlik dönemlerinde yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi; Inka, Quentin, Ingvar, Simone ve Bodenstein. Peki nasıl olmuştu da bu yakın dostluk zinciri dağılıp gitmişti? Bodenstein 1979 yazını hatırlıyordu; şu Dr. Hagstedt’in, atlarıyla birlikte Bodenstein şatosuna geldiği o günleri. *Latus Lex* ve *Fiorella*’ydı atların isimleri ve Hagstedt onları binmesi için Bodenstein’in emrine vermişti. O atlara turnuvalarda binmesi gerekiyordu, bu yüzden bütün kış küçük bir salonda onları çalıştırmış, eğitmiş ve yetiştirmişti. Ama her şey planlandığı gibi gitmedi. Bir gün atın üzerinden kötü bir şekilde düşünce, bütün gelecek planları bir anda yıkılmıştı. Sonrasında bu iki yetenekli atı Ingvar üstlenmiş ve beraberce bir nevi tarih yazmışlardı: *Latus Lex* Ingvar’ı ilk S-atlayışlarına⁹ taşımış, *Fiorella* ile gençler dalında Avrupa şampiyonu olmuştu. Bodenstein derin bir iç geçirdi. Kaderiyle çetin bir mücadele vermişti, o zamanlar. Acaba o kaza olmasa bugün ünlü bir binici olabilir miydi? Ingvar sadece atları değil, Inka’yı da almıştı. Üç yıl sonra Simone ve Ramon Reichenbach’ın düğünlerinde ikisinin hâlâ bir çift olduğu düşünülüyordu. Ama bu düğünden kısa bir müddet sonra Inka’yı Amerika’ya kaçırmaya zorlayan bir şey ol-

9 Binicilikte, engelli atlamalarda, sırasıyla E, A, L, M sınıflandırılmaları vardır. En fazla sayıda engel ve en yüksek engelleriyle zorluk derecesi en yüksek sınıf S-atlayışlarıdır. (yay.n.)

muştı. Aslında şimdi onların yeniden burada olmaları kaderin bir cilvesiydi: Ingvar Rulandt, Inka ve o. Bodenstein Inka'nın kendisine baktığını fark etti.

“Latus Lex ve Fiorella,” dedi yüksek sesle.

“Aman Tanrım,” dedi Inka, duyduklarına inanamıyormuş gibi gülerek, “ciddi olamazsın.”

“O zamanlar ölümüne ciddiydim,” dedi Bodenstein. “Bütün çocukluğum boyunca günün birinde Bodenstein şatosunu yöneteceğime ve hayatımı binicilikten kazanacağıma inandım.”

Inka ciddileşti ve dikkatle onun yüzüne baktı.

“Kazadan sonra hepimizden uzaklaştın,” dedi, “neredeyse bu kaza için bizi suçluyordun.”

“Ingvar benim atlarımı almıştı,” Bodenstein ve bu gerçeğin ona hâlâ acı verdiğini şaşkınlıkla fark etti. “Ben bir sakattım ve kendimi onun tarafından ihanete uğramış hissediyordum. Her gün sizi görmek zorunda kalıyordum; Ingvar ve seni. Benim için dayanılmaz bir durumdu.”

“Benim için de dayanılmazdı,” diye yanıtladı Inka. “Biz her zaman iyi arkadaş olmuştuk, ama sen birden benimle bütün ilişkilerini kestin.”

“Bana da sanki tam tersi olmuş gibi gelmişti,” dedi Bodenstein gülümseyerek. “Ingvar benim yüzümden vicdan azabı çekiyordu ve sen de onun tarafındaydın.”

“Bu doğru değil,” dedi Inka başını sallayarak. “Ama sen kendine o kadar acıyordun ki, hiçbir şeyi fark edemiyordun. Bana bir konuşma fırsatı bile vermemiştin. Demek istediğim, sen her zaman içine kapanıktın, ketumdun; sonra aniden sen...”

Bodenstein tehlikeli sulara girdiğini hissediyordu, ama başka türlü davranmak elinden gelmiyordu. Onun o zamanlar kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordu.

“Sonra aniden ben... Ben ne oldum?” diye sordu. Inka biraz zorlanıyor gibi görünüyordu; rahat değildi.

“Neyse, boş ver,” dedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını yana çevirdi, “artık hepsi eski hikâye.”

“Evet, haklısın. Ara dan çok zaman geçti, hepimiz kendi yolumuzu çizdik. Neyin iyi, neyin kötü olduğunu artık kim bilebilir ki?”

Bir sessizlik çöktü. Inka’nın tedirinliği Bodenstein’a da geçmişti, keşke hiç konuşmasaydım, diye geçiriyordu içinden. Inka birden başını çevirip, uzun uzun, tuhaf bir şekilde ona baktı. Tekrar konuşmaya başladığında biraz rahatlamış görünüyordu.

“Ingvar ile ilişkim çok daha sonra başladı,” dedi. “Bütün gençlik dönemimde benim için tek bir oğlan vardı, âşık olduğum tek bir kişi ve o da sendin. Senin için yanıp tutuşuyordum, kendimi bildim bileli, ve hep senin bunu fark etmeni umuyordum, ama sen fark etmedin.”

4 Eylül 2005, Pazar

Rüya dağılmaya, görüntüler birbirine karışmaya başlamıştı ki Bodenstein uyandı; güneş tam yüzüne vuruyor ve cep telefonu çalıyordu. Birden yataktan fırladı ve el yordamıyla telefonu bulmaya çalıştı. Acaba saat kaçtı ki?

“Bodenstein,” diye mırıldandı.

“Hardenbach,” dedi kesik kesik konuşan bir kadın sesi, “erken saatte rahatsız ettiğim için bağışlayın lütfen.”

Bodenstein yerinden fırladı, ama bu ani hareketinden dolayı hemen pişman oldu. Başında mengeneyle sıkıştırılıyormuş gibi şiddetli bir ağrı hissetti. Dün gece içtiği iki şişe kırmızı şarap aklına geldi. Ama daha da berbatı, içindeki suçluluk duygusuydu. Inka ile ilgili utandırıcı derecede gerçekçi bir rüya görmüştü. Dün öğleden sonraya dair anıları yavaş yavaş geri geliyordu; ancak beyni hâlâ, kabuk bağlamış bir yarayı nasıl eşelediğini ve ne gibi onarılmayacak zararlara yol açtığını kavramakta direniyordu. Neyse ki at sahiplerinden biri aramış ve Inka'nın alelacele gitmesi gerekmişti de iş daha da kötü yerlere varmamıştı. Buna rağmen Bodenstein'in o dumanlı kafasında, neredeyse karısını aldatmış gibi bir duygu vardı.

“Bayan Hardenbach,” diye mırıldandı ve kafasını toparlamaya çalıştı. “Rahatsız etmiyorsunuz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Konuştuğumuz şeyleri uzun uzun düşündüm,” dedi ölen başsavcının karısı. “Sizi âdeta evden kovduğum için çok üzgünüm, ama

ben... Kocamın gerçekte yıllarca benim sandığım adam olmadığını anlamak... Bunu kabullenmek kolay değil. Ben... ben bir şey buldum, sizi ilgilendireceğini sandığım bir şey. Acaba bana uğrayabilir misiniz?”

“Evet, elbette,” dedi Bodenstein.

“Sizi bekliyorum. Görüşmek üzere.”

Kadın bunu der demez telefonu kapattı. Bodenstein gözlerini kısarak acımasızca parlayan güneş ışığına baktı. Pia’nın numarasını tuşladı.

“Maalesef araba kullanacak halde değilim,” dedi, Pazar gününün sabahı ona neden ihtiyacı olduğunu kısaca anlattıktan sonra. “Gelip beni alabilir misiniz?”

“Elbette,” dedi Pia, “yanım saat içinde oradayım.”

Bodenstein ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. Az kalsın, odanın kapısında efendisinin komadan uyanıp kendine yemek vermesini ya da hiç olmazsa bahçeye çıkarmasını sabırla bekleyen köpeğe çarpacaktı. Bodenstein ellerini lavabonun kenarına dayadı; aynada uzun bir müddet tıraşsız ve geceden kalmış yorgun yüzünü inceledi. Inka Hansen ile bir daha hiçbir şekilde görüşmemeye karar verdi. İyi bir duş, iki fincan sert kahve ve dünyanın öbür ucundaki Cosima ile yapılan uzun bir telefon görüşmesinden sonra nihayet ruhsal dengesine yeniden kavuşmuştu. Inka ile yaptığı görüşme uzak bir rüya gibi görünmeye başlamıştı şimdi. Geçmişin kapısını tekrar sert bir şekilde kapatmıştı. Böylesi daha iyiydi.

Başsavcı Hardenbach’ın Jago Eczacılık olayıyla ilgili olarak gizlediği ve böylece soruşturmayı sabote ettiği belgeler iki koca kartonu doldurmuştu. Belgeler adamın kılı kırk yaran doğasına uygun olarak özenle tasnif edilmiş, birbirine zambalanmıştı. İlk kartondaki belgelerin en üstünde, üzerinde Bodenstein’in adı ve adresi yazılı bir zarf duruyordu. K11’in bütün elemanları merkeze çağırılmıştı. Şimdi hepsi

toplantı odasındaki büyük masanın etrafında oturuyor, sabırsızlıkla belgelerin açılmasını bekliyorlardı. Bayan Hardenbach kocasının istemedi de olsa başrolünü oynadığı filmi izlemiş, sonra da kendisini aldatmış olan bir adamı daha fazla koruması gerekmediği sonucuna varmıştı. Sadece çocuklarını korumak amacıyla Pia ve Bodenstein'dan kocasının isminin kamuoyunda konuşulmasını mümkün olduğunca engellemelerini rica etmişti. Bodenstein zarfı açtı ve el yazısıyla yazılmış olan mektuba hızlıca bir göz attı. Sanki bir mezardan esen hafif rüzgâra tutulmuş gibi tüyleri diken diken olmuştu.

“Sayın Bay Bodenstein,” diye okumaya başladı, “siz bu satırları okurken, benim yaptıklarının sonuçlarına katlanmayı göze alamayacak kadar korkak bir adam olduğumu çoktan öğrenmiş olacaksınız. K11’in başındaki kişi olarak benim olayımı araştıracağınız için bu mektubu size yazıyorum. Belki de ailemi korumak adına isminin kamuoyunda fazlaca konuşulmasını engelleyebilirsiniz. Ekte size Jago Eczacılık soruşturması sırasında gizlediğim belgeleri sunuyorum. Aylardır Jagoda’nın peşindeydik, ama ben bir hata yaptım, o genç kızın tuzağına düştüm. Bana yapabilecek başka bir şey yokmuş gibi geliyordu. Ama şimdi aslında farklı davranmak zorunda olduğumu biliyorum. Dürüst olmak zorundaydım. İnsanlar hata yaparlar. Muhtemelen beni başka bir yere sürerlerdi, ama ben yine de hayatıma devam edebildim. Bana şantaj yapılmasına izin verdim ve böylece dünya görüşüme ihanet ettim. Kendimi affedemiyorum ve bu durumu asla düzeltemeyeceğimi biliyorum. Yüksek saygılarımla, Joachim Hardenbach”

“Artık Jagoda elimizde,” dedi Bodenstein ve mektubu elemanlarına uzattı. “Bu belgeler yarın Frankfurt’taki dolandırıcılık masasına gönderilecek. Ama önce biz bir bakalım, neler var. Belki de iki kişinin ölümüne yol açan villa yangınıyla ilgili bir şey buluruz.”

5 Eylül 2005, Pazartesi

Hans Peter Jagoda Weiterstadt'ta gözaltında geçirdiği üç günün ardından biraz sarsılmış görünüyor. Bodenstein'in bürosunda otururken hem tedirgin, hem de öfkeliydi. Daha fazla suskun kalamadı ve aniden patladı.

“Lanet olası!” Jagoda'nın sesi adeta kıvılcım saçıyordu. “Beni bu komik suçlamalarla burada tutmaya devam ederseniz nelere yol açabileceğinizin farkında mısınız siz? Şirketim mahvolacak! Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Kavrayamamamış olabilirsiniz, ama binlerce işyerinin sorumluluğunu taşıyorum ben.”

Yarım çerçeveli gözlüğünü bazen başına kaldırmak bazen de burnunun ucunda tutmak gibi bir alışkanlığa sahip şişman avukatı onu sakinleştirmeye çalıştı, ama Jagoda susma hakkını kullanma stratejisinden vazgeçmiş gibi görünüyor.

“Ben de tam bu nedenle sizin neden suçlamalara yanıt vermediğinizi anlayamıyorum,” diye karşılık verdi Bodenstein sakin bir ses tonuyla.

“Ne duymak istiyorsunuz?” dedi Jagoda, büyük bir baskı altında olduğu açıkça görülüyordu.

“Mümkünse gerçeği. Isabel Kerstner'in evini aradınız mı? Evet ya da hayır!”

“Müvekkilim bu soruya yanıt vermeyecek!” dedi Dr. Peters aceleyle araya girerek, ama Jagoda onun bu itirazını umursamadı.

“Hayır,” dedi, avukatının giderek artan tedirginliğini dikkate almadan.

“Bay Jagoda,” dedi Pia Kirchhoff, gırtlığını temizledi, “Başsavcı Dr. Hardenbach’a bir film yoluyla şantaj yaptığınızı biliyoruz, çünkü kendisi naylon satış işlemleri ve dolandırıcılık iddiasıyla hakkınızda bir soruşturma yürütüyordu.”

Jagoda’nın yüzündeki bütün renkler kayboldu, gözleri hızla avukatını aradı; avukatsa yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

“Aynı zamanda size karşı dava açmış olan bazı eski hissedarlara aynı yolla şantaj yaptığınızı da biliyoruz,” diye devam etti Pia, “ve de size ait bankanın genel müdürüyle krediler bölüm müdürüne... Ama bu bizi hiç ilgilendirmiyor, zira biz Isabel Kerstner’in katilini arıyoruz.”

“Muarice Brault kimdir?” diye sordu Bodenstein. “23 Ağustos günü onunla ve Bayan Kerstner ile buluşmuşsunuz, bunu Isabel’in günlüğünden öğrendik. Bu buluşmanın konusu neydi?”

Jagoda’nın burun delikleri titredi.

“Jago Eczacılık’ın gerçekte ne durumda olduğunu çoktandır biliyoruz. Şirket iflasta. Ticari suçlar ve dolandırıcılık masasındaki arkadaşlarımız iflası ertelemek suçundan hakkınızda dava açmaya hazırlanıyorlar. Kelkheim’daki binicilik kulübünün eşinizin adına kayıtlı olduğunu, ayrıca üzerinizdeki elbiseler dışında resmî olarak size ait hemen hemen hiçbir şey olmadığını da biliyoruz. Her şeyin önlemini aldınız, çünkü Jago Eczacılık’ın yakında dibi boylayacağını siz de çok iyi biliyorsunuz.”

Jagoda ceset gibi bembeyaz kesilmişti, gözbebekleri fıldır fıldır dönüyordu. Bodenstein bir an onun bayılacağından korktu.

“Müvekkilime böyle baskı yapmayınız,” diye lafa girdi avukat, ama Bodenstein onun konuşmasına izin vermedi.

“Yerinizde olsam, müvekkilinize nihayet gerçekleri açık açık anlatmasını tavsiye ederdim,” dedi sinirli bir sesle, “böyle giderse ondan geriye sizin için de pek bir şey kalmayacak”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye haykırdı Dr. Peters, başındaki gözlük kayarak burnunun ucuna düştü.

“Bay Jagoda avukatlık ücretinizi ödeyemeyecek demek istiyorum,” dedi Bodenstein gülerek, “eh, bu da sizin için az bir kayıp olmasa gerek, öyle değil mi?”

Dr. Peters bir hamlede ayağa fırladı ve tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki Jagoda araya girdi.

“Videoları kullanarak insanlara şantaj yapmak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu,” dedi duygusuz bir sesle ve başını yere eğerek. “Bunlar Isabel’in fikriydi.”

Şişman avukat Dr. Peters gözlüğünü çıkardı ve sanki dişi ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

“Cinsel ilişki sırasında filme alınmak Bayan Kerstner’in fikri miydi yani?” Bodenstein’in sesi sertleşmişti. “Herhalde bizden buna inanmamızı beklemiyorsunuzdur.”

“Hayır, yani demek istediğim... ben...” Jagoda doğru kelimeyi bir türlü bulamıyordu. “Ben çaresiz bir durumdaydım. Yeni-pazar döneminin çökmesinden sonra şirketimi her seferinde kurtarmayı başardım, ama birden herkes delirdi! Hissedarların şikâyeti, savcılık, tehditler... Sonra ansızın önüme şirketimi nihai olarak sağlam temeller üzerine oturtma fırsatı çıktı. İhtiyacım olan tek şey zamandı.”

“Bay Jagoda!” Dr. Peters, zararın neresinden dönersen kârdır diye düşünerek son bir girişimde daha bulundu. “Burada hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz!”

Jagoda kulak asmadı.

“Hedefime sadece bir milimetre uzaklıktaydım,” dedi yine duygusuz bir sesle. “Her şeyi denedim, yalvardım, yakardım, ama kimse beni dinlemek istemedi. Kimse benim bunu gerçekten başaracağıma inanmıyordu. Derken Isabel bu film fikrini buldu.”

“Bu söylediklerinize inanmıyorum,” dedi Bodenstein başını sağa sola sallayarak.

“Isabel sadece paradan söz ediyordu,” diye sürdürdü Jagoda Bodenstein’a aldırmadan. “Bağımsız, yeni bir hayat kurabilmek için para biriktiriyordu. Kimi zaman Avustralya’da dalgıçlık okulu açmayı planlıyor, kimi zaman da Toskana’da binicilik okulu ya da Meksika’da sahilde bir pansiyon açmak istiyordu. Hasılı hemen her zaman yeni fikirlere sahipti. Derken bir gün bir porno yapım firmasından gelen tekliften söz etti. Bu fikri birkaç gün ciddi ciddi düşündü. Sonra da teklif edilen paranın çok az olduğu sonucuna vardı. Ama bu bana film fikrini verdi.”

“Neden resmî olarak mühürlenmiş bulunan daireye girdiniz ve orayı boşalttınız?” diye araya girdi Pia, avukatın yüzündeki memnuniyetsiz ifadeye aldırmadan.

“Çünkü... şeyi istemiyordum... yani...” diye başladı Jagoda, ama sonra fikrini değiştirdi ve sustu.

“Çünkü Bayan Kerstner ve sizin bulunduğunuz filmin ele geçmesini istemiyordunuz, bu yüzden mi? Nedeni bu mu?”

“Evet,” dedi Jagoda acı içinde başını sallayarak. “Eşim... eşimin bunu öğrenmesini önlemek istiyordum. Bu... bu onu derinden sarsardı.”

“Yani ses kayıtlarında bizzat ‘şişko tavuk’ diye nitelediğiniz eşinizin duygularını zedelememek için bir suç işlemekten çekinmediniz, öyle mi?” Bodenstein kaşlarını kaldırdı. “Ben vaziyeti nasıl görüyorum, onu anlatayım mı size? Yanlış bir şey söylersem beni durdurun lütfen. Bence duygularınızın bu işte hiçbir rolü yoktu. Şu ilacı piyasaya sürene kadar geçecek zaman dilimini atlatabilmek için

eşinizden acilen para almak istiyordunuz. Bu yüzden onu kızdıracak bir şey yapamazdınız.”

Bir an için odada tam bir sessizlik oldu. Sadece kapının dışından gelen boğuk bir telefon sesi duyuluyordu.

“Bay Jagoda,” diye ısrar etti Bodenstein, “daireyi aramanızın nedeni eşinizin parası mıydı?”

Jagoda başını ellerinin arasına aldı ve sağa sola salladı.

“Peki siz Isabel’i de ortadan kaldırtmak istemiş olamaz mısınız? Ne de olsa işleriniz açısından bakıldığında kendisi çok tehlikeli biri haline gelmişti.”

Jagoda’nın ifade verme hevesi sona ermişti. Başka hiçbir soruya yanıt vermedi. Hatta herhangi bir tepki bile göstermedi. Orada öylece, büzülmüş halde oturmayı sürdürdü. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. Bir süre sonra Bodenstein sorgulamanın sona erdiğini açıklayınca, Jagoda sessiz bir şekilde ayağa kalktı; yine herhangi bir tepki göstermeksizin, onu oraya getiren gardiyana kelepçeyi takması için ellerini uzattı.

Pia çalışma masasında oturmuş Jagoda’nın sorgu tutanaklarını bilgisayara aktarıyordu. Adamın cinayet işlemesi için kesinlikle sağlam nedenleri vardı. Isabel muhtemelen elindeki filmi kullanarak ondan para sızdırınaya çalışmıştı, Jagoda’da olmayan parayı. Jagoda onun filmi eşine göstermesinden korkmuş olmalıydı, çünkü bu durumda bütün gelecek planları yatacak ve Jago Eczacılık tamamen batacaktı. Peki o zaman neden pentobarbital zahmetine girilsin ve de cinayete intihar süsü verilmiş olsun ki? Pia durup düşündü, gözlerini ekrana dikti. Bu işin altında başka bir şey vardı, daha önce hiç dillendirilmeyen bir şey, ama bir türlü o şeye parmak basamıyordu. İlk bakışta birbirine uyuyormuş gibi görünen yapboz parçaları gerçekte birbir-

lerine uymuyordu. Genel resmi görebilmek için belli ki daha birçok parçaya ihtiyaç vardı.

“Bayan Kirchhoff,” dedi, aniden yanında beliren Bodenstein. Pia bir an ürktü. “Rüya mı görüyordunuz?”

“Valentin Helfrich,” dedi Pia.

“Ne olmuş ona?”

“Onun da pentobarbitale ulaşma imkânı vardı. Benim gidip onunla bir daha konuşmam lazım.”

“İyi,” dedi Bodenstein başını sallayarak. “Ben de bu arada Maurice Brault hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalışayım.”

Bodenstein’in yan odadaki telefonu çaldı ve Bodenstein çıkıp gitti. Pia raporunu hızla tamamladı. Valentin Helfrich’in kız kardeşinin öldürülmesiyle bir ilişkisinin olabileceği düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordu.

Pia 27 Ağustos’ta çekilen radar fotoğrafını da yanına aldı. A 66 otoyolunun Bad Soden çıkışındaki yoğun trafik ona çok zaman kaybettirdi. Pia en az on dakika geç kalacağını fark etti. Löwen Eczanesi’nin cam kapısı kapalıydı.

“Harika,” diye mırıldandı Pia. “Birden üçe kadar öğle arası!”

Eczanenin önündeki kaldırımda kararsız bir şekilde durdu ve gitse mi yoksa kalıp beklese mi bilemedi; tam o sırada eczanenin arkasından altın sarısı renginde bir Mercedes Cabriolet çıktı. Direksiyonda bir kadın vardı; yanında da Valentin Helfrich oturuyordu. Pia ellerini sallayarak arabaya doğru koştu. Direksiyondaki kadın meraklı gözlerle camı açtı ve Pia’yı süzdü.

“Merhaba, Bay Helfrich,” dedi Pia.

“Ah, cinayet masasındaki hanımefendi,” diye karşılık verdi eczacı adam. “Bana mı geliyordunuz?”

“Evet, size,” dedi Pia başını sallayarak. “Bir yerde kısa bir görüşme yapabilir miyiz? Size sormam gereken birkaç soru var.”

Kadın arabayı geri geri tekrar otoparka sürdü. Pia arabanın peşinden gitti. Arka tarafta eczanenin depo girişi ve Leopold pasajının kapısı vardı.

“Güzel araba,” dedi Pia, Valentin Helfrich ve Dorothee olarak tanıttığı eşi arabadan indiklerinde.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu eczacı, Pia’nın arabayla ilgili söylediğini dikkate almadan. Pia çantasından radar fotoğrafını çıkardı ve ona uzattı.

“Bu siz misiniz?” diye sordu.

“Evet,” dedi fotoğrafı eşine uzattı, “direksiyonda oturan da eşim.”

Dorothee Helfrich uzun boylu, kemikli bir kadındı; hiçbir çekiciliği yoktu. Olsa olsa kırklı yaşların başındaydı, ama yüzünde derin çizgiler vardı.

“Bu fotoğrafın ne zaman ve nerede çekildiğini biliyor musunuz?”

“Herhalde üzerinde yazıyordur,” dedi Dorothee, ilk kez ağzını açmıştı.

“Evet, gerçekten de öyle,” dedi Pia, “27 Ağustos günü akşam saat onu biraz geçte, Kelkheim yönünde, Königstein çıkışında. Otopsi sonuçlarına göre, eltiniz Isabel’in öldürülmesinden yaklaşık bir buçuk saat sonra.”

Pia sözlerinin anlamını sindirmeleri için bir süre bekledi.

“Bu araba size ait değil, öyle değil mi?”

“Araba babama aitti,” dedi Valentin Helfrich.

“Bunu biliyorum,” dedi Pia, “ama babanız dört yıl önce ölmüş. Neden araba hâlâ babanızın üzerinde kayıtlı?”

“Araba kısa bir süre öncesine kadar babamın Giessen’deki evinin garajında kapalı kaldı,” dedi Helfrich omuzlarını silkerek. “Daha birkaç gün önce getirdim arabayı, evi sattıktan sonra.”

“Bu arabayla sadece saat yirmi iki civarında Königstein’a gitmediniz, aynı gün öğleden sonra Schwalbach’daki McDonald’s’ın otoparkına da gitmiştiniz.”

“Evet, doğru,” dedi eczacı. “Orada kız kardeşimle buluştum.”

“Peki niçin?” diye sordu Pia.

“Niçin olacak,” diye araya girdi Dorothee ve küçümser bir ifadeyle devam etti, “çünkü Valentin’den para istiyordu. Başka ne olabilir!”

“Sizden mi? Sizden neden para istesin ki?”

Pia Helfrich çiftine baktı, yan yana duruyorlar, ama birbirlerine bakmıyorlardı. Davranışlarında tuhaf bir şey vardı.

“Ev satışından gelen paranın yarısını istiyordu,” dedi Dorothee, ölü eltisine karşı duyduğu nefreti gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. “Ama kendisi hiçbir şeyle ilgilenmedi, hatta annesini bir kere bile ziyaret etmedi; kadın burada, Bad Soden’de bir huzurevinde kalıyor. Buna rağmen mirasın yarısını isteyecek kadar arsız davranabiliyor.”

Pia söyleyecek bir şey bulamıyordu, ama herhangi bir nedenle, Valentin’in kız kardeşiyle buluşmasının tek amacının para olduğuna inanmıyordu.

“Georg Rittendorf meslektaşına Isabel’in birkaç yıl önce sizin iyi arkadaşınız olan biriyle bir ilişkisi olduğunu anlatmış,” dedi. “Ayrıca Isabel onu terk edince, garajında kendini astığını da. Doğru mu bu?”

“Evet,” dedi Helfrich karanlık bir yüz ifadesiyle.

“Sonra da Dr. Kerstner ile evlendi, ki o da sizin yakın arkadaşlarınızdan biri.”

“Nereye varmak istiyorsunuz?”

“Cumartesi akşamı saat 19.00 ile 20.00 arasında arasında ne-
redediniz?” diye sordu Pia cevap vermek yerine.

“Rittendorf’larla birlikte yemekteydik, Königstein’da ‘Limoncello’ isimli bir restoranda.”

“Sadece saat ona kadar mı? Bir Cumartesi akşamı için fazla erken değil mi?”

“Rittendorf’ların dadısının ancak saat ona kadar vakti vardı,” dedi Dorothee Helfrich, “iki küçük çocukları var.”

“Peki siz? Sizin de çocuğunuz var mı?”

“Hayır,” dedi kadın kendine güçlülükle hâkim olarak.

“Kız kardeşinizin tanıdığı Philipp adında birini biliyor musunuz?” diye sordu Pia, belli ki “Hayır” cevabından başkası gelmeyecekti. “Otuz yaşlarında, Güneyli bir tipi var, yani esmer biri. Kız kardeşinizin not defterinde, cep telefonunda bu tarife uyan hiç kimseye rastlamadık, ama onu bu adamla defalarca görmüşler.”

Pia kalın gözlük camlarının ardında minicik bir titreşim fark etti, ama Helfrich'in sesi aynı rahatlıkla cevap verdi.

“Kız kardeşimin çok sayıda erkek tanıdığı vardı,” dedi, “tek tek isimlerini hatırlamam mümkün değil.”

Pia eczacı ve karısından, onların en az bir kere kendisine yalan söylediklerinden emin olarak ayrıldı. Çiftten bir süre iletişime açık halde bulunmalarını rica etti; en azından Cumartesi akşamıyla ilgili söyledikleri araştırılana kadar. Merkezde kendini bekleyen acil bir iş olmadığı için de Kronberg üzerinden geri dönmeye karar verdi. Marianne Jagoda'yı ziyaret etmesinin ve ona o cumartesi akşamı neler yaptığını sormanın bir zararı yoktu.

Jagoda'ların arazisinin giriş kapısı ardına kadar açık duruyordu, bu yüzden Pia arabayı doğrudan içeri sürdü ve arabasını Polonya

plakalı bir Skoda'nın arkasına park etti. Kocaman garajda ayrıca bir Maserati ve bagaj kapısı sonuna kadar açılmış bir Porsche Cayenne duruyordu. Bagajda ağzına kadar dolu çok sayıda alışveriş poşeti vardı. Tuhaf. Pia arabasından indi ve evin kapısına doğru yürüdü; kapı açıktı. Pia bir kez daha şaşırdı. Evin içinden müzik sesleri ve boğuk bağırışmalar duyuluyordu. Pia burada bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir hisse kapıldı. Yoksa Marianne Jagoda bir saldırıya falan mı uğramıştı? Acaba şu anda kendisine saldıran zorlu bir adamla mı boğuşuyordu? Durumdan oldukça tedirgin olan Pia elini ceketinin altına soktu, tabancasını çıkardı ve eve girdi.

“Bayan Jagoda?” diye seslendi ve müziğin geldiği yöne kulak kabarttı. Pia iki yüz desibelde çalınan müziğin Scorpions'un *World-wide Live* albümü olduğunu anladı. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı; dikkatli bir şekilde koridorda ilerlerken elleri terlemeye başlamıştı. Görüntü, burada şiddetli bir kavganın yaşandığına işaret ediyordu.

Elbiseler yerlere saçılmıştı; büyük bir yer vazosu devrilmiş ve paramparça olmuştu. Keskin bir çığlık ve arkasından duyduğu boğuk darbe sesleri Pia'nın tüylerini diken diken etti. Acaba şimdi bu evde tek başına dolaşmakla aptallık mı ediyordu? Polonya plakalı Skoda ile kaç kişi gelmişti? Karşısında birden dört ya da beş silahlı adam bulursa ne yapacaktı? Ama yardım çağırmaya vakti yoktu; görünüşe göre kadın şu anda bir ölüm kalım mücadelesi veriyordu. Pia derin bir nefes aldı, tabancasının emniyetini açtı ve duvara yaslanarak ilerlemeye başladı. Büyük oturma odasına kararlı bir şekilde girdi. Ama o anda gördüğü manzarayı hiç beklemiyordu; bir an dili tutuldu, ne diyeceğini bilemedi. Marianne Jagoda gerçekten zor durumdaydı, ama hiç de Pia'nın korktuğu şekilde değil.

O ve âşığı birbirleriyle o kadar meşguldüler ki gelen davetsiz misafiri fark etmediler bile. Pia her ne kadar duyduğu rahatlama dolaylı kâhkahalarla gülme ihtiyacı ile derhal orayı terk etme isteği arasında bocalasa da, fark edilmeden geri çekilmeyi başardı. Açıkça

anlaşılmıştı ki, bu evlilikte ihanet eden tek kişi Hans Peter Jagoda değildi. Pia kapının dışına çıkararak duvara yaslandı ve ne yapması gerektiğini dışındı. Tabancasını tekrar çıkardığı yere soktu ve zile basmadan önce yüze kadar saydı. Evden gelen müziğin kesilmesi ve ayak seslerinin kapıya yaklaşması beş dakika sürdü. Sonunda Marianne Jagoda kapıda belirdi. st başı dağınık, terli ve nefes nefeseydi. Kocasını cinayet şüphesiyle gözaltına alınmış bir adamın eşi gibi değildi.

“Buyurun?” dedi ve Pia’yı ancak ciddi bir şekilde inceledikten sonra tanıyabildi. “Ah, polis.”

“İyi günler, Bayan Jagoda,” dedi Pia. “Umarım rahatsız etmiyorumdur. Buradan geçiyordum ve size sormak istediğim birkaç soru vardı.”

“İçeri gelin,” dedi Marianne Jagoda ve bir adım yana çekildi. Birkaç dakika önce ona arzulu çığlıklar attıran adam yere melmış vazo parçalarını topluyordu. Pia Gut Waldhof’un saygıdeğer seyislerinden birini tanıyınca şaşırdı.

“Sizi daha önce Kelkheim’daki ahırda görmemiş miydim?” diye sordu adama. Adam başını kaldırıp baktı, ama cevap vermedi.

“Karol Almanca bilmez,” dedi Marianne Jagoda. “Bazı bahçe işleri vardı, onları halletti. Siz mutfağa gidin, ben hemen geliyorum.”

Pia bu yalanı hiç itiraz etmeden kabul etti ve doğrudan mutfağa yöneldi. Mutfaka girince kapının hemen yanında durdu ve kulak kabarttı.

Alçak sesle konuşuyorlardı. “...henüz bitmedi,” dediğini duydu Bayan Jagoda’nın, “görüşme fazla uzun sürmez.”

“Ben ahıra geri dönmek zorundayım,” dedi güya Almanca bilmeyen adam. “Uzun süre ortadan kaybolursam Kampmann kızıyor.”

“Kampmann’dan sana ne? Yukarı çık ve beni bekle, birazdan geliyorum.”

Pia Polonyalının cevabını anlamadı, ama pek de coşkulu olmadığı belliydi.

“Seni uyarıyorum,” dedi Marianne Jagoda ve tuhaf bir şekilde güldü, “yoksa sana dünyanın parasını ahırları muazzam temizliyorsun diye verdiğimi mi sanıyorsun?”

Birkaç dakika sonra Bayan Jagoda mutfığa geldi ve buzdolabını açtı.

“Siz de bir şey içmek ister misiniz?” diye sordu Pia’ya.

“Hayır, teşekkürler,” diyerek ikramı kibarca reddetti Pia. Marianne Jagoda omuzlarını silkti ve buzdolabından bir su şişesi çıkarıp dolaptan bir bardak aldı. Çok susamış olmalıydı; suyunu ağır yudumlarla içti.

“Oğlunuz nerelerde?” diye sordu Pia.

“Konstanz Gölü yakınlarındaki bir yatılı okulda. Eve sadece hafta sonları gelir.” Marianne Jagoda uzun, koyu renk saçlarını omuzlarından arkaya attı ve mutfak masasına oturdu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sizden Isabel Kerstner’in öldürüldüğü akşam ne yaptığınızı öğrenmek istiyordum.”

“Buradaydım. Bir sürü misafirimiz vardı. Bunu neden soruyorsunuz?”

“Rutin işlemler,” dedi Pia gülümseyerek. “Belki de sırf erkeklerden oluşan bir topluluktuk ve siz de erkek muhabbetlerinden sıkılmışsınızdır.”

“Evet, gerçekten de erkek muhabbetiydi,” diye karşılık verdi Marianne Jagoda. “Kocamın iş yaptığı insanlar. Ama ben ev sahibi olduğum için burada bulunmam gerekiyordu.”

“Kocanız bize o akşam uzun süre Isabel Kerstner’i beklediğini söyledi; davetliler arasında o da varmış.”

“Evet, bu doğru,” diyerek onayladı Bayan Jogada. “Isabel gelmediği için kocam oldukça sinirlenmişti. Ne de olsa onun işi müşterilerle ilgilenmekti, kendisine bunun için maaş ödeniyordu.”

Pia not defterini karıştırdı. “Isabel’in aldığı para karşılığında tam olarak ne yaptığını biliyor musunuz?”

Marianne Jagoda Pia’yı güvensiz bakışlarla süzdü.

“Ne kastettiğinizi anlamadım.”

“Müşterilerle ilgilenmek. Bunu nasıl anlamalıyım? Kahve servisi mi yapıyordu, müşterileri havaalanından mı alıyordu, yoksa başka şeyler mi?”

“Ne demek istiyorsunuz siz?” Marianne Jagoda’nın sesi kızgın çıkmıştı.

“Yani,” dedi Pia, kadının yüzünü dikkatle inceledi, “Isabel Kerstner’in oturduğu dairede bir yığın film bulduk; çeşitli erkeklerle yatarken çekilmiş filmler. Kocanız bu beylerin çoğunlukla Jago Eczacılık’ın iş yaptığı kişiler olduğunu söyleme nezaketinde bulundu da.”

“Gerçekten mi?” Marianne Jagoda’nın yüzündeki ifade güvensizlikten meraka dönüştü ve biraz konuştuktan sonra sesinde alaycı bir ton belirmeye başladı. “Demek bu yüzden bu kadar çok para kazanıyormuş. Ben de kocamın onda, ayda on bin euro ödeyecek ne bulduğunu merak edip duruyordum.”

“Isabel ile kocanızın da ilişkisi vardı,” dedi Pia ve merakla kadının vereceği tepkiyi bekledi. Ama Marianne Jagoda beklenmedik bir tepki verdi ve bir kahkaha patlattı.

“Daha neler,” dedi ve küçümseyici bir el hareketi yaptı, “kocam öyle sıska şeylerden hoşlanmaz.”

“Korkarım hoşlanıyor,” dedi Pia ve kayıt cihazını çıkarıp masanın üzerine koydu.

“Aklınızdan ne geçiyor?” Marianne Jagoda artık gülmüyordu, koyu renk gözlerinde öfkeli bir kor belirdi. “Kocam beni seviyor, o asla böyle bir şey...”

Pia “start” düğmesine bastı.

“...*Şişko Tavuğu düşününce bile kusacak gibi oluyorum. Senin için deliriyorum,*” diyen sesi duyuldu Jagoda’nın, “*zor nefes alıyor, tam bir su aygırı! Hadi, bana ne yapacağını söyle, yanına geldiğinde, hadi söylesene, bu beni azdırıyor...*”

Marianne Jagoda dudaklarını birbirine sıkıca bastırmuş, gözlerini kayıt cihazına dikmiş, öylece dinliyordu; yüzü taş gibi donuktu, yumruklarını sıkıyordu.

“Seni düzenbaz solucan,” diye homurdandı öfkeyle.

“Kocanızın Isabel’le ilişkisi olduğunu bilmiyor muydunuz?” Pia kayıt cihazını tekrar çantasına koydu. Marianne Jagoda’nın gözleri masanın yüzeyinden yükselerek Pia’nın gözlerini buldu.

“Lanet olsun, hayır,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Şu anda gözaltında olduğu için çok şanslı.”

Az önce şiddetli bir şekilde öğrendiği şeyden son derece etkilenmiş görünüyordu ve Pia neredeyse bu duruma üzülecekti. Ama sonra Marianne Jagoda’nın anne babasını hatırladı; muhtemelen gözünü para hırsı bürümüş kızlarının da içinde bulunduğu bir kundaklama olayı sonucunda duman zehirlenmesinden hayatlarını kaybetmişlerdi.

“Kocamla tanıştığım zaman şimdi olduğu gibi şişman değildim,” dedi Marianne Jagoda birdenbire. “Gerçi hiçbir zaman iskelet gibi zayıf olmadım, ama hamilelikten sonra sürekli kilo aldım. Önce on kilo, sonra yirmi. Kocamsa bundan hoşlanıyordu. En azından böyle söylüyordu.”

Bakışlarını yere indirdi.

“Her zaman, ne olursa olsun beni hep olduğum gibi seveceğini söylerdi.”

“Ama artık sizinle yatmıyordu,” diye bir tahminde bulundu Pia. “Seyis herhalde bugün buraya bahçe işlerini yapmaya gelmedi, öyle değil mi?”

Marianne Jagoda doğruldu.

“Bana bakın,” dedi neredeyse tehditkâr bir tavırla, “şişman biri olabilirim, ama yine de bir kadını. Yaşım henüz otuz yedi. Bu aşağılayıcı bir şey, ama biliyorum ki sizin gibi insanlar benimle alay ediyor ve şişman bir kadının cinsel istek duymasını sapıklık olarak görüyor.” Ağzının kenarları titriyor, her an hıçkırığa hıçkırığa ağlayacakmış gibi görünüyordu, ama hızlıca kendini toplayıp aniden ayağa fırladı. “Öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?”

Pia’nın öğrenmek istediği daha bir sürü şey vardı, ama şimdilik burada kesmeye karar verdi. Marianne Jagoda bugün burada öğrendiklerini önce bir güzel sindirmeliydi.

Bodenstein Isabel Kerstner’in not defterini karıştırırken, daha önce gözden kaçırdığı bazı ilişkileri yavaş yavaş kavramaya başlamıştı.

“Merhaba amirim,” dedi Pia Kirchhoff Bodenstein’in bürosuna girerek. “Marianne Jagoda’nın yanından geliyorum ve size şunu söylemeliyim ki orada...”

“Şuraya bir bakın önce,” diyerek araya girdi Bodenstein ve not defterini Pia’ya uzattı, Pia eğilip deftere baktı.

“Nereyi kastediyorsunuz?” diye sordu Pia şaşırmış bir halde.

“Burayı,” dedi Bodenstein ve parmağıyla 12 Ağustos tarihli notu gösterdi. “Bunu nasıl gözden kaçırdık biz?”

“Anna. Fotoğraflar Hardy ve Fatty,” diye okudu Pia ve gördüğüne inanamıyormuş gibi başını salladı, “Anna mı? Anna Lena Döring mi?”

“Ben öyle anladım,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak. “Hardy ile Hardenbach, Fatty ile de Marianne Jagoda kastediliyor; bunu not defterinden biliyoruz. Isabel belki de fotoğrafları hiç de Hardenbach’tan almadı, tersine onları Anna Lena Döring verdi. Öncelikle gidip onu bir ziyaret etmemiz lazım.”

Anna Lena Döring’in bulunduğunu tahmin ettikleri Dr. Kerstner’in evi, Bodenstein BMW’sini tam altıyı çeyrek geçe karşı çaprazına park ettiğinde karanlık ve terk edilmiş gibi gözükiyordu. Pia yolda eczacı Helfrich çiftiyle ve Marianne Jagoda ile ilgili öğrendiklerini anlatmıştı.

“Siz Jagoda’nın kocası ve Isabel ile ilgili hikâyeden tamamen habersiz olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?” diye sordu Bodenstein.

“Çok etkilenmiş ve yaralanmış görünüyordu,” dedi Pia düşünceli bir yüz ifadesiyle. “Ama şurası kesin, kocasıyla ilgili tek bir soru bile sormadı. Bana sorarsanız kadın durumu biliyordu ve o da bu duruma karşılık vererek kocasını aldattı.”

Bodenstein at kliniğinin numarasını tuşladı; içinde telefonu Inka’nın açmasını isteyen gizli bir umut vardı. Ama kimse açmadı, sadece telesekreter devreye girdi. O anda Bodenstein Rittendorf’un söylediği bir şeyi hatırladı; telesekreter devreye girer girmez nöbetçi veterinerin çağrı cihazı ötüyor ve o da hemen arayan numarayı geri arıyordu. Telesekretere cep telefonu numarasını söyledi ve kapattı.

“Bu arada, Rittendorf’a cumartesi akşamı ne yaptığını henüz sormadık,” diyerek Pia sessizliği bozarak.

“Bunun için bir gerekçemiz de yoktu.”

“Belki de vardır,” dedi Pia. “Aklıma Helfrich ve Rittendorf’un da Isabel’i öldürmek için güçlü nedenleri olabileceği fikri geldi. Kız

arkadaşlarından birinin garajında kendini asmasına neden olmuş. Ve neredeyse Michael Kerstner'in de başına aynı şey geliyormuş."

"Arkadaşlarının intikamını almak için yapılmış bir infaz mı diyorsun?" Bodenstein meslektaşına kuşkuyla baktı.

"Buna benzer bir şey. Şu öğrenci birliği armasını hatırlıyor musunuz?"

Bodenstein düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Aslında bakılırsa bu hiç de yabana atılır bir fikir değildi.

"Ama iyi bir arkadaş, kızının nerede olduğunu öğrenmenin Dr. Kerstner için ne kadar önemli olduğunu da bilir," diye itiraz etti.

"Belki de Isabel'i öldürmek istemediler, belki sadece korkutmak istediler. Sonra bir şeyler yanlış gitti ve kadın öldü."

"Veterinerler ve eczacılar pentobarbital'in etkisini iyi biliyorlardır."

"Peki ya onu sadece bayıltmak istedilerse?"

"İkisinin de o saatte nerede olduklarına dair mazeretlerini kontrol edeceğiz," dedi Bodenstein ve saatine baktı. Saat sekiz, sekiz buçuk olmuştu. Biraz düşündükten sonra at kliniğine girmeye karar verdi. Ruppersthain ıssız bir kasaba gibiydi. Hava neredeyse kararmıştı. Arabayı bomboş duran park yerine park ettikleri sırada Pia avlu kapısının biraz açık kalmış olduğunu fark etti; ama dış aydınlatmalar açılmamıştı. Kliniğin mesken olarak kullanılan binası da karanlıklar içindeydi. Gözü yönetim binasına takıldı. Orada bir an bir elfeneri ışığı gördüğünü sandı. Bunu amirine söyledi. Birden ikisinin de içinde burada bir şeylerin ters gittiğine dair bir his belirdi.

"İçeri giriyoruz," dedi Bodenstein alçak sesle ve 38'lik tabancasını koltuk askısından çıkardı. Pia başını sallayarak onayladı; bugün ikinci kez tabancasını eline alıyordu. Bodenstein karanlığa kulak kabarttı, bütün duyuları harekete geçmişti, ama kendi ve Pia'nın nefes alışlarından ve bir atın aksırmalarından başka bir şey duya-

madı. Bir yerlerde bir köpek havladı, bir diğeri ona katıldı, sonra ikisi de sustu. At kliniğinin üst tarafındaki yoldan bir araba geçti, motor sesleri uzaklarda yankılandı. Pia avlu kapısını açtı. Kapının gıcırıltıları neredeyse makineli tüfek atışı kadar ses çıkardı. İkisi birlikte duvarın gölgesine sığınarak avluya sızdılar; alanın orta yerinde Dr. Kerstner'in arazi arabası duruyordu. İdare binasının kapısının kapandığı, arkasından da birtakım ayak seslerinin binanın etrafından dolaşarak yaklaştığı duyuldu. Bodenstein ve Pia'nın bütün kasları gerilmişti, tabancalarının emniyetlerini açtılar her an karşılarına çıkabilecek kötü niyetli bir kişiye karşı hazırlıklarını yaptılar. Köşeden dönen kişi birden karşısında silahlı iki kişi görünce keskin bir çığlık attı ve ürkerek geri sıçradı.

“Burada karanlıkta ne yapıyorsunuz siz?” diye sordu Bodenstein yarı rahatlamış, yarı kızgın bir ifadeyle; karşısındaki kişi, veteriner yardımcısı Sylvia Wagner'den başkası değildi.

“Aman Tanrım,” dedi çilli kadın, boynunu tuttu ve geri çekilip duvara yaslandı, “beni nasıl bu kadar ürkütebildiniz, hay lanet olası!”

“Biz birilerinin büroya girdiğini sandık,” diye karşılık verdi Bodenstein ve tabancasını tekrar yerine yerleştirdi.

“Neden bu saatte burada dolaşıyorsunuz ki siz?” dedi genç kadın neredeyse azarlıcasına. Belli ki korkusu geçmiş, az çok sakinleşmişti.

“Dr. Kerstner'le konuşmak istiyorduk,” dedi Pia. “Önce evine gittik, kendisi orada yoktu. Sonra telesekretere not bıraktık. Ama henüz kimse geri dönmedi.”

“Kimse dönemezdi de,” dedi Sylvia. “Elektrikler kesik. Ben de atlara yemini suyunu vermek istiyordum, çünkü bugün ben nöbetçiyim, ama buraya gelince gördüm ki elektrikler kesik. Hiçbir şey çalışmıyor, ışıklar, bilgisayarlar, telesekreter.”

“Saat altıyı çeyrek geçe telesekreter çalışıyordu,” dedi Pia. “Sigortaların nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi veteriner yardımcısı başını sallayarak, “ameliyathalenin yanında. Çünkü orada güçlü bir elektriğe ihtiyacımız var, bu yüzden yeni sigorta kutusu oraya kuruldu.”

Kadın avluyu boydan boya geçti, anahtar destesini çıkarıp kapının kilidini açmak istedi, ama o anda kapının zaten açık olduğunu fark etti.

“İlginç,” diye mırıldandı ve ceketinin cebinden el fenerini çıkardı.

“Bana verin,” dedi Bodenstein, feneri kadının elinden aldı, “ben önden gidiyorum.”

Az önce kendisini terk eden nahoş duygu tekrar geri gelmişti. Feneri kocaman mekânın içinde gezdirdi ve o sırada el fenerinin ışığında gördüğü şey yüzünden az kalsın düşüyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Bayan Wagner.

“Hemen acil servisi arayın,” diye emretti Bodenstein, “çabuk çabuk!”

Sonra da hemen koşup yerde yatan karartının yanına çömeldi. Pia el fenerini onun elinden kaptı ve elini adamın boynuna koyup nabzını kontrol etmeye çalışan amirine tuttu.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Sylvia yerde yatan kişinin Kerstner olduğunu görünce; Kerstner doğal olmayan bir biçimde büzülmüş, kan revan içinde baygın vaziyette yerde yatıyordu.

“Hemen size söylediğimi yapın, hadi!” diye bağırdı Bodenstein, sonra da veterinerin arkasına bağlanmış ellerini çözmeye girişti. Veterineri neyle bağladıklarını da ancak o zaman fark etti. Bu doğru-
dan yüksek gerilim prizine takılı bir elektrik kablosuydu. Eğer biri o sırada sigortaları tamir etseydi birkaç yüz voltluk elektrik Kerstner’in vücudundan geçecek ve muhtemelen adamı oracıkta öldürecekti. Bodenstein kablonun düğümünü çözdü ve doğrudan elektriğe bağlı başka kimse olmadığından emin olduktan sonra ana sigortanın şalterini kaldırdı. O anda oda parlak neon ışıklarıyla doldu. Kerstner’in

durumu hayli kötü görünüyordu ve bilincini tamamen kaybetmiş bir haldeydi. Ambulansla hemen hemen aynı zamanda Rittendorf ve karısı da olay yerine geldi. Suskun ve sarsılmış bir halde sağlık görevlilerinin baygın adamı ambulansa taşınmalarını izlediler.

“Hastayı nereye götürüyorsunuz?” diye sordu Bodenstein ambulans doktoruna.

“Bad Soden’e. Bu gece oradakiler nöbetçi.”

Ancak siren sesleri ve yanıp sönen mavi ışığıyla ambulans oradan uzaklaştıktan sonra Rittendorf tekrar konuşabilecek hale geldi.

“Anna Lena nerede peki?” diye sordu.

“Onu biz de arıyoruz,” dedi Bodenstein. Son yarım saat içinde oraya asıl geliş amaçlarını neredeyse tamamen unutmuştu.

“Saat altıya doğru o ikisi bizdeydi,” dedi Rittendorf, gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. “Micha bu gece nöbetçiydi. Çağrı cihazını almak için uğramıştı. Şu sıralar elimizde sadece bir tane var, diğeri bozuk. Anna Lena da onunla birlikteydi.”

Bodenstein birden Anna Lena Döring’in cuma akşamı kendisine söylediği sözleri hatırladı. *Eğer bana bir şey yapmaya kalkacak olursa ben de onun hakkında bildiklerimi ona karşı kullanırım...* Acaba Friedhelm Döring karısının Kerstner’e kaçtığını öğrenmiş miydi? Veterineri bu hale getiren o muydu? İyi ama Anna Lena Döring neredeydi?

Döring’in evi de Kerstner’in evi gibi terk edilmiş haldeydi. Bunun üzerine Bodenstein ve Pia doğruca hastaneye gittiler; orada Kerstner ile konuşabilmeyi umuyorlardı. Bodenstein yolda Dr. Florian Clasing’i aradı, ama kız kardeşinin nerede olduğunu o da bilmiyordu. Onu en son Cumartesi akşamı Kerstner’le birlikte görmüştü.

Hastanenin önünde bornozlar içinde pinekleyen birkaç yaşlı adam gördüler; adamlar bir yandan sigara içiyor, bir yandan da merakla yeni gelenleri izliyorlardı. Acil servisin kapısı asansörlerin sol tarafındaydı. Bekleme salonu boştu.

Bodenstein buzlu camdan kapıyı çaldı; kapının üzerinde “Kapının açılması uzun sürebilir” yazıyordu. Öyle de oldu. Yaklaşık beş dakika sonra asık suratlı, keyifsiz bir hemşire kapıyı açtı.

“Evet,” dedi küstah bir ses tonuyla.

“Hofheim cinayet masası,” dedi Bodenstein. “Az önce buraya Michael Kerstner adında biri getirildi. Acaba kendisini muayene eden doktorla görüşebilir miyiz?”

“Bir dakika,” dedi asık suratlı hemşire ve cam kapıyı kapattı. Aradan yine birkaç dakika geçti ve sonunda kapı açıldı. Mavi önlük giymiş genç bir doktor, göğsünde yazdığına göre Dr. Ahmed Djafari, onlara doğru geldi. Bodenstein kendini tanıttı ve oraya geliş nedenleri anlattı.

“Bay Dr. Kerstner’in durumu nasıl?” diye sordu.

“Çok kötü benzetmişler,” diye karşılık verdi doktor, “ama şimdi kendine geldi, bilinci açık.”

“Onunla konuşabilir miyiz? Durum acil.”

Dr. Djafari bir kaşını kaldırdı.

“Normalde buna yetkimiz yok...” dedi.

“Biz bir cinayet olayını araştırıyoruz,” diyerek sözünü kesti Bodenstein, tavrı her zamanki gibi kabaydı. “Dr. Kerstner’in karısı geçen hafta öldürüldü ve biz onu bu hale getirenlerle karısının katillerinin aynı kişiler olduğunu düşünüyoruz.”

Gerçi bu pek doğru sayılmazdı, ama işe yaramıştı. Doktor etkilanmış bir şekilde gözlerini kocaman açtı ve derhal Kerstner’in sağlık durumuyla ilgili bir rapor hazırlayacağına söz verdi.

“Ben dışarı çıkıp bir sigara içeceğim,” dedi Pia.

“Ben de geliyorum,” dedi Bodenstein. Hastanenin girişinde Clasing ile karşılaştılar; Clasing sıkıntılı bir ifadeyle acil servise doğru âdeta koşarak gidiyordu.

“Eğer o domuz, kız kardeşime bir şey yaparsa, onun işini bitiririm,” dedi Clasing ve yumruklarını sıktı. “Bu herif tam bir psikopat.”

“Eniştenizin olayla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Elbette,” dedi Clasing sert bir sesle, “bedensel şiddet uygulamak konusunda uzman sayılır. Bunu artık siz de anlamış olmalısınız, öyle değil mi?”

“Kız kardeşiniz bize Kerstner’in kızının nerede olduğunu bildiğini söyledi,” dedi Bodenstein. “Kocasının, çocuğun ortadan kaybolmasıyla kesin bir ilgisi olduğundan emin.”

“Bence de mümkün,” dedi Clasing üzgün bir baş sallamasıyla. “Anna’ya yıllar önce söyledim, bu herifi terk et diye. Adam ilk karısını elleriyle döverek öldürdü.”

“Biliyorum,” dedi Bodenstein başını sallayarak. “Bu yüzden de kız kardeşiniz için kaygılanıyorum ya. Anna Lena bana kocası hakkında çok şey bildiğini ve onun yasadışı işleri hakkında elinde deliller olduğunu ima etti. Acaba size neler olup bittiğine dair herhangi bir şey söyledi mi?”

“Maalesef hayır,” dedi Clasing yüzünü buruşturarak ve çaresizliğini ifade eden bir el hareketiyle saçlarını sıvazladı. “Kız kardeşim her zaman o pis herifin tarafını tutardı, hatta adam onu dövdükten sonra bile. Şiddete rağmen onunla mutlu olmak istiyordu ve adam onu bizden tamamen uzak tutmayı başardı. Aslına bakılırsa onun gözlerini Micha açtı.”

“Birazdan onunla konuşabileceğiz,” dedi Bodenstein, “belki o bize neler olup bittiğini söyleyebilir.”

O sırada cep telefonu çaldı. Sabırsızlıkla telefonu açtı.

“Ben Thordis... umarım rahatsız etmiyorumdur.”

“Ah... hayır, hayır. Nasılsınız?”

“İyi,” dedi Thordis ve bir süre sustu. “Sizi fazla tutmayacağım, ama ben hâlâ ahırdayım. Bayan Jagoda yaklaşık yarın saat önce buraya geldi ve doğruca Kampmann’ın yanına çıktı. Kadın her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Ayrıca Jagoda’nın gözüaltına alındığı söylentileri de dolaşıyor ortalıkta.”

“Öyle mi?” demekle yetindi Bodenstein.

“Anlaşılmayacak gibi değil. Bu ahırda bir şeyler döndüğü kesin. Belki bu sizi ilgilendirir.”

“Pekâlâ. Teşekkürler,” dedi, kızın ne söylediğini anlamaya çalışırken aklına bir şey geldi. “Ha, Thordis, acaba bu akşam oralarda Friedhelm Döring’i ya da karısını gördünüz mü?”

“Hayır. Anna’yı çoktandır görmüyorum. Friedhelm de geçen perşembeden beri buraya uğramadı,” dedi Thordis, “bunu tesadüfen biliyorum, çünkü tembel Kampmann bugün günlerdir gelmediği için Freddy’nin atlarına binmek zorunda kaldığından yakınıp duruyordu.”

Bodenstein onun gülümsemesini net bir şekilde görebiliyordu.

“Dinleyin,” dedi Thordis sonra, “aklıma başka bir şey daha geldi. Şu Philipp ile ilgili. Zira o...”

Hışırtilar ve cızırtılar duyuldu, Thordis’in sözleri anlaşılmasız hale geldi ve bağlantı kesildi.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Bodenstein.

“Hastanenin biraz dışına çıkmanız lazım,” dedi Pia. “Burada cep telefonları çalışmaz.”

Bodenstein birkaç metre uzaklaştı ve cep telefonu tekrar çalmaya başladı.

“Telefon iyi çekmiyor,” dedi Thordis. “Acaba bir yerde buluşabilir miyiz? Mesela bu akşam?”

“Korkarım benim işler uzun sürecek,” dedi Bodenstein saatine göz atarak.

“Önemli değil,” dedi Thordis. “Siz beni arayın yeter, ne zaman olursa olsun.”

“Burada işim biter bitmez arayacağım,” diye söz verdi Bodenstein. Hastaneye geri döndüğünde, içten içe gülümseyerek, acaba Thordis gerçekten bir şey biliyor mu, yoksa benden bir randevu koparmak için numara mı yapıyor diye düşünmekten kendini alamadı. Her neyse, sonuçta evde oturup Inka Hansen ve kaçırılmış fırsatları düşünmekten daha iyiydi.

Kerstner cerrahi bölümünde, tek kişilik bir odada yatıyordu. Dr. Djafari Bodenstein’a sadece beş dakika görüşme izni vermişti; aslında bunu da pek istemiyordu ya. Kerstner bir beyin sarsıntısı geçirmiş; ayrıca elmacık ve burun kemiği kırılmıştı. Adam gerçekten kötü görünüyordu ve Bodenstein’ın onu bu hale getirenin Döring olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Anna Döring geçen hafta merkeze geldiğinde o da tıpkı bu haldeydi. Kerstner’in yüzünde birkaç yüzeysel yara vardı, alt dudağına dikiş atılmıştı, aynı şekilde alnındaki bir yaraya da. Sol koluna serum takmışlardı. Oldukça solgun ve bitkin görünüyordu, buna rağmen olanları hatırlamaya çalıştı.

“Hatırladığım son şey,” diye mırıldandı oldukça güç anlaşılır bir şekilde, “başıma ani bir darbe aldığım.”

“O sırada Bayan Döring sizin yanınızda mıydı?”

Kerstner’in allak bullak olmuş yüzü birden daha da karıştı. Belli ki Anna’yı tamamen unutmuştu, ki bu o kadar da şaşırtıcı sayılmazdı.

“Anna!” dedi doğrulmaya çalışarak, ama başaramadı, inleyerek yatağa geri düştü. “Aman Tanrım, nerede o?”

“Aslında biz de bunu sizin bize söyleyebileceğinizi umuyorduk,” dedi Bodenstein.

“Ortadan kayboldu,” diye ekledi Clasing üzüntülü bir sesle. “Lütfen düşün Micha. Otoparkta herhangi bir yabancı araç gördün mü? Ya da herhangi bir kişi? Ya da ilginç bir telefon falan aldın mı?”

Kerstner çaresizlik içinde başını hayır anlamında salladı.

“Döring son üç gün içinde karısını aradı mı?” diye sordu Pia.

“Ben... hatırlayamıyorum,” dedi Kerstner, sağ eliyle başını tuttu ve elinde olmadan inledi. Bodenstein başı bir türlü beladan kurtulmayan adama karşı içinde bir acıma hissetti. O sırada kapıda Dr. Djafari belirdi ve eliyle belirgin bir şekilde saatini işaret etti.

“Kendinizi fazla yormayın, şimdilik bunları düşünmeyin,” dedi Bodenstein, elini veterinerin elinin üzerine koydu. “Dinlenin ve bir an önce sağlığınıza kavuşun. Bayan Döring’i bulacağız, kızınızı da bulacağız, size söz veriyorum.”

Kerstner ağır ağır evet anlamında başını salladı, ama gözleri çaresizlik gözyaşlarıyla dolmuştu. Tam Bodenstein elini çekecekti ki Kerstner onu tuttu ve iyice sıktı.

“Beyler!” dedi kapıda onları bekleyen doktor.

“Bir saniye daha,” diye rica etti Bodenstein, Pia ve Clasing’e odadan çıkmalarını işaret etti.

“Florian’ın yanındayken söyleyemezdim,” diye fısıldadı Kerstner sıkıntılı bir sesle; gözlerinde büyük bir çaresizlik vardı, “ama Döring Anna’nın benimle olduğunu biliyordu. Dün akşam onu aradı ve derhal dönmezse başına bir iş geleceğini söyleyerek tehdit etti. Küfürler savurdu. Belki de Anna bu yüzden bir hata işledi.”

“Ama artık yeter,” diye araya girdi doktor, “derhal odayı terk edin.”

Bodenstein tepki göstermedi. Kerstner'e doğru iyice eğildi ve Anna'nın ne yaptığını duyunca tüyleri diken diken oldu.

"Yarın sabah erkenden onu ailemin yanına götürecektim," dedi Kerstner, sesi duyulamayacak kadar az çıkıyordu; konuşmak belli ki onu çok yoruyordu, "ama artık çok geç."

Nefes nefese kalmıştı, sustu ve öksürmeye başladı. Bodenstein dehşetle onun kan tükürdüğünü fark etti.

"Ona ne yaptığınızı görüyor musunuz!" dedi Dr. Djafari ve Bodenstein'ı tutup yana çekti, hemen hastasının üzerine eğildi ve alarm düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra iki hemşire koşarak geldi.

"Lütfen!" dedi Kerstner, yeniden nefes almaya çalıştı, elini umutsuzca ileri uzattı, ağzının kenarından ince bir kan sızıyordu. "Anna Lena'yı bulmalısınız! Lütfen!"

Bodenstein odadan koridora çıktı.

"Durum nedir?" diye sordu Clasing ona doğru atılarak. "Size ne söyledi?"

"Sanırım kız kardeşiniz büyük bir tehlike altında," dedi Bodenstein. "Döring'e hakkında onu hapse tıktırarak şeyler bildiğini söylemiş ve bunları kullanmakla tehdit etmiş."

"Bayan Kirchhoff," dedi Bodenstein ve gitmek için döndü, "derhal Döring ve karısı hakkında geniş çaplı bir soruşturma başlatın. Evine ve şirketine adamlar gönderin. Bütün devriyeler gözlerini dört açıp onun arabasını ve karısını bulmaya çalışsınlar."

Cam kapıdan çıkarak hastanenin otoparkına geldiklerinde Bodenstein Pia'ya SMS çekmeyi bilip bilmediğini sordu.

"SMS mi?" Pia olduğu yerde durdu ve şaşkınlıkla amirine baktı. "Kime SMS çekmek istiyorsunuz ki?"

"Bu sizi ilgilendirmez," dedi Bodenstein sırtarak. "Biliyor musunuz, bilmiyor musunuz, siz onu söyleyin!"

“Elbette.”

“O zaman bana gösterin lütfen.”

Pia amirinin cep telefonunu aldı ve nasıl yapıldığını gösterdi. Bodenstein cep telefonunu Pia’dan aldı ve Pia’nın şaşkın ve meraklı bakışları altında hayatının ilk SMS’ini yazmaya başladı. Saat on biri on geçte Thordis’i aramayı uygun bulmamış olmalıydı. Eğer hâlâ uyanıksa mesajı görecekti, değilse de sabah uyanınca görecekti, o zaman da en azından randevuyu unutmadığını anlayacaktı.

“Pekâlâ,” dedi arabaya vardıklarında, “şimdi de OK tuşuna basıyoruz... gönder... hah, süper! Çok basitmiş.”

Başını kaldırdı ve Pia’ya gülümsedi.

“İyi misiniz patron?” diye sordu Pia dikkatli bir sesle.

“Üç gündür doğru dürüst uyumadım,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Nafle yere bir katilin peşinde koşuyorum, karım on bin kilometre uzakta. Bunun dışında süperim!”

Pia kuşkuyla ona baktı ve esnemesini güçlkle bastırdı.

“Buradan sanki bir parmağınızı prize sokmuşsunuz gibi görünüyorsunuz,” dedi, “bense yorgunluktan ölüyorum.”

“Birkaç saat dinlenin,” dedi Bodenstein. “Merkezi arayıp, bir şey olursa bana hemen haber vermelerini söyleyeceğim. Döring bu akşam ortaya çıkarsa bunu öğreneceğim. Karısını bir yerlere kilitlediğinden eminim. Ona sakız gibi yapışacağız ve şansımız da yaver giderse o bizi karısına götürecektir. Psikopat kocasını tutuklamak gibi, Bayan Döring’i tehlikeye atabilecek hiçbir riske girmek istemiyorum.”

Cep telefonu sinyal verince bir an ürperdi.

“Oo,” dedi Pia yorgun bir gülümseme eşliğinde. “İşte cevap da geldi.”

Bodenstein merakla mesajı açtı.

“Bockenheim’deki Light and Sound’u biliyor musunuz? Yoksa sizin için çok mu geç?” diye yazmıştı Thordis. “Light and Sound”u iyi bilirdi, çünkü Lorenz bir buçuk yıldır hafta sonları orada DJ olarak çalışıyordu. Bodenstein bir cevap yazmak için dikkatini toplamaya çalışıyordu. En azından sinirleri şu an uyanamayacak kadar ayaktaydı.

“Yarım saat içinde orada olabilirim,” diye yazdı.

Arabayı geri vitese takarken cep telefonuna yeni bir mesaj geldi. Belli ki Thordis SMS işini ondan çok iyi biliyordu.

“Ben bistrodayım. Sevinirim.”

“Ben de,” diye mırıldandı Bodenstein ve derin bir nefes vererek içini boşalttı.

Bockenheim’ın Leipziger caddesine çıkan sokaklardan birinde bulunan “Light and Sound” son dönemlerde Frankfurt’un en gözde kulüplerinden biriydi ve Bodenstein bir pazartesi akşamı bile bu kadar gencin diskoya gelmiş olmasına şaşkınlıkla bakıyordu. Kuşkusuz oradaki en yaşlı kişilerden biriydi, ama bundan çok boynundaki kravat dikkat çekiyor olmalıydı. Thordis birkaç genç arkadaşıyla birlikte bistro bölümünün bir köşesinde oturuyordu. Orada müzik biraz daha sessizdi ve sohbet etmeye imkân tanıyordu; insan karşıdakine sesini duyurmak için ciğerlerini paralamak zorunda kalmıyordu. Bodenstein masaya yaklaşırken arkadaşları masadan kalktı.

“Sizi rahatsız etmek istemezdim,” dedi Bodenstein.

“Biz zaten kalkmak üzereydik,” dedi kızlardan biri ve Thordis’e göz kırptı. Bu da Bodenstein’in gözünden kaçmadı. Belli ki onlara geleceğinden bahsetmişti.

“Bir şey içmek ister misiniz?” diye sordu Thordis. “Burada inanılmaz kokteyller yapıyorlar.”

“Bir Caipirinha alabilirim,” diye karşılık verdi Bodenstein ve gülümsedi. Thordis’in üzerinde oldukça derin dekolteli açık mavi bir

giysi vardı; elbisenin rengi gözleriyle mükemmel bir uyum içindeydi; altına da sadece zayıf kızlara yakışan şu dar kesimli pantolonlardan giymişti. Garsonlardan birini işaret ederek yanına çağırdı; solaryum yanıği kollarında hayal gücünü zorlayan dövmleri olan, saçları jöleli genç bir garson geldi ve Thordis siparişi verdi.

“Sık sık böyle geç vakit çıkar mısınız?” diye sordu Bodenstein kravatını gevşeterek.

“Neden olmasın?” dedi Thordis gülümseyerek. “Evde tanımadık birini bulmak zor.”

“Kaç yaşındasınız?” diye sordu Bodenstein.

Thordis gülümsedi, çenesini dirseğine dayadı.

“Saat ondan sonra kamusal alanda içki içebilecek yaştayım,” diye karşılık verdi. “Yirmi bir yaşındayım. Ya siz?”

“Çok daha yaşlı,” dedi Bodenstein sırtarak, ama sonra ciddileşti. “Bana Philip hakkında bir şey söyleyecektiniz?”

“Ha, evet,” dedi Thordis güzel burnunu kıvrarak “Önce önemsiz bir şey diye düşündüm, ama bugün Isabel’in bana bir keresinde onun kim olduğunu anlattığını anımsadım. Onun başarılı bir film yapımcısı olduğunu söyleyerek hava atıyordu; güya ona filmlerinden birinde başrol oynamayı teklif etmiş.”

“Bak sen,” dedi Bodenstein ve daha bir ilgiyle dinlemeye başladı.

“Gerçi bu ona hiçbir zaman bir Oscar getirmeyecekti ama...” Thordis’in yüzündeki gülümseme bir parça alaycı bir havaya bürünmüştü. “Zira adam porno filmler yapıyordu.”

Bodenstein Jagoda’nın da buna benzer şeyler anlattığını hatırladı.

“Philipp Freddy, Döring’in ilk evliliğinden olan oğlu,” diye devam etti Thordis. “Çoğunlukla Arjantin’de yaşar. Ama yapım şirketinin burada, Frankfurt’ta da bir temsilciliği var bildiğim kadarıyla. Isabel

bir keresinde adamın pasaportunda Philipp Döring değil de Felipe Duragano yazıyor diye dalga geçmişti.”

Bu yeni haber Bodenstein’i heyecanlandırdı. Döring’in oğlu! Arjantin! O sırada garson geldi, içkileri bir kâse içindeki çerezlerle birlikte masaya koydu.

Thordis kadehini aldı ve Bodenstein’a doğru kaldırdı.

“Isabel onun hakkında bir şeyler anlattı mı?” diye sormaya devam etti Bodenstein ve Caipirinha’yı unuttu. “Hatırladığınız bir şey var mı?”

Thordis bir parça hayal kırıklığına uğramıştı. Yoksa gerçekten de bu buluşmadan daha fazlasını mı ummuştu?

“Isabel bir keresinde,” dedi, “istediği her adamı elde edebileceğini söylemişti. Sorun sadece, hoşlandığı adamların parasız olmalarıydı ve para olmadan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Ama Philipp bir istisnaydı, hem yaşlı bir moruk değildi, hem de yığınla parası vardı.”

“Peki hakkında başka bir şey söyledi mi?” diye sordu Bodenstein. “Onunla ciddi bir şeyler düşünmüş olması mümkün mü?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Thordis ve pipeti ağzına götürdü.

“Peki Döring’ler? Onları ne kadar tanıyorsunuz?”

“Peki iyi tanımam,” dedi, Thordis. “Freddy ani öfke patlamaları yaşayabiliyor, özellikle de içki içince. Anna’yı birkaç kez feci şekilde dövdüğünü biliyorum, hatta bir keresinde herkesin gözü önünde yaptı bunu, Kampmann ve başka bir adam onu zar zor zaptettiler. Anna asla çok konuşmaz. Her zaman mutsuz olduğu izlenimi verir.”

“Döring’in Isabel’le bir ilişkisi vardı.”

“Hiç kimsenin onunla gerçek bir ilişkisi yoktu,” dedi Thordis başını sağa sola sallayarak. “Isabel’de erkeklerin aklını başından alan bir şey vardı. Erkekleri baştan çıkarmayı çok seviyordu. Her erkeği elde edebileceği duygusuna ihtiyacı vardı.”

Bodenstein Rittendorfun Isabel hakkında söylediklerini düşünüyordu. *Bir erkeğin onun avcuna düşmemesini kaldıramazdı.* Bu da Thordis'in anlattıklarına uyuyordu.

“Peki Kampmann?” diye sordu Bodenstein.

Thordis düşünceli bir şekilde ona bakıyor, ama görmüyordu.

“Eh,” dedi, kadehi parmaklarının arasında döndürdü, “Isabel onun sattığı atlara biniyordu, sık sık birlikte takılıyorlardı, ama resmi olarak birbirlerine her zaman ‘Siz’ diye hitap ediyorlardı. Ama Susanne Isabel’i fena kıskanıyordu.”

“Dönüşümün nedeni bu yani...”

“Hah,” dedi Thordis küçümser bir gülümsemeyle, “kadın tam yirmi kilo verdi... sonra da şu sarı saçlar! Kadının neresinin gerçek olduğunu söyleyemiyorum artık. Ama başardığı tek şey, kocasının sinirine daha fazla dokunmak.”

“O halde Kampmann da vardı. Döring ve oğlu da. Buna bir de Jagoda’yı ekle.”

“Hans Peter?” Thordis şaşırmış görünüyordu.

O sırada Bodenstein’ın, masada, kadehin yanında duran cep telefonu titredi.

“Affedersin,” dedi ve telefonu açtı.

Arayan merkezdi; az önce sahil korumanın Gerbermühle civarında Deutschherren sahili yakınlarında, Main nehrinden bir kadın cesedi çıkarıldığı haberini verdiğini söylüyordu. Verilen eşkale göre ceset Anna Lena Döring’e ait olabilirdi.

“On dakikaya kadar oradayım,” demekle yetindi Bodenstein.

“Bir şey mi olmuş?” diye sordu Thordis merakla.

“Evet, maalesef gitmek zorundayım,” dedi Bodenstein başını sallayarak ve oradan geçmekte olan garsona el etti.

“Gerçekten bir şey oldu mu, yoksa benden kurtulmak için önemli bir telefon gelmiş numarası mı yapıyorsunuz?”

Bodenstein bu ince suçlama karşısında bir an ne diyeceğini bilemedi.

“Main nehrinden bir kadın cesedi çıkarılmış,” dedi Bodenstein kuru bir sesle. “Ve bu muhtemelen Bayan Döring.”

“Aman Tanrım, korkunç bir şey bu!” Thordis dehşete kapılmıştı.

“Gerçekten o olup olmadığını bilmiyorum, ama derhal oraya gitmek zorundayım.”

“Ben de gelebilir miyim?”

“Uyumanız gerekmiyor mu sizin?”

“Günde üç saat uyku yetiyor bana,” dedi genç kadın.

“Tamam, benim için hava hoş.” Bodenstein’ın zihni çoktan Main’den çıkarılan cesetteydi. “Ama siz arabada bekleyeceksiniz, anlaştık mı?”

“Kesinlikle,” dedi Thordis, heyecanlı bir şekilde başını salladı; gözleri parlıyordu.

6 Eylül 2005, Salı

Polis arabalarının yanıp sönen ışıkları Main'ın mürekkep siyahlığındaki sularında yansıyor. Bodenstein arabasını yolun kenarına, bir devriye arabasının arkasına park etti. Yol boyunca pek konuşmamışlardı. Bodenstein'in içinde yine, bir cesedin yanına gittiğinde beliren o gerilimli duygu vardı. Kerstner'e verdiği sözü, adamın çaresizliğini ve çektiği derin kaygıları düşünüyordu. Kızından sonra şimdi bir de sevdiği kadını kaybetmek kim bilir nasıl ağır bir darbe olacaktı onun için. Bodenstein içte içe Main'den çıkarılan bu cesedin Anna Lena Döring'e ait olmaması için dua ediyordu.

"Burada beni bekleyin," dedi Thordis'e. Thordis tutuk bir şekilde başını evet anlamında salladı. Arabadan indi, polis memuruna başıyla bir selam verdi, sonra eğilerek sarı güvenlik şeridinin altından geçti ve otların arasındaki ayak izlerini takip ederek kıyıya indi. Orada hummalı bir çalışma vardı. Parlak bir projektör kıyıdaki çalılıkların belli bir noktasını aydınlatıyor, sahil korumaya ait bir gemi birkaç botun ilerisinde salnıp duruyordu.

"Günaydın," dedi Bodenstein; polisler, Frankfurt K11 ekibinin elemanları, olayyeri inceleme ekibi ve sahil koruma memurları, ayrıca iki polis dalgıcı ve itfaiyeciler; herkes oradaydı; başlarıyla Bodenstein'a selam verdiler. Bodenstein adamların neredeyse çoğunu tanıyordu; hepsiyle buradaki gibi nahoş olaylarda bir araya gelmişlerdi hep.

Ceset çoktan torbaya konmuştu. Bodenstein cesedi muayene etmiş olması gereken doktoru gördü. Beraber çalıştığı mesleğinin kâğıt üzerindeki kocası olan adamdı bu; Dr. Henning Kirchhoff.

“Günaydın, Bodenstein,” dedi doktor ve biraz doğruldu. “Merkezin, nehirde her ceset bulunduğunda beni çağırmak gibi kötü bir alışkanlığı var. Sachsenhausen’de oturduğumdan olsa gerek.”

“En azından buraya fazla uzak değil.” Bodenstein onun yanına çömeldi ve açık duran ceset torbasına baktı. Kadının yüzü tanınmaz haldeydi. Bu kadının hayatının son anlarında neler çekmiş olabileceğini düşününce Bodenstein’in tüyleri ürperdi. Acaba Friedhelm Döring, kendisi hakkında tehlikeli şeyler bildiğini öğrendiği karısını böylesine vahşice öldürmüş ve sonra da nehre atmış olabilir miydi?

“Birisi ağır bir aletle girişmiş,” diye söze başladı Kirchhoff. “Tahminim bir çekiç ya da ona benzer bir şey; sonra da yakıcı bir şey, muhtemelen tuzruhu. Suda kaldığı süre bir ya da iki saatten fazla değil. Ama ölüm medeni yüzüne aldığı darbeler değil. Gırtlığını da kesmişler. Vücudundaki bütün kan boşalmış.”

Zaman açısından bakıldığında her şey uygun düşüyordu. Anna Lena Döring son olarak saat altıda görülmüştü, saat yedi gibi de Kerstner klinikte saldırıya uğramıştı. Ve şimdi saat birdi.

“Öleli ne kadar olmuş?” Bodenstein tekrar ayağa kalktı ve tanınmayacak haldeki kadın cesedine baktı.

“Söylemek zor,” dedi Kirchhoff, “suda bulunan cesetlerde vücut ısısı fazla bir şey söylemez.”

“Yaş?” Bodenstein gözlerini kırpmadan cesede bakıyordu. Uzun, koyu renk saçları birbirine dolanmış yosunlara benziyordu ve manzara kadının yüzünden bütün mimiklerin alınmış olmasından daha korkunçtu. Anna Lena Döring’in uzun, koyu renk saçları vardı.

“Tahminen otuz yaşlarında,” dedi adli tıp doktoru ve düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırды.

“Elbise, mücevher, özel işaretler?”

“Hiçbir şey yok. Kadın çırılçıplaktı.” Kirchhoff cesedin üzerine eğildi, ellerinin ikisini de kendi eldivenli sağ eline aldı, onları daha iyi gösterebilmek için. “Bir yüzük takıldığına işaret edebilecek hiçbir iz yok.”

Ayağa kalktı.

“Yarın öğle saatlerinde, otopsideen sonra size daha fazla şey söyleyebilirim.”

“Tamam. Bana cep telefonumdan ulaşabilirsiniz.” dedi Bodenstein. “Aksi ispatlanıncaya ya da kadın canlı olarak ortaya çıkıncaya kadar maalesef bunun Bayan Anna Lena Döring olduğunu varsaymak zorundayız.”

Arkasına döndü. İçini derin bir umutsuzluk kaplamıştı. O an mesleğine karşı büyük bir nefret hissetti.

“Yarın adli tıpta görüşürüz,” dedi Kirchhoff’a ve sıkı dişlerinin arasından ekledi, “Döring’in bu cesede bakınası gerekecek.”

Doktor başını öne salladı ve lastik eldivenlerini çıkardı.

“Duyduğuma göre birkaç haftadır karımla birlikte çalışıyormuşsunuz,” dedi öylesine bir şey söyler gibi.

“Evet, bu doğru. En az bir aydan beri.”

Dr. Henning Kirchhoff uzun boylu bir adamdı; siyah, özenle tıraş edilmiş sakalları vardı. Erkek kardeşi gibi onun da alnı oldukça açık ve dudakları zarıftı. Çekici, kültürlü ve zeki bir adamdı; neler yapabileceğini bilen insanlara özgü bir özgüvene sahipti. Bir an için sanki Kirchhoff bir şey daha soracak gibiydi, ama sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Kendisine selamımı iletin,” demekle yetindi.

“Söylerim,” dedi Bodenstein. “İyi geceler.”

Tekrar yukarı çıktı. Thordis arabadan inmiş, BMW'nin tamponuna yaslanmış bekliyordu.

“Evet?” dedi kaygılı bir şekilde. “Anna mı?”

Bodenstein onun bütün bu olanların arkasında yatan kadere dair gerçekten de bir hisse sahip olduğunu fark etti. Gözlerinden yansıyan ve en ufak bir sansasyon merakı içermeyen bakışları, bu genç kadına olan sempatisini bir kat daha artırdı.

“Maalesef bunu anlamak mümkün olmadı,” dedi, “yarınki otopsiyi beklemek zorundayız. Lütfen binin. Sizi herhangi bir yere bırakabilir miyim?”

“Hayır. Şehre hızlı trenle geldim. Arabam Bad Soden tren istasyonunda.”

“Neden ki?” diye sordu Bodenstein, arabanın üzerinden ona baktı. “Sizi oraya götürecek birini bulacağınızdan emin miydiniz?”

Thordis onun bakışlarına önce inanamayan bir bakışla karşılık verdi, sonra hafif, küçümser bir şekilde iç geçirdi.

“Sizin gerçekten başkaları gibi olmadığınızı düşünmüştüm,” dedi Bodenstein’i şaşırtan bir ifadeyle, “ama görüyorum ki benim yardımcı olma isteğimi asılmak olarak algıladınız. Sizin gibi benden yirmi yaş büyük birine çok teşekkür ediyorum.”

Bodenstein ona yıldırım çarpmış gibi bakakaldı; boynundan yüzüne doğru bir kırmızılığın yayıldığını hissediyordu. Tam bir aptal gibi davranmıştı. Yaşlı bir aptal gibi. Önce ona karşı çıkınak istedi, ama sonra bir ara gerçekten de onun kendisine asıldığını düşündüğünü hatırladı.

“Saçma,” diye kestirip attı. “Arabaya binin, sizi arabanızın olduğu yere bırakayım.”

“Zahmet etmeyin, ben banliyöyle giderim.”

“Bu saatte tren yok.”

“O zaman taksiye binerim.”

“Sizin gerçekten başkaları gibi olmadığınızı düşünmüştüm,” diye mırıldandı Bodenstein onu taklit ederek.

“Ne demek istiyorsunuz?”

Hâlâ arabanın üzerinden birbirlerine bakıyorlardı.

“Küçük, inatçı bir kız.”

“Ben inatçı değilim,” dedi Thordis soğuk bir sesle. “Küçük kız meselesi de on yıl önceydi.”

“Şimdi benimle geliyor musunuz gelmiyor musunuz? Çok yorgunum ve bu gece hiç olmazsa birkaç saat uyumak istiyorum,” dedi Bodenstein ve arabaya bindi, Thordis sessizce kapıyı açıp yan koltuğa oturunca az kalsın sırtıyordu, ama zor da olsa kendini tutmayı başardı.

Museum sahilinden ve Main köprüsü üzerinden istasyonun yanından geçerlerken Thordis sürekli önüne baktı ve tek kelime etmedi.

“İtiraf ediyorum,” dedi Bodenstein Frankfurt’un fuar bölgesinden geçerken, “haklısınız! Sizin buluşmamızdan bir Caipirinha ve sudan çıkan bir cesetten fazlasını beklediğinizi bir an için olsa da düşündüm.”

Thordis ön camdan dışarıya dimdik bakmaya devam etti, vücudunun gururlu duruşu onun alındığını ele veriyordu. Bodenstein buna üzüldü. Kızcağız ona yardım etmek istemişti. Ama Thordis birden ona döndü.

“Pekâlâ,” dedi, yarı cilveli yarı kızgın bir ifadeyle gülümsedi; Bodenstein bu gülümsemeyi daha önce de görmüştü. “Aklımdan geçenleri okudunuz. Sizin beni beğenmenizi ve bir akşam buluşmasından daha fazlasını ummuştum.”

Bodenstein bu itiraf karşısında tuhaf bir ürpertiye kapıldı ve bir pilicin kendisini bu şekilde provoke etmesine izin verdiği için kendine kızdı.

“Vay vay,” dedi Frankfurt şehri tamamen geride kalınca gaza bastı.

“Ben Isabel gibi biri değilim,” dedi Thordis, bakışlarını tekrar yola dikti, “ama sizden hoşlanıyorum, dinazor kadar yaşlı, havalı ve kendini beğenmiş bir tip olmanıza rağmen.”

Bodenstein kaşlarını kaldırdı.

“Ama hiç de kıbar İngiliz tarzı değil,” dedi.

“Ben Amerikalıyım. Biz dobrayızdır.”

“Ha, bu her şeyi açıklıyor,” dedi Bodenstein, sinyal verdi ve Main-Taunus Merkezi’ne varmadan önce, Bad Soden’e gitmek için A66 otoyoluna saptı. Yandan bir bakış atarak bir an Thordis’in yüzünü süzdü. Acaba aklından neler geçiyor, diye düşündü. Kendisini baştan çıkarmanın bu kadar kolay olacağını mı sanmıştı; onu hemen eve götüreceğini ya da arabada hızlıca iş tutacağını falan mı? Öte yandan bu düşünceleri hiç de fena bulmadığını şaşkınlıkla fark etti. Birdenbire yabancı, kadınsı çekiciliklere karşı bu kadar açık hale gelmesinin nedeni neydi? Cosima’nın yokluğu muydu bunun suçlusu, yoksa Inka Hansen’le karşılaşması mı? Bir süre sonra arabayı Bad Soden Kurpark’ta, sarı bir Suzuki’nin ardında durdurdu. Thordis arabadan inmek için bir harekette bulunmadı.

“Verdiğiniz bilgiler için teşekkürler,” dedi Bodenstein. “Bana büyük bir iyilik yaptınız.”

Genç kadın başını kaldırdı, gözlerinde arzulayan, ama aynı zamanda da baştan çıkarıcı bir ifade vardı; Bodenstein’in kafasında bütün alarm çanları birden çalmaya başladı.

“Size iyi yolculuklar,” dedi bir parça soğuk bir sesle. “İyi geceler.”

Friedhelm Döring sabah altıyı çeyrek geçe eve geldi ve devriye arabasındaki polisler tarafından eve girmesi engellendi. Bodenstein yarım saat sonra oraya geldiğinde adamın sinirleri çoktan tepesine çıkmıştı.

“Bu bulvar komedisi de nedir böyle? Neler oluyor burada?” diye bağırdı saatin ne kadar erken olduğuna ve komşuları uyandıracağına aldırmadan.

“Bu saatte nereden geliyorsunuz?” diye sordu Bodenstein.

“Bu sizi niye ilgilendiriyor?” diye tersledi Döring. “Aklınıza ne geldi de beni böyle, evimin önünde tutukluyorsunuz?”

“Bunun için nedenlerim var,” dedi Bodenstein istifini bozmadan. “Pekâlâ, dün gece neredeydiniz? Ve de karınız şu anda nerede?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Döring omuzlarını silkerek. “Onu Cuma gününden beri görmüyorum. Çünkü o gün evi terk etti, o ufak tefek manyak veterinerine kaçtı.”

Ansızın söylemeyi planladığından fazlasını en başında söylemiş olduğunu fark etti.

“Demek öyle,” dedi Bodenstein, kaşlarını kaldırdı, sanki o an yeni bir şey öğrenmiş gibi. “Dün akşam saat 18.00 ile 20.00 arasında neredeydiniz?”

“Tek bir kelime etmiyorum!” diye homurdandı Döring. “Şimdi evime girmek istiyorum.”

“Dün akşam Kerstner kliniğinde saldırıya uğradı,” dedi Bodenstein, “ve karınızın izi hâlâ bulunamadı.”

“Bak buna çok üzüldüm,” dedi Döring alaycı bir sesle.

“Kerstner’i dövüp karınızı kaçırdınız mı?”

“Çılgın bir hayal gücünüz var,” dedi Döring, sesi hâlâ alaycıydı, “neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Belki de karınız sizin hakkınızda size zarar vereceği kesin olan şeyler biliyordu,” dedi Bodenstein, “arkadaşınız Jagoda, ki birkaç gündür kendisi devletin misafiri bize bir sürü şey anlattı.”

Bodenstein Döring’in bir an donup kaldığını fark etti.

“...ortak arkadaşınız Maurice Brault’u, örneğin. Ya da müşterilerine şantaj yapmak için kullandığı video kayıtlarıyla ilgili meseleyi. Harika bir fikir, doğrudan temasa kadar varan bir müşteri bağlılığı. Başsavcı Hardenbach’ın kendini vurmadan önce ayrıntılı bir ifade bırakmış olması Bay Jagoda adına oldukça üzücü oldu. Artık Jago Eczacılık’ın bütün karanlık işlerini biliyoruz. Sizin hakkınızda da çok şey biliyoruz, Bay Döring.”

“Benim hakkımda bilinecek bir şey yok,” diye karşılık verdi Döring, ama gözlerindeki öfke yerini yavaş yavaş bir kaygıya bırakmıştı.

Belli ki Jagoda’nın tutuklandığından henüz haberi yoktu. Şimdi bizzat kendisinin de uçuruma ne kadar yaklaştığını yavaş yavaş anlıyordu.

“Benimle Frankfurt’taki ceset teşhis merkezine kadar geleceksiniz,” dedi Bodenstein. Saatine baktı. “Dün gece Main’den bir kadın cesedi çıkarıldı ve biz onun karınız olduğunu düşünüyoruz.”

“Beni zorlayamazsınız!” diye karşı çıktı Döring.

“Evet, bunu yapabilirim,” dedi Bodenstein arabasının kapısını açtı, “buyrun, Bay Döring.”

Yarın saat sonra Friedhelm Döring, Adli Tıp Enstitüsü’nün soğuk odalarından birinde yüzünü buruşturmuş bir halde duruyor ve vahşice tanınmaz bir hale getirilmiş, kimliği henüz belirlenmemiş kadın cesedine bakıyordu. Ani bir hareketle yüzünü başka tarafa çevirdi. Bodenstein dikkatle onu izliyordu, ama aklı başka yerdeydi. Ego-sunun, kadınların peşinden koştuğu adam olmasına ihtiyacı yoktu, ama hiç kuşkusuz Thordis sayesinde ruhunun, yanlış anlamaya fırsat bırakmayacak bir şekilde okşanmış olduğunu hissediyordu. Kendini olayın akışına bıraksa ne olurdu, onu öper miydi? Peki o ne yapardı, şayet o...

“Neden beni birtakım ölü insanları görmek zorunda bırakıyorsunuz?” diyen Döring’in sesiyle daldığı hayallerden uyandı Bodenstein.

“Bu sizin karınız mı?” diye sordu.

“Hayır, lanet olası,” dedi Döring şiddetle başını sağa sola sallayarak, “bu o değil. İçişleri Bakanına gidip sizi ve yöntemlerinizi şahsen şikâyet edeceğim, Bodenstein! Bu sizin yaptığınıza psikolojik terör derler!”

“Bu cesedin karınıza ait olmadığından nasıl bu kadar eminsiniz?”

“Karım apandisit ameliyatı geçirmişti,” diye yanıtladı Döring sert bir tonda. “Karımın vücudunu tanırım. Bu kadın fazla şişman. Artık gidebilir miyim?”

“Elbette,” dedi Bodenstein, içinde hissettiği rahatlamanın Döring tarafından fark edilmemesi için çaba gösteriyordu. “Eğer isterseniz sizi evinize kadar bıraktırabilirim ve...”

“Bu sevimliliklerinizi kendinize saklayın,” diyerek kesti Döring. “Bu oyunun bir rövanşı olacak, size yemin ediyorum!”

Bodenstein omuzlarını silkti ve koridora açılan kapıyı açtı.

Antrede iş arkadaşının, takım elbisesinin üzerine gri bir önlük giymiş olan “kâğıt üzerinde kocası” olan doktorla derin bir konuşmaya daldığını gördü. Bodenstein Adli Tıp Enstitüsü binasından çıktı. Döring vedalaşmadan ayrılmış, cep telefonunu almak için elini pantolonunun cebine sokmuştu. Bodenstein onun bir yandan telefon görüşmesi yaparken bir yandan caddenin karşısına geçişini ve oradan bir taksiye doğru yürüyüşünü izledi. O sırada Pia yanında belirdi.

“Evet?” diye sordu.

“Karısı değilmiş. Çok şükür. Ama şu andan itibaren gözümüzü bu herifin üzerinden ayırmayacağız.”

“Adamlarımız peşine takıldı bile,” dedi Pia, başıyla gümüş renkli bir Opel’i işaret etti; içinde sivil giyimli bir erkek ve bir kadın vardı. Pia’nın cep telefonu çaldı.

“Ah, merhaba, Bay Rittendorf,” dedi ve uzun süre dinledikten sonra teşekkür edip konuşmayı bitirdi.

“Ne istiyormuş?” diye sordu Bodenstein, ama Pia cevap vermek yerine bir numara tuşladı.

“Bir dakika,” dedi, bir araba plakası söyledi, sonra başını kaldırdı.

“Dün akşam yediye çeyrek kala Ruppertshain’daki bir adam, etrafta köpeğini gezdirirken, koyu yeşil bir Cherokee cip görmüş, hayvan kliniğinin arka tarafına park etmiş halde. Adam yürüme engelliymiş ve arabayı yolu kapatıyormuş, bu yüzden arabanın camına tıkkatmış. Sürücü camı birazcık açmış ve adama oradan geçmek istiyorsa zayıflamasını söylemiş. Hava neredeyse karanlık olmasına rağmen yüzünde koyu renk güneş gözlükleri varmış.”

“Vay canına,” dedi Bodenstein şaşkınlıkla.

“Adam az önce Rittendorf’un yanındaymış, şikâyetçi olmak için. Zaten hep o aynı yere oraya park eden hayvan kliniği müşterilerinden sürekli şikâyetçi olan, ama aynı zamanda arabaların plakalarını ezberleyecek kadar da dikkatli biriymiş.”

Pia ve Bodenstein arabalarına ulaşamadan koyu yeşil cipin kime ait olduğu bilgisi kendilerine ulaştı.

“Manfred Jager,” diye yüksek sesle tekrarladı Pia, “Tonisender Caddesi, 124 b, Sossenheim. Anlaşıldı. Teşekkürler.”

Manfred Jager Sossenheim’in sosyal bir yara olarak bilinen, kasvetli mahallelerinde, iğrenç apartmanlardan birinde oturuyordu. Sosyal evlerde insanlar dar odalarda yaşırdı, birçoğu işsizdi ve yabancı oranın açısından Frankfurt’un en yoğun bölgesiydi. Acilen boyanması gereken

binalar duvar yazlarıyla kaplıydı, hatta çöp bidonları ve kapılarda bile işe koyulmuştu spreyci boyalar: Bina yönetimleri bunlarla uğraşmaktan bıkmış, bir yerden sonra pes etmişlerdi. Evlerin arasındaki derin yarıklara parlak gün ışıklarından bir demet dahi girmiyordu, aynı şekilde sis de. Bodenstein ne zaman işi gereği bu türden yerlere gelse bir çeşit vicdan azabı çekirdi. Hiçbir gelecek perspektifi olmadan böyle bir yerleşim yerinde oturmak nasıl korkunçtu kim bilir! Pia bir süre yer yer boyanmış zil tablosunda Manfred Jager'i aradı. Hiç de dostça olmayan bir kadın sesi duyuldu.

“Polis,” dedi Pia. “Manfred Jager ile görüşmek istiyorduk.”

Kapı otomatığının ötmesi için en az iki dakika beklemek zorunda kaldılar. Binanın içi muhtemelen dışından daha feci durumdaydı. Bir zamanlar pırl pırl parlayan fayans zeminler şimdi matlaşmıştı; etrafı çeşitli yemek kokuları, bozulmuş bira ve sidik kokusu sarmıştı. Duvarlar ne olduğu belirsiz bir renge boyanmıştı ve bunlar da tıpkı dış duvarlar gibi duvar yazlarıyla doluydu. Asansörde tamirat çalışmalarının bir süre daha devam edeceğini bildiren bir levha asılıydı. Üst katlarda oturan öfkeli apartman sakinleri hınçlarını belli ki metal kapıdan çıkarmışlardı. Bodenstein ve Pia merdivenlerden yedinci kata çıktılar. Sadece hafifçe açılan kapı aralığından görülebildiği kadarıyla onları üzerinde yıpranmış bir bornoz bulunan bir kadın bekliyordu; kucağında mızmozlanan küçük bir çocuk vardı.

Kadın yirmi beş yaşından fazla değildi belki, ama en az iki katı daha yaşlı görünüyordu. Ucuz perma saçlarını berbat etmişti, bir miktar kaymış olan bornozdan ekşi bir ter kokusu yayılıyordu. Çocuğun üstünde altına bağlanan bezden başka bir şey yoktu ve acilen yıkanması gerekiyordu. Arka planda iki çocuk daha belirdi.

“İçeri giriniz,” dedi kadın ve arkasını dönüp loş koridorda yıpranmış terlikleriyle yürümeye başladı. Oturma odası pılı pırtı, gerekli gereksiz bir sürü eşyayla öyle tıka basa doldurulmuştu ki

Pia ve Bodenstein televizyonun karşısında oturmakta olan adamı güçlükle fark edebildiler.

“Aynasızlar geldi,” dedi kadın keskin bir sesle. “Gene ne işler çevirdin sen?”

Manfred Jager otuzlu yaşların ortalarında gelincik suratlı, zayıf bir adamdı; yağlı uzun saçları omuzlarına kadar iniyordu. Tedirgin bir şekilde sırttı ve sigarasını ağzına kadar dolu kül tablasına bastırdı.

“Ben bir şey yapmadım,” diyerek kendini savundu genç adam, Pia ve Bodenstein henüz ağızlarını açmadan. “Hapisten çıktım çalka hiçbir şey yapmadım. İstersen git şartlı tahliye memuruma sor, gerçekten.”

Bodenstein fakirlik sınırının hemen üzerinde yaşayan bu adamın kırk bin euro değerindeki Cherokee cipe nasıl sahip olduğunu düşünüyordu.

“F-X 122 plakalı bir arazi arabanız var mı?” diye sordu Pia. Adamın gözleri hızla oradan oraya uçuşmaya başladı, âdemelması zayıf boğazında yukarı aşağı hopluyordu.

“Elbette, o bizim arabamız,” diyerek araya girdi kadın. “Başka hiçbir şeyimiz olmasa da kocaman bir arabamız olmalı!”

Acı bir şekilde güldü, kocası ise yüzünü buruşturdu.

“Böyle bir Cherokee oldukça pahalı bir şey, değil mi?” diye sordu Pia. “Böyle bir arabayı nasıl satın aldınız?”

“Hey, ben bir zamanlar çok para kazandım,” dedi Jager ve bileğiyle burnunu sildi, “iyi bir işim vardı.”

“Nerede çalıştınız ki?” diye sordu Bodenstein ve içindeki hoşnutsuzluğu adamın fark etmemesini umdu.

“Ben TIR şoförüym. Bütün Avrupa’yı dolaştım,” dedi Jager ve eliyle sigara paketini bulup bir tane yaktı. Hırslı bir şekilde içiyordu.

“Öyle mi,” dedi Pia başını sallayarak, “peki niçin kodese tıkdınız?”

“Bir yanlış yaptım. Aptalca bir şey. Ama cezamı çektim.”

“Acaba arabanızın kâğıtlarını görebilir miyiz?” dedi Bodenstein ve karşılık olarak güvensiz bir bakış gördü. Jager kot pantolonunun arka cebinden oldukça yıpranmış bir cüzdan çıkardı ve arabanın kâğıtlarını çıkarıp uzattı.

“Vay!” Pia dişlerinin arasından ısıklık çaldı, “hem de gıcır gıcır, trafiğe ilk çıkış tarihi Haziran 2005!”

“Evet, öyle, çok süper,” dedi Jager ve nikotinden sararmış dişleriyle sırttı.

“Peki, arabanın parasını nasıl ödediniz?” diye sordu Pia. Adamın yüzündeki sırıtma bir anda kayboldu. Adam sigarayı birkaç güçlü nefesle filtresine kadar içti.

“Dün akşam saat 18.00 ile 21.00 arası neredeydiniz?”

“Buradaydı,” diye araya girdi karısı, sesinde tehditkâr bir ton seziliyordu, “evet, kendisi buradaydı ve evden dışarı adımını bile atmadı. Hadi, söylesene be adam, aynen öyle desene!”

“Evet, buradaydım, gerçekten,” dedi Jager telaşla başını sallayarak, “televizyon seyrettim.”

“Arabanız dün akşam saat yediye çeyrek kala civarında buradan en az yirmi kilometre uzakta bir yerde görülmüş,” dedi Pia kollarını göğsünde birleştirerek. “Bunu nasıl açıklıyorsunuz?”

“Bir arkadaş’a ödünç verdim,” Jager’in bakışları odada dört dönüyordu. “Sık sık yaparım. Karşılığında da depoyu doldururlar.”

“Pekâlâ. O zaman bize biraz yardımcı olun ve şu arkadaşınızın adını bizimle paylaşın,” dedi Bodenstein. “Araba şu anda nerede?”

“Aşağıda otoparkta’dır herhalde,” dedi Jager ve başparmağıyla aşağıyı işaret etti.

“Arkadaşının adı diyorduk,” diye hatırlattı Pia, bu tür ortamlara hemen uyum sağladığı her halinden belli oluyordu.

“Adının ne olduğunu tam olarak bilmiyorum,” dedi Jager sıkıntılı bir sesle, “herkes ona Teddy diyor.”

“Gıcır gıcır arabayı adını bile bilmediğin bir herife ödünç mü verdin yani?” dedi Pia şaşkınlıkla. “Bizimle dalga mı geçiyorsun sen?”

“Yoo, gerçekten değil! Ama durum bu, değil mi?” Yardım isteyen gözlerle karısına baktı.

“Teddy kocamın iş arkadaşlarından biriydi, kodesten önce,” dedi kadın, “ama düzgün bir tiptir. Bize hep yardım eder.”

“Vay canına. Peki sen nerede çalıştın? Kodesten önce yani?” Pia yavaş yavaş sabrını kaybediyordu.

“TIR kullandım.”

“Bunu daha önce duyduk. Şirketin adı ne? E hadi ama!”

“Eschborn’daki Döring Nakliyat.”

Döring Nakliyat’ın personel müdürünü beklerlerken Bodenstein kendine espresso aldı. Herbert Rückert ellili yaşlarının başında, şişman bir adamdı. Parlayan bir keli vardı; yüzü yüksek tansiyonlu insanlarınki gibi kırmızıydı.

“Teddy lakaplı bir çalışanınızla görüşmek istiyoruz,” dedi Bodenstein kendini tanıttıktan sonra. “Sekreter bayan onun kim olduğunu bilmiyordu, ama personel müdürü olarak siz, mutlaka çalışanlarınızın takma isimlerini de biliyorsunuzdur.”

Şişman adamın durumundan hiç hoşlanmadığı yüzünden okunuyordu.

“Bir zamanlar bu isimde bir şoförümüz vardı,” dedi bir süre bekledikten sonra. “Ama artık bizde değil.”

“Ah,” dedi Bodenstein istifini hiç bozmadan, “bize gerçek adı ve son ikamet adresi yeterli olur.”

“Bu tür bilgileri verme yetkim yok,” dedi Rückert ihtiyatlı bir tavırla.

“Yetkiniz var,” diye araya girdi Pia sinirli bir şekilde. “Hatta bununla yükümlüsünüz. Zira biz bir cinayet soruşturması yürütüyoruz.”

Bodenstein’ın o ünlü sabrı bile tükenmek üzereydi.

“İsim ve adres,” dedi kuru bir sesle; her zamanki nezaketi bile yoktu bu sefer. “Aksi halde polisi engellemek suçundan hakkınızda dava açılır. Pekâlâ, biraz acele edelim lütfen!”

Personel müdürü Rückert biraz korkmuş görünüyordu. Ziyaretçi kabul masasının arkasına geçti, telefonu aldı birilerini Theodor van Eupen adında birinin son adresini bulmakla görevlendirdi. Üç dakika sonra Bodenstein ve Pia binadan ayrıldı.

“Burnuma makarna, kırmızı şarap ve kof çıkan mazeret kokuları geliyor,” dedi Bodenstein arabaya doğru giderlerken. Pia amirine şaşkın bir bakış fırlattı. Bodenstein anahtarları ona uzattı.

“Königstein’a gidiyoruz, ‘Limoncello’ diye bir yere,” dedi. “Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi Pia, BMW’nin direksiyonuna geçti. İtalyan lokantasına doğru giderlerken yolda Bodenstein üç telefon görüşmesi yaptı. Behnke ve Ostermann’ı Philipp Döring, namı diğer Felipe Durango’yu, Manfred Jager ve Theodor van Eupen’i polis bilgisayarlarında araştırmakla görevlendirdi. Diğer bir telefon görüşmesini ise Friedhelm Döring’in peşindeki sivil polislerle yaptı. Öğrendiğine göre Döring taksiyle doğru evine gitmişti ve görünüşe göre evden ayrılmaya da pek niyeti yoktu. Kerstner henüz ifade verecek durumda değildi, sağlık durumu ciddiydi, ama hayati tehlikesi yoktu. Bodenstein Anna Lena Döring hakkında giderek daha fazla kaygılanmaya başlamıştı; çünkü kardeşine sorulan bir sorudan öğrenildiğine göre Anna son günlerde ne ona ne de ailesine uğramıştı.

“Neden kof çıkan bir mazeret?” diye sordu Pia amirine; “Limoncello”nun girişindeki basamakları çıkıyorlardı.

“Sizin dünkü tahminleriniz üzerinde düşündüm,” dedi Bodenstein olduğu yerde durarak. “Helfrich ve Rittendorf tam olarak Isabel’in öldürüldüğü saatte yemekteydi. Buradan Ruppertshain’a gitmek yaklaşık olarak yedi dakika sürer. O halde hem zamanları vardı, hem de gerekli malzemeleri.”

“Peki, motifleri neydi?” diye sordu Pia.

“Belki de gerçekten intikam,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Rittendorf Isabel’den zaten nefret ediyordu, erkek kardeşinin de onu pek sevdiği söylenemez. Cumartesi günü buluştular ve tartıştılar. Isabel mirastan payını istedi. Ayrıca yakın arkadaşı Kerstner’i yıllarca üzmüş ve aşağılamıştı.”

“Ben de onu diyorum,” dedi Pia sırtarak ve amirinin peşinden basamakları çıktı.

Yarım saat sonra Nonna usulü tortellininin ve çeyrek şişe Chianti şarabının başında oturuyorlardı; lüks restoran yarı yarıya boştu. Pia ve Bodenstein artık Helfrich ve Rittendorf çiftlerinin saat yediyle on arasında masalarını sadece kısa süreli tuvalet ihtiyaçları için terk ettiklerini biliyorlardı. Bunu sadece İtalyan restoranının sahibi değil, aynı zamanda ondan bağımsız olarak garsonlardan biri de söylemişti. Bodenstein Pia’ya Thordis’le yaptığı görüşmeyi ve Döring hakkında söylediklerini ayrıntılarıyla anlatmıştı.

“İş giderek daha anlaşılabilir hale geliyor,” dedi Bodenstein düşünceli düşünceli makarnasını çiğnerken. “Herkesin bir mazereti var, hepsi de pek sağlam olmasa da.”

“Binicilik hocası Kampmann ve karısı dışında herkesin,” diye düzeltti Pia.

“Kampmann,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak. “Ama neden Isabel’i öldürsün ki? Kadın ona çok para kazandırıyordu.”

Katil arayışları sürecinde o kadar çok taş kaldırıp altına bakmış ve ortaya o kadar çok çöp çıkarmışlardı ki, muhtemelen asıl önemli olanı gözden kaçırmışlardı. Bu trajedinin başkahramanları ne Döring ne de Jagoda'ydı, olayla muhtemel bir ilişkileri olsa da Isabel Kerstner'i öldüren onlar değildi. Çok sayıda ipucu ve şüphe arasında Bodenstein görevinin genç kadının öldürülmesi olayını aydınlığa kavuşturmak olduğunu neredeyse unutmuştu. Şimdiye kadar buldukları ve cinayet olayının dışındaki her şey başka bölümlerin görev alanına giriyordu.

“Belki de bunlardan hiçbiri değildir,” dedi Pia o anda. “Şu Teddy'yi bulana kadar bir bekleyelim hele. Isabel Döring ve Jagoda için belki fazla tehlikeli hale gelmişti ve belki de onu başka birinin eliyle temizlediler. Ancak kız öldükten sonra şu filmlerin nerede olduğunu bilmediklerini fark ettiler.”

“Samimi olmak gerekirse,” dedi Bodenstein ve boş tabağı iterek kendinden biraz uzaklaştırdı, eliyle yüzünü sıvazladı, “artık hiçbir şey anlamıyorum. İpin ucunu iyice kaçırdım, tabii bütün bu hikâye içinde gerçekten böyle bir şey var idiyse...”

Yorgunluk geri geldi ve Bodenstein'ın düşünceleri gene uyuştı. Beyni adeta sisle kaplanmıştı, kendini yine okul yıllarındaki gibi hissediyordu, sınav için bütün gece çalışıp, sonra da boş kâğıt önüne konduğunda panik yüzünden bir süre aklına hiçbir şey gelmediği yıllardaki gibi. Deneyimleri ona bu noktaya geldiğinde yapacak tek şey olduğunu öğretmişti: Tamamen kapatmak. Eğer şansı yaver giderse bir süre sonra sisler dağılır ve o tekrar berrak düşünebilecek bir hale gelirdi.

“Dün gece gözümü kırpmadım,” dedi en sonunda ve esnedi. “Belki de birkaç saat uyusam iyi olur.”

Garsona işaret etti.

“Ah,” dedi bir şey hatırlayarak, “size kocanızın selamı vardı, unuttum.”

“Teşekkürler,” dedi Pia. “O iş halloldu. Onu bu sabah gördüm.”

“Bana sanki sizden hâlâ hoşlanıyormuş gibi geldi,” dedi Bodenstein öylesine. Bütün yorgunluğuna rağmen, bu yeni ve çalışkan iş arkadaşının özel hayatı onu ilgilendiriyordu.

“Bunda yanılmıyorsunuz,” dedi Pia. “Hafta sonu için sözleştik. Kendisi yeni evime bir göz atmak istiyormuş.”

Friedhelm Döring Adli Tıp’tan döndükten sonra duş almak için acele etmemişti. Önce hemen çalışma masasına oturmuş ve birkaç telefon görüşmesi yapmıştı. Durum sandığından daha ciddiydi ve bunu özellikle karısı ve Isabel Kerstner’e borçluydu! Kitaplığın arkasına gizlenmiş olan ve şimdiye kadar iki vergi soruşturması sırasında bulunamamış olan kasayı açarken öfkeyle burnundan soluyordu. Aptalca olansa, karısının kendi işleri hakkında ne kadar şey bildiği, işte tam da bu yüzden her şeyin yok edilmesi gerekiyordu. Kuşkusuz bunu yakında öğrenecekti, çünkü Anna Lena o inatçı suskunluğunu sonsuza kadar sürdüremezdi. İçinde kızgın öfke patlamaları yaşıyordu. Jagoda Isabel’in kaydettiği seks videolarının arkasında olduğunu polise itiraf etmişti! Bu adam nasıl oluyor da böylesine aptalca davranabiliyordu? Tam da şimdi, her şeyin en iyi şekilde gittiği ve o entrikacı yosmanın artık ölü olduğu bir zamanda sinirlerine hâkim olamamıştı herif! Friedhelm Döring zayıflıkları hor görür, profesyonelce olmayan davranışlardan nefret ederdi ve yıllarca en ufak bir açık bile vermeyen Jagoda şimdi hem zayıflık göstermiş hem de amatörce davranmıştı. Dosya ve kâğıt yığınlarını kâğıt öğütecine atıp sabit gözlerle uzun yıllar içinde oluşturduğu o harika şantaj malzemelerinin küçük parçalara ayrılışını izlerken, içinden hemen oracıkta birini bulup kendi elleriyle öldürme ihtiyacı hissediyordu! Döring çalışma masasının altına eğilip, sabit diski çıkarmak için bir tornavida yardımıyla bilgisayarın kasasını açmaya başladığında saat beş buçuk olmuştu bile. İlk çöp torbasının

şöminede alev alev yanmaya başladığını gördüğünde, artık içindeki dizginsiz öfke soğuk bir intikam hırsına dönüşmüş bulunuyordu.

Bodenstein korkunç bir kâbustan müthiş bir kalp çarpıntısıyla uyandı; rüyasında buz tutmuş bir gölde boğazına kadar buza saplanmıştı. Gözlerini açtığında, hâlâ küvette yatmakta olduğunu anlaması için birkaç saniyenin geçmesi gerekti. Bu arada su buz gibi soğumuş ve pencereden görüldüğü kadarıyla dışarısı zifiri karanlık olmuştu.

“Hay lanet olsun,” dedi sinirle ve kaskatı olmuş vücudunu suyun içinde hareket ettirmeye çalıştı. Ara ara gelen üşüme krizleri yüzünden dişleri birbirine çarpıyordu. Nihayet sudan çıkmayı başarıp da katılaşmış parmaklarıyla ışığı açtığında dizlerinin bağı her an çözülebilir ve yere yığılabilirdi. Bütün vücudu sudan şişmişti, ayrıca küvetteki anormal yatış pozisyonu yüzünden boynu ağrıyordu. Bodenstein sendeleyerek banyodan çıktı, yorgunluktan ve onu titreten soğuktan ölecek gibiydi. Saatin ona çeyrek kala olduğunu dehşetle fark etti. Yaklaşık yedi saat küvette kalmış ve bir ölü gibi uyumuştur! Titreye titreye, dişlerini birbirine vura vura cep telefonunu aradı. Onu ceke-tinin cebinde bulduğunda kapanmış olduğunu gördü. Şarjı bitmişti.

“Lanet, lanet, lanet,” diye homurdandı kendi kendine, güç bela bir pantolon giydi ve şarj kablosunu en son nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Sonunda mutfakta buldu. Elleri öylesine şiddetli titriyordu ki kabloyu takıp cep telefonunu tekrar açması oldukça uzun sürdü. Dokuz sesli mesaj! Saat beşi biraz geçe Pia üç kez banda konuşmuş, Manfred Jager’in Cherokee’sinde yapılan incelemeler sırasında kan izlerine rastlandığını ve kan gurubunun Anna Lena Döring’inkiyile aynı olabileceğini bildirmişti. Gerçi araç özenle temizlenmişti, ama yine de birkaç kumaş lifi ve saç teli bulmak mümkün olmuştu. Parmak izi yoktu, buna karşın ağzına kadar dolu olan küllükte Jager’in içtiği Marlboro’dan farklı marka dört adet izmarit bulunmuştu. Ayrıca laboratuvarında arabanın lastiklerinde, tabanında ve mümkün olan her yerinde bulunan toprak parçaları da incelenmişti. Manfred

Jager, kullandığı TIR’da yapılan gümrük muayenesi sırasında uyuşturucu bulunduğu için Şubat 2003’te bir buçuk yıl hapse mahkûm olmuştu. Jager bunu kendi adına kaçırmak istediğini hemen itiraf etmiş, itiraf ettiği ve ayrıca daha önce hiç mahkûmiyeti olmadığı için sadece dokuz ay yatmış, cezanın geri kalanı da şartlı tahliyeye çevrilmişti. Polis bilgisayarlarında Theodor van Eupen’e ait hiçbir kayıt yoktu; adam, personel müdürü Rückert tarafından verilen adreste de bulunamamıştı. Ama görünüşe göre hâlâ orada oturuyordu. İki polis memuru evin önünde nöbet tutuyor, eve dönmesini bekliyordu. Felipe Durango’ya da ne şimdiki ne de eski adıyla polis bilgisayarlarında rastlanmamıştı. Ancak internette, Google’da yapılan aramada iki yüz elli sekiz bin sonuç çıkmıştı; hasılı İspanyolcada Felipe Durango Almandadaki Karl Müller kadar sık görülen bir isimdi. Aramayı biraz daralttıktan sonra, Ostermann araştırmalarını otuz iki yaşında ve Arjantin vatandaşı olan Felipe Durango üzerine yoğunlaştırmıştı. Dikkat çekici bir ismi olan şirketi “Yeni Ufuklar”ın merkezi Buenos Aires’teydi, sonradan Frankfurt’ta bir irtibat bürosu açılmıştı; maliyeti düşük seri porno filmler üretiyor, bu üretimlerini de çoğunlukla Romanya ya da Çek Cuhuriyeti’nde gerçekleştiriyordu. Döring evden dışarı adımını atmamıştı, ama polisler evin etrafında nöbet tutmaya devam ediyordu. Pia’dan sonra bilinmeyen bir numaradan beş kere aranmış ama hiçbir not bırakılmamıştı. Bodenstein cep telefonunu kenara bıraktı, oturma odasındaki kanepeye gitti ve uzandı. Neyse ki Lorenz bir iyilik yapıp köpeği yanına almıştı. Bodenstein gözlerini kapadı ve yedi saattir durmuş olan düşüncelerini tekrar Isabel Kerstner cinayetine yoğunlaştırmak için gayret sarf etti. Küvetin buz gibi suyunda uyurken umarım soğuk algınlığı ya da daha kötü bir şey kapmamışımdır diye düşünüyordu. Vücudu yavaş yavaş ısınmaya başlamış, kan, acıtıcı bir biçimde ellerinde ve ayaklarında karıncalanarak tekrar akınaya başlamıştı. İki şey aynı anda gerçekleştiği sırada yeniden yarı uykulu duruma geçmiş bulunuyordu: Kapı çalıyordu ve

aynı anda bir şey, oturma odasının büyük camını kulakları sağır eden bir gürültüyle patlatıp başına çarpmıştı. Bodenstein korkuyla ayağa fırladı ve başını tuttu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bu sefer soğuktan değil korkudan titriyordu. Hemen kapıya gitti ve açtı. O zaman kalbi yeni bir atak yaşadı. Karşısında Inka Hansen duruyordu. Şaşkın bakışlarıyla Bodenstein'ı yukarıdan aşağı ve aşağıdan yukarıya süzüp yüzünde durdu.

“Inka!” diye bağırdı Bodenstein ve acaba hâlâ rüyada mıyım diye geçirdi içinden. “Burada ne arıyorsun sen?”

“Misafirlerini hep böyle mi karşılırsın?” diye sordu. Bodenstein tedirginlikle çevresine bakındı ve o anda üzerinde sadece donu olduğunu fark etti; bunun dışında tamamen çıplaktı.

“Sanki hayalet görmüş gibi bir halin var,” dedi Inka nihayet evin içine girmeyi başardıktan sonra.

“Küvette uyuyakalmışım,” diye itiraf etti Bodenstein. “Senin kapıyı çaldığın anda oturma odasının camından bir şey uçtu ve tam başıma isabet etti.”

Eliyle başını yokladı ve parmaklarının ucu kan oldu. Gidip, orada kendisini bekleyen kim ya da ne olduğundan emin olmadan kapıyı açmakla nasıl bir aptallık yaptığını ancak şimdi fark ediyordu. Inka kararlı bir şekilde elektrik düğmesine bastı ve korkusuzca oturma odasına girdi. Penceredeki kocaman cam paramparça olmuş bir halde yerlere saçılmıştı. Inka yere eğildi ve bir taşı alıp tekrar doğruldu.

“En iyisi orada dur sen,” dedi Inka arkasına dönerek. “Burası cam kırığı dolu.”

Bodenstein onun elindeki taşla bakıyordu. Atılan bu taşın hedefi acaba kendisi miydi? Yirmi yıllık meslek yaşamında hiçbir zaman kişisel bir tehdit almamıştı! Bodenstein'ın zihninden, birinin onun evini bulmak için çaba harcadığı, sonra da gizlice bahçesine sızdığı düşüncesi hızlıca geçti. Onu kim korkutmak isteyebilirdi ki? Inka

cam kırığı denizinin ortasından yürüyüp pencereye vardı ve jaluzileri indirdi. Ardından da ona keskin bir bakış attı.

“Yaran kanıyor,” dedi. “Dur şuna bir bakayım.”

Birlikte mutfağa gittiler. Bodenstein mutfak sandalyelerinden birine oturdu.

Inka onun saçlarını ayırdı ve yarayı inceledi.

“Sadece bir sıyrık,” dedi. “Üzerine biraz buz koy, yoksa sabaha iyice şişmiş olur.”

“Yaparın,” dedi Bodenstein, ona baktı. “Sen buraya niye geldin ki?”

“Birkaç kere sana ulaşmaya çalıştım”, dedi Inka.

“Şarjım bitmiş,” diye yanıtladı Bodenstein. “Şarjım derken... yani telefonun şarjı...”

“Eh, seninki de bitmiş sayılır,” dedi Inka gülümseyerek. “Herhalde bütün geceyi bir kadınla geçirdin.”

Bodenstein sessizce ona baktı.

“Ne... nasıl... sen nereden biliyorsun bunu?” diye kekeledi.

“Kızım anlattı, senden çok etkilenmiş.”

Şimdi anlamıştı Bodenstein. *Kızım. Thordis. Ben Amerikalı'yım.* Demek ki o benzerliği kendisi uydurmamıştı. Neyse ki tahriklerine kapılıp da kızı öpmemişti.

“Thordis’in senin kızın olduğunu bilmiyordum,” dedi kendinden geçmiş halde.

“Aslında ben sadece Micha’nın nasıl olduğunu öğrenmek istemiştım,” dedi Inka onun söylediğine aldırmadan. “Hastaneden bir şey söylemiyorlar, Georg da tam olarak bir şey bilmiyor. Sen biliyor musun?”

“Evet. Durumu pek iyi değil. Ameliyat etmek zorunda kaldılar ve şu anda yoğun serviste yatıyor,” dedi Bodenstein güçlükle hatır-

layarak. Gündüz uyumaktan nefret ediyordu, çünkü o zaman bütün biyolojik ritmi birbirine karşıyordu. Kendini bir rüyada gibi kafası karışık ve iradesiz hissediyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Inka. Orada o kızarmış yanakları ve hafif açılmış ağzıyla müthiş güzel görünüyordu. Bodenstein bu manzara karşısında keskin bir ağrı gibi, şiddetli bir arzu hissetti. Son yirmi beş yıl bir anda yok olup gitmişti. Kendini yine on sekiz yaşında bulmuştu; bunun Frankfurt’a gitmeden önce Inka’yı görmek için son fırsat olduğunu düşünüyordu; onu ne kadar seviyordu, ona ne kadar ihtiyacı vardı.

“Inka, ben... iki gündür Pazar günü söylediğin şeyi düşünüyorum ve ben...” diye konuşmaya başladı sıkıntılı bir sesle.

“Yapma,” diye aceleyle sözünü kesti Inka, “lütfen, Oliver, hiçbir şey söyleme.”

“Ben de seni seviyordum,” diye fısıldadı Bodenstein. “Ama düşündüm ki sen ve Ingvar, sizin...”

“Kes şunu!” diye bağırdı Inka. Bodenstein ayağa kalktı ve ona sarıldı. Inka kollarını onun göğsüne dayadı, ama sonra direnmekten vazgeçti ve kendini bıraktı.

“Çok geç oldu, Oliver,” diye mırıldandı, “lütfen, bırak her şey olduğu gibi kalsın.”

Söyledikleri kesinlikle mantıklıydı, ama Bodenstein artık mantıklı olmak istemiyordu. Hayatı boyunca zaten öyle olmuştu.

7 Eylül 2005, Çarşamba

Friedhelm Döring alkolün etkisi altında derin ve deliksiz bir uyku çekiyordu. Geniş yatağında yatıyor ve her içki içtikten sonra olduğu gibi horluyordu. Belgeleri ortadan kaldırma eyleminin sonuna kadar koca bir votka şişesini bitirmiş, sonra da yatak odasının merdivenlerini adeta sürünerek tırmanmıştı. Birden birinin omzunu dürtüp kendisini sarstığını görünce bunun bir rüya olduğunu sandı. Neredeyse istemsiz olarak gözlerini açtı ve uyku mahmuru gözlerini parlak ışık altında iyice kısmak zorunda kaldı. Ama yatağının başında dikilen ve başlarına kadın çorabı geçirmiş iki kişiyi görünce bütün bedenine ani bir ürperti yayıldı. Ani adrenalin salgısı onu birden kendine getirdi ve uykusunu açtı.

“Hey!” dedi doğrularak. “Bu da ne demek oluyor? Ne arıyorsunuz burada?”

Bir cevap alamadı, bilincini kaybetmeden hemen önce maskeli adamlardan birinin eğilip ağzına ve burnuna eterli bezi dayadığını görebildi. Friedhelm Döring kendini savunmaya çalıştı, ama hareketlerinin giderek güçsüzleştiğini hissediyordu, derken bayılıp derin bir bilinçsizlik durumuna geçti.

Polis memuru Möhrle esnedi ve parmaklarını ovuşturdu. Saat ondan bu yana Döring’in evinin önünde arabasında oturuyordu ve o zaman-

dan beri, saat yarım doğru ışıkların kapanması dışında en ufak bir hareket olmamıştı. Bunun da üzerinden iki saat geçmişti ve o herif kendi yatağında rahat rahat uyuyadursun, kendisinin ve ortağı Nadja Engel'in bu neredeyse bir sonbahar havasında olan soğuk yaz gecesinde kışları donuyordu. Gözetleme deniyordu buna ve polislik mesleğinin en sıkıcı görevlerinden biriydi. Zaman zaman eğlenceli de oluyordu, özellikle de gözetlenen kişiyi arabayla takip etmek gerektiğinde ve bu sırada şoförlük yeteneklerini sergileme fırsatı bulduğunda, ama geceleri bir evin önünde pinekleme ve köpeklerini gezdirmeye çıkmış komşuların kötü bakışlarına katlanmak çok sinir bozucuydu. Möhrle bir kez daha esnedi. "Saat kaç oldu ki?" diye sordu Engel uykulu bir sesle. Sırayla gözetlemek ve uyumak konusunda anlaşılmışlardı ve şimdi uyuma sırası Engel'deydi.

"Üçü on geçiyor," diye karşılık verdi Möhrle. "Herif mışıl mışıl uyuyordur şimdi."

"Nöbeti devretmemize daha üç saat var," dedi Nadja Engel ve arkasına dönüp, bu tür işlerde kullanılan sivil polis arabasının arka koltuğundaki kahve termosunu aradı. Kendisine ve ortağına bir bardak kahve doldurdu.

"Artık rahatça uyuyabilirsin, ben ayıldım," dedi.

Ne polis memuru Möhrle ne de polis memuresi Engel gözetle-mekle yükümlü oldukları evin içinde gezinen el fenerinin ışığını fark etti. Açılan ve kapanan bodrum kapısının çıkardığı hafif sesi, hele sonrasında iki karanlık gölgenin çimenlerin üzerinde büyük bir paketi sürükleyerek havuzun yanından geçirip bahçenin arka bölümüne götürdüklerini, oraya varınca da paketi çitlerin üzerinden aşındıklarını, sonra da koyu renk bir kombi arabaya tıkp farları açmadan geri geri çıkarak o dar çıkmaz sokaktan aşağı süzöldüklerini de fark etmediler.

Friedhelm Döring tekrar kendine geldiğinde kafası kazan gibiydi ve ağzında iğrenç, tüylü bir tat vardı. Gözlerini açmak istedi, ama bağlanmış olduğunu anladı. Bayıltıcı maddenin beyinde bıraktığı sislerin arasından korkutucu bir anı yükselmeye başlamıştı. Yatağının başında duran maskeli tipler. Bütün vücudunda soğuk bir rüzgâr esti ve ardından içini bir panik duygusu kapladı; sanki çınlıplak ve tümüyle çaresiz bir haldeydi. El ve ayak bilekleri kelepçelenmişti ve havada asılıydı. Onu bayıltıp kaçırdıkları için duyduğu öfke çabucak tuhaf ve insanı hareketsiz bırakan bir duyguya dönüştü.

Gerçek bir *korku* duyduğunu idrak etmesi onu derinden sarstı. Onu alıp götüröenler polisler değildi; bu sefer ne öfke patlamaları ne becerisi ne de keskin zekâsı onu bulunduğı durumdan kurtarabilirdi. Siyah maskeli, oldukça kararlı adamların elindeydi; onu inanılmaz derecede güvenli olduğunu sandığı evinden, yatak odasından almışlardı.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu yüksek sesle ve sesini oldukça hâkim bir havada çıkarmak istemiş olmasına rağmen gırtlardan çıkan şey sadece bir cızırtıydı. Döring orada başka insanların olduğunu sandı, ama hiçbir şey duymuyordu.

“Kımsiniz siz, lanet olası?” Yine bir cızırtı çıkmıştı. “Bir şey söylesenize!”

Soğuk bir şeyin baldırına dokunduğunu hissetti, sonra bir vızılta duyuldu ve o anda hiç beklenmedik bir şey oldu ve bütün vücuduna şiddetli bir elektrik akımı yayıldı; bu o kadar şiddetliydi ki Döring istemsizce kasıldı ve acıdan inledi.

“İşte şimdi birazcık ısınmışsındır, değil mi?”

Cevap veremiyordu, çünkü kalbi inanılmaz bir hızla atıyordu. Dişleri birbirine vuruyor, kolları bacaklı zangır zangır titriyor ve o bunları bir türlü durduramıyordu.

“İki yüz yirmi volt. Bu prize parmağını sokmak gibi bir şey,” dedi aynı ses ve sessizce güldü. “Ama çok eğlenceli, öyle değil mi?”

Tekrar bir elektrik şoku ve Döring’in vücudunda tekrar istemsiz bir sarsıntı. Terler sel gibi akıyordu, gözlerindeki bağlar gözyaşlarından sırlıslıklam olmuştu. Sadece ağzının kenarlarından salya sızdığını değil, aynı zamanda altına işediğini de hissediyordu. Birden artık korku duymamaya başladı; duyduğu tek şey katışıksız bir panikti.

“N...n...ne i...i....istiyor...s...sunuz...ben...den...?” Kendi sesini bile kontrol edemiyordu artık; kendi kulaklarına bile anlaşılmaz bir sayıklama gibi geliyordu sesi.

“Senden istediğimiz tek şey bir cevap,” diye karşılık verdi ses. “Eğer bize yalan söylersen organlarını parça parça doğrayacağız; ilk olarak da hayalarını. Bunu anladın mı?”

Döring bir deli gibi başını sallayarak onayladı.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye fısıldadı. “Para mı istiyorsunuz?”

“Hayır. Karının nerede olduğunu öğrenmek istiyoruz.”

Döring bir rahatlama duygusunun vücuduna yayıldığını hissetti. Ortada daha ciddi bir durum var sanmıştı, ama konu Anna Lena’ydı! Korku giderek azaldı. Demek ki karşısındakiler profesyonel değildi.

“Onun nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi bu yüzden. “Gerçekten bilmiyo...”

Son heceyi söylemeye fırsat bulamadan söylediklerine pişman oldu, ama artık çok geçti.

Sabah dört buçukta Anna Lena Döring Königstein kavşağındaki Aral benzinliğinde arabadan indirildi. Kendisine söylendiği gibi elliye kadar saydı, sonra gözlerindeki bağı çözdü ve birkaç metre ilerideki polis karakoluna gitti. Oradan kardeşini aradı; kardeşi de bir saat sonra Bodenstein’ı arayıp kız kardeşinin tekrar ortaya çıktığını haber

verdi. Bodenstein Pia Kirchhoff'u aradı. Pia çoktan uyanmış ve büroya gitmişti. Saat altıydı. Gerçekten de acımasızca erken kalkan biriydi.

“Florian Clasing az önce beni aradı,” dedi Bodenstein. “Kız kardeşi tekrar ortaya çıkmış.”

“Königstein'daki arkadaşlar zaten bana haber vermişlerdi,” dedi Pia. “Sizi bir kez daha gece yarısı uykunuzdan etmek istemedim.”

“Teşekkürler. Çok düşüncelisiniz.” Bodenstein acaba yavaş yavaş yaşılanıyor muyum diye düşündü, çünkü sürekli yorgundu. “Clasing'e Anna'yı saat onda merkezde beklediğimizi söyledim. Siz Teddy ya da Döring hakkında bir şeyler bulabildiniz mi?”

“Teddy bu sabah saat beşte eve gelmiş ve şu anda bizde, bir hücrede yatıyor. Döring ise henüz evden dışarı adımını atmamış.”

“Çok iyi,” dedi Bodenstein, “Birazdan merkeze geliyorum, sonra oturup şu Teddy ve Bayan Döring'le bir konuşalım.”

Cep telefonunu bir kenara bıraktı. Dün akşama dair anıları geri geldi. Inka. Onun evinde, onun kollarında. Hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir duygu içinde onun kendisini nasıl soğuk ve mesafeli bir biçimde reddettiğini düşündü. Acı gerçekse, yaptıkları bu açık konuşmanın yirmi beş yıl gecikmiş olmasıydı.

Robert Kampmann lobideki aynanın karşısında dikiliyordu. Haftalardır olduğu gibi bu sabah da gördüğü şeyi beğenmedi. Isabel öldükten son her şey değişmişti. Sanki bütün enerjisi, yaşama isteği vücudundan akıp gitmiş ve geriye boş bir kap kalmıştı. Daha iyi zamanların geleceğine dair umudu birden dağılıvermişti. Günün birinde her şey ortaya çıkacaktı ve o tamamen bitecekti.

“Robert?”

Karısı birden arkasında beliriverdi.

“Evet?” Kampmann yıpranmış ahır çizmelerini giymek için eğildi.

“Çocukları okula götürebilir misin?”

“Hayır.” Yavaşça ayağa kalktı ve yüzünü acıyla buruşturdu. Kireçlenmiş omuriliği ona dayanılmaz acılar veriyordu.

“Günün birinde benimle günde üç kelimedenden fazla konuşacak mısın, yoksa hep böyle mi devam edecek?” Susanne’nin sesi oldukça iğneleyiciydi. Kampmann ona bakmak istemiyordu, onun gözlerindeki soğuk zaferi görmek istemiyordu.

“O artık öldü,” dedi kadın umursamaz bir tavırla. “Bunu artık anlasan iyi olur.”

“Ben anladım,” diye karşılık verdi Robert. “En çok da bu durumdan ne kadar hoşlandığını anladım.”

“Bak bunda haklısın. Durumun bu hale gelmesinden memnunum,” dedi kadın ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Artık o küçük yosma bana gülemiyor ve ben artık seni onunla ahırlardan birinde basma korkusu yaşamıyorum.”

Kadının her sözü Kampmann’a bir bıçak darbesi gibi acı veriyordu, ama dişlerini sıkıyor ve umursamıyormuş gibi davranıyordu.

Isabel’i ne kadar özlediğini kimse bilmemeliydi. Ceketini giydi ve tek bir kelime dahi etmeden evden çıktı.

Önce köpekleri serbest bıraktı, köpekler çılgın gibi havlıyor, etrafında dört dönüyor ve özgürlüğün tadını çıkarıyorlardı. Kampmann dimdik yürüyerek avluyu boydan boya geçti ve yavaş yavaş ağarmakta olan gökyüzüne bakıp bugün kuru ve güneşli bir gün olacağını anlayınca rahat bir nefes aldı. Bu, atların çoğunu büyük çayıra salabileceği ve kafayı yemiş müşterilerinin boktan atlarına tek tek binmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. İşini düşünmek mutsuzluğunu ikiye katlıyordu. Her gün kendisinden çok şey bekleyen müşterilerin ve sinir hastası patroniçesinin taleplerini yerine getirmeye çalışmaktan

iyiden iyiye bıkmıştı; günde on ata binmekten, güler yüzlü, kibar ve kaygısız görünmekten bıkmıştı. Ama bütün bunlardan daha kötüsü buraya kısılp kalmış olma duygusuydu. Karısının aralıksız bakışları olmadan tek bir adım atamaz, en ufak bir harekette bulunamaz olmuştu. Özgürlüğe olan özlemi içinde iltihaplı bir yaraya dönüşmüştü. Bütün bunları geride bırakmaya neredeyse bir adım kalmıştı oysa. İrlanda'nın güneybatısında, denizin hemen kıyısında küçük bir oteli de olan bir binicilik kulübü için gereken parayı biriktirmiş, kafasında istifa mektubunu çoktan yazıp Jagoda'ya sunmuştu bile. Ama sonra Isabel damdan düşer gibi, birlikte yaptıkları gelecek planlarının gerçekleşmeyeceğini söyleyivermişti.

Ahıra giden taş döşeli yoldan indi, anahtar destesini çıkardı ve ahırın kapısını açtı. Yüzüne küflü amonyak kokusu çarptı, atlar kiş-nemeye başladı. Yirmi altı at saman ve arpa verilmesini bekliyordu, yirmi altı kabindeki at pislikleri temizlenecekti. Şayet Karol bugün de gelmezse bunu bizzat kendisi yapmak zorundaydı. Herif birkaç gündür daha dik başlı olmuş ve küstahlaşmıştı. Karol'un şeytanın zavallı ruhların peşinden koşması gibi Susanne'nin peşinden koşması onu hiç mi hiç rahatsız etmiyordu. Susanne genç adama umut vermişti, çünkü bunun kendisini kızdıracağını sanmıştı, ama yanılmıştı. Hiçbir şey umurunda değildi. Gökyüzünün doğu tarafında giderek incelen ve aydınlanan bir şerit ortaya çıkmıştı. Yarım saat içinde güneş doğacaktı, bu yüzden bir an önce atlara yemlerini vermeli ve sonra da otlığa salınalıydı; o aptal kadın burnunu ahıra sokmadan önce bunları halletmeliydi. Tam son kabinin de kapısını kapatıp işini bitirdiği sırada köpeklerinin ahırda olmadıklarını fark etti, Kampmann ahırın kapısına gitti ve tiz bir ıslık çaldı. Normalde üç hayvan bu çağrıya hemen uyardı, ama bugün ortalarda yoklardı. Uzaklardan bir havlama sesi duydu ve küfürler savurarak onları aramaya çıktı. Eğer köpekler yine tezek yığnında eşinmeye gitmişlerse Susanne çok

kızacaktı. Köpeklerini avlunun yukarısında, kapalı kapının önünde heyecanlı bir şekilde sağa sola koşuştururlarken gördü.

“Buraya!” diye bağırdı kısık bir sesle. “Hadi, sizi aptal bokyiyiciler!”

Tepki yoktu. Deli gibi kapıya sığıyor, uluyor ve tuhaf gürültüler çıkarıyorlardı. Kampmann’ın içi garip bir hisle doldu ve bu his boş park yerini geçtiği sırada köpeklere olan kızgınlığını iyice yok etti. Sabahın bu alacakaranlığında kapıda bir insan silueti gördüğünü sandı, kollarını yana doğru açmıştı. Maalesef bu uzaklıktan eskisi kadar net göremiyordu, gözlük kullanmak içinse fazla kibirliydi. Köpekler ona doğru koşular, heyecanlıydılar, dilleri bir karış dışarı sarkmıştı. Kampmann kapıya yaklaştı ve dehşet içinde, gördüğünün gerçekten de bir insan silueti olduğunu anladı. Bu bir erkekti ve çıplaktı. Adam kapıda dikilmiyordu; biri onu oraya kolları yana doğru açık bir vaziyette bağlamıştı. Tıpkı çarımha gerilmiş gibiydi; başı önüne düşmüş, hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Kampmann dikkatlice yaklaştı. Köpekler adama doğru atıldılar ve Kampmann köpeklerin adamın bacaklarını yaladıklarını gördü; mide bulandırıcıydı. Kampmann dehşetle bunun Friedhelm Döring olduğunu ve boynunda da bir tabela asılı olduğunu fark etti. Çıplak bacaklarında tuhaf siyah şeritler oluşmuştu. Aman Tanrım bunlar kandı! Kampmann’ın içindeki dehşet duygusu giderek artıyordu; büyük harflerle levhaya yazılmış olan metni okudu. “*LEVITICUS*¹⁰, 24, 19-20” yazıyordu. Adamın ayaklarının önünde bir konserve kavanozu vardı ve kavanozun içinde...

Dehşetle ve soluk soluğa geri sıçradı bincilik hocası. Döring kıpırdamış, hırıltıyla nefes almıştı. Kampmann içindeki kusma isteğini bastıramıyordu, kusmak için bir çiçek tarhına attı kendini.

“Leviticus, Bölüm 24, satır 19-20,” dedi Bodenstein düşünceli bir şekilde. “Eğer yanılmıyorsam bu ‘göze göz, dişe diş’ sözünün geçtiği yer.”

Bir saat önce olay yerine geldiklerinde ambulans doktoru ve hemşireler bilincini kaybetmiş olan Friedhelm Döring’i zincirlendiği kapıdan kurtarmaya çalışıyorlardı. Uygun aletler olmadığı için de bu pek kolay olmuyordu. Bodenstein yakınlardaki bir oto tamirciden bir ustayla bir kesici kaynak makinesi getirmeyi akıl etti. Bu arada bir sürü meraklı da orada toplanmıştı. Yakınlardaki sanayi bölgesinde bulunan bürolarda ve şirketlerde çalışan işçiler ve memurlar da gelmişti. Hemşireler Döring’e kan dolaşımını sabitleyici bir serum takmış ve adamın hadım edildiğini saptamışlardı; üstelik de oldukça profesyonel bir şekilde yapmışlardı bunu. Kapalı konserve kavanozunda alınmış hayaları, koruyucu formaldehit sıvısı içinde yüzüyorlardı.

“Böyle bir şeyi kim yapar?” Binicilik hocası Kampmann sinir krizinin eşiğindeydi. Yeşile çalan beyaz bir yüzle taştan bir çiçek saksısının kenarında oturuyor ve zangır zangır titriyordu. Döring’in kapıda asılı bulunduğu yerin etrafı olay yeri inceleme uzmanlarınca kuşatılmıştı; ayak ve tekerlek izlerini saptamaya çalışıyorlardı; ama çalışmalar pek bir başarı vaat etmiyordu. Zemin beton gibi sertti, girişte sayılamayacak kadar çok ve çeşitli ayak, nal ve lastik izi vardı. Bodenstein ve Pia, Döring’i neden bincilik kulübünün kapısına astıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Burası yeterince insanın toplanacağı ve Döring’in iyice rezil olacağı düşünülmüş mü seçilmişti? Kutsal Kitap’a yapılan gönderme fail ya da faillerin az çok eğitilmiş insanlar olduklarını gösteriyordu. Birisi Friedhelm Döring’den intikam almıştı, onun Gut Waldhof’ta tanınan birisi olduğunu bilen biri. Binicilik hocası Kampmann hiçbir şey görmemiş ve de duymamıştı, çünkü yatak odası binanın öteki tarafına bakıyordu.

Bodenstein binicilik hocasının kötü görüldüğünü fark etti; ayrıca son karşılaşmalarından bu yana zayıflamıştı.

“Bay Kampmann,” dedi adama doğru dönerek, “Isabel’in sizinle yaptığı telefon görüşmelerini kaydettiğini biliyor muydunuz?”

“Ne gibi telefon görüşmeleri?” dedi Kampmann şaşkın bir şekilde bakarak.

“İçeriğini biz de anlamadık,” dedi Bodenstein, adamı dikkatlice süzdü. “Belki konunun ne olduğunu siz bize açıklarsınız.”

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum,” dedi Kampmann, bakışları karısını arayıp buldu, kadın birkaç metre ilerde binici pantolonlu ve çizmeli diğer iki kadınla konuşuyordu. Ama Kampmann’ı da gözden kaybetmiyordu.

“Siz müşterilerine at satıyordunuz, bu iş için de Bayan Kerstner size yardım ediyordu,” dedi Bodenstein hatırlamasına yardımcı olmak için.

“At satmak işimin bir parçası,” diye açıkladı Kampmann; birdenbire ayılmıştı.

“Size inanıyorum,” dedi Bodenstein başını sallayarak. “Sadece, eğer doğru anladıysam, siz aslında değersiz olan atları yüksek meblağlar karşılığı satıyordunuz.”

Binicilik hocasının bir ton daha beyazlaşan yüzü ifadesizliğini korudu.

“Acaba müşterilerinizin size olan güvenini kötüye kullanmış ve onları dolandırmış olabilir misiniz?”

“Ben kimseyi dolandırmadım,” diye itiraz etti Kampmann kararlı bir şekilde. “Müşterilerim halinden memnun. Yoksa yıllardır burada bizimle olurlar mıydı?”

“Bu konuda haklı olabilirsiniz,” dedi Bodenstein, “ama belki de Bayan Kerstner artık o kadar da halinden memnun değildi. Tahminimce

kendisi ikili bir oyun oynadı; hem sizden komisyonlarını aldı, hem de daha sonra sizi dolandırıcılıklarınızı ortaya sermekle tehdit etti.”

Bodenstein Kampmann'ın gözlerinde minicik, ürkek bir titreme hissetti, ağzı bir an panik halinde titredi. Belli ki baltayı taşa vurmuştu. Pia'nın bir işaretiyle Bodenstein adamı bıraktı, ama bu konuya tekrar döneceğini de bildirmeyi unutmadı.

“Ne oldu?” diye sordu Bodenstein.

“Ostermann aradı,” dedi Pia, “Jagoda ifade vermeye hazırmış, ayrıca Maurice Brault Aachen yakınlarında sınırı geçerken yakalanıp tutuklanmış.”

“Çok iyi,” dedi Bodenstein ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. “Jagoda bekleyebilir. Ben önce Rittendorfu bir ziyaret edeceğim. Göze göz, dişe diş. Eğer yanılmıyorsam bütün bunlar Bay Kerstner ve Bayan Döring ile ilgili.”

Bodenstein at kliniğinin avlusuna girdiğinde, Rittendorf ve Inka bir atın tedavisiyle uğraşıyorlardı. Inka'yı görür görmez kanındaki adrenalin seviyesi yükseliyordu, ama yüzünde bunu fark ettirecek herhangi bir ifade yoktu. Bodenstein onlara doğru yaklaşırken birbirlerine bakıp aralarında anlaştıklarını fark etti ve hislerinde yanılmıyorsa kendisi hakkında konuyorlardı.

“Ah, merhaba,” dedi Rittendorf ve pek şaşırmamış gibi sırıttı. “Gene mi siz? Yoksa bizde staj falan mı yapmak istiyorsunuz?”

“Günaydın,” dedi Bodenstein ciddiyetini bozmadan. “Belki de. Değişiklik olurdu.”

Rittendorf dikkatini yine atın bacağına yöneltti ve usta işi bir bandaj yaptı.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu Inka nihayet. Sesi duygusuzdu. Bodenstein içindeki o saçma zamanı geri döndürme arzusunun çoktan dağılıp gitmiş olduğunu fark etti.

“Dr. Rittendorf ile kısa bir görüşme yapmam gerekiyor,” dedi. Rittendorf o sırada yolcu ettiği at sahibine uyulması gereken kuralları anlatıyordu, sonra Bodenstein ve Inka’nın yanına döndü.

“Pekâlâ!” dedi, bir sigara yaktı. “Sorun nedir?”

“Dün gece neredeydiniz?” diye sordu Bodenstein.

“Dün gece mi?” Veteriner şaşırmış gibi yaptı. “Zaman dilimini biraz daraltabilir misiniz?”

“Elbette. Gece bir ila beş arası.”

“O zaman evdeydim.”

“Tanık?”

Veterinerin yüzünde alaycı bir ifade belirdi.

“Karım.”

“Karınızın tanıklığı geçersiz, bunu siz de iyi biliyorsunuz.”

“Eh, o zaman yanımda başka biri yoktu,” dedi Rittendorf ve ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu ve parmak uçlarında yaylanmaya başladı.

“Kendinizi çok güvende hissediyorsunuz, değil mi?” Bodenstein yavaş yavaş sinirlendiğini hissediyordu.

“Güvende? Neden kendimi güvende hissedecekmişim ya da hissetmeyecekmişim?”

“Friedhelm Döring bu sabah Gut Waldhof’un kapısında bulundu,” dedi Bodenstein. “Ustaca hadım edilmiş olarak.”

“Ah,” dedi Rittendorf, duyduklarından pek de etkilenmiş görünmüyordu, “çok trajik.”

Inka hiçbir şey söylemedi.

“Burada ‘trajik’ kelimesi doğru olur mu bilmiyorum,” dedi Bodenstein, sesine alttan alta sert bir ton karışıyordu. “Adam işkenceye

maruz kalmış ve çırılçıplak avlu kapısına zincirle asılmış. Ama neden ansızın bu haberin sizi hiç de şaşırtmadığı fikrine kapıldım acaba?”

Veterinerin dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı, gözlük camlarının arkasında yorumlanması güç bir ifade belirdi. Bu bir zafer, memnuniyet ya da tatmin ifadesi miydi?

“İnsan insanın kurdudur,” dedi.

“Bu da mı İncil’de yazıyor? Mesela ‘Leviticus, 24, on dokuz ve yirminci satırlar’ gibi,” diyerek doğrudan saldırıya geçti Bodenstein ve karşılığında uzun bir bakış aldı.

“Hayır, bu Plautus’tan¹¹,” dedi Rittendorf istifini bozmadan, “*homo homini lupus.*”

“Tiyatroyu kesin artık,” dedi Bodenstein, sabrı tükenmişti. “Buraya bir olay yeri inceleme ekibi göndereceğim. O zamana kadar hiç kimse ameliyathaneye giremeyecek. Zira adam yaralama ciddi bir meseledir.”

Sanki anahtar kelime söylenmiş gibi o anda üzerinde ameliyathane yazan kapı açıldı ve Sylvia Wagner dışarı çıktı. Şaşkın bakışları Inka, Rittendorf ve Bodenstein arasında gidip geldi.

“Ameliyathaneyi kullanabilirsiniz,” dedi. “Dezenfeksiyon işlemini tamamladık ve at da yatmaya hazır.”

Rittendorf Bodenstein’a baktı.

“Parmak izi ekibi için çok geç,” dedi, üzüntü gösterisi tamamen alaycıydı.

Bodenstein saat on biri biraz geç merkeze vardığında Behnke ve Ostermann, Theodor van Eupen, namı diğer Teddy’yi o kadar yumuşatmışlardı ki, adam hemen konuşmaya hazırды.

11 Titus Maccius Plautus (M.Ö. 254-184), eski Roma’nın ilk ve en üretken komedyacı yazarlarından. (yay.n.)

Anna Lena Döring onu pazartesi akşamı kendisini kaçırان ve alıkoyan adam olarak teşhis etmişti. Teddy yıllardır Döring için çalışıyordu. Kayıtlara göre TIR şoförüydü, ama genellikle pis işleri hallediyordu. Döring toplum içinde hiçbir zaman Teddy ile birlikte görülmemişti, çünkü kendisi ciddi bir işadamı imajı çizmek için özel bir gayret sarf ediyordu. Özellikle de Teddy gibi avam tiplerle görünmek bu imaj için pek de gerekli değildi. Behnke ve Ostermann sorgu odasından ayrıldı, çünkü Bodenstein sorguyu Pia ile birlikte bizzat yürütmek istiyordu. Genç adamın Pia'ya karşı bir güven beslemiş olabileceğini umuyordu. Teddy güçlü kuvvetli, koyu siyah saçlı, yüzü kötü bir sivilce türü tarafından delik deşik olmuş, zırt pırt solaryuma gitmekten cildi neredeyse tamamen yanmış bir adamdı.

Üzerinde kırmızı bir eşofman vardı, kas yığınları hareketlerini hantal gösteriyordu. Ortalama bir bacak kalınlığındaki boynunda gösterişli, yassı bir altın zincir vardı. Friedhelm Döring'e neredeyse bir köpek gibi bağıllık beslemesine rağmen durumunun ciddiyetini kavramıştı; gönüllü olarak ifade vermeye hazırды: Döring'in emriyle Kerstner ve Anna Lena'yı izlemiş, veterineri dövmüş, ellerini bağlamış ve kadını kaçırmıştı. Yine patronunun emriyle bu eylemler için Manfred Jager'in arabasını ödünç almıştı. Anna Lena'yı Döring'lerin Wester ormanında, Rennerod'daki avcı kulübesine elleri kolları bağlı vaziyette bıraktıktan sonra arabayı temizlemiş ve sahibine geri vermişti, sonra da kendi arabasıyla tekrar Rennorod'a gitmişti. Ama yolda başka bir emri daha yerine getirmiş, Bodenstein'in evinin oturma odası penceresinden içeri bir taş fırlatmıştı. O bunu söyleyince Pia soru dolu bir bakışla amirine baktı, ama Bodenstein buna bir tepki vermedi.

“Devam et,” dedi Teddy'ye. “Yani o kulübeye geri döndünüz.”

Anna Lena Döring'i kaçırma nedenini bilmiyordu Teddy, ama planlarında onu serbest bırakmanın olmadığını itiraf etti.

“Patron gelip onunla konuşuncaya kadar onu alıkoyacaktım,” diye açıkladı Teddy. “Sonra da ortadan kaldırıacaktım.”

Bu adamın planlanan bir cinayeti bildirirkenki rahatlığı Pia’nın tüylerini diken diken etti. Teddy Döring’in emirlerini hiçbir zaman sorgulamadığı için gece yarısı kendisini arayıp histerik bir şekilde bağırıp çağırdıktan sonra Anna Lena’yı derhal Königstein’daki polis karakoluna bırakmasını istediğini anlatırken de bir an bile duraksamamıştı.

“Döring sizi dün gece aradı mı?” diye konunun üzerine gitti Bodenstein. “Saat kaçtıydı bu?”

Teddy başını kaşdı, çirkin yüzünü düşünceli bir şekilde buruşturdu.

“Saat üç buçuk gibi,” dedi en sonunda.

“Ondan sonra patronunuzdan bir haber aldınız mı?”

“Yoo.”

“Maurice Brault adı size bir şey ifade ediyor mu?”

Yeniden dakikalarca süren bir düşünme. Bodenstein sabırsızca parmaklarını masaya vuruyordu.

“Evet.”

“Evet, ne? Onu nereden tanıyorsunuz?”

“Döring’in yanına girmeden önce onun yanında çalıştım.”

“Bak sen. Brault’u en son ne zaman gördünüz?”

“Yaklaşık iki hafta önce.”

“Peki nerede? Ne için?” Bodenstein sıkıntıyla gözlerini döndürdü. Adamın ağzından her lafı kerpetenle almak gerekiyordu.

“Beni aradı,” dedi Teddy, “özel bir görev için.”

“Devam et!” diye sıkıştırdı Bodenstein.

“Bunun anlamı her zaman fazladan para demektir. Maurice Bordo’ya bir sefer yapmamı istiyordu.”

“Bordeaux’ya mı?” diye sordu Pia. “Neden? Ne tür bir sefer?”

Teddy hatırlamak için kendini zorluyordu.

“Bordeaux’ya bir çocuk götürecektim.”

Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar.

“Bir çocuk mu?”

“Evet,” dedi Teddy başıyla onaylayarak, “bir kız çocuğu. Onu Eshborn’dan aldım.”

“Maurice Brault’nun konuyla ilgisi ne?”

“O böyle şeyler organize eder,” dedi iriyarı adam omuzlarını silkerek.

“Pekâlâ,” diye tekrarladı Bodenstein, “Maurice Brault’nun emriyle çocuğu Eschborn’daki Döring Nakliyat’tan aldınız. Bu doğru mu?”

“Evet,” dedi Teddy yine başıyla onaylayarak, “çocuk derin bir uykundaydı. Sabah saat üçte yola çıktım, bu önceki hafta cuma günüydü. On bir saat sürdü. Saat dörtte Bordeaux limanındaydım.”

“Peki, orada neler oldu?” diye sordu Pia.

“Orada çocuğu teslim ettim. Patronun oğluna ait geminin kaptanına.”

“Patronunuzun oğlunun adı ne?”

“Döring tabii ki,” diye yanıtladı Teddy, “Philipp Döring.”

“O da orada mıydı?” diye sordu Pia.

“Yoo. O Arjantin’de. Ben kaptana çocuğu teslim ettim. Ve sonra da geri döndüm.”

“Aynı gün mü?”

“Evet. Ara sıra durup birkaç saat kestirdim, ama Pazar sabahı tekrar buradaydım.”

Böylece Teddy’nin Isabel’in katili olma olasılığı kalmamıştı.

“Philipp Döring’in gemisi nasıl bir gemi ki?” diye sordu Pia.

“Bir tür yat. Harbiden çok kıyak bir şey. İç falan böyle hep ahşap.”

“Motorlu bir yat mı, yoksa yelkenli mi?” Pia sabırla bekledi. Teddy yağlı kafasını şiddetle kaşıdı, sonra birden donuk yüzü aydınlandı.

“Geminin adını biliyorum. Çünkü çok komik gelmişti bana.”

“Öyle mi? Neymiş ki adı?”

“Geminin adı ‘Goldfinger’...”

Ostermann “Goldfinger II”nin Feadship 45 Vantage tipi bir yat olduğunu açığa çıkarmakta zorlanmadı; açık denize uygun, lüks bir motorlu yattı, Arjantin bayrağı altında on dört buçuk düğümle dünya denizlerinde seyahat ediyordu.

“Goldfinger II”nin kız kardeşi olan yatta, yani “Goldfinger I”de Jagoda en güzel zamanlarında, yani kendi kendini yetiştirmiş milyarder ve borsa yıldızı olarak manşetlere çıktığı yıllarda sevdiği iş ortaklarını, gazetecileri ve dostlarını ağırlıyor; elde ettiği başarıları uygun bir şekilde kutluyordu. Aynı şekilde Philipp Döring, namı diğer Felipe Durango’ya ait olan “Goldfinger I” Antibes, Nizza, Monte Carlo ya da Palma de Mallorca limanlarında sık sık düzenlenen çılgın partilere sahne oluyordu. Genç adam gerçekten para içinde yüzüyor olmalıydı.

Toplantı odasında bir süre tam bir sessizlik hâkim oldu. Bodenstein masanın etrafında toplanmış adamlarını süzdü.

“İçimden bir ses, bir sürü suçu aydınlatmamıza çok az kaldı, diyor; zira bu olayda uluslararası bir suç çetesiyle karşı karşıya olduğumuzu

görüyorum. Jagoda, Döring, Döring'in oğlu, Maurice –bütün bunlar birbiriyle bağlantılı.”

“Uyuşturucu ticareti, insan ticareti,” dedi Ostermann başıyla onaylayarak. “Döring gibi bir nakliyat uzmanı için çocuk oyuncağı.”

“Ama maalesef bu süreçte Isabel'in katiline henüz yaklaşamadık,” diye belirtti Behnke. “Benim favori adaylarım Kerstner ve Teddy cinayeti işlemiş olamazlar.”

“Sabredelim,” dedi Bodenstein ve ayağa kalktı. “Şimdi gidip önce Anna Lena Döring ile konuşacağım ve iddiaya girerim ki, şimdiye kadar bilemediğimiz şeyi tam da ondan öğreneceğiz.”

Hakkı vardı. Anna Lena Döring, solgun, ama kararlıydı, Bodenstein ve Pia'ya Döring'in karanlık işlerini belgeleyen bir yığın fotokopi göstermişti; kayıt dışı maaş listelerinden gizli telefon numaralarına, oradan neredeyse dünyanın bütün vergi cennetlerinde açılmış kayıt dışı para hesaplarına kadar bir sürü şey.

“Kocanızın Brault'dan aldığı e-mail'in Marie Kerstner ile ilgili olduğundan nasıl bu kadar emin olabildiniz?” diye sordu Bodenstein.

“Çünkü daha önce de birçok kez, hep insan kaçakçılığının konu edildiği benzer e-mailler okumuştum.” Anna Lena Döring kendisine yönelen şaşkın bakışları inceledi, sonra derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. Bodenstein ve Pia onun sözünü kesmemeye gayret ettiler.

“Kocamın TIR'ları nadiren yüksüz gelir; hele Ortadoğu, Doğu Avrupa ya da Fas'tan geliyorsa asla boş gelmez. Sürekli olarak şoförler yakalanır, ama kendilerine iyi ücret ödendiği için aptal ve dilsiz rolünü iyi oynarlar. Bütün olayların yüzde doksan sekizinde sorun çıkmaz. Belçika'da Cargotrans S.A. adında bir şirket var, resmî olarak Magalie Deslauriers adında bir kadının üzerine kayıtlı, ama gerçekte arkasında kocam var. Ortada ne şirket binası ve ne de şirkete ait TIR'lar var, sadece Genk'te bir posta adresi. Cargotrans üzerinden aslında hiç

mevcut olmayan işler yapılır. Cargotrans Döring Nakliyat'a faturalar keser ve Döring paraları havale eder ya da bazen tam tersi olur. Gerçekte ise kocam her seferinde parayı kendisine havale eder. Karapara aklanır. İnsan ticaretinden kazanılan para birdenbire yasal bir para haline gelir. Çok basit. Aynı nedenden ötürü Hollanda'da, Belçika'da, Lüksemburg'da ve Cebelitarık'ta sayısız hesabı vardır, aynı şekilde denizaşırı ülkelerde de. Hepsini Friedhelm'in oğlu Philipp organize eder, ABD'ye, Kanada'ya ne gidecek, Buenos Aires'ten ne gelecek... Pakistan'dan ya da Romanya'dan Amerika'ya bir insan kaçırmanın bedeli elli bin eurodur. Bunun çok az bir kısmını araçlar alır, geri-sine kocam el koyar. Philipp'in sözde film şirketi yasadışı yollardan Almanya'ya yüzlerce Uzakdoğulu ve Asyalı kadın sokmuştur. Bir film kariyeri yapacaklarına ve özgürlüklerine kavuşacaklarına inanırlar, ama buraya geldiklerinde kendilerini genelevlerden birinde fahişe olarak bulurlar.”

“Peki Hans Peter Jagoda'nın rolü nedir bu işte?” diye sordu Pia.

“Jago Eczacılık,” diye bu sefer Florian Clasing araya girdi, “baştan sona dolandırıcılıktan ibaret, tam bir sabun köpüğü, zira tek bir kere bile gerçek bir şey üretmedi. Bir para aklama şirketi. Gelgelelim onun böylesine başarılı bir sabun köpüğü olacağını kimse hesap edemedi. Çok büyük kazançlar elde ettiler, çünkü yatırımcılar ve analistler şaşırtıcı derece uzun bir süre olumlu tahminlerde bulundular, büyüme stratejilerinden memnun kaldılar. Günün birinde gerçek verileri görmek istediklerinde aniden her şey tepetaklak oldu. Jagoda ve Döring borsa sürecinde yatırımlarını çoktan yüzlerce kat büyümüşlerdi ve hemen tekrar piyasadan çektiler; para yurtdışına aktarıldı.”

“Ya,” dedi Bodenstein ve Pia tek bir ağızdan.

“Döring şirketi kendi haline bırakmak istiyordu,” diye devam etti Clasing, “ama Jagoda yeni-pazar döneminde gerçekten bir yıldız

olma fikrine kapılıp gitti. Kendini rolüne kaptırdı. Saygınlık, medya ilgisi, kişiliği etrafında dönen tartışmalar, bunlara ihtiyacı vardı onun. Birden Jago Eczacılık'ı sağlam temellere oturtma isteğine kapıldı, ama Friedhelm burada onu yalnız bıraktı. Bu çiftin ortak işledikleri birkaç suç vardı; Jagoda bunları kullanarak Döring'e baskı yaptı."

"Siz bütün bunları nereden biliyorsunuz ki?" diye sordu Pia.

"Ben kayınbiraderimin aktivitelerini yıllardır takip ediyorum," dedi Clasing omuzlarını silkerek. "Borsada dostlarım var, ayrıca ben o belgeleri kontrol ettim ve bir şeyleri kombine ettim. Henüz bilmediğim tek şey, Döring'in Jagoda'ya karşı elinde ne tür bir baskı aracı olduğu."

"Ama biz biliyoruz bunu," diye karşılık verdi Bodenstein ve Clasing ile kız kardeşinin yüzlerindeki şaşkınlığı görünce gülümsedi. "Sanırım siz, Bayan Döring, bunu siz de biliyorsunuz."

"Anlamadım?" dedi Clasing.

"Neden Isabel Kerstner'e Marianne Jagoda ve Başsavcı Hardenbach'ın fotoğraflarını verdiniz?" diye sordu Pia.

"Ne fotoğrafı?" Clasing huzursuzlanmış görünüyordu.

"Hardenbach'ın bir zamanlar Jagoda'dan rüşvet aldığını kanıtlayan fotoğraflar," dedi Bodenstein ve dosyayı açtı, içinden siyah beyaz fotoğrafları çıkardı, Clasing'e uzattı ve Anna Lena Döring'e baktı.

"Kocanız Marianne Jagoda'nın anne babasının ölümüyle bir ilişkisini olduğunu biliyordu, öyle değil mi?"

"Düşündüğünüz gibi değildi," dedi Anna Lena Döring kısık bir sesle, bu sırada ağabeyi öfkeden deliye dönmüştü, "gerçi Marianne, Hans Peter ve Friedhelm'in bir şeyler planladıklarını biliyordu, ama yapan o değildi. Onlar benim de bu konudan az da olsa haberdar olduğumu bilmiyorlardı. Hans Peter'in o zamanlar, yani borsaya girmeden önceki hazırlık döneminde üç milyon marka ihtiyacı vardı

ve bu onda yoktu. O sırada Friedhelm'in de elinde bu kadar nakit para yoktu. Gerçekten zengin olması ne de olsa yine Jago Eczacılık sayesinde gerçekleşmişti. Hans Peter kayınpederine baskı yaptı, ama adam onu çok açık bir şekilde reddetti. İşte o zaman Friedhelm'in aklına bir fikir geldi, Marianne'nin anne babasını... öldürmek. O sırada neler planladıklarını anlamamıştım. Ancak yangını duyduktan ve Hans Peter'in en ufak bir yas tutmadığını, tersine bize kutlamaya geldiğini gördükten sonra olayları birbirine bağladım ve ne olduğunu kavradım. Polisin onları yakalayacağını düşünüyordum, ama hiçbir şey olmadı. Friedhelm Marianne'yi göz hapsinde tutturdu. O kadına güvenmiyordu, zira kadın oldukça zekiydi. Birkaç hafta önce Hans Peter ve Friedhelm'in video filmlere sahip olduklarını öğrendim; Isabel'i çeşitli erkeklerle gösteren filmler. Bunlar durumdan hoşnut olmayan eski hissedarlar, bankacılar, savcılar ve hatta vergi daire-sinden bir adamdı. Bu adamları o filmler aracılığıyla baskı altında tutuyorlardı. O akşam Hans Peter bize geldi, tamamen kendini kaybetmişti. Birlikte çalışma odasına geçtiler, ama kapıyı kapamayı unuttular, bu yüzden söylediklerini duyabildim. Hans Peter bizzat kendisi Isabel'le yatağa girecek kadar aptalca davranmıştı. Dolayısıyla da ortaya bir anda onun da başrolde oynadığı bir film çıkmıştı. Friedhelm onu suçlayıp duruyordu. Film meselesini karşı tarafta her şey yoluna girene kadar bekletebileceklerini söylüyordu. Bununla tam olarak ne kastettiğini bilmiyorum. Hans Peter'e Isabel'i ortadan kaldıracağına dair söz veriyordu, çünkü zaten çok şey biliyordu ve fazlasıyla küstahtı. Hans Peter de bunun ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olacağını söylüyordu, zira o filmleri bulmak için kızın daire-sinin altını üstüne getirmek istiyordu. Friedhelm'in derdi paraydı, ama Hans Peter rüyasını gerçekleştirmek, Jago Eczacılık'ı büyütmek istiyordu. O anda ben de elime o üçünü köşeye sıkıştırarak bir fırsat geçtiğini düşündüm."

“Nasıl yani?” diye sordu Pia merakla.

“Fotoğrafları kocamın kasasında sakladığını biliyordum. Onlardan birkaçını aldım ve isimsiz bir zarfa koyup Isabel’e gönderdim. İçine de bir mektup yazdım. Bunlarla Jagoda’ları ele geçirebileceğini, çünkü bunlar sayesinde Marianne’nin anne babasının ölümünün arkasında onların olduğunu kanıtlayabileceğini anlattım. Ama Isabel’in Hardenbach’ı da tanıdığını bilmiyordum.”

“İyi de bunu neden yaptın?” diye sordu Florian Clasing hayrete düşmüş bir halde. “Kendin bizzat suç işlemişsin!”

“Hiç umurumda değildi,” diyerek gülümsedi Anna Lena, mutsuz bir gülümseme vardı yüzünde. “Isabel’in çok hırslı olduğunu ve Hans Peter’e elindeki bilgilerle şantaj yapacağını biliyordum. Ben sadece onun Micha’yı rahat bırakmasını ve aynı zamanda da Friedhelm’le olan hesabımı da bir kalemde kapatmak istiyordum. Hans Peter, Isabel’in ona ait fotoğraflara sahip olduğunu düşünecekti. Ne de olsa ona hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmemişti.”

“Muhtemelen Isabel Kerstner bu fotoğraf yüzünden öldü,” dedi Bodenstein.

“Bu benim de aklıma geldi,” diye itiraf etti Anna Lena Döring, ama bu gerçeğin onu tek bir dakika uykusuz bıraktığına dair bir izlenim vermiyordu.

“Korkarım bir avukata ihtiyacın olacak,” dedi Florian Clasing çökmüş bir vaziyette.

“Kocanızın başına gelenleri herhalde duymuşsunuzdur, değil mi?”

“Hayır.” Anna Lena başını sağa sola salladı. “Onun hakkında hiçbir şey duymadım. Ama ölmüşse bile fark etmez benim için.”

“Ölmedi,” diye karşılık verdi Pia ve kadının yüzündeki tepkiyi izledi, “ama anlaşıldığı üzere ona elektrikle işkence etmişler. Ve ayrıca... erkekliğini almışlar.”

“Nasıl? Hadım mı etmişler?” Anna Lena Döring bakışlarını Pia’dan ağabeyi Clasing’e çevirdi. Bir an şaşkın ve inanamıyormuş gibi bakakaldı, ama sonra ellerini ağzına vurdu ve gülmeye başladı. Uzun süre bastırılan korkuların ve basınçların birden boşalmasıyla kadın gülmeye krizine tutuldu, neredeyse histerik bir biçimde güldükçe gülüyor, bir türlü duramıyordu.

“Anna Lena,” diye azarladı ağabeyi sert bir sesle, başkasının felaketi karşısında duyulan sevincin böylesine açığa vurulmasından rahatsız olmuştu. “Kes şunu!”

“Elimde değil,” dedi Anna Lena derin bir nefes almaya çalışarak; sonra da yanaklarındaki yaşları sildi. “Ah bu harika bir şey. Aman Tanrım, nefis! Bunu nasıl da hak etmişti, o domuz!”

Bodenstein Bad Soden mezarlığındaki ağaçların gölgesinde dikiliyordu. Valentin Helfrich, karısı Dorothee ve yaşlıca bir kadından oluşan cenaze alayı tabutun açılan mezara indirilişini suskun bir şekilde izliyordu. Tabut taşıyıcıları kenara çekildi, papaz Bodenstein’in anlamadığı birkaç kelime söyledi. Ne gözyaşı vardı, ne hıçkırık, sadece kontrollü yüzler. Isabel Kerstner hayattayken ailesinin başına çok dertler açmıştı; bu erken ve vahşice ölümü bile onun hayattayken yaptıklarını unutturacak güçte değildi. Kendi çocuğunu mezara koymak nasıl bir duyguydu ki? Bodenstein katillerin ve tecavüzcülerin anne babalarını, kardeşlerini tanımıştı, onların o çaresizliklerini, yıklmışlıkları görmüştü. Çocuklarının bütün eylemlerinin suçunu kendilerinde arıyorlardı, kendilerini sorguluyor, kendilerini suçluyor ve böylelikle kendilerine işkence ediyorlardı. Bodenstein sıkıntılı bir ruh hali içinde, bir gün oğlu ya da kızı bu türden korkunç bir şey yapacak olsa nasıl davranabileceğini düşünüyordu; biliyordu ki o da kendini suçlayacak, bir baba olarak önemli bir yerde önemli hata yapmış olduğunu düşünecekti. Tabut taşıyıcıları saygıyla eğildiler ve geri çekildiler. Papazla birlikte oradan ayrıldılar ve mezarı yaslarını

rahatça yaşasınlar diye aile üyelerine bıraktılar. Onlar üzerlerine düşen görevi yerine getirmişlerdi. Bodenstein Valentin Helfrich'in açık mezarın başına gittiğini, kolunu annesinin omzuna koyduğunu gördü. Tabutun üzerine toprak atmadı; çiçek de atmadı. Ona hayatı boyunca hep acılı hayal kırıklıkları yaşatan güzel kız kardeşine kuru gözlerle veda etti. Mezarlığın çıkışında Bodenstein ölen Isabel Kerstner'in ailesiyle konuştu.

Bodenstein Valentin Helfrich ve iki kadına başsağlığı diledikten sonra, "Sizi bu üzüntülü anlarınızda rahatsız etmek istemezdim," dedi. Helfrich'in annesinin Alzheimer hastası olduğunu hatırladı. Dolayısıyla kadın az önce olan bitenleri kavrayamamış olabilirdi.

"Önemli değil," dedi eczacı kısa bir suskunluktan sonra. Bodenstein Helfrich'in sanki uykusuz, neredeyse hastaymış gibi görüldüğünü fark etti, sanki günlerdir uyumuyormuş gibi. Gözleri kan çanağına dönmüş, yanakları sarkmıştı.

"Ben annemi, geri götüreyim," dedi Dorothee Helfrich. "Sonra görüşürüz."

Valentin Helfrich annesini arabaya bindirirken karısına yardım etti. Araba hareket edinceye kadar bekledi ve sonra Bodenstein'a döndü. Bodenstein'ın, Helfrich'in mazeretlerine rağmen kız kardeşinin ölümüyle bir ilintisi olabileceği kanaati son saatler içinde giderek güçlenmişti. O, at kliniğindeki fotoğrafta gülen genç adamlardan biriydi, Rittendorf ve Kerstner'in yakın arkadaşıydı ve kız kardeşinin yaptıklarını hiçbir şekilde onaylamıyordu.

"Bay Helfrich," diye başladı Bodenstein kısa bir suskunluktan sonra, "27 Ağustos günü öğleden sonra kız kardeşinizle McDonald's'ın otoparkında neden buluştunuz?"

“O buluşmak istedi,” dedi Helfrich ellerini arkasına bağlayarak. “Benim kız kardeşimin ölümüyle bir ilintim olabileceğini düşünüyorsunuz, değil mi?”

“Sizin kız kardeşinizin arkadaşlarınıza yaptıklarından nefret ettiğiniz izlenimi oluştu bende,” diye yanıtladı Bodenstein.

“Nefret abartılı bir kelime.” Helfrich’in ses tonu kuruydu. “Onu ayıplıyordum. Kız kardeşim feci şeyler yaptı. Affedilmez şeyler. En iyi arkadaşlarımdan birinin ölümüne yol açtı, bir başkasının da hayatını cehenneme çevirdi. Anne babama inanılmaz derecede kötü davrandı. Ama ondan nefret etmiyordum.”

“Arkadaşınız Georg Rittendorf ediyordu ama,” dedi Bodenstein.

“Bu doğru,” dedi Helfrich yorgun bir ifadeyle başını sallayarak.

“Pekâlâ, Isabel ne istiyordu sizden?”

Helfrich hemen cevap vermedi.

“Karım ve ben yıllardır bir çocuk istiyoruz, ama nafile,” dedi en sonunda, ilk bakışta soruyla ilgisiz gibi gözüken bir konuya girmişti. “Sonra evlat edinmek için başvurduk; ama ikimiz de Almanya’da bir çocuk evlat edinmek için fazla yaşlıydık. Bizim için başka bir alternatif söz konusu bile olamazdı. Mayıs ayıydı, Isabel mirasından biraz avans istiyordu. Ben reddettim. Yaşadığı sürece babamın parası anneme aitti ve paranın yönetimini de ben üstlenmişim. Bunu Isabel’e söyledim. O zaman benden biraz borç istedi. Bunu daha önce de sık sık yapmıştı. Ben de ona artık para vermeyeceğimi, çünkü verdiklerimi hiçbir zaman geri alamadığımı söyledim. O ısrar etti.”

“Sizden ne kadar para istiyordu?”

“Elli bin euro.”

“Çok para.” Bodenstein düşünüyordu. Mayıs ayında Isabel, Jagoda ve Kampmann ile kârlı işler çeviriyordu. “Parayı ne için istediğini söyledi mi size?”

“Doğrudan değil. Bu paraya geleceğine yatırım yapmak için ihtiyacı varmış. Ve benden Micha’ya bundan söz etmememi rica etti.”

“Ee? Siz buna uydunuz mu?”

“Evet,” dedi Valentin Helfrich başıyla onaylayarak. “Evlilikleri zaten bir maskaralıktan ibaretti. Micha ve Anna Lena birbirlerine yakınlaşmışlardı ve ben arkadaşımın onunla, kardeşimle olduğundan daha mutlu olacağı görüşündeydim.”

“Isabel’e parayı verdiniz mi?” diye sordu Bodenstein.

“Evet,” dedi Helfrich başıyla onaylayarak. “Ama bu sefer karşılıksız vermedim.”

“Hm. Ne tür bir karşılıktı bu?”

“Bir çocuk.”

“Anlamadım?”

“Isabel o sırada hamileydi. O çocuğu Dorothee ile bana vermeyi teklif etti. Elli bin euro karşılığında.”

Bodenstein yutkundu, bir an ne diyeceğini bilemedi.

“Çocuğun babası kimdi peki?” diye sordu sonra.

“Bunu ona sormadım. Benim için önemi de yoktu.” Helfrich omuzlarını silkti. “Isabel parayı aldı, ben de ondan, çocuğun doğumundan sonra bir daha asla görüşmemecesine hayatımdan çıkıp gideceği sözünü aldım. Parayla Avustralya’da bir dalgıçlık okulunun peşinatını ödeyecekti, oldukça ucuza düşürülmüş bir okuldu.”

“Siz buna inandınız mı?”

“Evet,” dedi yine Helfrich başını sallayarak. “Bu dalgıçlık okulu gerçekten de vardı. Ama ben onun, fıkrını rüzgârın yön değiştirmesi

gibi çabucak değiştirebileceğini bilmeliydim. Birkaç hafta sonra dalgıçlık okulunun sözü edilmez oldu, buna karşın artık Porsche kullanıyordu.”

Gözlüğü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu.

“Cumartesi sabahı beni aradı ve benimle konuşması gerektiğini söyledi. Baş başa. Saati ve buluşma yerini o söyledi ve ben tam zamanında oradaydım. Isabel bana çocuğu aldırıldığını açıkladı, bir şey olmuş ve en kısa sürede Almanya’yı terk etmek zorundaymış. Ben beynimden vurulmuşa döndüm. Onun doğmamış bir canı bu kadar kolay yok edebilmesi beni derinden sarstı. Bu yüzden ona sitem ettiğimde ise bana istersem Porsche’yi alabileceğimi söyledi, en azından o zaman paramı geri almış olacaktım.”

Bir süre ne Bodenstein ne Helfrich konuştu. İkisinden de çıt çıkmıyordu. Sadece ağaç dallarının arasından esen rüzgârın uğultuları duyuluyordu.

“Buraya kadar anlattığınız bu şeylerle bana, kız kardeşinizi öldürmek için yeterli nedenleriniz olduğunu gösterdiğinizin farkında mısınız?” dedi Bodenstein alçak sesle.

“Evet,” dedi Valentin Helfrich, gözlüğünü tekrar taktı ve omuzlarını esnetti, “bunun apaçık farkındayım. Ama ben yapmadım.”

Bodenstein kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Peki ya,” diye başladı, “siz ve Rittendorf kız kardeşinizin işini bitirdikten, yani öldürdükten sonra arabasının bagajına koyup, cesedi de sonra –Königsberg’deki yemekle geçerli bir mazeret sağladıktan sonra– gözetleme kulesine götürüp oradan aşağı atmış ve olayın bir intihar gibi görünmesini ummuş olamaz mısınız?”

Valentin Helfrich bir süre düşündü.

“Bu olabilir,” diye itiraf etti, “ama böyle olmadı. Üzgünüm. Yemeğimizi yedik, sonra Georg ve karısı eve gitmek zorunda kaldı,

Çünkü bebek bakıcısının sadece  saat zamanı vardı. Dorothee ve ben de evimize gittik. Ama nce Kelkheim’da bir şeyler daha içtik. XXS adında bir kokteyl barda, Frankfurter caddesinde. Orada yaklaşık saat bire kadar kaldık. Hesabı kredi kartıyla dedim, çünkü yanımda nakit para yoktu. Bunu rahatlıkla kontrol edebilirsiniz.”

“Edeceğim”, dedi Bodenstein ve bu yeni mazeret yüzünden yaşıdığı hayal kırıklığını belli etmedi.

“Dün gece?” Helfrich şaşkınlıkla ona baktı.

“Ne zaman?”

“Gece bir ila dört arası.”

“Sizce nerede olabilirim?” Ağızının kenarında bir gülümseme izi belirdi.

“Bir işkence odasında,” dedi Bodenstein. “Bağıllık yemini ettiğiniz kardeşlerinle beraber.”

Valentin Helfrich’in gözlerinde beliren kendinden hoşnutluk ifadesi Bodenstein için yeterli bir cevaptı. ğrenmek istediğini öğrenmişti.

Bodenstein ve Pia akşama doğru onu Anna Lena Döring’in ifadesiyle yzleştirdiğinde Hans Peter Jagoda snen bir balon gibi büzülmüş gitmişti. Bu arada Jagoda, Başsavcı Hardenbach’ın intihar etmeden önce yazılı bir ifade bıraktığını ve kendisini ağır biçimde suçladığını da öğrenmişti. Gizlice çekilmiş seks filmleriyle şantaj yaptığı alacaklıları birlik olmuş ve ona karşı dolandırıcılık ve şantaj suçlamasıyla bir dava açmışlardı; Jago Eczacılık’ın iflasını durdurmak artık imkânsızdı ve Jago-feronil, yani bütün umutlarını yatırdığı o ilaç şimdi artık sadece iflas yönetim masasına para kazandıracaktı. Jagoda, artık susmanın ve reddetmenin bir anlamı olmadığını kavramış ve her şeyi ortaya dökmeye karar vermişti. Jago Eczacılık’ın gerçekten de sadece piyasayı hortumlamak için kurulduğunu ve bu

yüzden Döring ile kendisi arasında bir tartışma çıktığını itiraf etti. Karmaşık ayrıntıları bilmek istemiyordu Bodenstein, bu önümüzdeki haftalarda ve aylarda savcılığın ve dolandırıcılık masasının meselesi olacaktı. Onu ilgilendiren sadece Isabel'in o siyah beyaz fotoğraflarla kendisine şantaj yapmayı deneyip denemediği idi.

“Hayır,” dedi Jagoda resimlere şöyle bir göz attıktan sonra. “Bu fotoğrafları daha önce hiç görmedim. Bu resimlerle bana ne diye şantaj yapılıns ki?”

“Emin misiniz?” diye sordu Bodenstein ısrarlı bir şekilde.

“Elbette eminim,” dedi Jagoda, iki eliyle yüzünü ovuşturdu. “Şu durumda size neden yalan söyleyeyim ki? Artık her şey bitti.”

8 Eylül 2005, Perşembe

Bodenstein arabasını tarihi Bodenstein şatosunun önündeki park alanına park etti, arabadan indi ve köpeği serbest bırakmak için bagaj kapısını açtı. Havalar güzel olduğunda park alanı aşırı dolu olurdu, zira Ruppertshain'a kadar uzanan vadinin alt ucunda bulunan Bodenstein şatosu dinlence yerleri arayan Frankfurt ve çevresi sakinlerinin en sevdiği mesire alanlarından biriydi. Son yıllarda babası ve oldukça çalışkan bir kadınla evlenmiş olan kardeşi, Bodenstein şatosunu daha çekici ve her şeyden önce de daha kârlı hale getirmek için bazı değişiklikler yapmışlardı. Zengin bir geleneğe sahip olan binicilik işletmesinin yanı sıra çiftliğin üst tarafındaki restoran işletmesi de canlandırılmış ve iyi bir bedele kiralanmıştı; ayrıca iç avluda da düzenli olarak kültürel etkinlikler düzenlenmekteydi. Bodenstein'in büyüdüğü şatonun içinde de kalburüstü misafirleri ağırlayan ayrı bir restoran vardı; aşçısı geçen yıl Gault-Millau aşçılık¹² ve Michelin Yıldızı ödülleri kazanmıştı. Bodenstein kardeşiyle karşılaşmaktan kaçındı. Yalnız kalıp düşünmek istiyordu, bu yüzden avlu kapısının yanından geçti ve şatoya giden yol yerine, Fishbach ve Ruppertshain yollarının ayrıldığı kavşağa giden asfalt yola yöneldi. Köpek biçilmiş çayırda hoplayıp zıplıyor, günlerdir ihmal edildikten sonra bek-

12 Gault-Millau, kurucuları Henri Gault (1929–2000) ve Christian Millau'nun (1928) adını taşıyan, Michelin rehberi ile birlikte en etkili Fransız restoran rehberidir. (yay.n.)

lenmedik bir anda ortaya çıkan bu gezintinin tadını çıkarıyordu. Bodenstein Ruppertshain yönündeki yola saptı. Ne zaman bir olay çıkmaza girse bunu yapar, biraz yürüyerek kafasının bulanıklığını gidermeye çalışırdı. Dün akşam Döring'le konuşabilmek umuduyla kaldığı hastaneye gitmişti, ama adam henüz şoktan çıkmamıştı ve güçlü bir sakinleştiricinin etkisi altındaydı. Belçika polisi Maurice Brault'yu çocuk kaçırmak suçundan tutuklamıştı ve savcılık onlara gönderdiği bir yazıyla çocuğun derhal iadesini talep etmişti. Behnke, Hasse ve Ostermann 27 Ağustos günü Jagoda'nın partisinde bulunan bütün misafirleri araştırmışlardı. Birbirlerinden habersiz olarak hepsi de Jagoda tarafından kendilerine şantaj yapıldığını söylemişler; ayrıca ev sahiplerinin o akşam evden ayrılmadığını doğrulamışlardı. Marianne Jagoda da en azından saat bire kadar onlarla kalmıştı. Bodenstein yürürken bir yandan da tarlalarda geniş daireler çizerek oradan oraya koşan köpeğini izliyordu. Salıyı çarşambaya bağlayan gecenin herhangi bir saatinde Döring kendi evinden kaçırılmıştı. Parmak izi ekipleri bahçede yaptıkları ayrıntılı incelemeler sonucu ayak izlerine, aşağı eğilmiş bir tel örgüye, Döring'in arazisinin arka tarafındaki orman yolunda lastik izlerine ve bayıltılmış iki rottweiler cinsi köpeğe rastlamışlardı. Bodenstein bu eylemin arkasında Rittendorf'un bulunduğundan çok emindi. Bunu tek başına yapamazdı, bu yüzden Clasing ve Helfrich'in de ona yardım ettiklerinden şüpheleniyordu. Bu üçlü, Anna Lena'nın başına gelenler nedeniyle Döring'den intikam almışlardı. Ama bu son derece ağır suç kapsamına giren yöntemle Döring'in Anna Lena'yı nerede sakladığını öğrenmemiş olsalardı, kadın şu anda muhtemelen ölmüş olacaktı. Teddy van Eupen bunu itiraf etmişti. Helfrich ya da Rittendorf'un Isabel Kerstner'i öldürdükleri yönünde bir şüpheyi güçlendirmek pek mümkün görünmüyordu, çünkü ikisi de Isabel'in öldüğü saatte başka bir yerde olduklarını kanıtlayabiliyorlardı. Peki ya Florian Clasing? Hayır, çok saçma. Ünlü avukat böyle bir olaya asla karışmazdı. Bodenstein zihninde

bir şimşek çakar da ilham gelir ve onu hedefine, katile götürür diye umut ediyordu. Bugüne kadar öğrendiği her şeyi baştan sona tekrar düşünüyordu, bilgileri ve insanları gözlerinin önüne getiriyor ve kendi kendine genç kadının ölümünden en çok kârlı çıkanın kim olduğunu soruyordu. Bu noktada Döring ve Jagoda, bu iki ahbap, devreye giriyordu; onların kaybedecek çok şeyi vardı; ayrıca Kerstner, yıllarca Isabel tarafından aşağılanmıştı ve Valentin Helfrich; kız kardeşine, anlaşılabilir nedenlerle, derin bir nefret duyuyordu. Bu dört kişinin de Isabel'in ölümünden belli bir çıkar sağladıkları aşikârdı; peki diğer insanlar, o genç kadının düşüncesizlik ve dikkatsizlikleri yüzünden aynı şekilde acı çeken, üzülen, canları sıkılan diğer bir sürü insan? Bir insanı bir başka insanı öldürmeye iten nedeni kim yargılayabilirdi ki? Dışarıdan bakıldığında bir neden oldukça saçma görünebilirdi, ama çaresizlik, öfke ya da çözümsüzlük yüzünden katil olan o insanlar açısından bakıldığında bu neden bir felaketle eşdeğerdi. Bodenstein'in düşünceleri Kampmann'a kaydı; o da Isabel'in, birlikte yürüttükleri karanlık işleri müşterilere açıklamasından korkuyor olmalıydı. Onun o sırada başka yerde olduğunu kanıtlayacak bir mazereti yoktu. Peki ya Kampmann'ın karısı, o kıskanç kadın? Bodenstein onunla henüz hiç konuşmamış olduğunu hatırladı, oysa o ve kocası arasındaki gerilim fark edilmeyecek gibi değildi. Ya Marianne Jagoda'nın rolü neydi? Anne babasının ölümü konusunda gerçekten de her şeyden habersiz miydi? Bodenstein düşüncelere dalmış halde yürürken cep telefonu çaldı, telefonu kot pantolonunun cebinden çıkardı. Pia Kirchhoff'tu arayan: Philipp Döring'in yarın saat önce Frankfurt Havaalanı'nda tutuklandığını haber veriyordu.

“Ama onu uzun süre elimizde tutamayız,” dedi Pia kaygılı bir sesle, “adamın diplomatik pasaportu var.”

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi Bodenstein. “Hemen oraya geliyorum. Kız çocuğu hakkında herhangi bir şey söyledi mi?”

“Henüz hayır. Ama bir şey daha var: Laboratuvar Isabel’in Porsche’sinde bulunan parmak izleri ve saç tellerinin Kampmann’a ait olduğunu belirledi.”

“Yarım saat içinde oradayım,” dedi Bodenstein ve telefonu tekrar kot pantolonunun cebine soktu, ısıkl alarak köpeği çağırđı ve topukları üzerinde geri döndü.

Philipp Döring, namı diğer Felipe Durango yakışıklı bir adamdı; etkileyici, erkeksi bir yüzü ve son derece sempatik bir gülümsemesi vardı. Yüz hatları babasınınkilere benziyordu, ama onda babasının saldırgan özgüveni yoktu. İnce bir bedene ve güneşten bronzlaşmış bir tene sahipti; üzerinde özel tasarım pahalı bir takım elbise vardı; bileğinde de bir Patek Philippe marka özel bir saat.

“Beni burada tutamazsınız,” diyerek durumu henüz konuşmanın başında netleştirdi. “Benim diplomatik dokunulmazlığım var.”

Pia sanki suratına bir yumruk vuracakmış gibi bir mimik yaptı, ama Bodenstein gülümsemekle yetindi.

“Biz de kesinlikle bunu istemiyoruz zaten,” dedi sakın bir sesle. “Lütfen oturun. Bir kahve içmek ister misiniz, ya da başka bir şey?”

“Su lütfen,” dedi Philipp, bu dostça tavır karşısında şaşırmış, biraz da tedirgin olmuştu; kendisine gösterilen sandalyeye oturdu. Pia ona bir bardak su doldurdu ve masaya, önüne koydu.

“Doğruca Buenos Aires’ten geliyorsunuz,” diye söze başladı Bodenstein, genç adamın, konuşmaların kayda alınmasını kabul etmesinin ardından.

“Babamın bir kaza geçirdiği öğrendim,” dedi genç Döring. “Kendisi tekrar bizzat ilgilenebilecek duruma gelene kadar işleri ben idare etmek zorundayım.”

“Evet, kötü bir olay,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak “Elektlikle işkenceye maruz kalmış ve ardından da ustaca hadım edilmiş.”

Philipp Döring tam sudan bir yudum almak üzereyken bardağı tekrar yerine bıraktı. Çenesi aşağı sarktı ve ağzı bir karış açık kaldı.

“Ah, bunu bilmiyor muydunuz?” Bodenstein arkasına yaslandı. “Evet, birisi babanıza oldukça kızmış olmalı. Anlaşılan kendisi birçok düşman edinmiş.”

Pia kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duvara yaslanmış, hafif bir tebessümle izliyordu. Amirinin stratejisini çok iyi görebiliyordu artık.

“Düşmanlar?” diye tekrarladı Philipp Döring, yüzü duvar gibi bembeyaz olmuştu.

“Onu gece evinden almışlar, köpekleri bayılttıktan sonra,” diye devam etti Bodenstein. “Bunu yapanlar oldukça kararlı ve acımasız insanlar olmalı. Yani bir erkeğin canlı canlı ve bilinci tamamen açık haldeyken hayala...”

“Kesin şunu!” dedi genç Döring ve ayağa fırladı, elleri zangır zangır titriyordu. “Bu iğrenç bir şey!”

“Babanızın işleriyle uğraşmaya bodoslama başlamadan önce, ben sizin yerinizde olsam, ona gidip bu olaya neden olan şeyi sorardım,” dedi Bodenstein onun kaygılarını paylaşıyormuş gibi yaparak. “Kapıdan zincirleri keserek kurtarmak zorunda kalacağımız bir sonraki kişi siz olmayasınız, diye söylüyorum. Hele bir düşünün, babanızın hayalarını formaldehit dolu bir kavanoza koymuşlar ve ayaklarının dibine bırakmışlar.”

Bodenstein halinden memnun bir şekilde genç adamın tepkisini izliyordu. İnsanlar konusunda hiç yanılmazdı. Philipp Döring çok güçlü bir kişilik sayılmazdı. Soğukkanlı ve havalı bir izlenim vermeye çalışsa da gözlerindeki panik açıkça belli oluyordu.

“Beni korkutmak istiyorsunuz,” diye fısıldadı.

“Kesinlikle öyle bir niyetimiz yok,” dedi Pia, bir hamlede duvardan ayrıldı, bir dosya aldı ve sakın bir şekilde genç adama Friedhelm Döring’in kapıda çıplak halde asılıyken çekilen fotoğraflarını gösterdi. Philipp Döring fotoğraflara sadece bir an bakabildi, sonra iğrenerek yüzünü buruşturdu ve sandalyesine geri düştü. Yüzünde bir intikam duygusundan eser yoktu. İsteddiği tek şey kendi hayatını güvence altına almaktı.

“Isabel Kerstner’in kızı nerede?” diye sordu Bodenstein.

“Çiftlik evimde,” diye mırıldandı genç adam hiç duraksamadan. “Onun derhal Almanya’ya getirilmesini sağlayacağım.”

Pia ve Bodenstein onun başı üzerinden göz göze geldiler. Philipp Döring tam bir korkaktı.

Bodenstein sorgu odasından ayrılıp bürosuna gitti. Cumartesi sabahı Isabel Kerstner ile konuşan kadın aklına gelmişti. Telefonu alıp Thordis Hansen’in numarasını tuşladı, Thordis neredeyse çalar çalmaz telefonu açtı.

“Merhaba, sırküpu,” dedi Bodenstein.

“Neden ki?” diye karşılık verdi Thordis, sesi neşeli geliyordu. “Ben de sanıyordum ki siz, yani polisler benim kim olduğumu hemen bulurlar.”

Bodenstein bu olayda jetonunun oldukça geç düştüğünü itiraf etmek zorundaydı.

“Siz de bana soyadınızı söylemeyi unuttunuz,” dedi bu yüzden.

“Doğru,” diye itiraf etti Thordis. “Peki beni şimdi neden aradınız?”

“Sizinle buluşmak istiyorum,” dedi Bodenstein esrarengiz bir sesle ve Thordis’in bir an için hazırcevaplığını kaybetmesini keyifle izledi.

Bir saat sonra Bodenstein Thordis'in bahsettiği yerde, Kelkheim-Münster'deki pizzacıdaydı. Thordis ve Barbara Conrady, ikisi de binici pantolonu ve çizmesi içinde, köşe masalardan birine oturmuş soda içiyorlardı. Mekânda fazla bir hareketlilik yoktu; ön taraftaki tezgâhın başında paket servis elemanları can sıkıntısı içinde bekliyor ve sesi sonuna kadar açılmış televizyona bakıyorlardı. Bodenstein Barbara Conrady'yi selamladı; son derece enerjik, yüzü çilli, hoş gamzelere sahip sevimli bir kadındı.

“On dört gün önceki cumartesiyle ilgili konuşacağız,” dedi Bodenstein. “Siz öğleden hemen sonra Isabel Kerstner'deydiniz ve ben de şimdi ondan ne istediğini bilmek istiyorum, eğer mümkünse.”

“Bunu size söyleyebilirim,” dedi Bayan Conrady. “Nisan ayında Kampmann'dan bir at satın almıştım. At birkaç aydır ahırdaydı zaten ve Isabel ona binmişti. Attan hoşlandım, ama Kampmann çok para istedi.”

“Ne kadar?”

“Seksen bin euro.”

Bodenstein etkilenmişti. “Bu çok büyük bir para.”

“At turp gibi sağlıklıydı, on yaşında, St. Georg'da başarılarla imza atmış bir at,” diye devam etti Barbara Conrady. “Aslında fiyat uygundu. Ona birkaç kez bindim ve sonunda anlaşmaya vardık. Ama at, satın aldıktan kısa bir süre sonra sakatlandı. Ben de bu yüzden turnuvalara katılamaz oldum. Bu her zaman olabilecek bir şey. Haziran başında yine her şey düzeldi ve tekrar bir turnuvaya başvurdum. Bu sefer de at bir akşam önce güya kabinde sıkışıp kalmış ve felç olmuştu.”

Burada biraz ara verdi konuşmasına ve sodasından bir yudum aldı.

“Bunun üzerine ben de tatile çıktım. Bunu süre zarfında ata Kampmann binecekti, ama geri geldiğimde gördüm ki, at binilecek gibi değil. Bunun üzerine Kampmann'la kavga ettik ve ben yokken ata anlaştığımız gibi binmediğini, sadece yürüyüşe çıkarmakla yetindiğini

suratına söyledim. Hatta buna tanıklık edebilecek bir sürü insan vardı, ama tabii kimse Kampmann'la papaz olmak istemiyordu, bu yüzden isimlerinin açıklanmasını istemediler. O zaman iyice tepem attı ve atın benden önceki sahibini aradım. Birkaç havadan sudan sohbetten sonra adam bana, atı artık turnuvalarda binmeye kesinlikle elverişli olmadığı için sattığını söyledi. Daha hazırlık aşamasında bile problemler çıkıyormuş ve at engelleri atlamak istemiyormuş.” Barbara Conrady yüzünü buruşturdu. “Atı Kampmann’a antrenman atı olarak üç bin euro karşılığı satmış!”

“Tam bir dolandırıcılık,” dedi Bodenstein. “Siz ne yaptınız?”

“Kampmann bunu kabul etmedi, böyle bir şeyden haberi olmadığının iddia etti,” diye karşılık verdi, Conrady, “kendisinin de at için çok para ödediğini ileri sürdü. Karısına sordum, ama o hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yaptı. Derken aklıma Isabel’le konuşmak geldi. Ne de olsa Kampmann’la yakın arkadaştlar. Ama Isabel benden kaçıyordu. Ben de onu cumartesi günü evinde yakaladım ve neden atla hiçbir turnuvaya katılmadığını sordum.”

“Bakın bakın!” diye birden araya girdi Thordis ve heyecanla televizyonu gösterdi. “Bu Hans Peter değil mi?!”

Üçü birden dönüp televizyona baktılar ve n-tv¹³ kanalındaki haberi izlediler. Frankfurt Emniyet Müdürlüğü binası önünde duran bir muhabir, Jago Eczacılık’ın iflası ile Başsavcı Hardenbach’ın intiharı ve Hans Peter Jagoda’nın tutuklanması arasındaki bağlantıları, Jagoda’ya yapılan santaj suçlamalarını ayrıntılarıyla anlatıyordu.

“İnanamıyorum, nasıl olur böyle bir şey!” dedi Barbara Conrady kıvrıcık saçlı başını sağa sola sallayarak. Bodenstein tekrar önüne döndü.

13 n-tv: Alman haber kanalı. (yay.n.)

“Siz pek şaşırmış görünüyorsunuz,” dedi Thordis ve dikkatle Bodenstein’a baktı. Bodenstein sadece omuz silkmekle yetindi ve gülümsedi.

“Müthiş,” dedi Barbara Conrady, hâlâ inanamaz halde başını sallıyordu, “oysa Jagoda nasıl da ciddi bir adam görüntüsü çiziyordu.”

“Yeni-pazar döneminde bir tane bile ciddi şirket var mıydı?” dedi Thordis sırtarak. “Neyse, demek ki Hans Peter’i bir süre daha göremeyeceğiz.”

“En az on yıl kesin göremezsiniz,” diye onayladı Bodenstein, ama sonra oraya neden gelmiş olduğunu hatırladı.

“Peki, Isabel ne dedi size?” diyerek konuya döndü.

“Atla ilgili her şeyin pek de dürüstçe işlemediğini itiraf etti,” diye yanıtladı Conrady. “Bense tam olarak bilmek istiyordum. O zaman bana dedi ki, bunun için birkaç gün daha sabretmelisin. Hepsi bu.”

“Peki, Kampmann ne dedi bu konuda?”

“Hiçbir şey,” dedi Bayan Conrady acılı bir gülümsemeyle. “Satılan mal geri alınmaz. Ben hiç olmazsa Isabel sayesinde paramın bir kısmını geri alabilirim diye umuyordum, ama işte bu mesele de çoktan kapandı.”

Bad Soden hastanesinde Kerstner yoğun bakım servisinden normal bir servise nakledilmişti. Bodenstein 23 numaralı servise girdi, 14 no’lu kapıyı çaldı. Kerstner başında sargısıyla hâlâ oldukça solgun görünüyordu, ama Bodenstein’ı tanıyınca donuk da olsa gülümsedi. Gözlerinin etrafında, Teddy’nin kendisine verilen görevi yerine getirirkenki yaptıklarının kalıntısı olan kalın morluklar oluşmuştu.

“Merhaba,” dedi Bodenstein, yatağın kenarına bir sandalye çekti. “Nasılsınız?”

“Daha iyi,” dedi Kerstner yüzünü buruşturarak. “Az önce başhekim bir iki gün içinde taburcu olabileceğimi söyledi.”

“Bu iyi haber,” dedi Bodenstein, gülümsedi, “kızınız buna çok sevinecek.”

Kerstner’in yüzündeki gülümseme birden dondu. Güçlkle doğruldu.

“Kızım mı?” diye fısıldadı.

“Onu bulacağımıza söz vermemiş miydim?”

“Bu... bu gerçek olamaz...”

“Oldu bile. Kendisi şu an Arjantin’de, ama yarın Almanya Büyükelçiliği’nden bir görevliyle Frankfurt’a getirilecek. En geç yarından sonra ona kavuşacaksınız.”

Kerstner derin bir nefes aldı, sonra gözlerini kapadı ve tuttuğu nefesi dışarı saldı. Yanaklarından aşağı bir gözyaşı damlası süzüldü, onu bir ikincisi izledi. Sonra gözlerini açtı ve tekrar gülümsemeye başladı, o kadar mutlu görünüyordu ki, Bodenstein bu kadarını beklemiyordu.

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Sizin işinizi zorlaştırdım, biliyorum, ama...”

“Unutalım gitsin,” dedi Bodenstein, adamın mutluluğundan etkilenmişti, zaten ona karşı içinde hep bir acıma hissi duymuştu.

“Ama henüz Isabel’i kimin öldürdüğünü bilmiyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu Kerstner kendini toparladıktan sonra.

“Maalesef hayır,” dedi Bodenstein, omuzlarını kaldırdı, “şimdiye kadarki bütün şüphelerimiz bir şekilde çıkmaz sokağa girdi ve ben...”

O sırada kapı çaldı ve Bodenstein sustu. Veteriner yardımcısı Sylvia Wagner elinde bir çiçek demetiyle içeri girdi. Bodenstein doğruldu.

“Ziyaretçiniz var,” dedi, Kerstner’e elini uzattı, Kerstner onun elini hararetle sıktı. “Size şimdiden geçmiş olsun, gelecek için de bütün iyi dileklerimi sunarım.”

“Teşekkürler,” dedi Kerstner, “ben de size iyi dileklerimi sunuyorum. Belki başka koşullar altında tekrar görüşürüz.”

“Sevinirim.”

İki erkek birbirlerine gülümsedi, ardından Bodenstein arkasına döndü ve kapıya doğru yürüdü. Ve birden, gökten düşen ani bir yıldırım gibi, günlerdir boş yere beklediği bir hakikat tam ona isabet etti: Sylvia, göze çarpmayan veteriner yardımcısı, Isabel’in Kerstner gibi bir adamı kesinlikle hak etmediğini düşünen bir kadındı! Tekrar arkasına döndü ve genç kadının patronuna utangaç bir gülümsemeyle çiçek demetini uzattığını gördü. Gözlerindeki aşk ve hayranlık kelimelerle anlatılacak gibi değildi, ama belliki Kerstner bunun farkında bile değildi.

“Beni ziyarete gelmen çok nazikçe,” dedi Kerstner. “Gel, otur ve anlat bakalım, bensiz işleri nasıl hallettiğinizi.”

Bodenstein hasta odasından ayrıldı, ama sadece koridor boyunca ilerleyip servisin buzlu camından geçerek, diğer servislere de ulaşılabilir büyük alandaki sandalyelerden birine oturdu. Sylvia Isabel’i kıskanıyordu, çünkü Isabel fiziksel olarak Sylvia’nın tam tersiydi. Isabel denen o genç ve güzel kadından nefret ediyordu, çünkü o kendisinin umutsuzca sevdiği ama elde edemediği adama sahipti. Sylvia genç kadını öldürmeyi ne zaman planlamış olabilirdi? 23 numaralı servisin kapısı açılıp da içerden başını öne eğmiş halde Sylvia’nın çıktığını görünce Bodenstein bir an ürperdi. Kadın ellerini yeğinin ceplerine sokmuştu ve şimdi yerinden kalkıp onu takip etmeye başlayan Bodenstein’ı fark etmemişti. Hastanenin lobisine varınca Bodenstein kadına seslendi. Kadının gözlerindeki ürkekliği vizcdan azabı olarak yorumladı Bodenstein.

“Ne... Ne istiyorsunuz?” diye kekeledi kadın.

“Size bir soru sormak istiyorum,” diye karşılık ver Bodenstein.

“Acelem var,” dedi Sylvia, oldukça rahatsız bir hali vardı. Geriye doğru bir adım attı.

“Patronunuz Doktor Kerstner’den çok hoşlanıyorsunuz, öyle değil mi?”

Sylvia ağır ağır başını sallayarak onayladı.

“Ondan o kadar hoşlanıyorsunuz ki, karısının ona son derece kötü davranmasına da katlanamıyordunuz, değil mi?” Bodenstein bu noktada, bir zamanlar bizzat koyduğu en temel kurallardan birini yıktığının farkındaydı. Bu kural bir sorguda imalı soru sormamayı içeriyordu. İşte şimdi tam da bunu yapıyordu, ama umurunda değildi. Şu anda Isabel Kerstner’in katiliyle karşı karşıya olduğundan kesinlikle emindi; bu, mantıklı, hatta apaçıktı. Üstelik yorgundu ve sabırsızdı, her ikisinin de iyi bir soruşturma için doğru önkoşullar olmadığı rahatlıkla düşünülebilirdi. Sylvia Wagner’in yüzünde karmaşa ve korku vardı, bakışları etrafta dört dönüyordu.

“Isabel’den hiç hoşlanmıyordunuz.”

“Hayır,” diye fısıldadı duyulur duyulmaz bir sesle. Üst dudağının üzerinde ter damlacıkları belirdi, hızlı hızlı soluyordu. Bodenstein durumdan memnundu. Birazdan onu tamamen ele geçirecekti!

“Onu öldürmeye ne zaman karar verdiniz?”

“Ne dediniz?” Bodenstein’a göre, patronuna umutsuzca âşık olan ve onu cehennemi bir evlilikten kurtarmak isteyen Sylvia Wagner bir türlü anlamak istemiyordu.

“Eh, hadi ama,” dedi Bodenstein. “Isabel klinikten ayrıldıktan sonra uygun bir fırsat beklediniz. Arabayla onu takip ettiniz, yanınıza pentobarbital şırıngasını da almıştınız, sizin için basit bir işti, sonuçta klinik eczanesine girme yetkiniz vardı.”

“Sanırım sizin şurada bir sorun var,” dedi Sylvia ve parmağıyla kendi alnını gösterdi. “Kafayı yediniz herhalde!”

“Sizden benimle gelmenizi rica etmek zorundayım.”

“Bir yere gelmiyorum!” Yüzündeki korku öfkeye dönüşmüştü. Bodenstein’a küçümseyici bir bakış attı ve onu orada öylece bırakarak çıkışa yürümeye kalktı.

“Dur!” Bodenstein onu omzundan yakaladı, ama güçlü kuvvetli bir kadın olan Sylvia o anda beklenmedik bir çeviklikle döndü ve onun kolunu yakaladı. Bodenstein yerçekiminin ortadan kalktığını hissetti. Yerdeki parlak siyah mermerlerin üzerine düşünce sırtında acı patlaması oldu. Gözlerinin önünde kırmızı noktalar uçuşmaya başladı; çaresizlik içine nefes almaya çalıştı. Bel kemiğinin kırıldığından emindi, ayrıca bütün kaburgalarının ve kuyruk sokumunun da! Kaygılı yüzler etrafına toplanıp ona bakarken Bodenstein soğuk soğuk terliyor, konuşamıyordu.

“Çabuk!” diye bağırdı biri, “adamin derhal acile sevice kaldırılması lazım!”

“İyi ki hastanede oldu. ”

“Bir doktor çağırın!”

“Hayır, hayır,” diye mırıldandı Bodenstein, acıyla kıvranıyordu, “geçti, önemli bir şey yok.”

Bir doktor ve hastabakıcı olay yerine doğru hızla yaklaşıyorlardı, meraklıların oluşturduğu çember giderek büyüyordu. Korkunç acı yavaş yavaş dinliyordu; geriye ise yakıcı, korkunç bir utanma duygusu kalıyordu. Hangi şeytana uymuştu da kadına öylesine amatörce yaklaşmıştı! Bodenstein inlememeye gayret ederek ayağa kalkmaya çalıştı. Sonra da adeta sürünerek arabasına doğru ilerledi. İleride bir gün, birkaç hafta ya da ay içinde, belki bu aşağılayıcı sahneyi hatırlayıp gülecekti, ama şimdi içine düştüğü durumu kaldıramıyordu. Gözlerini kapatarak arabasının içinde bir süre oturdu. Veteriner yardımcısının

Isabel'i takip ettiği, bir yerde kıstırdığı, zehri şırınga ettiği ve ardından da aşığıya atmak için zifiri karanlıkta gözlem kulesine taşıdığı teorisi kelimenin tam anlamıyla nefes kesici olmuştu. Bodenstein'in tek umudu adamlarından hiçbirinin bu talihsiz olaydan haberinin olmamasıydı. O sırada biri arabanın camına vurdu, Bodenstein ani bir ürküntü yaşadıkdan sonra kendine geldi; Sylvia Wagner'i tanımuştu. Arabayı çalıştırdı ve camı indirdi.

"Sizden özür dilemek istiyordum," dedi genç kadın sıkıntılı bir ifadeyle. "Ben... ben... çok üzgünüm, ama..."

"Aman Tanrım," dedi Bodenstein, başını itiraz edercesine salladı. "Benim sizden özür dilemem lazım! Neden öyle davrandığımı ben de bilmiyorum."

Sylvia dudaklarını ısırđı, ama sonra kendini tutmayıp patladı ve bir kahkaha savurdu. Bodenstein ona önce alingan bir bakış fırlattı, ama sonra durumun acayıpliğini kendisi de kavrayıp onunla birlikte gülmeye başladı.

"Affedersiniz," dedi Sylvia Wagner, gülmekten yaş gelen gözlerini silđi. "O kadar komik geldi ki bir an!"

"Sorun yok. Kafa çatlaksa eğlenecek bir şey bulunur elbet."

"Benden ciddi anlamda şüphelenmediniz, öyle değil mi?" diye sordu genç kadın, az çok kendine hâkim olmayı başarmıştı.

"Evet, maalesef. Bir an için bana kesinlikle mantıklı geldi."

"Gerçi Micha'dan çok hoşlandığım doğru, ama ona âşık değilim. Benim bir kocam ve iki çocuğum var. Micha muhteşem bir veteriner ve çok tatlı bir insan."

"Benim için gerçekten utanç verici bir durum," dedi Bodenstein pişmanlıkla, "ne dersiniz, bizim bu... hm... küçük gösterimizi unutabilir miyiz?"

“Ben unuttum bile,” diye yanıtladı genç kadın ve ona göz kırptı. “Teşekkürler,” dedi Bodenstein gülümseyerek, sonra yüzünü buruşturdu. “En azından epeyce formdasınız.”

“Karate,” dedi Sylvia alçakgönüllülükle gülümseyerek. “1999 Almanya gençler şampiyonu, siyah kuşak.”

“Bunu daha önce söyleyemez miydiniz?” Bodenstein acıyla sırttı. “Hiç olmazsa özel komandoları çağırırdım.”

Gut Waldhof o sıcak yaz öğle sonrasında tamamen terk edilmiş gibiydi. Otoparkta sadece iki araba vardı. Bunlardan biri de Thordis’in sarı cıpiydi. Bodenstein arabasını cipin yanına park etti ve ürkek adımlarla kulübe girdi; ani bir hareket yapmamaya özellikle dikkat ediyordu. En geç bu akşam bütün zedelenen kasları fena halde ağrıyacaktı. Ayrıca sırtının yere hiç de yumuşak çarpmayan yerlerinin morluklar içinde olduğundan emindi. Ahırların olduğu sokak bomboştu, kulübün yarısını dolaştıktan sonra atlama alanında Thordis’i buldu; doru bir atın üzerindeydi.

“Merhaba,” dedi Thordis şaşkın bir gülümsemeyle önüne atlayarak, terli yüzüne düşen bir saç tutamını üfledi. “Ne arıyorsunuz burada?”

“Sizi bir de at sırtında görüp hayran olayım dedim,” dedi Bodenstein, gülümsedi. “İyi binicisiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Thordis gülümseyerek, “elimden geleni yapıyorum.”

“Söylesenize,” dedi Bodenstein, çitlere yaslandı, “bu binicilik kulübünün gerçek sahibinin Jagoda değil de karısı olduğu doğru mu?”

“Bu mümkün,” dedi Thordis, düşünceli bir şekilde başını salladı. “Jagoda’yı burada nadiren görüyordum, ama karısı eskiden her gün gelirdi. İlgisini ancak bu yazın başında kaybetti. Ona epeydir hiç rastlamıyorum burada. Jagoda’lar eskiden kendi atlarını Kampmann’ın

binicilik hocası olarak çalıştığı yerde barındırıyorladı. Sonra bir kavga çıktı, eskiden burası neredeyse bomboş olduğu için de yanlarına yirmi kişi daha alarak Kampmann ile buraya geldiler. Üç ay sonra da satın aldılar.”

Thordis çevresine bakındı ve sesini alçalttı.

“Jagoda’nın burayı sırf Bayan Kampmann’dan hoşlanıyor diye aldığı konuşuluyor, ama bu pek bir işine yaramadı kadının. Kampman daha çok 36 beden kadınlardan hoşlanıyor.” Thordis kıkırdadı. Sonra öne doğru eğildi ve merakla Bodenstein’a baktı. “Söylesenize size ne oldu böyle?”

“Niye, ne oldu ki?” dedi Bodenstein farkında değilmiş gibi.

“Alnınızda kocaman bir şişlik var.”

Bodenstein alnuna dokunmak için elini kaldırdı, ama bu düşüncesiz hareketine o anda pişman oldu.

“Ne oldu?” diye sordu Thordis kaygılı bir sesle.

“Siyah kuşaklı bir karateciyle kapıştım.”

“Hadi canım,” dedi Thordis kıkırdayarak. “Sylvia Wagner’le değil herhalde?”

“Daha sonra anlatırım,” dedi Bodenstein yüzünü buruşturarak, “şimdi Kampmann’lara gitmem lazım.”

Susanne Kampmann’ın, Bodenstein’ın bu beklenmedik ziyaretini nasıl karşıladığı dışarıdan hiç anlaşılmıyordu.

“Kocam maalesef şu anda burada değil,” dedi melodik bir sesle gülümseyerek.

“Önemli değil. Ben sizinle konuşmak istiyordum.”

“Benimle mi?” Bayan Kampmann’ın gözleri kocaman açıldı, ama sonra kapıyı açtı ve Bodenstein’ı içeri aldı. Onu kusursuz şekilde döşenmiş yemek salonundan geçirip mutfağa götürdü; bu nedense Bodenstein’ın biraz tuhafına gitti; mutfağa girdiler, kadın kapıyı kapattı.

“Size içecek bir Şey ikram edebilir miyim, bir kahve mesela?” dedi cıvı cıvı bir sesle, ama Bodenstein ikramı geri çevirdi.

“Konu bir kere daha Isabel’in öldürüldüğü o cumartesi günü,” dedi. “Maalesef o günün akşını bütün olarak henüz yeniden kura- madık. Belki de bu konuda siz bana biraz yardımcı olabilirsiniz.”

“Memnuniyetle,” dedi Bayan Kampmann ona dikkatlice bakarak.

“Kocanız bize Isabel’in akşam saat yediye doğru buraya, binici- lik kulübüne geldiğini söyledi,” diye başladı Bodenstein. “Siz bunu biliyor muydunuz?”

“Hayır,” dedi kadın başını sallayarak. “Akşama doğru annemlere gitmiştim.”

“Peki kocanız daha sonra size Isabel’in bir kere daha buraya geldiğinden söz etmedi mi?”

“Hayır. Neden söz etsin ki?” diye karşılık verdi Bayan Kampmann, “ne de olsa çok özel bir Şey değil.”

“Kocanız sık sık buradaki müşterilerine at satıyordu,” devam etti Bodenstein, “ve Isabel bu işlerde ona yardımcı oluyordu. Bu- nun karşılığında da kocanızdan belli bir para alıyordu. Bunu biliyor muydunuz?”

“Isabel Gut Waldhof’daki satılık atlara biniyordu,” dedi Bayan Kampmann, ekmek bıçağını aldı ve dalgın dalgın onunla oynamaya başladı, “çok iyi bir biniciydi. Elbette bunun karşılığında bir parça bir Şey alıyordur.”

“Ama seksen bin doların yüzde yirmisi ‘bir parça’dan biraz fazla.”

“Onun bu kadar aldığını kim söylüyor?” Birden kadının yüzün- deki neşe kayboldu.

“Ben biliyorum.” Bodenstein dikkatle kadının hareketlerini iz- liyordu. “Kocanız bu işleri kendi hesabına yapıyordu, öyle değil mi?”

Jagoda'lar bu satış işlerinden çok küçük bir pay alıyorlardı, ama en büyük lokmayı kocanız kendi cebine indiriyordu, öyle değil mi?"

"Bu konuda bir bilgim yok."

"Bayan Jagoda'nın bu konuda bilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle yoktur," diye yanıtladı Bayan Kampmann, Robert'in sözleşmesinde açıkça kendi hesabına iş yapamayacağı belirtilmiştir. Bütün kazançlar Jagoda'lara aittir. Ben onun buna cesaret edebileceğini sanmam, ayrıca eğer böyle büyük paralar kazanmış olsaydı benim mutlaka haberim olurdu."

"Emin misiniz? Parayı pekâlâ sizden gizlemiş olabilir."

Gözlerine kızgın ve yaralanmış bir ifade çöktü Bayan Kampmann'ın, ama yüz ifadesi değişmedi.

"Eğer Isabel kocanıza, çevirdikleri gizli işlerle ilgili bilgilerini kullanarak şantaj yapmaya çalışsaydı," dedi Bodenstein, "sizce kocanız buna nasıl bir tepki verirdi? Ne kadar riske girmiş olurdu?"

"Çok fazla," diye mırıldandı kadın. Bir süre sustu. Yakından bakıldığında açlık kürlerinin ve solaryum seanslarının yüzünde bıraktığı izler açıkça görülebiliyordu.

"Kocam iyi bir işadamaı değildir," dedi neden sonra, "yıllar önce ailesinden miras kalan binicilik kulübünü kaybetti. Kulüp açık artırmayla satıldı. Elimizde hiçbir şey kalmadı, Robert binicilik hocası olarak çalışmak zorunda kaldı, ki bundan hiç hoşlanmıyordu. O sırada çalıştığı yerde tesadüfen Jagoda'larla tanıştık ve onlarla çok iyi anlaştık. Jagoda kocama şüpheli işler çevirdiği bir şirket için adını kullanmayı teklif etti, bunun için yüz bin mark peşin para verecekti, kocam kabul etti. Bu işte pek bir risk görmüyordu, zaten şirket gerçekte hiç olmayacaktı. Bir keresinde Jagoda'ya 'burada yapılan şey tam olarak nedir' diye sorduğumda bana, 'büyük yıkamacılık' diye bir şey söyledi."

Bayan Kapmman burada tiz bir sesle güldü.

“Para aklama, elbette. Ama bizim umurumuzda değildi. Derken Jagoda’lar bu binicilik kulübünü satın aldılar, kocamı ve beni de büro işleri için işe aldılar. Oldukça çömert bir maaş veriyorlar, artı kaldığımız eve kira ödemiyoruz, bir şirket arabası ve başka avantajlar da cabası. Jagoda bankaya olan borçlarımızı da ödedi. Sonra bir gün başka bir şirket devreye girdi, şirketin başına da kocam geçirildi, orada da her şey yolunda gitti. Bir süre sonra Jagoda şirketini borsaya soktu. Şirket sahibi olarak kendi hisselerini satamadığı için de kocama bir milyon verdi, bizim de onu Jago Eczacılık hisselerine yatırmamız gerekiyordu. Hisse senetleri yükselince Robert hisseleri sattı, Jagoda da kocama yüz elli bin euro komisyon verdi. Geçen yıllar içinde üç ya da dört şirket kurdular ve her seferinde Kampmann bunlardan komisyon aldı.”

Bodenstein için bunlar tahminlerinin onaylanmasından başka bir şey değildi, Jagoda kendi şirketinden yasadışı yollarla inanılmaz paralar kazanmıştı.

“Peki bu paralar nerede şimdi?” diye sordu Bodenstein. İçinden, bu kadın kendisine, bir polis memuruna böylesi karanlık işleri nasıl bu kadar kolay anlatabiliyor, diye geçirmeden edemedi.

“Haydan gelen huya gider,” diye karşılık verdi Bayan Kampmann, bu noktada sesine acılı bir alt ton katılmıştı. “Kocam paralarını hisse senetlerine yatırdı, oysa bu işlerden zerre kadar anlamazdı. Ama bu işlerden biraz anladığını söylüyordu, çünkü bir zamanlar herkes bu işleri yapmıştı, onun neyi eksikti?”

“Sonuç olarak, iflas etmiş durumdasınız.”

“Jago Eczacılık ne kadar iflas ettiyse biz de o kadar ettik,” dedi kadın, sessiz bir şekilde güldü, neşeden çok sıkıntılı bir gülme idi bu. “Ve şimdi Jagoda Robert’in at ticaretinde dolandırıcılık yaptığını öğrenecek olursa, Robert elindeki bu işi de kaybedecek.”

“Bence bu o kadar kolay değil. Siz ve kocanız Bay ve Bayan Jagoda’nın yasadışı işleri hakkında çok şey biliyorsunuz.”

“*Bay Jagoda’nın*kileri belki,” dedi Bayan Kampmann yüzünü buruşturarak, “ama *kadın* nedense kendini her zaman bu işlerin dışında tuttu. Ama her halûkârda kadının yeterince parası var. Onun için sadece buradaki binicilik kulübü önemliydi.”

Bodenstein pencereden dışarı bakıyordu, avlu kapısının açıldığını, bir süre sonra Kampmann’ın gümüş renkli arazi arabasının alana girdiğini gördü.

“Kocanızın Isabel’le bir ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?”

Bayan Kampmann aniden sinirlendi. Gözleri titremeye başladı. Ani bir hareketle dönüp ekmek bıçağını aldı ve sinirli bir şekilde sebze doğramaya başladı. Bodenstein kadını birden başka gözle görmeye başladı. Susanne Kampmann hiç de pısrık bir kadın değildi, gerektiğinde kendine ait olanı canla başla koruyan bir dişi aslandı. Ve kendine ait olanlar arasında Bay Kampmann da vardı, kadına pek sadık biri olmasa da.

“Pekâlâ,” dedi Bodenstein, “cumartesi akşamı, siz annenize gittikten sonra kocanızın ne yaptığını biliyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok.” Bayan Kampman gözlerini pencereden dışarı dikti ve kocasının arabadan inişini, eve doğru gelişini izledi. “Muhtemelen biraz içmiş, sonra da televizyon izlemiştir. Eve döndüğümde kanapede sızmış vaziyetteydi.”

“Gerçekten mi?” dedi Bodenstein kaşlarını kaldırarak. “Kocanız bana sizin o akşam eve gelmediğinizi söyledi.”

“Saçma,” diye itiraz etti kadın, “ben asla dışarıda gecelemem.”

Kapı açıldı. Robert Kampmann mutfığa girdi. Yüzü solgun ve gergin görünüyordu.

“Merhaba,” dedi Bodenstein’a, sonra sınırlı bir hareketle pencereye baktı, sanki bir felaket bekliyormuş gibiydi, evde cinayet masasından bir polis bulmaktan daha büyük bir felaket.

“İyi günler, Bay Kampmann,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Sizi ve eşinizi fazla rahatsız etmeyeyim. İyi günler.”

Bayan Kampmann’a verdiği bilgiler için teşekkür etti ve evden ayrıldı.

Thordis atla işini henüz bitirmiş, atın eğrini çözmüştü. Tam o sırada dışarıda süratle giden bir araba sesi duyuldu, lastikleri cayır cayır ötüyordu, onun hemen ardından bir ikincisi avluya daldı. Bodenstein ve Thordis merakla eğilip açık kabin penceresinden dışarıya baktılar.

“Bu da kim?” diye sordu Bodenstein sert bir ifadeyle Kampmann’ların evine kararlı ve sert adımlarla yürüyen adamı kastederek. Onu da bir başka adam takip ediyordu. Bodenstein Kampmann’ın huzursuzluğunu hatırladı. Bu ziyaretçiyi mi bekliyordu acaba?

“Bu Dr. Helmut Marquardt,” diye açıkladı Thordis. “Diğeri de John Payden. Bunların nesi var böyle?”

Bodenstein bu isimleri daha önce de duyduğunu hayal meyal hatırlar gibiydi.

“Marquardt’lar,” diye açıkladı Thordis hafif alaycı bir tonda, “büyük guru Kampmann’ın en saygın ve en sadık müşterileridir. Geçen yıl ondan gerçekten pahalı üç eğitimli at satın aldı, ama hiçbirisi de aslında beş para etmezdi.”

“Barbara Conrady’ninkine benzer yani.”

“Daha kötüsü,” dedi Thordis. “Kampmann’ın son yıllarda sadece Marquardt’lardan atların binilmesi, kızlarına binicilik dersi ve turnuva kılavuzluğu gibi şeylerle kazandığı para yüz bini geçmiştir. Aşırı pahalı sattığı atları da hesaba katınca, düşünün artık.”

“Ama neden insanlar hiçbir şey fark etmiyorlar?” diye sordu Bodenstein.

“Kimse Kampmann’ı sorgulamaya cesaret edemiyor da ondan,” dedi Thordis sırtarak, ama sonra ciddileşti. “Eğer biri burada ağzını açacak olsa derhal hain ilan edilir ve dışlanır. Kampmann’lar çok sağlam bir strateji geliştirmişler, insanları nasıl cezalandıracaklarını biliyorlar ve onlarla konuşmuyorlar.”

“Onlarla konuşmuyorlar mı?” diye tekrarladı Bodenstein şaşkınlıkla. “O zaman müşterileriyle konuşmuyorlar mı?”

“Burası bir tarikat gibi,” dedi Thordis sesini alçaltarak, “herkes Kampmann tarafından sevilme istiyor. Birinin dikkate alınmamakla cezalandırılması, tarikatın dışına atılması anlamına geliyor.”

Thordis kıkırdadı.

“Buna rağmen insanlar pahalı atlarının herhangi bir başarı kazanamamasına hâlâ şaşıyorlar mı?” dedi Bodenstein.

“Ben Robert Kampmann’a, kadiri mutlak, tek gerçek Tanrı’ya inanıyorum...” dedi Thordis alaycı bir tavırla. “Hiçbirinin bir şeyden anladığı yok ki! Kampmann’a gözü kapalı inanıyorlar. Biri Kampmann’ın gerçekte atlarla ne yaptığını –ya da daha doğrusu ne yapmadığını– yüzlerine söyleyecek olsa bile buna inanmazlar. Gerçeği görmek istemiyorlar, bu kadar basit.”

Thordis düşünceli bir şekilde başını sağa sola salladı. Dışarıda arkalarında at römorkları olan iki araba daha ilerliyordu şimdi, en arkada da büyük bir at nakliye aracı vardı. İnsanlar alana toplanıyordu.

“Buradan taşınıyoruz,” dedi bir kız, ağlaya ağlaya Thordis’e, yanlarından geçerken. “Babam öfkeden deliye döndü.”

“Anlaşılan bazıları nihayet anlamış,” dedi Bodenstein.

“Başkalarının derdine sevinmemeliyiz gerçi,” dedi Thordis, “ama ben bir şekilde sevindim. Herkes Kampmann’a hayranlık beslerken o pişkin pişkin onları yoluyor.”

“Bana öyle geliyor ki şu an başı oldukça dertte,” dedi Bodenstein.

“Bunu çoktan hak etti,” dedi Thordis, ses tonu oldukça küçümser nitelikteydi, “işler uzun süre gereğinden fazla iyi gitmişti.”

“Sanırım Kampmann konusunda yanılmışım,” diye itiraf etti Bodenstein ve düşünceli bir şekilde ahır penceresinden Kampmann’ların evine baktı. “Onun bu kadar zeki olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Zeki değil ki,” dedi Thordis, atı kabine soktu, “o sadece kendinden fazlasına sahip olan herkesi kskanıyor. Onun putu para. Para için her şeyi yapar.”

Başka bir araba daha geldi ve doğruca Kampmann’ın evinin önüne doğru ilerledi. Bodenstein Cayenne’inden öfkeyle fırlayan ve enerjik adımlarla, önünde Bay Marquardt, Neumeyer ve Payden’in durup ateşli bir tartışma yürüttükleri kapıya doğru seğırtten Marianne Jagoda’yı tanıdı.

“Tüh,” dedi Bodenstein ve saatine baktı, “hemen merkeze gitmem lazım. Burada neler olup bittiğini bilmeyi çok isterdim.”

“Ben buradayım, size sonra bir rapor veririm,” dedi Thordis.

9 Eylül 2005, Cuma

“Philipp Döring’in sorgu tutanakları burada,” dedi Pia, Bodenstein’in odasına girerek ve masanın üzerine birkaç kâğıt koyup, “Teşekkürler,” dedi Bodenstein ve Pia’ya düşünceli bir bakış attı, “küçük Döring’in bize anlattığı hikâyeye inanıyor musunuz?”

“Yüzde yüz,” dedi Pia misafir koltuklarından birine oturarak. “Bize yalan söyleyemeyecek kadar bokun içine batmış durumda. Ayrıca yalan söylemesi için bir nedeni de yok.”

Bodenstein tutanaklara göz gezdirdi, belli bir yeri arıyordu, orayı bir kez daha okudu.

“Isabel’i babası sayesinde tanımış,” diye mırıldandı. “Kadın ona âşık olmuş, ama sonra herifin kadınlara hiç ilgi duymadığını anlamış. Buna rağmen birlikte gelecek planları yapmışlar, hatta evlenmeyi bile düşünmüşler. Ne demek bütün bunlar?”

“Belki de birbirleriyle iyi anlaşıyorlardı,” diye bir tahmin yürüttü Pia. “Denizde kum adamda para, her zaman hayalini kurduğu hayatı Isabel’e sunabilirdi, o da bunun karşılığında büyük bir fedakârlıkta bulunmak istemiyordu.”

“Evet, burası açık,” dedi Bodenstein gözlerini ovuşturup, “ama herifin bundan ne gibi bir çıkarı olabilirdi? Benim anlamadığım bu.”

“Burası tuhaf tabii,” dedi Pia, sesli düşünüyordu, “kadının yabancı erkeklerle kolayca yatağa girdiğini, hatta bunları filme aldığını bilmesine rağmen, onunla evlenmek istemesi garip.”

O sırada Bodenstein’in masasında duran telefon çaldı.

“Birazdan Weiterstadt’a gidiyoruz. Bir kere daha Jagoda ile konuşmak istiyorum,” dedi ahizeyi almadan önce Pia’ya.

Pia tamam anlamında başını salladı ve bürodan çıktı. Arayan Cosima’ydı; iyi ve kötü haberleri vardı.

“Hastanedeyim,” dedi Cosima, “dün ayak bileğimi kırdım.”

“Aman Tanrım! Ne oldu ki?” Bodenstein kötü bir şey olduğunu sezmişti. Cosima ayrıntılarla anlatmaya başladı.

“Oldukça bozuk bir yolda ilerliyorduk,” diye anlattı, “kılavuzumuz kestirme bir yol olduğunu söyledi, ama maalesef şiddetli yağmur yüzünden toprak kayması meydana geldi. Neyse ki bütün ekipmanımız diğer iki cipteydi, zira içinde bulunduğum cip şu an birkaç yüz metrelik bir uçurumun dibinde yatıyor.”

Bodenstein gözlerini kapadı. Cosima’nın ölüme ya da sakat kalmaya bu kadar yaklaşmış olması düşüncesi bile kalbini sıkıştırmaya yetmişti. Bu yolculuklar artık bir son bulmalıydı.

“Ama büyük bir hasar meydana gelmedi, benimki dışında,” dedi Cosima gülerek. “Ben diğerleri kadar hızlı çıkamadım arabadan. Sen hâlâ orda mısın? Olli?”

“Dilimi yuttum,” dedi Bodenstein. “Eve ne zaman dönüyorsun? Sana yemin ediyorum seni bir daha bir yere bırakmayacağım, sadece...”

“Ne dediğini anlayamıyorum,” diyerek sözünü kesti Cosima ve Bodenstein elinde olmadan gülümsedi.

“Eve ne zaman dönüyorsun?” diye tekrarladı, “seni korkunç özledim!”

Bodenstein bir an durdu.

“Ayrıca,” dedi sesini alçaltarak, “sana daha uzun süre sadık kalacağımı garanti edemem, çünkü son derece çekici gençlik aşkım tekrar karşıma çıktı, üstelik yirmi bir yaşındaki kendisinden çok daha çekici kıızıyla birlikte.”

Cosima’dan sır saklamayı hiç sevmezdi ve böylece Inka olayını ciddi boyutlarıyla ele almış oldu.

“Vay, o zaman biraz acele etsem iyi olacak,” dedi Cosima, dünyanın öbür ucundan. “Eskiden dört hafta uzak kalabiliyordum, o zamanlar hiç aldatma planları yapmıyordun.”

“Gelecekte yanımda kalman için bir neden daha.”

“Göreceğiz,” dedi Cosima, güldü, ama sonra ciddileşti, “ben de seni özledim tatlım, ama alçı kuruyuncaya kadar beklemem lazım; sonra Buenos Aires’e uçacağız, oradan da eve. Eğer aktarmalar denk gelir de fazla vakit kaybetmezsek cumartesi de evde olabilirim; üstelik de her türlü ayıp şey yapmaya hazır olarak.”

“Buenos Aires’e mi dedin sen?” diye sordu Bodenstein. Birden aklına bir fikir gelmişti. Belki de Cosima Arjantin’de Philipp Döring hakkında biraz bilgi toplayabilirdi.

Jagoda kendine gelmiş, hatta keyiflenmiş gibi görünüyordu; ziyaretçi odasında, Pia ve Bodenstein’in karşısında oturuyordu.

“Her şey geride kaldığı için bir şekilde mutluyum,” dedi.

“Oldukça uzun süre hapiste kalacaksınız,” diye hatırlattı Pia.

“Eh,” dedi Jagoda omuzlarını silkerek, “bunu da hak ettim sanırım. Bazı pis işler yaptım, ama o korkunç baskıdan, mesela yanlış bir şey söylemek korkusundan kurtulmak güzel bir duygu. Uzun süre yalan söylemek insanın sinirlerini yıpratıyor.”

“Pekâlâ,” dedi Bodenstein, hafifçe öksürdü, “o zaman birkaç yıl fazla ya da az olmuş pek fark etmez sizin için.”

“Ne demek istiyorsunuz?” dedi Jagoda, gülümsemeyi kesti.

“Artık Isabel Kerstner’in ölmek zorunda olduğunu biliyoruz; çünkü siz onun size şantaj yapacağından emindiniz.”

“Anlamadım?” Jagoda aniden doğruldu. “Ama bu doğru değil!”

“Bana göre hikâye gayet mantıklı,” dedi Bodenstein ve rahat bir tavırla arkasına yaslandı. “Siz insanlara şantaj yapıyordunuz ve Isabel bunu biliyordu. Geçmişte Döring’le birlikte karınızın anne babasının bir yangında ölmesini sağladınız, Isabel bunu da biliyordu. Sonra size ait video var. Isabel’in Kampmann ve Döring’le de maceraları vardı. Bütün bunların sizin tepenizi attırması düşünülemeyecek bir şey mi?”

Hans Peter Jagoda kâğıt gibi bembeyaz oldu.

“Hayır,” diye mırıldandı, “hayır, hayır, bunlar doğru değil.”

“O zaman doğru olan ne?” diye sordu Pia ve çalışmakta olan kayıt cihazını gösterdi. 27 Ağustos günüyle ilgili olarak bize kendi versiyonunuzu anlatsanıza. Ve eğer mümkünse bu sefer gerçekleri anlatın. Kasette yeterince masalımız var.”

Jagoda ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasını tekneledi.

“Pekâlâ,” dedi bir süre sonra kararlı bir şekilde. “Zaten artık her şey bitti. Nereden başlayayım?”

“Biz zaten epeyce şey biliyoruz,” diye yardımcı oldu Bodenstein, “örneğin posta kutusu şirketinizin patronu olarak Kampmann üzerinden yaptıklarınızı, ona yaptığınız ödemeleri.”

“Kampmann’lar,” dedi Jagoda, derin bir iç çekti, “boğazlarına kadar borca batmışlardı ve acilen bir şeyler yapmak zorundaydılar. Ben de onlara borçlarını ödemeleri için bir olanak yarattım, biraz

para kazanmalarını sağladım, bunun karşılığında Kampmann da bana zaman zaman iyilikler yaptı, tamamen risksiz bir işti.”

“Onu illegal hisse senedi satışlarınız için paravan olarak kullanıyorsunuz,” dedi Bodenstein. “Bu son derece önemli bir suç.”

“Olabilir. Bunun için de beni cezalandıracaksınız zaten, ama benim bu cinayet olayıyla hiçbir alakam yok!” diye şiddetle itiraz etti Jagoda.

“Karınızın ailesinin yangında ölmesiyle bir ilginiz olduğunu Isabel nasıl öğrendi?” diye sordu Pia.

“Bunu Döring’den öğrendiğinden eminim.”

“Isabel’e bu derece güvenmesinin, ona, kendisini de büyük bir riske sokacak böyle bir bilgiyi vermesinin ne gibi bir nedeni olabilir?”

“Friedhelm özellikle sarhoş olduğunda çok konuşur,” diye karşılık verdi Jagoda, “Bunu neden bizzat kendisine sormuyorsunuz?”

“Bu şu an için mümkün değil,” diye belirtti Bodenstein, “yaralandı ve henüz sorgu için uygun değil. Ama bunun şu an için bir önemi yok. Isabel karınızın ailesine karşı yapılan komployu nereden biliyordu? Hardenbach’dan aldığı fotoğraflarla size ve karınıza şantaj yapmayı denedi mi?”

Jagoda tekrar sandalyeye oturdu ve iç geçirdi.

“Hayır.”

“Emin misiniz?” diye ısrarla sordu Pia.

“Evet, eminim,” dedi Jagoda. “Ben o fotoğrafları hiç görmedim. Bana o filmle şantaj yapmaya çalıştı, ama ben ona bana şantaj yapamayacağını net bir şekilde anlattım.”

“Neden yapamam?”

“Çünkü iflas etmiş durumdayım,” dedi Jagoda kollarıyla çaresizlik ifade eden bir hareket yaparak ve acı acı gülümsedi. “Ben son derece fakir bir adamım aslında.”

“Sahi mi? Peki Jago Eczacılık’ın hisselerini satarak elde ettiğiniz paralar nerede? Herhalde milyonlar söz konusuydu.”

“Büyük bir bölümünü harcadım. Geri kalanını da gene Jago Eczacılık’a yatırdım. Sandım ki, yatırdığımı geri alabilirim.”

“Isabel buna nasıl tepki gösterdi?”

“Çok kızdı,” diye yanıtladı Jagoda. “Kendisi oldukça nankör bir kızdı. Ne de olsa uzun bir süre benim sayemde çok iyi paralar kazanmıştı.”

“Bunun karşılığında da bir şeyler yaptı elbette,” dedi Pia.

“İstemediği hiç şey yapmadı,” dedi Jagoda. “En azından kendi gelecek planları ve özgürlüğü için paraya ihtiyacı olduğunu kimseden gizlemiyordu.”

“Ne tür planlarmış onlar?” diye sordu Pia. Bu sırada Bodenstein önündeki dosyayı inceliyordu; içinde Isabel olayının bütün sorgu tutanaklarının olduğu dosyayı.

“Bunlar sürekli değişiyordu,” dedi Jagoda, “bunu size daha önce de anlatmıştım. Sonra birden her şey değişti, Philipp Döring ona evlenme teklif etti.”

“Ama o eşcinsel, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Jagoda düşünceli bir şekilde başını sağa sola sallayarak, “bunu önce ben de çok tuhaf buldum, ama sonra bunun Isabel için hiçbir önemi olmadığını anladım. Onun için önemli olan tek şey paraydı. Arjantin’de büyük bir çiftlikte Sinyora Durango olmak! Lüks yatla tatiller yapmak, yığınla para.”

“Peki, ama Philipp Döring neden evlenmek istiyordu Isabel’le?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Jagoda omuzlarını silkerek. “Bana tam bir fıkra gibi geliyor olay. Ama kendince nedenleri vardır onun da.”

“Friedhelm Döring’in oğlunun bu planlarından haberi var mıydı?”

“Evet.”

“Gerçekten mi?” diye araya girdi Bodenstein, Anna Lena Döring ile yapılan görüşmenin tutanaklarda aradığı bölümünü bulmuştu. “Bizse onun bütün bunları hiç de komik bulmadığını biliyoruz, özellikle de sizin ve Isabel’in ortak bir filminizin olmasını. Alıntılıyorum: ‘... *Friedhelm onu suçlayıp duruyordu. Film meselesini karşı tarafta her şey yoluna girene kadar bekletebileceklerini söylüyordu. Bununla tam olarak ne kastettiğini bilmiyorum. Hans Peter’e Isabel’i ortadan kaldıracığına dair söz veriyordu, çünkü zaten çok şey biliyordu ve fazlasıyla küstahtı. Hans Peter de bunun ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olacağını söylüyordu, zira o filmleri bulmak için kızın dairesinin altını üstüne getirmek istiyordu...*”

Bodenstein Jagoda’ya baktı.

“Bunu nasıl anlamak gerekir? Ve ‘karşı tarafta her şey yoluna girene kadar’ ne anlama geliyor?”

“‘Karşı taraf ile Paraguay’ı kastediyor,” dedi Jagoda. “Ben Paraguay vatandaşlığı için başvurmuştum ve sadece onay bekliyordum. Eğer Jago Eczacılık’ta işler ters giderse Güney Amerika’ya sığınacaktım. Paraguay, suçluların iadesi konusunda Almanya ile henüz anlaşma yapmamış olan çok az ülkeden biri.”

“Peki Döring Isabel’den nasıl kurtulmayı düşünüyordu?”

Jagoda neredeyse bir dakika boyunca sustu. Bodenstein ve Pia sabırla ona baktılar.

“Isabel Arjantin’e asla canlı olarak ulaşamayacaktı,” dedi en sonunda. “Friedhelm adamlarını bu konuda hazırlamıştı. Üç yüz hektarlık çiftlikte bir cesedi oradan kaldırmak hiç de zor olmayacaktır.”

Bu mantıklı görünüyordu. Isabel'i birkaç gün sonra öldüreceklerdi, ama biri onlardan önce davranmıştı. Bu biri gerçi onları cinayetten kurtarmıştı, ama hayatları boyunca sürecektir toprak kaymasını başlatan taşı yerinden oynatmıştı.

"Bir soru daha," dedi Bodenstein. "Karınız cumartesi günü bütün akşam evde miydi, konuklarınız olduğu süre içinde?"

"Evet. Gerçi sürekli yanımızda değildi, iş konularıyla pek ilgilenmez çünkü, ama o..." burada durdu ve başını kaldırıp baktı.

"Evet," dedi Bodenstein ve Pia aynı anda.

"Geç geldi," dedi Jagoda ağır ağır. "Pek dikkatimi çekmemişti, çünkü o sırada hararetle Isabel'i bekliyordum, ama şimdi anlıyorum. Marianne aşağıya, bara indiğimizde bize katıldı."

Bodenstein Marianne Jagoda ve Robert Kampmann için tutuklama emri çıkartmayı başarmıştı, ama Bayan Jagoda evde değildi. Ona ait arazi aracı da garajda yoktu ve uşak patroniçesiyle en son öğleden önce konuştuğunu söylemişti. O zamandan beri de cep telefonu kapalıydı.

"Gut Waldhoff'a gidiyoruz ve Kampmann'ı tutukluyoruz," dedi Bodenstein. "Belki de o Bayan Jagoda hakkında bir şeyler biliyordur. Çünkü dün Kampmann'ın evine doğru nasıl hışımla yürüdüğünü görmüştüm."

Pia, "Belki de çoktan dönmüştür. Ayrıca o öyle biri değil," deyince Bodenstein başını itiraz edencesine salladı, "kaldı ki oğlu henüz yatılı okulda."

Kampmann'ların oturdukları evin önünde gümüş renkli lüks arazi arabası duruyordu. Arkasına bir at römorku takılmıştı. Pia ve Bodenstein yanından geçerken römorkun içine bir göz attılar ve bir at yerine aceleyle üst üste atılmış karton kutuları gördüler. Tam o sırada Kampmann elinde bir başka karton kutuyla evin kapısından

çıktı. Kireç gibi bembeyaz suratında, iki polisi karşısında görünce, korku ve şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi.

“Merhaba, Bay Kampmann,” dedi Bodenstein. “Burada neler oluyor böyle? Taşınıyor musunuz?”

“Ben... şey...” diye kekeledi Kampmann, gözleri telaşla sağa sola baktı, “hayır... büroyu başka yere taşıyoruz.”

“Çocuklarınız ve karınız neredeler?”

“Karım çocukları da alıp anne babasının evine gitti,” diye karşılık verdi Kampmann. “Biz... biz...”

“Bay Kampmann,” diyerek araya girdi Bodenstein, “söyler misiniz, Isabel size Philipp Döring ile evlenip Arjantin’e gideceğini söylediğinde nasıl bir tepki verdiniz?”

Kutu büyük bir gürültüyle yere çarptı ve Kampmann taşlaşmış halde Bodenstein’a baktı. “Öyle görünüyor ki siz uzun süre Isabel’in sizinle beraber buradan kaçacağına inandınız, öyle değil mi? Sonra birden başka bir adam için bütün planlarını değiştirdi. Bu sizi bir hayli üzmüş olmalı.”

“27 Ağustos akşamı gerçekte ne yaptınız?” diye sordu Pia. Bir an için Kampmann bayılacakmış gibi bir izlenim bıraktı. Bakışları oradan oraya savruluyor, ademelması hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Orta yaşlarda bir kadın bir atın üzerinde avluya girdi ve Kampmann’a dostça el salladı, ama Kampman buna en ufak bir tepki vermedi. Kadın attan indi ve atın nallarını yıkamak için hortumun bulunduğu yere doğru yürüdü.

Kampmann hiç beklenmedik bir anda Pia’ya şiddetli bir yumruk attı; Pia sert bir şekilde amirine çarptı. İkisi birden yere devrildiler ve Bodenstein’ın sırtı son yirmi dört saat içinde ikinci kez zeminin sert gerçekliğiyle tanıştı. Göz ucuyla, o sırada şaşırtıcı bir çeviklikle avluda koşmakta olan Kampmann’ın tombul kadının elinden atını

çekip aldığını ve bir sıçrayışta üzerine bindiğini gördü. Kadın dilini yutmuş gibi bakakaldı. Ağzı bir karış açık, elinde su hortumu, Kampmann'ın dörtnala sürdüğü atının arkasından öylece bakıyordu. Pia Bodenstein'in BMW'sine ulaşmış, motoru çalıştırmıştı. Bodenstein yanındaki koltuğa oturur oturmaz gaza bastı. Lastiklere patinaj yaptırtarak arabayı kapıya sürdü ve kapıdan çıkar çıkınaz da beton kaplı bir kır yoluna saptı. Pia traktör lastiklerinin yolda bıraktığı toprak parçalarına lanetler savuradursun Bodenstein telsizle yardım istedi.

“Kaçak, at üzerinde Hofheim yönünde ilerliyor,” diye bildirdi, “Kelkenheim köy arazisinde, güneybatı yönünde.”

Birkaç yüz metre sonra Pia artık yola bu yönde devam edemeyeceğini fark etti. Kampmann atı bir tarlanın üzerinden karşı tarafa sürmüş ve nerdeyse gözden kaybolmak üzereydi.

“Sağa sapın,” dedi Bodenstein. “Hof Hausen golf alanının etrafından dolaşmak zorunda. Bahse girerim, bizi ormana sürükleyip orada atlatmayı planlıyor.”

Pia geri vites taktı, geri geri gitti ve direksiyonu sağa kırdı. Sonra gaza bastı, beton yoldaki hızı seksen kilometreydi ve yol birkaç yüz metre sonra keskin bir dönüş daha yapıyordu. BMW az kalsın tarlaya yuvarlanacaktı. Gerçi dolaşarak gitmek zorundaydılar, ama alan düzlük olduğu için kaçağı hâlâ görebiliyorlardı. Kampmann adeta intihar eder gibi, herhangi bir arabanın gelip gelmediğine bakmadan B519 yoluna atladı ve hızını hiç kesmeden atı dörtnala yolun karşısına sürdü.

“Kaçak Hofheim yönünde ilerlemeye devam ediyor,” diye bildirdi Bodenstein merkeze, “şu anda eski B519 yönüne döndü, Hof Hausen civarında.”

“Buraları iyi biliyorsunuz,” dedi Pia.

“Eh,” dedi Bodenstein yüzünü buruşturarak ve Kampmann’ın asfalt yolu bırakıp hayvan barınağı yöne sapışını ve atını elma ağaçlarının bulunduğu bir alana sürüşünü izledi. “Kelkheim civarını avucumun içi gibi bilirim. Kampmann’ın şanssızlığı.”

“Hayır, bizim şanssızlığımız amirim,” dedi Pia. “Arabayla daha öteye devam edemem.”

“Hofheim üzerinden gidelim,” dedi Bodenstein. “Kampmann’ın varmak istediği yeri tahmin edebiliyorum.”

Hofheim’a doğru ilerlediler, kasabaya girdikten hemen sonra sağa saptılar ve eski eyalet yolunu bu kez karşı yönden katetmeye başladılar. Üzerinde Kampmann’ın olduğu at birden birkaç metre önlerinde yola atlayınca Pia aniden frene basmak zorunda kaldı. Dikiz aynasından ışıkları yanan bir devriye arabasının geldiğini görmüştü bile.

“Ne salak herif!” dedi Pia, rengi bembeyaz olmuştu.

“Hemen buradan sola,” diye bağırdı Bodenstein ve Pia ani bir refleksle direksiyonu kırdı. ESP¹⁴ sayesinde araba savrulmaktan kurtuldu ve Pia Bodenstein’in 300 beygirlik motorunu “Viehweide” piknik alanına doğru giden dümdüz yolda sonuna kadar deneme fırsatı buldu. Kampmann atı hızlı bir tempoda koşturmaya devam ediyordu, ama şimdiden atın her tarafı beyaz köpüklerle kaplanmıştı. At bu şekilde fazla uzun koşamazdı ve o zaman onu kaskıvrak yakalayacaklardı. Bodenstein ve Pia, Kampmann’ın atı durdurduğunu, kararsızca sağa sola baktığını gördüler. Bodenstein Kampmann’ı durduran şeyin ne olduğunu fark etti. Ormana giden yol insan boyunda dikenli telle kapatılmıştı. Bodenstein kapıyı açtı ve indi. O sırada devriye arabası da gelip arkalarında durdu.

14 *Elektronisches Stabilitätsprogramm*: Elektronik denge programı; fren yaptırarak ve motor gücüne müdahale ederek araçların kaymasını önleyen bir sistem. (yay.n.)

“Kampmann!” diye bağırdı Bodenstein. “Biraz mantıklı ol! İn o attan! Bu şekilde durumunu daha fazla zorlaştırıyorsun!”

Binicilik hocası ona vahşi bir bakış attı, sonra atı birden döndürdü ve dörtlü Bodenstein’ın üzerine doğru sürdü. Bodenstein onun niyetini hemen anlamıştı. Ormanlık alana olan uzaklığı yaklaşık üç yüz metreydi. Kampmann yol boyunca biraz gidecek ve kendisini engelleyen çitin etrafından dolaşacaktı.

“Atı vuralım,” diye bağırdı devriye arabasındaki polislerden biri ve tabancasını çıkardı.

“Hayır!” diye bağırdı Bodenstein. Kampmann hızla onlara yaklaştı. Yüzünde vahşi bir kararlılık vardı. At neredeyse bitkin düşmüş, çatlama üzereydi. Muhtemelen hayatında bu kadar büyük bir mesafeyi böylesine ölümcül bir tempoda hiç koşmamıştı. Kampmann atı son sürat koşmaya zorluyordu. Tam yanından geçerken atın dizgilerini yakalamayı düşünen Bodenstein, onların frenlediği altı yüz kilo nedeniyle planından son anda kuşkuya düştü ve birden kendini yolun kenarına attı. Asfalt yolda dörtlü koşan atın nallarından kıvılcımlar çıkıyordu.

“Takip et!” diye bağırdı Bodenstein ve tekrar arabaya atladı. Orman kenarındaki piknik alanı öğleden sonra olduğu için son derece kalabalıktı. Otopark ağzına kadar doluydu. Kampmann hızını hiç kesmeden solun sonundaki kırmızı beyaz renkli bariyere doğru ilerledi. İnsanlar korkuyla sağa sola kaçıyorlardı. At bariyerin hemen önünde aniden durdu. Kampmann eyerden fırladı ve sert bir şekilde yere çakıldı, ama hemen ayağa kalktı, o sırada Pia arabayı bariyerin önünde durdurmuştu bile. BWM daha tam durmadan Bodenstein arabadan atlamıştı. Binicilik hocası ormana doğru koşmaya başladı. Bitkin at, gözleri yuvalarından fırlamış, hızlı hızlı soluk alarak yolun

ortasında duruyordu. Restorandan çıkan meraklı izleyiciler oldukça kalabalık bir küme oluşturmuştu.

“At için hemen bir veteriner çağırın!” diye bağırdı Bodenstein üniformalı memurlardan birine ve Pia ile birlikte Kampmann’ın peşinden koşmaya başladı. Kampmann bu arada ilk virajın ardında gözden kaybolmuştu. Bodenstein sırt ağrılarına aldırmadan koşuyordu. Adamı kaçırmamalıydılar. Bir süre geniş yol boyunca koştu- lar. Sonunda Pia, Kampmann’ın çalılıkların arasına dalmış olması gerektiğini anladı. Bodenstein lanetler yağdırarak geri döndü. Tam da o sırada yolda kaçağı görmüş olabilecek bir yaya, bir bisikletli ya da yürüyüş yapan biri yoktu. Gözucuyla yaya yolunun alt tarafında bir hareket fark etti: Gerçekten de, bu Kampmann’dı!

“Şurada,” dedi Pia’ya ve ardından bağırdı: “Olduğun yerde kal, Kampmann! Bunun bir anlamı yok!”

Binicilik hocası herhangi bir tepki vermeden koşmaya devam etti.

“Ben önünü kesmeye çalışacağım,” dedi Pia ve yaya yolu boyunca koşmaya devam etti. Bodenstein başıyla onayladı ve kendisi de çalı- ların arasına daldı. Yüzünden terler boşalıyordu, sırlıslıkla gömleği sırtına yapışmıştı. Bu sıcaklıkta tam bir delilikti bu! Dallar kollarına ve ayaklarına çarpıyordu; devrilmiş bir ağaç gövdesine ayağı takıldı; az kalsın tepetaktak yuvarlanıyordu, düşmemek için bir dala tutunup durdu. Şanslıydı. Çünkü ayaklarının hemen önünde dik bir yamaç iniyordu ve aşağıda da Kampmann! Yerde yatıyordu. Bodenstein çömeldi ve o şekilde geçen yıldan kalma kuru yaprakların üzerinden kayarak üzeri otlarla kaplı taşlara kadar indi. Kalbi yerinden fırla- yacakmış gibi çarpıyordu. Aşağı indiğinde nefes nefeseydi. O sırada Kampmann’ın durumu ona göre çok daha kötü görünüyordu. Yüzü gözü kan içindeydi, sol kolunu kıvrımış, kıpırdatamıyordu. Şu haliyle durumu “Viehweide”de bıraktığı attan daha iyi değildi.

“Sizi tutukluyorum,” dedi Bodenstein nefes nefese, “Isabel Kerstner’i öldürmek suçundan.”

Yaklaşık kırk beş dakika sonra “Viehweide”deki kalabalık biraz dağılmıştı. Kampmann bir ambulansla Hofheim hastanesine götürülmüş, tekrar kaçma teşebbüsünde bulunmasın diye de yanına iki polis memuru verilmişti. Bodenstein binicilik hocasının neredeyse öldüreceği ata bakınak için yanına gitti. O sırada arabasının açık bagajı önünde dikilmekte olan Dr. Rittendorfu görünce şaşırıldı.

“Ee, bay komiser,” dedi Rittendorf şakacı bir ifadeyle. “Katilinizi yakaladınız mı bari?”

“Bunu anlayacağız,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Atın durumu nasıl?”

Rittendorf ona anlaşılması zor bir bakış attı, kuşku ve merak karışımı bir şey.

“Bu yaşlı delikanlıyı kliniğe götüreceğiz,” dedi veteriner, işaret parmağıyla gözlüğünü burun köküne doğru itti ve stetoskobunu ceketinin cebine soktu.

“Bu iyi,” dedi Bodenstein.

“Araştırmalarınız sırasında içinizdeki at sevgisini mi keşfettiniz yoksa?” diye sordu Rittendorf, sesinde az çok alaycı bir ton da vardı.

“Hayır, o her zaman vardı bende,” dedi Bodenstein. “Ben atlarla büyüdüm.”

“Öyle mi?” dedi Rittendorf onu şöyle bir süzerek. “Inka buna benzer bir şey anlatmıştı. Siz Quentin Bodenstein’in kardeşi misiniz?”

Bodenstein başıyla onayladı. Demek onun hakkında konuşmuşlardı, Inka ve iş arkadaşları. Elbette.

“Belki de o kadar fena biri değilsiniz,” dedi Rittendorf.

“Bu sonuca nereden vardınız?” Alaycı olma sırası Bodenstein’daydı.
“Quentin’in kardeşi olduğum için mi? Yoksa atları sevdiğim için mi?”

“İkisi de değil,” dedi Bodenstein başını sağa sola sallayarak.
“Tersine, Micha’nın kızı için verdiğiniz çaba yüzünden.”

“Bu benim işim.”

“Hayır, Marie’nin sizin soruşturmanızla bir ilgisi yok.”

“Her neyse. Ayrıca kısa süre önce gerçekleşen bir kendini adaletin yerine koyma olayını araştırmak da benim görevim.”

Rittendorf bagajın kapağını kapattı ve arabaya yaslandı.

“Hiçbir şey kanıtlayamazsınız,” dedi, kollarını göğsünde birleştirdi ve itiraz etme zahmetine bile girmede.

“Birini isteği dışında alıkoymak ve ağır şekilde yaralamak ağır bir suçtur.”

İki adam da birbirlerini süzüyordu.

“Daha az önce sizi sempatik bulduğumu düşünüyordum,” dedi Rittendorf, arabasından kalktı ve hafifçe gülümsedi, “ama belli ki yanılmışım. Görevinizin dışına çıkamıyorsunuz.”

“Herkesin uyması gereken kanunlar var. Eğer herkes sizin davrandığınız gibi davranırsa, tam bir anarşi ortamında yaşardık.”

Rittendorf kaşlarını kaldırdı.

“Boynum kıldan ince, siz yeter ki bunu yapanın ben olduğumu kanıtlayın.”

Bodenstein bir kere daha Gut Waldhof’a gitti. Pia ise Hofheim hastanesinde Kampmann bir kaçış denemesi daha yapmasın diye bekçilik yapıyordu. Bodenstein vardığında otopark hemen hemen boştu ve Kampmann’ın evinin kapısı sonuna kadar açık vaziyette duruyordu. Arkasında at römorku bulunan arazi aracının yanında gümüş renkli

bir Golf duruyordu. Kapıyı ya da zili çalmadan eve giren Bodenstein büroda Bayan Kampmann'la karşılaştı. Makyajsız, saçları basit bir şekilde atkuyruğu yapılmış, üstüne gri bir kazak giymiş halde binici hocasının karsını tanımak kolay değildi. Bodenstein hafifçe öksürerek kadının dikkatini çekmeye çalıştığı sırada kadın bilgisayarın başında oturuyordu. Bodenstein'ı görünce örümcek ısırması gibi panikledi ve şaşkınlıktan açılmış gözleriyle Bodenstein'a baktı.

“Tanrım, beni çok korkuttunuz!” dedi ve üzerinde çalıştığı programı kapatmak için bir tuşa bastı. Ama Bodenstein o kapatmadan önce onun online bankacılık işlemleriyle uğraştığını görmüştü.

“Sizin evde olduğunuzu bilmiyordum,” diye karşılık verdi Bodenstein. Bayan Kampmann ayağa kalktı ve masaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışları Bodenstein'ın kirli ve kanlı kıyafetlerindeydi.

“Kocanızın şu anda nerede olduğu sizi ilgilendiriyor mu?” diye sordu Bodenstein.

“Onu yakaladınız mı?” Çok derin bir kaygı duyuyora benzemiyordu. Susanne Kampmann belli ki kocasının kaderiyle artık pek ilgilenmiyordu, ama oldukça tedirgindi. O her zamanki aşırı neşesinden eser yoktu ve bu kadın, Bodenstein'ın onu tanıdığından bu yana ilk kez gerçek bir insan gibi görünüyordu.

“Evet,” dedi Bodenstein, “yakaladık. Kendisi yaralı ve şu anda Hofheim hastanesinde tedavi altında.”

Bu haberin Bayan Kampmann'ı sarsıp sarsmadığını anlamak mümkün değildi, çünkü yüzü tamamen ifadesiz, mermerden bir heykel gibi hareketsizdi, sadece gözleri dört dönüyordu. Bodenstein onun elinin sarılı olduğunu fark etti.

“Siz de mi yaralandınız?” diye sordu.

“Elimi kestim,” dedi Bayan Kampmann, kazağının kolunu sarıgının üzerine çekti.

“Kocanızın durumu sizi pek ilgilendirmiyor gibi görünüyor,” dedi Bodenstein. “Bu arada, sizi önemli bir işinizden mi alıkoyuyorum?”

“Dün buradan taşınan insanlar için envanter çıkartıyordum,” diye yalan söyledi Bayan Kampmann ve bunu yaparken yüzü bile kızarmadı.

“Kocanız cinayet şüphesiyle polis tarafından kovalanırken siz gayet sakin büroda oturmuş envanter mi çıkartıyorsunuz?” diye sordu Bodenstein şaşkınlıkla. Bakışları üzeri tıkabasa dolu çalışma masasının üzerinde gezindi, orada bir yığın kâğıdın arasında bir deste para gördü. Birden kadının gerçekten ne yaptığını anlamaya başladı. Envanter falan çıkartmadığı kesindi. Belli ki polisin bu kadar çabuk tekrar oraya geleceğini hesaplamamıştı.

“Ben bunu bilemem ki,” dedi Bayan Kampmann. “Eve geldiğimde kapını sonuna kadar açık olduğunu gördüm, avluda taşınma kolileri vardı. Kocamdan hiçbir iz yoktu.”

Yüzünü buruşturdu. Gözündeki küçümseme bir uçurum derinliğindeydi.

“Şu an sizin yardımınıza ihtiyacı olabilir,” dedi Bodenstein.

“Ben ona yeterince yardım ettim,” diye yanıtladı Bayan Kampmann. “Şimdi kendi kazdığı kuyudan kendisi çıksın. Umurumda değil.”

Birden Bodenstein Bayan Kampmann’ın kocasından nefret ettiğini anladı, çünkü adam kadın için son derece önemli olan uyumlu bir ailenin pürüzsüz yüzünü Isabel’le olan kaçamakları yüzünden mahvetmişti.

“Belki bana şimdi on dört gün önce, yani cumartesi günü gerçekte neler olup bittiğini anlattırsınız,” dedi Bodenstein ve hiç beklemediği bir şekilde Bayan Kampman hemen anlatmaya koyuldu.

“Isabel’i kocam öldürdü,” dedi, “çünkü artık kocamın adını bile duymak istemiyordu.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Bodenstein, “kocanız mı anlattı?”

“Önemi var mı? Cinayeti aydınlattığınıza sevinmelisiniz.” Bayan Kampmann ellerini saçlarına götürdü, atkuyruğundan çıkan bir tutam sarı saçını kulaklarının arkasına aldı. Makyaj olmadan yüzü kaba ve sıradan görünüyordu.

“Evet, bunun bir önemi olduğunu düşünüyorum,” dedi Bodenstein.

“Kocam beni aptal yerine koydu,” dedi Bayan Kampmann, sesi bir anda hüzünlenmişti. “O sarışın kıza nasıl tutkun olduğunu anlamayacağımı sandı. Bana bütün parayı hisse senedi işlerinde kaybettiğini söyledi, ama bir yandan da İrlanda’da bir ev satın almaya uğraşıyordu. Kızla oraya gidecekti.”

Kısa ve nefret dolu bir şekilde güldü.

“Ama sonra kız, kılı bile kıpırdamadan onu bir anda silip attı. Güya onun gibi sıkıcı bir herifle yağmurlu bir ülkeye göç etmek istemiyormuş.” Bayan Kampmann omuzlarını silkti. “Bu Robert’in gururu için ağır bir darbe oldu; kız için sadece bir hoşça vakit geçirdiği biri olduğunu öğrenmek ona çok koydu. Sonra burada çevirdiği dolapları açıklamakla tehdit etmeye başladı kocamı. Kocam da başka şansı olmadığını anlayınca ondan nefret etmeye başladı.”

“Onu öldürecek kadar mı?” Bodenstein, tutuklanmasına rağmen Kampmann’ın cinayet işlediğinden hâlâ emin değildi.

“Zedelenmiş gurur,” dedi Bayan Kampmann küçümser bir tavırla. “Ve en az onun kadar zedelenmiş bir gurur Bayan Jagoda’da da vardı. Isabel’in kocasını yatağa attığını öğrenmişti.

“Onun bundan haberi bile yoktu,” dedi Bodenstein, ama Bayan Kampmann buna kelimenin tam anlamıyla güldü.

“Tabii ki biliyordu. Kocamla birlikte onu öldürme planları yaptılar. Onu tuzağa düşürdüler.”

“Kocanız Isabel’i Marianne Jagoda ile birlikte mi öldürdü?” dedi Bodenstein ve doğruldu.

“Aynen öyle,” dedi Bayan Kampmann, başını sallayarak onayladı. “Onu o kuleden attılar.”

Bodenstein kadına düşünceli bir şekilde baktı. Bayan Kampmann Isabel’in gerçekten nasıl öldüğünü bilmiyordu.

“Bana eve geldiğinizde kocanızı kanepede uyurken bulduğunuzu söylemişsiniz. Saat kaçtaydı bu?”

“Bir buçuk, yaklaşık olarak,” dedi Bayan Kampmann, gözlerini hiç kırpmadan uzun süre Bodenstein’in bakışlarına karşılık verdi.

“Peki kocanızın ve Bayan Jagoda’nın Isabel’i öldürdüğünü ne zaman öğrendiniz?”

“Tam olarak hatırlamıyorum. Geçen haftaydı.”

“Kimden?” Bodenstein dikkatli bir şekilde ağırlığını bir bacağından diğer bacağına aktardı.

Vücudundaki bütün kasları, bütün kaburga kemikleri inanılmaz derecede ağrıyordu.

“Öğrendim işte. Öyle.”

“Sizin o zaman zarfında nerede olduğunuza dair bildirdiğiniz mazereti kontrol etmek isterdim. Bana anne babanızın adresini ve telefon numarasını söyler misiniz?”

“Elbette,” dedi Bayan Kampmann, donuk bir şekilde gülümsedi. Arkasına döndü, bir tükenmez kalem aldı ve kâğıda bir şeyler yazdı. O sırada Bodenstein’in telefonu çaldı. Avluda havlayan bir köpek sesi duyuldu, ama havlama kısa süre sonra dostluk gösterisi bir ulumaya

dönüştü. Bayan Kampmann pencereden dışarı baktı. Bodenstein cep telefonunu açtı. Pia'yı arayan. Arkasına döndü.

“Şu an konuşamam,” dedi alçak bir sesle, “birazdan ben sizi ararım.”

Göz ucuyla bir hareket algıladı. Başını kaldırdığında, at bakıcısı Karol sanki bir anda yerden bitivermiş gibi, ifadesiz bir suratla karşısında duruyordu. Elinde bir beyzbol sopası tutuyordu.

“Cep telefonunu ver!” dedi Karol ve elini uzattı. Bodenstein kaçamayacağını anladı. Karol iriyarı bir herifti, üstelik oldukça antrenmanlıydı, Bodenstein'ın vücudunun her bir milimetresi feci şekilde ağrıyordu.

“Bu saçmalık yapmayın,” dedi Bayan Kampmann'a, ama kadın sadece soğuk soğuk gülümsedi. Karol elini Bodenstein'ın ceketinin altına soktu, beylik tabancasını koltuk askısından aldı ve Bayan Kampmann'a uzattı. Sonra da Bodenstein'ı iterek büro sandalyelerinden birine oturttu, kollarını arkasına kıvrırdı ve bileklerinden koli bandıyla bantladı. Aynı şekilde ayak bileklerini de bantladı.

“Büyük bir hata yapıyorsunuz Bayan Kampmann,” dedi Bodenstein ve çaresizlik içinde binicilik hocasının karısının onu vurmayacak kadar zeki olmasını umdu. Nasıl olmuştu da böyle bir duruma düşmüştü?!

“Kes sesini!” diye homurdandı at bakıcısı ve hemencecik ağzını da bantlayıverdi. Sandalyenin üzerinde yüzü duvara dönük oturduğu için arkasında olan biteni sadece duyabiliyordu.

“Acele et!” dediğini duydu Bayan Kampmann'ın, “biri gelmeden buradan gitmeliyiz!”

“Her şeyi hallettin mi?” diye sordu Karol.

“Evet, evet...”

Bu Bodenstein'in duyduğu son Şey oldu, çünkü beklenmedik bir anda ensesine öylesine sert bir darbe aldı ki, sadece yıldızları gördü ve bilincini kaybetti.

Sanki sisler içinden gelen bir ses duydu Bodenstein. Gözlerini aınca karşısında yaşlı bir kadının kaygılı bakışlarını gördü. Her Şeyi ift görüyordu ve tam olarak nerede olduğunu hatırlaması için birkaç saniyenin geçmesi gerekti.

“Beni duyabiliyor musunuz?” Kadın heyecanlı ve şaşkındı. “Aman Tanrım, her Şey ne kadar korkunç. şimdi ne yapmam gerekiyor?”

Bodenstein gözlerini döndürdü ve kadının ellerini çözecek kadar zeki olmasını umdu. Acıyarak bir Şeyler söyleye söyleye önce ağzındaki bandı söküp aldı kadın; ancak bu feci acıtmıştı, sonra da bir makasla el ve ayaklarındaki bandı kesti.

“ok teşekkürler.” Bodenstein önce derin bir nefes aldı, sonra da bileklerini ovdu. Acaba burada ne kadar süre baygın yatmıştı. Pencereden dışarı baktığında havanın neredeyse kararmış olduğunu gördü.

“Burada neler oldu?” Kadının sesi rahatsız edici derecede tiz çıkıyordu. “Ve benim atım nerede?”

Bodenstein bu topluca kadını bugün bir kez daha görmüş olduğunu hatırladı. Kampmann'ın binip kaçtığı at bu kadına aitti.

“Atınız Ruppertshain'da bir at kliniğinde,” dedi ve ayağa kalktı. “Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?”

“Sekiz buçuğa geliyor,” diye karşılık verdi kadın. “Burada tek başımayım. Dn ahırın yarısı buradan taşındı. Neler olup bittiğini bilmiyorum.”

“Bayan Kampmann'ı gördünüz m?”

“Hayır,” dedi kadın başını iki yana sallayarak, “ama arabası burada değil. Muhtemelen yine alışverişe gitmiştir.”

Bodenstein titrek adımlarla, neredeyse sürüne sürüne çalışma masasına ulaştı. Kafası kazan gibiydi, gözlerinin önündeki her şey dönüyordu. Eliyle cep telefonu aradı, ama sonra cep telefonunun artık yerinde olmadığını anladı. Bir küfür savurarak kendini sandalyeye bıraktı. Masanın üzerindeki nakit paralar ortadan kaybolmuştu, raf-ların arasında duvarda duran kasa açık duruyordu ve içi bomboştu. Bayan Kampmann ve Karol ortalığı tam anlamıyla silip süpürmüşler ve muhtemelen çoktan uzaklara varmışlardı.

“Bu sizin telefonunuz mu?”

Bodenstein başını kaldırdı.

“Avludaydı,” dedi kadın ve telefonu uzattı. Bodenstein teşekkür etti. Telefonun ekranında bir çatlak oluşmuştu, ama hâlâ çalışıyordu. Bodenstein Pia’nın numarasını tuşladı, ama mesaj kutusu devreye girdi. Hastanelerde telefonun çekmemesinden daha normal bir şey olamazdı.

“Ben şimdi ne yapayım?” diye sordu kadın.

“Atınızın yanına gidin,” diye önerdi Bodenstein ve ayağa kalktı. Şu an yapmak istediği tek şey sıcak bir banyodan sonra yatağına uzanmaktı, ama bundan önce acilen Kampmann’la konuşması gereki-yordu. Evden çıktı ve BMW’sine gitti, her şeyi göze almış ve üstelik şu an bir de silahlanmış olan Bayan Kampmann ve at bakıcısı Karol’un aranması için telsizle merkeze haber verdi.

Robert Kampmann solgun ve kendi içine büzülmüş bir şekilde tek kişilik bir odada yatıyordu. Kolu alçıya alınmış, başındaki yaralar dikilmişti. Odanın kapısı önünde bir polis memuru oturuyordu.

“Karınız bana bazı ilginç şeyler anlattı,” dedi Bodenstein; doğrusu önünde yatan adamdan daha iyi hissetmiyordu kendini. “Artık yavaş yavaş gerçekleri anlatsanız iyi olacak.”

Kampmann ona kan oturmuş gözleriyle bakıyordu.

“Hadi Kampmann,” dedi Pia resmî konuşma tarzını bir kenara bırakarak. “27 Ağustos akşamı evde olmadığınızı biliyoruz. Karınız bize Marianne Jagoda ile birlik olup Isabel Kerstner’i öldürdüğünüzü söyledi.”

Binicilik hocası derin bir nefes aldı, şişmiş dudakları titriyordu. Sargılanmış yüzü, alçıya alınmış kolu ve gözlerinin adlındaki gölgeleriyle son derece acınak bir görüntü çiziyordu, ama Bodenstein’in içinde ona karşı bir acıma yoktu artık.

“Bu da güzel,” dedi Bodenstein bir süre sonra. “Kendinizi zor duruma sokacak hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsiniz. Yarın gözaltına alınacaksınız ve savcılık resmî olarak, Isabel Kerstner’i öldürmek suçundan size karşı dava açacak. Artık ondan sonra işin içinden çıkamazsınız.”

Kampmann dudaklarını birbirine bastırdı. Başını yana çevirdi ve sağlam olan koluyla çaresizce hareketi etti. İçine düştüğü durumunun umutsuzluğu sanki olanca ağırlığı ile üzerine çöküvermişti.

“Onu ben öldürmedim,” dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. “Ama siz söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyorsunuz.”

Kampmann sustu ve gözlerini duvara dikti.

“Hiçbir şey anlamıyorsunuz,” dedi en sonunda duygusuz bir ses tonuyla. “Siz parasız kalmanın ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Siz fakir olmanın nasıl alçaltıcı bir şey olduğunu bilmiyorsunuz, hele ki çevrenizde gidip öylesine bir Porsche satın alan, hafta sonu için New York’a uçan ve bir açık artırmada gözlerini kırpmadan yarım milyona bir at satın alan insanlardan bolca varsa. Oğlu daha atın üzerinde

oturmasını bile beceremezken ona üç bin euroya hiç düşünmeden bir eyer satın alan insanlardan.”

Gücsüz bir hareketle gözlerini sildi.

“Karım beklentileri yüksek bir kadındır,” diye devam etti, “ve ben başarısız bir adamım. Ailemden kalan binicilik kulübü açık artır-mayla satıldıktan sonra borçları nasıl ödeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama sonra birden her şey çok daha iyi oldu. Jagoda’larla tanıştım ve onlar da bana para kazanma olanağı sundular. O işle-rin yasal olup olmadığını hiç sormadım, ben sadece borçlarımdan kurtulmak istiyordum. Bir binicilik kulübü satın aldılar ve başına da yönetici olarak beni koydular. Yıllar sonra ilk kez kaygılarımdan kurtulmuştum. Güzel bir evimiz, iki arabamız, iyi bir gelirimiz vardı. Karım butiklerden alışveriş yapabiliyordu, ben ona güzel mücevher-ler hediye edebiliyordum. Nihayet çenesini kapatabilmiştim. Bütün maddi sorunlarımız uçup gitmişti.”

Kampmann derin bir iç geçirdi.

“Ansızın ben,” diye fısıldadı Kampmann, “bir insan olmuştum. Herkesin saygı duyduğu biri. Peşimden koşuyorlar, fikrimi soruyorlar ve hatta beni sorgulamadan göklere çıkarıyorlardı. Bir ata gerçek değerinden daha fazlasını ödemiş olmak onlara hiç koymuyordu, çünkü farkına bile varmıyorlardı ve ayrıca çok mutluydular.”

“Karınız Isabel’in size şantaj yaptığını ve müşterilerinize bu at oyunlarını anlatmakla tehdit ettiğini söyledi,” dedi Pia. “Bu da size o şahane işinizi kaybettirebilirdi, örneğin Bayan Jagoda bunları öğrenseydi, öyle değil mi?”

“Evet, muhtemelen,” dedi Kampmann iç geçirerek.

“Ve size şantaj yapmaya kalkmış olmasına rağmen, ailenizi terk edip Isabel ile İrlanda’ya gitme planları yapmaya devam ettiniz.”

“Bunları karın kafasında kurmuş,” dedi Kampman onaylamayan bir ifadeyle. “Ona Jagoda’nın işlerinden kazandığım parayı borsada kaybettiğimi söyledim. Onun paraları sokağa atmasını istemiyordum çünkü. Derken karın benim İrlanda’da bir ev satın almaya çalıştığımı öğrendi. Bunun Isabel’le hiçbir ilgisi yoktu, ama karım beni, eğer Isabel’in derhal ahırdan ve hayatımızdan uzaklaştırırsam bütün yaptıklarımı Marianne Jagoda’ya anlatmakla tehdit etti.”

“Peki siz ne yaptınız?

Kampmann yaralı olmayan omzunu silkti.

“Hiçbir şey. Isabel Arjantin’e gidince Susanne sakinleşir diye düşünüyordun.”

“Ah siz bunu da biliyordunuz?”

“Evet,” diye onayladı Kampmann. “Isabel bana Döring’in oğluyla evlenmenin hayatının şansı olduğunu söyledi. Adam oldukça zengindi ve ona hayalini kurduğu her şeyi sağlayabilirdi. Hatta bana onunla birlikte Arjantin’e gelmemi önerdi. Öylesine büyük bir çiftlikte mutlaka benim için de bir iş olacaktı.”

“Isabel’in başka bir adamla evlenmesi sizin için bir şey ifade etmiyor muydu?” diye sordu Bodenstein. “Onun sizin için önemli olduğu izlenimine kapılmıştım.”

Kampmann başını kaldırdı ve Bodenstein’a baktı. Gözlerine kan toplanmıştı ve parlıyorlardı.

“Ondan hoşlanıyordun,” dedi. “Bana çok yardım etti, ama diğerlerinin aksine bana hiçbir zaman baskı yapmadı. Onunla birlikte olmayı seviyordum, hepsi bu. Kadın olarak benim için fazla yorucu olurdu.”

“Cumartesi akşamı neden ona bir kere daha gittiniz?” diye sordu Bodenstein.

“Alacağı parayı vermek için,” diye fısıldadı Kampmann, “ve onu Arjantin’e gitmemesi konusunda ikna etmek için, çünkü onun oraya canlı olarak varmayacağından korkuyordum.”

“Neden ki?”

“Elinde Marianne Jagoda’ya şantaj yapmak istediği fotoğraflar vardı. Bunu yapmaması için ona yalvardım, ama o Jagoda’nın o fotoğraflar için kendisine iki yüz elli bin euro ödeyeceğinden ve sonra da kendisini rahat bırakacağından emindi.”

“Isabel, Marianne Jagoda’ya şantaj mı yaptı?” diye sordu Bodenstein.

“Evet,” dedi Kampmann başını sallayarak. “Bir şekilde Marianne Jagoda’nın anne babasının bir kaza sonucu değil bir kundaklama sonucu öldüklerini öğrenmişti. Eline de bunu kanıtlayabileceği fotoğraflar geçmişti. Onları alıp Jagoda’ya gitti. Kadın parayı vereceğine söz verdi. Ama eminim Isabel’e bu parayı vermek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu.”

Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar. Eğer bu doğruysa Marianne Jagoda yalan söylemiş demektir.

“27 Ağustos günü gerçekte neler olup bitti?” diye sordu Bodenstein. Kampmann bir an gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı ve alçak sesle anlatmaya başladı.

“Öğlen eve geldiğimde,” dedi sıkıntılı bir sesle, “karım bir intikam meleği gibi üzerime atıldı. Benim Isabel’e gittiğimi biliyordu, bana hakaretler yağdırdı ve sonra da öfkeden kudurmuş halde arabaya binip gitti. Akşam Isabel kulübe geldi. Kocasıyla konuşmak istiyordu, ama adam onu kaale almadı. Bunun üzerine Döring’e ulaşmaya çalıştı. Ona içimde kötü bir his olduğunu ve kesinlikle Jagoda ile buluşmaması gerektiğini söyledim. Ama o karşı çıktı, söz verilen parayı almak istiyordu, ertesi gün de Buenos Aires’e uçacaktı. Bunun

üzerine ben de onun peşinden gitmeye karar verdim, çünkü onun adına gerçekten korkuyordum. Marianne Jagoda şantajlara boyun eğecek bir kadın değildi.”

Kampmann sustu. Devam etmeden önce bir süre dinlenmeye ihtiyacı vardı.

“Bunun üzerine Ruppertshain’a gittim, sonra da Isabel’in evine. Bana bağırdı, o paraya ihtiyacı olduğunu ve benim her şeyi berbat edeceğimi söyledi,” dedi Kampmann iç çekerek. “Birden Jagoda ve Karol odada belirdiler. O zaman korkmakta ne kadar haklı olduğumu anladım.”

Kampmann’ın sesi titriyor, bir yandan da gözyaşlarıyla boğuşuyordu. Yara bere içindeki yüzü âdeta taş kesilmişti. Bodenstein onun, tanıdığı günden bu yana ilk kez gerçekleri söylediğinden emindi.

“Korkuyordum,” diye fısıldadı. “Karol Isabel’in üstüne atladı. Isabel çılgık attı, ona yardım etmemi istiyordu, ama... ama ben bunu yapmadım. Orada öylece durdum ve adamın onu öldürüşünü izledim. Bayan Jagoda bana, benim ve Isabel hakkında her şeyi bildiğini söyledi. Eğer... eğer gelecekte bir Alman kurdu gibi davranacak olursam bana bir şey olmayacaktı.”

“Bir Alman kurdu gibi mi?” diye sordu Pia şaşırarak.

“Çenesini kapayan ve emirlere uyan.”

Derin bir iç geçirdi.

“Karol Isabel’e bir şey enjekte etti,” diye sürdürdü sonra, “Jagoda sadece izledi. Sonra da kendisinin gitmek zorunda olduğunu, benim evi arama ve sonra baştan aşağı temizleme konusunda Karol’a yardımcı olmamı söyledi. Eğer gördüklerim hakkında tek kelime edecek olursam benim de akıbetim Isabel’ininki gibi olacaktı. Bundan bir an bile kuşku duymadım. Başka ne yapabilirdim ki? Isabel ölmüştü.”

Bir an odaya tam bir sessizlik çöktü. Kampmann güçlükle nefes alıyordu. O cumartesi akşamını hatırlamak ve tekrar yaşamak ona oldukça zor gelmişti.

“Sonra ne oldu,” diye sordu Bodenstein acımasız bir şekilde.

“Evi temizledik. Isabel işlerini zaten kolaylaştırmış, her şeyini Arjantin yolculuğu için bavullara doldurmuştu. Karol Isabel’in cesedini bir folyoya sardı ve binanın altındaki garaja taşıdı.” Kampmann’ın sesi titriyordu. “Onu arabasının bagajına koydu. Benim gelen giden var mı diye gözcülük yapmam gerekiyordu. Porsche’yi yakınlardaki bir park alanına sürmem için beni zorladı. Orada Isabel’i folyodan çıkardı, arabanın anahtarını onun pantolon cebine yerleştirdi, sonra cesedi bir torba gibi omzuna yüklendi ve kulenin tepesine çıkardı. Sonra onu oradan aşağı attı.”

“Peki, siz bu esnada ne yaptınız?” diye sordu Pia. “Pekâlâ kaçabilirdiniz.”

“Bunu denedim de,” dedi Kampmann gülerek, ama acıklı bir gülüştü bu. “Karol beni yakaladı ve beyzbol sopasıyla sert bir darbe indirdi. Gözüm o yüzden morarmıştı. O günden sonra hayatım için kaygılanmaya başladım. Sonra yaya olarak Zauberberg’e geri döndük, oradan arabayla eve gittik. Ben iki şişe kırmızı şarap içtim, sinirlerimi bir şekilde rahatlatmak için. Hepsi buydu işte.”

“Ona inanıyor musunuz?” diye sordu Pia amirine, sorgudan sonra odadan çıkmış, hastanenin çıkışına doğru koridorda ilerliyorlardı.

“Evet, sanırım, olaylar anlattığı gibi gelişti,” dedi Bodenstein düşünceli bir şekilde başını sallayarak. “Marianne Jagoda Isabel’den nefret ediyordu, ayrıca anne babasının ölümüyle ilgili meselenin ortaya çıkmasından korkuyor olmalıydı. O da Karol’a para vererek Isabel’i öldürttü.”

“İyi de pentobarbital’i nereden buldu. Bu kolayca gidilip eczane-
neden alınabilecek bir ilaç değil.”

“Bunu da öğreneceğiz,” dedi Bodenstein, omuzlarını silktilti, sonra
inledi, çünkü bu hareket bile müthiş acı veriyordu.

“Neyiniz var?” diye sordu Pia kaygılı bir sesle.

“Her tarafım yara bere içinde,” dedi Bodenstein, asansörün
düğmesine bastı ve meslektaşına Bad Soden hastanesinde meydana
gelen utanç verici olayı anlatıp anlatmamakta karsız kaldı. Asansörün
kapısı yana doğru kayarak açıldı. Bodenstein Pia’nın önden binmesi
için bekledi.

“Eğer bana söz verirsiniz, yani şimdi söyleyeceğim şeyi hiç
ama hiç kimseye anlatmayacağınıza, size hayatımın en utanç verici
şeylerinden birini anlatacağım.”

Pia şaşırarak ona baktı, sonra da yemin için elini kaldırdı.

“Yemin ederim,” dedi neşeli bir şekilde. Asansör zemin kata
gelince durdu. Hastanenin giriş salonu terk edilmiş gibiydi, resep-
siyonda sadece genç bir adam duruyordu, gece vardiyasında canı
hayli sıkılmışa benziyordu.

“Gidip bir yerde ufak tefek bir şeyler atıştıralım,” dedi Bodenstein.
“Orada size ayrıntılarıyla anlatabilirim. Ama yemininizi unutursanız,
yandınız!”

10 Eylül 2005, Cumartesi

Bodenstein korkuyla doğrulup da kalbinin deli gibi çarptığını fark ettiğinde dışarısı zifiri karanlıktı. Yağmur damlaları yatak odasının çatı penceresinde boğuk sesler çıkarıyordu. Dün gece yarısını biraz geçe eve geldiğinde, yatmadan önce Thordis’le telefonlaşmıştı. Thordis ona oldukça keyifli bir ses tonuyla dün Gut Waldhof’ta yaşanan kitlesel taşınma olayını anlatmıştı. Bunun hemen ardından Cosima Buenos Aires havaalanından aramış ve Philipp Döring, namı diğer Felipe Durango hakkında bulduklarını aktarmıştı. Genç adamın yeni memleketinde politikaya atılmak gibi düşüncesi vardı ve kendi çiftliğinin de bulunduğu bölgenin valiliği için adaylığını koymuştu. Belli ki genç bir kadınla evlenmesinin kendisine ciddi ve saygın bir imaj sağlayacağını düşünüyordu. Bundan sonra Bodenstein tamamen bitkin bir halde derin bir uykuya dalmıştı, ama şimdi birden tamamen ayılmıştı. Dijital saat, sabahın dördü olduğunu gösteriyordu, hatta biraz geçiyordu. Bodenstein bu arada kendini uyandıran şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Birden hatırladı. Yattığı yerden iyice doğruldu, eliyle cep telefonunu aradı, bulunca da yeniden ara düğmesine bastı. Thordis’in sesinin gelmesi sadece birkaç saniye sürdü.

“Sizi uyandırdıysam kusura bakmayın,” dedi Bodenstein, “ama şu anda aklıma bir şey geldi.”

“Saat kaç ki?” diye sordu Thordis, sesi uykulu geliyordu.

“Dördü on geçiyor”, dedi Bodenstein, “ama siz üç saat uyku bana yeter diyordunuz, yanlış mı hatırlıyorum?”

“Ha-ha,” diye mırıldandı Thordis belli belirsiz. “Sorun nedir?”

Siz Perşembe öğleden sonra Marianne Jagoda’yı Kampmann’ın evine girerken gördüğünüzü söylemiştiniz, değil mi?”

“Ne?” dedi Thordis, aklı karışmış gibiydi, “ne zaman?”

“Perşembe günü ben Gut Waldhof dayken insanlar Kampmann’ın kendilerini dolandırdığını öğrenince binicilik kulübünden ayrılmışlardı. Daha sonra Marianne Jagoda ortaya çıkmış,” dedi Bodenstein. “Acaba, tesadüfen, onun tekrar geri gidişini de gördünüz mü?”

Thordis bir anda derin uykusundan uyandı, düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

“Tam olarak bilmiyorum,” dedi esneyerek. “Onun arazi arabası avlunun orta yerinde duruyordu, her zaman koyduğu yerde.”

Bodenstein ağrıyan kaslarına fazla yüklenmemek için dikkatlice kalktı ve banyoya gitti.

“Hâlâ orada mısınız?” diye sordu.

“Evet,” dedi Thordis, sesi bu sefer biraz daha ayık çıkıyordu, “düşünüyorum. Evet şimdi hatırlıyorum da, araba bütün öğleden sonra ve akşam orada durdu. Ortalık zaten ana baba günüydü. Ben yaklaşık saat sekize kadar orada kaldım, yani herkes atlarını alıp gidene kadar.”

“Ama Bayan Jagoda’yı bir daha görmediniz.”

“Evet, görmedim,” diye karşılık verdi Thordis duraksayarak. “Ama... bir dakika! Arabama giderken onun Cayenne’i benim yanımdan geçti. Direksiyonda Karol vardı, ama bunun pek üzerinde

durmadım. O, Jagoda'ların arabalarını zaman zaman tamirhaneye ya da benzinliğe götürürdü."

"Peki ne tarafa gitti?" Bodenstein elektiriğe tutulmuş gibiydi.

"Yeni yarış salonuna, koşu bandının bulunduğu salona yani," dedi Thordis, "ama sonra ben de eve gittim. Orada başka neler oldu bilmiyorum. Neden bunu gecenin bir yarısı öğrenmek istediniz ki?"

"Marianne Jagoda perşembeden beri kayıp," dedi Bodenstein ve küvetin kenarına oturdu. "Ne eve geliyor ne de başka bir yerde ortaya çıkıyor. Cep telefonu kapalı. Biz şu anda Bayan Kampmann'ı ve Karol'ü bulmak için seferber olmuş durumdayız, ama şu ana kadar hiçbir iz bulamadık. Benim tahminim..."

Sustu. Birden Bayan Kampmann'ın bürodayken dalgın dalgın elinde oynadığı bıçağı hatırladı. Karol'ün yanında bir beyzbol sopası ve kendi beylik tabancası vardı. Acaba o ikisinin, üçüncü bir tanığı öldürüp, paralarını da alarak ortadan kaybolmaları mümkün müydü?

"Ne tahmin ediyorsunuz?" diye sordu Thordis.

"Benim acilen Gut Waldhofa gitmem lazım," dedi Bodenstein.

"Şimdi mi? Bu saatte mi?"

"Evet," dedi Bodenstein ve elbiselerini aramak için yatak odasına gitti.

"Ben de geliyorum," dedi Thordis kısa ve kararlı bir ifadeyle. "Yirmi dakika sonra oradayım."

Henüz şafak bile sökmediği için ortalık zifiri karanlıktı. Yağmur dinmiş, ortalığı nemli bir toprak ve ıslak asfalt kokusu sarmıştı. Birkaç gün önce Friedhelm Döring'in zincirlendiği büyük kapı sonuna kadar açıktı. Kampmann'lar olmadığı için belli ki kimse onu kapatmayı

akıl etmemişti. Orada bir devriye arabası da beklemekteydi. O sırada Thordis de, Bodenstein'ın BMW'sini görünce arabasından indi. Avludan onlara doğru iki polis memuru geldi. Bodenstein'a selam verdiler ve meraklı gözlerle Thordis'e baktılar.

“Burada hiçbir şey değişmemiş,” dedi memurlardan biri.

“Karol arabayı ne tarafa sürmüştü?” diye tekrar sordu Bodenstein Thordis'e.

“Şu tarafa,” dedi Thordis, parmağıyla ön taraftaki biniş salonunu gösterdi. Dördü birlikte çimenlerin üzerinde ilerleyerek salona gittiler. Bir hareket sensörü devreye girdi ve karanlığı parlak bir ışıkla aydınlattı. Salonun büyük raylı kapısı açıldı.

“Elektrik anahtarı hemen sağda,” dedi Thordis. Biraz sonra salonun giriş bölümündeki tavanda asılı olan neon lambalar titremeye başladı; bulundukları bölümde iki at kabini, saman ve ot balyaları vardı; bir de bazı tarım makineleri. Koşu bandının yanında bir Golf-Cabrio duruyordu, bir gündür avluda duran araba.

“Bu Bayan Kampmann'ın arabası,” dedi Thordis. Bodenstein parçaları birleştirdi ve neler olup bittiğini kavradı. Karol ve Bayan Kampmann Golfle değil, Bayan Jagoda'nın dün yine avluda bulunan Cayenne'yle kaçmışlardı. Bu da Bayan Jagoda'nın buralarda bir yerlerde olduğunu gösteriyordu. Ve muhtemelen ölüydü.

“Bayan Jagoda'nın arabası için bir arama duyurusu yapın,” dedi Bodenstein memurlardan birine. “Plakası HG ile başlıyordu.”

“Bu doğru değil,” diye araya girdi Thordis. “O araba Gut Waldhofta kayıtlı. MTK-GW 17.”

Bodenstein ona baktı ve sırıttı.

“Zeki kız,” dedi. “Neden polis olmuyorsunuz? Gözlem yeteneği güçlü insanlara ihtiyacımız var.”

“Kız’ kelimesini duymamış olayım,” dedi Thordis kibirli bir edayla, ama belli ki gururu da okşanmıştı. Bodenstein gecenin bir yarısı da olsa Pia’yı aradı ve oraya gelmesini söyledi. Ardından saldondan ayrıldılar, park alanından geçtiler ve Kampmann’ların evine doğru yürüdüler.

“Bunu düşünmüştüm,” dedi Bodenstein. “Bayan Jagoda buradan bir daha ayrılmadı.”

“Öldürülmüş olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu Thordis.

“Bu ihtimali göz ardı edemeyiz,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak. “Gidip evin içine bir bakalım. İçimden bir ses Bayan Jagoda’yı orada bulacağımızı söylüyor.”

Bodenstein evin kapısına çıkan basamakları tırmandı ve kapının kilitli olduğunu gördü.

“Kapıyı açabilir misiniz?” diye sordu polis memurlarına.

“Aslında hayır,” dedi genç olanı, ama ses tonundan onun için bunun bir çocuk oyuncağı olduğu anlaşılıyordu.

“Hadi o zaman,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak, “size emri ben veriyorum. Sonra da ortağımı bekleyeceğiz.”

On dakika sonra Pia oradaydı. Hep birlikte eve girdiler. Polisler her yerin ışıklarını açtı ve bütün odaları tek tek kontrol ettiler. İlk bakışta her şey eskisi gibi düzenli ve derli toplu görünüyordu. Sadece yatak odasından gardırobun açık kapıları ve ortalağa saçılan kıyafetler buradan alelacele kaçıldığına işaret ediyordu.

“Bayan Jagoda!” diye sesleniyordu Bodenstein sürekli, sonra kulak kabartıyor ama bir türlü cevap alamıyordu.

“Hiçbir şeye dokunma,” diye uyardı Thordis’i, o da tamam anlamında başını salladı. Faltaşı gibi açılmış gözleri ve gerilmiş kaslarıyla Bodenstein, Pia ve iki polis memurunun peşinden gidiyor, onlarla birlikte bütün evi dolaşıyordu. Mutfak tam bir savaş alanı gibiydi; kırılmış porselenler ezilmiş meyvelerle birbirine karışmış, yerlere saçılmıştı. Avluda, evin önünde ikinci bir devriye arabası durdu, dönen siren ışıkları kapatıldı ve eve iki polis memuru daha geldi. Bodenstein gözleri çalışma alanından, masaya ve oradan zemine kaydı. Yarım bir ayak izi dikkatini çekti. Bu tuhaf izi Pia da fark etmişti. Birbirlerine kısa bir bakış attılar. Nasıl oluyordu da bir ayak izinin yarısı dışarıda, yarısı dolabın altında olabiliyordu?

“Dolabı kenara çeker misiniz?” dedi Bodenstein polislere. “Sanırım aradığımızı bunun arkasında bulacağız.”

Gerçekten de dolabın arkasında bir kapı vardı.

Bodenstein kapının kolunu bastırıp açtı ve bodruma inen dik bir merdivenle karşılaştı.

“Siz burada kalıyorsunuz,” dedi Thordis’e, o da uysal bir şekilde başını salladı. Bodenstein, Pia ve iki polis memuru merdivenlerden indiler ve şaşılacak kadar büyük bir bodrum dairesine ulaştılar. Solda kulübün sosyal alanlarına ve dinlenme odasına giden bir kapı vardı. Sağda ise tavana kadar raflarla kaplı büyük bir alan.

Kalorifer dairesinde hiçbir şey bulamadılar.

“Peki şimdi?” diye sordu Pia ve amirine baktı. “Burada kimse yok.”

“Jagoda burada *olmalı*,” dedi Bodenstein alçak sesle.

“Onu başka bir yere götürmek için bütün gün zamanları vardı,” diye hatırlattı Pia. “Onu öldürmüş ve tezek yığınınna gömmüş olabilirler. Ne de olsa bir tabancaları vardı.”

“Bana bunu hatırlattığınız için teşekkürler,” dedi Bodenstein bozuk bir sesle. Onların peşinden gelen iki polis memuru büyük mekânın duvarlarını yokluyorlardı. Hiçbir şey bulamadılar. Bodenstein alçak sesle küfürler ediyordu. Geri döndüler ve birden Pia’nın gözüne kalorifer dairesinin önündeki betona yerleştirilmiş bir kanalizasyon kapağı çarptı.

“Şurası,” dedi ve polis memurlarından birine el fenerini oraya tutmasını işaret etti. Eğildi.

“Kapak yakın zamanda yerinden oynamış,” dedi, “kenarlarında da yeni oluşmuş çizikler var.”

Kapağı yerinden kaldırmak için uygun aleti bulmaları birkaç saniye sürdü.

Bodenstein karanlık deliği aydınlattı; orada da bir merdiven vardı. Aşağıdan rutubetli, pis bir koku geliyordu. Bodenstein burnunu tuttu. Ayrıca keskin bir sidik ve dışkı kokusu vardı.

“Sarnıç,” dedi Pia. “Belli ki içerde su yok; siz mi ben mi?”

“Aslında bayanlar önden gider derler,” dedi Bodenstein, “ama bu sefer ben önden gidiyorum.”

Kaygan merdivenden aşağıya indi, arkasından da Pia ve diğer iki memur. Bodenstein el fenerinin ışığında fare ve sıçanların kaçıştığını görünce, mide bulantısından yüzünü buruşturdu.

“Şurayı bir aydınlatın,” dedi memurlar, artık orada bir ceset bulacağından emindi ama gördüğü şey karşısında şaşkınlıktan nefesi kesildi. Islak yere oturmuş ve sırtlarını duvara dayamış, saçı başı dağınık ve üstü başı parçalanmış halde oturan Marianne Jagoda ve Bayan Kampmann gözlerini kısarak ışığa bakıyorlardı. Bayan Kampmann son derece perişan görünürken, Marianne Jagoda içinde

bulunduğu iğrenç koşullara oldukça sinirlenmişe benziyordu. Yardım almadan ayağa kalktı ve üstünü başını düzeltti.

“Nihayet,” dedi küçümser bir ses tonuyla. “Artık yavaş yavaş zamanı gelmişti. Pek de keskin görüşlü sayılmazsınız.”

“Ama siz de çok iyi saklanmışsınız,” diye karşılık verdi Bodenstein ve karşılığında kızgın bir bakış gördü.

Bir saat sonra Marianne Jagoda, Hofheim polis merkezinin sorgu odasında, bir çalışanını gözünü bile kırpmadan giyotine teslim etti.

“Sizi oraya kim hapsetti?” diye sordu Bodenstein. “Perşembe akşamı neler oldu?”

“Perşembe günü müşterilerimizden biri beni aradı,” diye karşılık verdi Marianne Jagoda ve elindeki su bardağından küçük bir yudum aldı. “Bana hakaretler yağdırdı ve Kampmann kendilerini dolandırdığı için beni mahkemeye vereceğini söyledi. Bunun üzerine Gut Waldhofa gittim, durumu iyice bir anlamak için. Ben gittiğimde zaten orada toplanmışlardı ve beni görür görmez üzerime atıldılar.”

“Kim?”

“Neredeyse bütün müşteriler,” diye tısladı sinirli bir şekilde. “Kampmann’ın atları satarken hepsini dolandırdığını anlamışlardı ve benden tazminat istiyorlardı.”

“Bunu nasıl birdenbire anlamışlar?” diye sordu Pia. “Bu dolandırıcılık hikâyesi yıllardır süregelen bir şey.”

“Bayan Kampmann kocasına bir ders vermek istemiş,” diye yanıtladı Marianne Jagoda, “böylece de gidip müşterilere kocasının neler yaptığını anlatmış. Sonunda eve girmeyi başardığımda kadının kan beynine sıçramış durumdaydı ve Kampmann’a ağza alınmayacak küfürler ediyordu.”

“Peki, o ne yaptı?” diye sordu Pia.

“Hiçbir şey,” dedi Marianne Jagoda omuzlarını silkerek. “Uysal bir köpek yavrusu gibi orada öylece durdu ve sonra da çekip gitti. Onun tipik davranışdır. Çatışmaları çözenin yetenekleri arasında olduğu söylenemez.”

“Sonra ne oldu?”

“Ben Bayan Kampmann’ı sakinleştirmeye çalıştım,” dedi Marianne Jagoda giderek artan bir sinirle, “ama kadının gözü iyice dönmüştü. Birden benim üzerime yürüdü –bir ekmek bıçağıyla! Ben bahçeye doğru kaçtım, orada biri üzerime atladı. Kendime geldiğimde gözlerimi o delikte açtım.”

“Üzerinize atlayan kimdi? Kampmann mı?”

“Yok canım! Şu nankör Çingene yok mu, o işte!”

“Kim?”

“*Seyis yamağı!*” dedi, kokmuş bir balıktan bahseder gibi.

“Belki de bir kere yolunda giden bir şey ikinci kez de yolunda gider diye düşünmüşlerdir,” dedi Pia.

Marianne Jagoda anlamadığını ifade eden bir bakış attı.

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu.

“Isabel Kerstner’den,” dedi Pia, “Karol’la birlikte öldürdüğünüz kadından.”

Marianne Jagoda bir an onu süzdü, sanki bambaşka bir yerdeymiş gibi, sonra birden alaycı bir şekilde gülmeye başladı.

“O adi yosmayı ben öldürmedim,” dedi küçümser bir ifadeyle.

“Cinayeti bizzat sizin işlemediğinizi biliyoruz,” diyerek araya girdi Bodenstein. “Birini bu cinayete azmettirdiniz, o da âşığınız Karol’du.”

Marianne Jagoda’nın kaşları arasında dikey bir çizgi oluştu.

“Bunu neden yapayım ki?”

“Kampmann bize anlattı,” dedi Bodenstein. “Isabel Kerstner’in, size ve başsavcı Hardenbach’a ait, anne babanızın öldüğü yangının bir kaza olmadığını kanıtlayan fotoğraflarla size şantaj yapmak istediğini söyledi. Görünüşte bu şantaja boyun eğer gibi yapmışsınız ama parayı ödemeye aslında hiç niyetiniz yokmuş.”

Marianne Jagoda en ufak bir şekilde etkilenmiş benzemiyordu.

“Benim herhangi bir fotoğraftan haberim yok,” dedi ve kalın kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Peki on beş gün önce cumartesi günü saat yedide Isabel’le evinde buluşmak üzere sözleşmişsiniz?”

“Daireyi bir görmek istedim,” diye yanıtladı Marianne Jagoda hiç duraksamadan. “Friedhelın Döring daireyi bana satmayı teklif etmişti.”

Bodenstein ve Pia, Marianne Jagoda’nın gözlerini bile kırpmadan söyleyebildiği bu yalanlar karşısında bir an ne diyeceklerini bilemediler.

“Kampmann’ı orada görünce ben de şaşırmıştım, özellikle de Karol ile beraber Isabel’in üzerine atıldıklarında,” diye sürdürdü kadın. “Ne planladıklarını anlayınca da oradan uzaklaştım. Beni suçlayabileceğiniz tek şey belki yardım edebilecekken etmemek olabilir. Ama bu konuda bile elinizde iyi kartlar yok. Karol ve Kampmann her şeyi göze almışlardı, ben de kendi hayatımı tehlikede görüyordum. Dünyadaki hiçbir savcı kaçtığım için beni suçlayamaz.”

Bakışlarını Pia’dan Bodenstein’a çevirdi ve halinden son derece memnun görünüyordu.

“Artık gidebilir miyim?” diye sordu. “Bir banyo yapmak ve üzerime temiz bir şeyler giymek istiyorum.”

Bodenstein gözlerini ona dikti. Onu burada tutabilecek bir şey bulabilir miyim diye beynini zorladı, ama bulamadı.

“Bu olacak şey değil,” dedi Pia, Bayan Jagoda sorgu odasından ayrıldıktan sonra.

“İnanılır gibi değil,” diyerek onu destekledi Bodenstein. “Aptalca gelebilir ama, kadın haklı: Ne Isabel’in ona şantaj yaptığını ne de onun birilerini cinayete azmettirdiğini kanıtlayabiliriz. Tabii Karol ortaya çıkmadığı sürece, yoksa elimizde olan sadece ‘ifadeye karşı ifade’. Ve Kampmann’ın kartları en kötüsü, çünkü Isabel’in arabasında parmak izleri bulundu.”

“Bayan Jagoda’nın bu işten sıyrık almadan kurtulacağını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu Pia.

“Şu anki görüntüye göre, evet,” dedi Bodenstein yenilgiyi kabul eden bir baş sallamasıyla. “Parasıyla mevcut en iyi avukatı tutacaktır, o zaman da işimiz hayli zor olacak.”

Susanne Kampmann sandalyede dimdik oturuyor, gözlerini önüne dikmiş sabit bir şekilde boşluğa bakıyordu. Zorlama neşesi kaybolmuş, gözlerinin altında karanlık gölgeler oluşmuştu; hasta gibi gözüküyordu.

“Perşembe günü Bayan Jagoda sizin eve geldiğinde neler oldu?” diye sordu Bodenstein ve kadını dikkatle izledi. Eğer kim olduğunu bilmesee bu görünümüyle onu asla tanıyamazdı. Kadın başını kaldırıp baktı. Gözleri cam gibi ve donuktu. Kendi hayatı ve geleceği hakkında yarattığı bütün yanılsamalar şimdi yerle bir olmuştu.

“Hışım la geldi ve yaramaz bir öğrenciyi azarlar gibi Robert’i azarlamaya başladı,” dedi Bayan Kampmann. “Ben de üzerine yürüdüm. Kendisi terasa doğru kaçmaya çalıştı, orada Karol vardı ve bir vuruşta yere yıktı. Yerde sahile vurmuş balina gibi yatıyordu, boynunda püskülleriyle.”

Bayan Kampmann sahneyi hatırlayınca nefretle güldü.

“Robert boyun eğmişti, korkak herif. Onu ortadan kaldırma fikri Karol’undu. Hep birlikte Moby Dick’i sarnıca indirdik.”

“Sonra ne oldu?”

“Cuma günü çocukları okuldan sonra anne babama götürdüm,” diye devam etti Bayan Kampmann. “Eve geldiğimde kapı açıktı. At römorkunda koliler vardı. O zaman Robert’in kaçacağını anladım. Karol bana Robert’in bir ata binerek polisten kaçtığını anlattı. Biz de önümüze çıkan fırsatı değerlendirmeye karar verdik. Hesapları boşaltacak, nakit parayı alacaktık. Ama sonra siz geldiniz.”

“Yoksa gerçekten de paraları alıp Karol’la kaçarmıydınız?” diye sordu Bodenstein. “Çocuklarınız ve kocanız ne olacaktı?”

Susanne Kampmann Bodenstein’a karanlık bir bakış fırlattı.

“Çocuklarım annemle babamın yanındaydılar. Kocama karşı da içimde müthiş bir öfke vardı. Onun için her şeyi yaptım, ona her zaman yardımcı oldum, hep destekledim, on beş yıl boyunca. Teşekkür olarak beni o şıllıkla aldattı.”

Ellerini yumruk yaparak sıktı.

“Karol, buradaki dalgalar duruluncaya kadar bir süre ortadan kaybolacağız, dedi.” Ses tonundan acı çektiği anlaşılıyordu. “Buradaki her şeyden öylesine bıkmıştım ki. Karol Jagoda’nın arabasını getirdi. Ona paraları verdim ve birkaç bir şey almak için öteki odaya gittim. Sonra kendimi o delikte Jagoda’nın yanında yatarken buldum.”

Bir eliyle sabırsızca gözyaşlarını sildi.

“Bana da sürekli yalan söyledi,” dedi kadın, sesinde öylesine bir kendinden iğrenme seziliyordu ki, Bodenstein neredeyse acıyacaktı. “Karol benden hoşlanıyormuş gibi yaptı. Ahırdaki işinden bıkmıştı ve ayrıca Jagoda’larda damızlık aygır rolü oynamak istemiyordu. Karol... o kadar saygılı ve yardımseverdi ki.”

Odaya bir süre sessizlik hâkim oldu.

“Isabel Kerstner’in öldüğü o cumartesi günü neler oldu?” diye sordu Pia. “Biz kocanızın da olay sırasında orada olduğunu biliyoruz, hatta sizin bunu bildiğinizi de biliyoruz.”

Bayan Kampmann başını öne eğdi.

“Bayan Jagoda dedi ki, Isabel’i kocanız ve Karol birlikte öldürmüşler. Kocanızsa tam tersini iddia ediyor. Karol’un ifadesi olmadan hiçbir şeyi kanıtlayamayız. Bayan Jagoda en iyi avukatları tutabilecek durumda olduğu için kocanızın durumu pek iç açıcı görünmüyor.”

“Bu arada Karol bulunmamak için oldukça iyi olanaklara sahip,” diye tamamladı Bodenstein. “Çünkü çalışma izin belgelerini incelerken gördük ki, kullandığı isim gibi bunlar da tamamen sahte.”

“Bunun da anlamı,” diyerek tekrar söze girdi Pia, “kocanız ve dolayısıyla siz ve çocuklarınız, her şeyi tek başına temizlemek zorunda olan enayilersiniz. Kocanız cinayet suçundan ömür boyu hapse mahkûm edilecek; öte yandan ben Marianne Jagoda’nın sizi Gut Waldhof’ta daha fazla tutacağını pek sanmıyorum.”

Bayan Kampmann’ın gözlerinde bastırılmış bir öfke dolanıyordu, ama o susuyordu.

“Marianne Jagoda’nın Isabel Kerstner’in öldürülmesiyle ilişkisi nedir? Aslında sadece daireye bakmaya geldiği ve tesadüfen kocanızın ve Karol’un işlediği cinayete tanık olduğu doğru mu?”

“Böyle mi söyledi?” diye sordu Bayan Kampmann duyduklarına inanamıyormuş gibi.

“Evet.”

“Bu yalan,” dedi Bayan Kampmann, yüzünde öfke ve kızgınlık vardı.

“Bana da Karol anlattı: Mesele o fotoğraflarmış, Isabel onlarla Jagoda’ya şantaj yapıyormuş. Bayan Jagoda bu şantaja boyun eğerek gibi yapmış, ama Isabel’in ölmesi gerektiğine çoktan karar vermiş. Eğer Jagoda kadar çok paran varsa istediğin her şeyi satın alabilirsin, bir katili bile.”

Burada biraz ara verdi, ağzının kenarları titriyordu ve birden gözlerinde yaşlar belirdi.

“Marianne Jagoda insanları satranç taşları gibi istediği yere sürebileceğine inanıyor,” dedi Bayan Kampman, sesi birden acı bir tona bürünmüştü. “Gut Waldhof’u sadece Robert’i ele geçirmek için satın almıştı. Mademki yatağa atamıyor, en azından emrinde olsun. Beni kıskanıyordu, çünkü Robert’in karısıydım, sonra Isabel’den nefret etti ve sonunda da Robert’ten. Şimdi de Isabel’in öldürülmesini onun üstüne yıkınaya çalışıyor.”

“Bunu neden yapsın ki,?” diye sordu Pia.

“İntikam hırsı,” dedi Susanne Kampmann omuzlarını silkerek, “çünkü Robert onu istemiyordu, parasına rağmen. Robert onun için kötü bir yatırım olmuştu.”

“Ama görgü tanığı olarak Robert onun için tehlikeli olabilirdi, onu neden öldürtmedi?”

“Onun nasıl acı çektiğini görmek için. Bayan Jagoda’nın kafası tam anlamıyla hasta. Şişman, ayaklı bir aşağılık kompleksi.”

“Isabel’in nasıl öldüğünü biliyor musunuz?” diye sordu Bodenstein ve Susanne Kampmann evet anlamında başını salladı.

“Bayan Jagoda her şeyi ayrıntısıyla planlamış, her şeyi düşünmüştü,” diye anlatmaya başladı. “Şüpheleri Isabel’in kocası üzerine çekmek için Karol’un onun arabasından iki ampul *eutha* alması gerekecekti. Bu çok zor değildi, çünkü veterinerler ahırda atı mu-

ayene ederken arabalarını hiçbir zaman kilitlemezler. Bunu herkes bilir. Bayan Jagoda Karol'a ne yapacağını net bir şekilde anlatmıştı. O da Kerstner'in arabasındaki çekmecelerden birinden o iki ampulü Isabel'in ölümünden yaklaşık yaklaşık bir hafta önce aldı. Yerine de su dolu iki ampul yerleştirdi, ki Kerstner malzemelerini kontrol ederken böylesine tehlikeli bir maddenin kaybolduğunu fark etmesin. Bunun için de Karol gerçek ampullerin etiketlerini çıkarıp içi su dolu ampullerin üzerine yapıştırdı. Bir avuç tek kullanımlık şırınga ve iğnenin eksikliği pek fark edilmezdi."

Bodenstein at kliniğindeki o günü hatırladı, bir atın uyutuluşunu izlediği günü. Kerstner'in ata yaptığı ilk iğne etki yapmamıştı. Ampullerin suyla dolu olması mümkündü; Bayan Kampmann büyük olasılıkla gerçeği söylüyordu.

"Bütün bunları size Karol mu anlattı?" diye sordu Pia. "Size bu kadar güveniyor muydu?"

"Evet, güveniyordu. Ama Bayan Jagoda'ya da son derece kırgındı. Kadın ona iki yüz bin dolar ödeyeceğine söz vermişti, ama ödeme yapmamıştı. Adam Isabel'i öldürdü ve o kuleden attı, dairesini baştan sona iki kere temizledi ve neredeyse kaba inşaat haline getirinceye kadar her yerini söktü, çünkü o fotoğrafları bulmak zorundaydı, Isabel'in hazırladığı bavulları baştan sona üç kere aradı ve sonra Bayan Jagoda tam anlamıyla alay etti: 'Şansın yokmuş' dedi adama, 'Kampmann da oradaydı ve her şeyi gördü.' Yani parasını almak istiyorsa önce kocamı öldürmeliydi."

"Peki bunu neden yapmadı?" diye sordu Bodenstein. "Onun için fark etmezdi herhalde."

"Robert, Karol'a her zaman adil ve iyi davranmıştı. Belki de parayı başka bir yoldan alabileceğini düşündü. Ve öyle de oldu zaten.

Gut Waldhof'un hesabından Litvanya'daki bir hesaba 1.5 milyon euro aktardım."

"Binicilik kulübünün hesabında neden bu kadar çok para vardı?" diye sordu Pia şaşırarak.

"Bunu duymadınız mı?" dedi Susanne Kampmann acılı bir gülümsemeyle. "Marianne Jagoda binicilik kulübünden artık keyif almıyordu, çünkü işler planladığı gibi gitmemişti. Bu yüzden de Gut Waldhof'u üç gün önce sattı."

Bodenstein ve Pia hızlıca birbirlerine baktılar. Bunu gerçekten bilmiyorlardı.

"Paranın gelmesini bekledim," dedi Susanne Kampmann, "sonra da pazarlık başladı. Çünkü Jagoda onu kendi hesabında tutamazdı. Tam da bu günler o karışıklığın çıkması şanssızlık oldu."

"Peki, Gut Waldhof'u kimin satın aldığını biliyor musunuz?" diye sordu Bodenstein.

"Elbette biliyorum," dedi Bayan Kampmann başını sallayarak. "Friedhelm Döring satın aldı. Gut Waldhof'u her zaman istemişti."

Marianne Jagoda kendini oldukça emniyette hissediyor gibi görünüyordu. Yarın saat sonra Pia ve Bodenstein evinin kapısını çaldıklarında, kapıyı üzerinde bornozla açtı; yeni yıkanmış saçları hâlâ ıslaktı.

"Gene mi siz," dedi ve onları açık kapı önünde bırakıp gitti. Bodenstein Pia'ya kısa bir bakış attı ve ardından kadının peşinden mutfığa girdiler.

"Gut Waldof'u satmışsınız," dedi Bodenstein, "neden?"

"Artık bana keyif vermiyordu," dedi Marianne Jagoda omuzlarını silkerek ve masaya oturup bir litrelik dondurma kabını kaşıklamaya başladı. "Döring de zaten hep satın almak istiyordu."

“Bu durumdaki bir binicilik kulübü için 1.5 milyon euro hiçbir şey değil,” dedi Bodenstein ve kadının kaşığı elinden bırakışını izledi.

“Bu paraya sattığımı nereden çıkardınız?” dedi kuşkucu bir ses tonuyla.

“Bu Bayan Kampmann’ın Gut Waldhof hesabından Litvanya’daki bir hesaba aktardığı miktar,” diye karşılık verdi Pia, Marianne Jagoda’nın yüzünde meydana gelen şaşkınlık ifadesini izledi.

“Ah, bundan haberiniz yok muydu?” Pia saf numarası yapıyordu. “Doğru ya, siz sarnıca kilitlenmiştiniz, Karol ve Bayan Kampmann da o sırada hesaplarınızı ve duvardaki kasayı talan ediyorlardı. Karol arabanızı ve paralarınızı alarak kayıplara karıştı.”

Bayan Jagoda kaşığı gürültüyle masaya çarpı. “Adi, pislik, aşağılık herif!” diye söylendi dişlerinin arasından. “Aklında ne var bu domuzun bilmem ki!?”

“Bayan Kampmann’ın söylediğine göre Karol’a borcunuz varmış,” dedi Bodenstein.

“Benim mi?” Marianna Jagoda ayağa fırladı. “Tanrı biliyor ya ona hiçbir borcum yok. Böyle iddaları nasıl atabiliyor o kadın?!”

“Eh,” dedi Bodenstein omuzlarını kaldırarak, “paralar ve arabanız her hâlükârda artık yoklar. Karol’un çalışma belgeleri sahte olduğu için de onu Interpol aracılığıyla bile yakalayamayız. Çok şanssızmışsınız Bayan Jagoda.”

Marianne Jagoda gözlerini Bodenstein’a dikti. Yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri öfke saçıyordu.

“Şanssız olan o,” dedi nihayet. “Onun gerçek adını ve nereden geldiğini biliyorum. Döring yenilerini sağlamadan önce onun gerçek belgeleri elimdeydi.”

“Döring bunu neden yaptı ki?”

“Hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. Ben paramı ve arabamı geri istiyorum,” dedi aşırı bir öfkeye kapılan ve kendini aşağılanmış hisseden Marianne Jagoda, Bodenstein’ın zekice kurduğu tuzağa düşüverdi. Öfkeli bir fil gibi doğruca oturma odasına gitti, duvardaki bir resmi çekip aldı yere fırlattı. O kadar öfkeliydi ki polisin kendisini izliyor olmasına aldırmadan, evin aranması sırasında bile bulunamayan gizli kasanın yerini göstermiş oldu. Turnağıyla sıvanın üzerindeki gözle görünmeyen bir çatlağı çekti, bir kapak açıldı ve arkasında da kasa görüldü. Kısa bir karıştırmadan sonra kasanın içinde aradığını buldu ve bir zarf çıkarıp içine kısa bir bakış attı. Sonra da zarfı hiddetle Bodenstein’ın eline vurdu.

“Buyrun,” diye bağrdı öfkeyle, “bu lanet olası adi hırsız yakalayın.”

“Bunu yapacağız,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak, “ama sizi de tutuklamamız gerekiyor.”

“Beni mi?” Marianne Jagoda tiz bir kahkaha attı. “Bunu daha önce halletmiştik sanırım. Defolun gidin evimden, yoksa sizi şikâyet edeceğim.”

Bodenstein elini ceketinin iç cebine soktu.

“Buyrun,” dedi, “hakkınızdaki tutuklama emri. Sizi Isabel Kerstner’i öldürtmeye azmettirmekten tutukluyorum. Konuşmama hakkınız var, aleyhinize delil olarak kullanılabilecek şeyleri söylemek zorunda değilsiniz. Bir avukat tutma hakkınız da var.”

“Hakkımda hiçbir şey kanıtlayamazsınız,” dedi Marianne Jagoda alaycu bir tavırla, “hem de hiçbir şey.”

“Doğru,” dedi Bodenstein gülümseyerek, “biz yapamayız. Ama Karol yapabilir. Ve biz de şimdi sayenizde gerçek kimliğini öğrendiğimize göre artık onu bulup buraya getirebiliriz. Size karşı ifade vereceğinden eminim. Yoksa bu konuda kuşkunuz mu var?”

O zaman Marianne Jagoda tahriklere kapılıp nasıl inanılmaz hata yaptığını kavradı. Gözlerini kısıp Bodenstein'a baktı ve şimdilik bu yenilgiyi kabul etti.

“Sizi küçümsemişim Bay Komiser,” diye itiraf etti, “ama önce onu bulmanız gerekiyor. O zamana kadar kefaletle gene serbest kalırım. Ve sonra neler olup bitiyor, göreceğiz.”

11 Eylül 2005, Pazar

Pia bilgisayarının başına oturmuş son raporunu yazıyordu. Marianne Jagoda gözaltındaki ilk gününü geride bırakmıştı. Susanne Kampmann hastaneye gitmiş, sadakatsiz ama oldukça pişman kocasını oradan almıştı. Dr. Michael Kerstner ve Anna Lena Döring Frankfurt'taki Arjantin Konsolosluğu'ndan Marie'yi almışlardı. Friedhelm Döring, Hans Peter Jagoda'nın da kaldığı geçici tutuklular hapisanesinin klinik bölümünde yatıyordu. Yeni aldığı binicilik kulübünün tadını pek de çıkaramayacaktı. Kestutis Dautartas, namı diğer Karol, gerçekte Polonyalı değil Litvanyalıydı ve Litvanya polisi tarafından memleketi Klaipeda'da tutuklandı. Marianne Jagoda'nın Cayenne'i Frankfurt tren istasyonu yakınlarında polis tarafından bulundu. Karol'un Gut Waldhof'taki odasında Isabel Kerstner'in birkaç hafta önce Arjantin yolculuğu için hazırladığı paketlerden bazıları bulundu. Bavullardan birinden o kayıp ayakkabının teki çıktı, ki onun intihar etmediğine dair ilk kuşkuların uyanmasına sebep olan şey buydu.

Pia amirinin telefonda oğluna evde ve bahçede yapması gerekenlere dair yüksek sesle verdiği direktifleri duyup gülüyordu. Biliyordu ki Cosima akşam geç saatte Güney Amerika'dan dönecekti. Bodenstein birkaç dakika sonra telefon görüşmesini bitirdi ve Pia'nın bürosuna geldi. Çalışma masasının önündeki misafir koltuklarından birine kendini bıraktı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve Pia'ya gülümsedi.

“Hayrola?” diye sordu Pia. “Çok keyifli görünüyorsunuz.”

“Öyleyim,” dedi Bodenstein, “fazla keyifliyim. Olayı çözdük.”

“Öyle görünüyor,” dedi Pia, başıyla onayladı ve raporunun çıkışını almak için baskı düğmesine bastı. Kasılan sırtını rahatlatmak için gerindi ve ağzını eliyle kapatıp esnedi. Bu akşam ölü gibi uyuyacaktı ve sabah ancak sekizde büroya gelecekti.

“Bugün öğleden sonra ne yapıyorsunuz?” diye sordu Bodenstein.

“Saat birde hâlâ kocam olan kişiyle buluşacağım,” dedi Pia, “neden sordunuz?”

“Bir mangal partisine davet edildik,” dedi Bodenstein. “Tahmin edin bakalım, kim tarafından?”

“Hiçbir fikrim yok. Nierhoff mu?”

“Saçma,” dedi Bodenstein, gülümsedi, “Rittendorf. Kerstner’in çocuğunun dönüşünü kutluyorlar. At kliniğinde.”

“Ve bu partiye bizi de davet ettiler, öyle mi?” Pia basılmış kâğıtları aldı. “İnanılır gibi değil.”

“Beni oraya tek başıma göndermeyeceksiniz, öyle değil mi?”

“Bu mesleki bir emir mi, yoksa ahlaki bir baskı mı?” diye sordu Pia gülümseyerek ve elindeki kâğıtları rapor dosyasına yerleştirdi.

“İkisi de değil,” dedi Bodenstein ciddileşerek. “Kocanız elbette öncelikli. Ama size bir şey daha söylemek istiyorum.”

“Neymiş?”

“Bu bizim birlikte çalıştığımız ilk olaydı,” dedi Bodenstein, “ve ben size gösterdiğiniz iyi performanstan dolayı teşekkür etmek istiyorum. Sanırım biz iyi bir ekip olduk.”

Pia bu samimi iltifatın kendisine ne kadar iyi geldiğini pek belli etmedi.

“Eh,” dedi kuru bir sesle, “neredeyse devlet nişanı gibi bir şey oldu bu.”

Birbirlerini anlayarak gülümsediler.

“Pekâlâ, artık paydos edin de gidip kocanızla buluşun,” dedi Bodenstein. “Ben mangal partisine gidiyorum.”

“Bitiş raporunu imzalamanız gerekiyor,” dedi Pia, kâğıtları masanın üzerinden ona doğru itti, “sonra gidebilirsiniz.”

At kliniğinin avlusuna kocaman bir askılı mangal kurulmuştu, masalar ve bankalar yüksek kestane ağaçlarının altına yerleştirilmiş, ortalığı çoktan mangalda közlenen etlerin kokusu sarmıştı. Bodenstein gülümsüyordu. Eskiden burada oldukça sık mangal yaparlardı, eskiden, yaşlı Dr. Hansen henüz hayattayken, Inka ve o henüz gençken, henüz art niyetsiz, tamamıyla arkadaşlarken.

“Merhaba, Oliver,” dedi Inka iki kadınınla birlikte oturduğu banktan kalkarak ve Bodenstein’in yanına geldi. “Gelebilmen ne güzel!”

“Davete çok sevindim,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Ev sahibi kim acaba?”

“Biz hepimiz,” dedi Inka gülümseyerek, rahat, sevinçli bir gülümsemeydi bu.

“O zaman bu da hepiniz için,” dedi Bodenstein ve ona bir şişe şampanya uzattı, gelirken son anda alelacele evinin bodrumundan çıkarmıştı bunu.

“Gerek yoktu,” dedi Inka, “gelsene. Biraz eğlenelim ve eski güzel günlerden konuşalım.”

Bodenstein’in boшта duran elini tuttu. Dr. Michael Kerstner adeta bir dönüşüm geçirmişti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar kaybolmuş, sevinçli gülümsemesi onu on yaş gençleştirmişti. Teddy ile kısa ama sonuç bakımından etkili olan karşılaşması, kaşının üstünde küçük bir

yara izi bırakmıştı, bunun dışında kendini çabuk toparlamış ve hızla iyileşmişti. Kerstner Bodenstein'ı içten bir tokalaşmayla selamladı ve bir kez daha şükranlarını dile getirdi. Küçük Marie kaçırılmasından dolayı bir travma yaşamış gibi görünüyordu. Diğer birkaç çocukla birlikte avluda oynuyor ve en az babası olduğunu sandığı Kerstner kadar mutlu görünüyordu. Üzerine kot pantolon, kareli gömlek giyip saçlarını açmış olan Anna Lena Döring bambaşka biri olmuştu. Oldukça rahatlamış görünüyordu ve gülümseyerek Bodenstein'ın elini sıktı.

Bodenstein kadının çektiği sıkıntıların sona erdiğini biliyordu, hadım edilmiş kocası daha uzun bir süre filtrelenmiş hava solumak zorunda kalacaktı. At kliniğinin bütün personelinin yanında Kerstner'in ailesi, kız kardeşleri ve onların çocukları da gelmişti; aynı şekilde Anna Lena Döring'in ailesi, Valentin Helfrich ve karısı da oradaydı. Sylvia Wagner Bodenstein'a elini uzattı ve ona bir sırdaş gibi göz kırptı.

"Kimseye söylemedim," diye mırıldandı alçak sesle.

"Sırdaşlığınız için minnnettarım," diye karşılık verdi Bodenstein ve gülümsedi. Mangalın arkasında Thordis duruyordu ve gülümseyerek ona el sallıyordu. Bir süre sonra Bodenstein masalardan birine oturmuş, Thordis'in özenle ikram ettiği bir bonfile ve bir kupa biranın tadını çıkarıyordu. Bir yandan büyük bir iştahla yer ve içerken bir yandan da çözdüğü olayı düşünüyordu. Soruşturmalar sırasında daha önce hiç başına gelmediği kadar çıkmaz sokaklara girmişti. Isabel Kerstner'in öldürülmesinin arkasından ne tahminlerde bulunmuşlar, ne motifler bulmuşlar, ne komplo teorileri geliştirmişlerdi! Ama sonra olayın arkasında ne muazzam bir paranın ne de insan ticaretinin ya da benzer spekülative bir şeyin yatmadığını, tersine, cinayetin basit bir kıskançlık, intikam ve bir suçun gizlenmesi için işlendiği ortaya çıkmıştı. Bodenstein ve ortağı Pia lağım kapağını öylesine kaldırmışlardı ki kısa yoldan Drescher ailesinin öldürülmesi olayını da aydınlatıvermişlerdi. Buna ek olarak insan ticareti yapan uluslararası organize bir çeteyi ve uyuşturucu ağını da ortaya çıkar-

mişlardı. Bodenstein takımıyla gurur duymaktan kendini alıkoyamadı. Buna hakkı vardı. Artık küçük ayrıntıların aydınlatılması savcılara kalmıştı. Ticari suçlar ve dolandırıcılık bölümündeki meslektaşları Jago Eczacılık'ın iflası ve Bayan Döring'in Bodenstein'a verdiği belgelerin içeriğiyle ilgileniyorlar, çemberi giderek genişletiyorlardı. Bodenstein'ın bakışları, etrafında üç adamın durduğu mangala kaydı. Georg Rittendorf, Florian Clasing ve Valentin Helfrich –üç arkadaş, aynı birliğe ait üç kardeş, kardeşlerinden biri için her şeyi, hatta son derece kanundışı, suç teşkil eden bir şeyi yapmış olan kardeşler. Bodenstein, Friedhelm Döring'i kaçıran, işkence eden ve böylece sadece Anna Lena Döring'in hayatını kurtarmakla kalmayıp arkadaşları Kerstner'in onca zaman yaşadığı aşağılanmanın ve acıların da intikamını almış olan kişilerin bu üç adam olduğundan emindi. Göze göz, dişe diş. Tam o anda Rittendorf döndü, bakışları karşılaştı. Veteriner arkadaşlarına bir şey söyledi, sonra Bodenstein'ın yanına geldi ve geçip masanın karşısına oturdu.

“Size soğuk bira getirdim,” dedi, ve gülümsedi.

“Ah, teşekkürler,” diye karşılık verdi Bodenstein, birasını az önce bitirmişti, “çok nazıksınız.”

“Düşünceli görünüyorsunuz,” dedi veteriner, “ama olayınızı çözdünüz, hatta daha fazlasını bile yaptınız.”

“Evet, olay çözüldü,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak. “Sadece süreci bir hatırlayayım istedim.”

“Bu tehlikeli bir şey. Neyi düşünüyordunuz en son?” Rittendorf dikkatli bir bakışla onu süzdü.

“Dostluğu... Genel ve özel anlamıyla dostluğu.”

Teşekkür

Bu bir romandır. Bütün kişiler ve olaylar tarafımdan kurgulanmıştır. Kız kardeşlerim Claudia Cohen ve Camilla Altvater'e; kitabın ortaya çıkmasında gösterdiği olağanüstü destek ve çok değerli önerileri için Marleen Riedel'e teşekkür ederim. Teşekkürler Dr. Ekkehart Schmidt, natrium-pentobarbital'in veterinerlikteki kullanımı hakkında verdiğiniz değerli bilgiler için.

Ayrıca kitabın elinizde tuttuğunuz şekle gelmesi için gereken ağır süreci üstlendiği için Lothar Strüh'e teşekkürlerimi sunarım. Bence birlikte iyi bir iş başardık.

Son olarak da gösterdiği sabır için kocam Harald'a teşekkür etmek istiyorum. Benimle gurur duyduğundan eminim.

Nele Neuhaus

Kelkheim, Şubat 2009

